N. Lee Wood

COPIII LUI FARADAY

DEBUT MONDIAL!

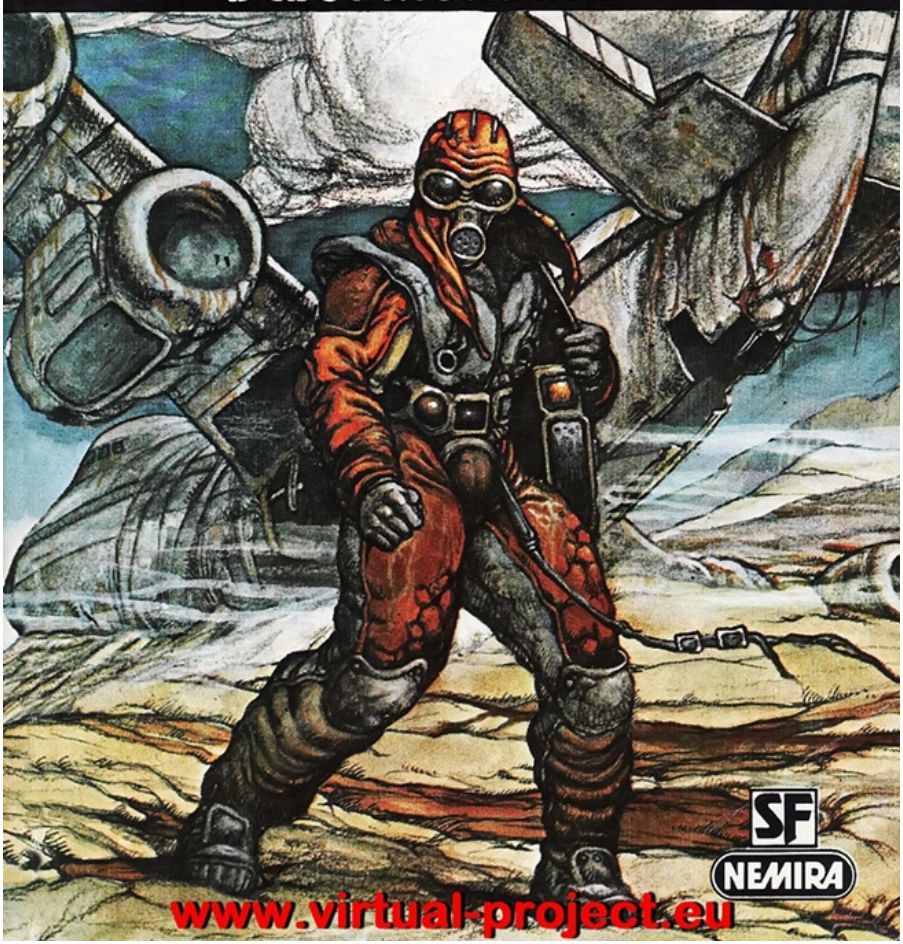

SF

NEMIRA

www.virtual-project.eu

N. LEE WOOD

COPIII LUI FARADAY

TRADUCERE DE MIRCEA ȘTEFANCU

Canavaua postapocaliptică, se știe, e des îmbrățișată de autoarele de SF. E o temă ușor de tratat, oferind câmp liber imaginației. Dar, în cazul lui N. Lee Wood, o temă destul de „feminină” e abordată într-o cheie eminamente masculină, cu realism crud, cu idei, cu logică speculativă. Ceea ce nu e deloc puțin. Personal, îi prevăd lui N. Lee Wood o carieră literară cel puțin interesantă, iar onoarea de a-i publica romanul de debut în România n-ar trebui să fie neglijată de nici o editură care se respectă.

Cristian Lăzărescu

Walter C. Pitman III și James R. Heirtzler, de la Observatorul Geologic Lamont, au putut estima că pe parcursul ultimelor 75 de milioane de ani câmpul geomagnetic terestru s-a inversat în medie o dată la fiecare milion de ani. Este de reținut faptul că pentru ultimele 20 de milioane de ani intervalul între inversări a fost de aproximativ 250 000 de ani, cea mai mare valoare fiind de 800 000 de ani, iar cea mai mică de numai 100 000 de ani. Următoarea inversare pare, așadar, a fi planificată.

Billy P. Glass și Bruce C. Heezen, *Scientific American*.

Graficele arată... o ușoară dar constantă descreștere a intensității câmpului principal dipolar cu o asemenea rată încât, dacă aceasta s-ar menține, câmpul ar dispare complet în următorii 3 000 de ani.

Charles R. Carrigan și David Gubbins, *Scientific American*.

CAPITOLUL UNU

9 aprilie 2242

Berk Nielsen scurse ultimii stropi de apă caldă din ibric înainte de a și-l înghesui în bagaj. Picăturile de apă sfârâiră și se evaporară rapid, bolborosind supărate la contactul cu tăciunii fumegânzi ai focului ce stătea să moară. Nu-și făcea griji în privința fumului; dacă se aflau prin preajmă ceva rangeri[1], care să detecteze șuvița firavă de abur și fum ce se înălța unduindu-se prin aerul zorilor, la sosirea lor el avea să fie de mult plecat din tabără. Adevăratul pericol era un incendiu. În căldura uscată, un mic tăciune se putea transforma într-o vâlvătaie imposibil de controlat în munții accidentați ce se întindeau până în depărtare. Strivi sub talpă și ultimul vreasc înnegrit de foc, bătătorind cenușa.

Își așeză echipamentul în micul compartiment aflat sub locul din dreapta al elicopterului, înghesuind sacul de dormit, umplut cu puf, în jurul rucsacului, să nu-i zdrăngăne conținutul. Apoi, cu mâinile în șolduri, își goni înțepeneala acumulată în mușchi din cauza dormitului pe pământul tare. Își aruncă ochii spre est, către orizont, urmărind în tihnă ultimul vălătuc de fum purtat departe, prin aerul rece, de o adiere ușoară de vânt. Nu avea să mai treacă mult până să răsară soarele, își făcu el socoteala. Cerul se colorase deja într-un roz ușor auriu.

Era partea zilei care-i plăcea cel mai mult, răcoroasă și liniștită, înainte ca soarele să contureze munții cu linii dure. Era o moliciune în munții ăștia, o ceață fină, târându-se, diafană, prin văi. Vagi umbre purpurii îngăduiau ochiului să plăsmuiască tot ceea ce-și dorea să vadă. Zorii făceau Munții Albaștri să pară cumva în afara timpului, eterni, ca și cum Schimbarea nu avusese loc niciodată. Aerul își pierdea repede din mușcătura de gheață, deși era tot dulce, iar el se gândi că închizând ochii și trăgând pe nări aerul acela rece, limpede, își putea închipui mirosul brazilor și al stejarilor și al florilor de câmp aflate în bătaia vântului.

Ar fi trebuit să rămână cu familia Juhamit, la tunelul Alley. Nu avea nici un sens, într-adevăr, să-și riște elicopterul sau viața ducându-se singur în sălbăticie. Dar îi făcea plăcere să-și petreacă măcar o parte a acestui zbor solitar dormind Afară, sub bolta imensă, cu stele azvârlite pe cerul negru. Liniștea, *deschiderea* de la un orizont la altul, se numărau printre principalele motive pentru care zbura.

Oricum, nu era în mare pericol. Rangerii nu se înghesuiau să patruleze noaptea, cu excepția situațiilor în care vreo bandă intra în vrie, dar sezonul de-abia începuse. Totuși, își verifică micul revolver, produs în Oraș, înainte de a și-l prinde la brâu. Nu era prudent să întârzie la loc deschis, pe culmea aflată deasupra lungii văi înguste ce se întindea dinspre nord spre sud.

Pe harta lui de navigație, editată de Oraș, era indicat „Sideling Hills“, cu înălțimea trecută în lungul crestei. Întinse cu grijă pe botul elicopterului harta uzată, ale cărei margini începeau să se fărâme. Pe ea încă mai erau trecute vechile orășele dinaintea Schimbării, puncte în lungul drumului ce străbătea Alleghenys. Orașe cu nume ciudate, ca Barăcile Arse, Tăbăcăria Wells, Valea Salut și Maivreau încă figurau pe harta copiată cu scrupulozitate de pe ediții vechi. Orașele mai mari se cuibăreau, pete de un galben spălăcit, între șirurile de munți conturați cu linii stângace, verzi și maro. Până și inelele purpurii, cu forme ciudate, fuseseră reproduse – sectoarele ținutului supravegheate cândva prin radio; instrucțiunile pentru stabilirea legăturii cu turnurile de control erau și ele trecute cu conștiinciozitate.

Radiourile dispăruseră de mult, iar turnurile abandonate erau acum năpădite de copaci scheletici, torturați de vreme, și tufișuri pricăjite. Spre nord, harta lui schița, sub forma unei întinderi albastre, Lacul Raystown, umplând burta șerpuitoare a văii barate. Berk nu zburase niciodată atât de departe spre nord de la barieră, pe deasupra cheilor din Alley Oops, dar nici nu ar fi avut nevoie, ca să știe ce era de găsit. Nimic. Nici un baraj. Nici un lac. Doar un pârâiaș firav, șerpuind prin fundul văii.

Împături harta cu grijă, cu zona de care avea nevoie deasupra, și o strecură în crăpătura scaunului de alături, să-și poată arunca

privirile pe ea în timpul zborului. Aerul se încălzea și cerul începea să se lumineze, dar nu voia să îngăduie dimineții să se ducă lăsând realitatea să domnească iar. Închise ușa din dreapta și ocoli micul elicopter, trecând cu mâna peste barele structurii neacoperite a fuzelajului, verificând cu atenție rezervoarele suplimentare, sudate la exterior. Scrisul de pe portieră era vechi și abia se mai vedea.

VIOARA ÎNTÂI

Joaca tatălui său. Bătrânul pictase numele după ce Irene, mama lui Berk, se plânsese că era vioara a doua într-o trupă de ageamii. Mama găsise că era nostim. Soția lui Berk, December, nu vedea umorul nicăieri, dar Berk refuzase să schimbe numele. Aducea ghinion, o mințise el.

Apăsă un mic cilindru transparent pe supapa rezervorului principal. Un lichid incolor pătrunse sub presiune în tub, făcând multă spumă. Îl mirosi și îl privi cu atenție, în vreme ce vântura lichidul din interior, ca și cum ar fi fost vreun vin rar. Mormăind neîncrezător în sine însuși, îl turnă cu atenție într-un bidon de rezervă fixat în fața scaunului din dreapta.

Vântul se înteți o dată cu apariția, de după munți, a ascuțișului razelor de soare. Lumina dură transformă moliciunea albastră în siluete de un negru intens, ca și cum vârfurile munților ar fi luat foc. Razele soarelui luceau pe lamele elicopterului. Cele două pale atârnau ușor, odihnindu-se înaintea zborului. Vântul fierbinte, care acum îi sufla lui Berk părul spre spate, începuse deja să usuce bruma de umezeală din aer.

Berk înlătură cu unghia o picătură de vopsea uscată de pe o bară de rezistență, apoi verifică dacă nu cumva curge ulei pe la semeringurile rotoarelor. Elicopterul era *vechi,* refăcut de atâtea ori pe parcursul anilor încât era îndoielnic să mai fi rămas în el vreo piesă originală. Tatăl lui își petrecuse cea mai mare parte a timpului liber cu Vioara Întâi, iar mai târziu cu Irene II, cârpăcind la ea tot ceea ce era necesar pentru a o menține în stare de funcționare. Venerabilă, diformă, urâtă, Vioara Întâi era

mai mult decât o mașină. Fusese viața tatălui lui, viața *lui,* acum.

Păstreaz-o în stare de funcționare, Berk...

Orașul ținea combustibilul sub control, după cum controla absolut totul în domurile de sticlă și oțel, dar elicopterul era al lui. Simți presiunea aceea ciudată din piept, durere și voioșie și încă ceva, ce nu fusese niciodată în stare să explice.

Orașul oferea siguranță, verdeață, răcoare și pace. Bolți lucitoare, arcuite mult deasupra celor mai înalte clădiri, impunătoare și reconfortante. Berk se născuse și crescuse ca Cetățean și se considera a fi la fel de loial și de patriot ca oricare altul. Îi plăceau parcurile luxuriant înverzite, mirosul dulce al florilor și al apei, gustul fructelor coapte, proaspete, liniile înalte și precise ale pietrei și ale oțelului și ale sticlei.

Însă nimic, *nimic* nu-i plăcea mai mult lui Berk decât să iasă din când în când din Oraș. Să zboare mult deasupra domurilor uriașe, până când acestea se văd ca niște baloane de săpun, prinse între coturile râurilor Alley și Mong, bășicuțe minuscule îngrămădite în valea prin care șerpuiau apele verzui-negricioase ale lui Ohio. Aerul de Afară era fierbinte și cumplit de uscat, pământul maroniu ca după o explozie, încât și cea mai rezistentă plantă lupta cu disperare să supraviețuiască. Dar era *vastitatea,* libertatea totală a cerului și a pământului și nimic altceva, ceea ce-i plăcea, făcându-l să râdă sălbatic atunci când trecea la mică distanță de sol, numai ca să-l vadă învolburându-se sub el.

— Nimic nu-i ca el, nu-i așa, Berkeley, bătrâne? își spunea cu un aer pierdut, bătând ușor cu palma în bizara mașină de lângă el.

— Nimic pe lume, îi șoptea din memorie bătrânul lui tată.

Berk își venerase tatăl și, într-o dulce amintire, omulețul subțire și mașinile și libertatea se amestecau laolaltă.

— Dar să ai grijă de echipament...

Din nou, pentru un moment, Berk aproape simți prezența bătrânului în spatele lui. Dacă s-ar fi întors destul de repede, dacă l-ar fi implorat îndeajuns, i-ar fi putut zări pentru o clipă spectrul.

— Orașul zice că ești al lui – Berk citi disprețul de pe fața prăfuită, arsă de soare a bătrânului. Se poate. Stăpânește totul. Dar tot mai au *nevoie* de piloți buni, băiete. Nu-și bat joc de un pilot bun. Un pilot bun nu-și bate joc de echipamentul lui...

Asculta numai cu o ureche, pe când era tânăr, pe când tatăl lui era nemuritor. Vioara Întâi era încă plină de mistere și vie, afară, pe aerodromul uscat, vânturi aspre spulberând praful împrejurul lor. Dădea nerăbdător din cap la lecțiile lui, ce păreau fără sfârșit, dornic să urce în carlinga strâmtă, cu furnicături în degete când i se încleștau pe comandă.

— Iar Afară, își încrucișa bătrânul brațele subțiri, arămii, zâmbind știrb la băiat, în afara Orașului, *tu* ești stăpânul lumii.

Mama înțelesese, dar soția lui Berk nu avea nimic din spiritul blând, înțelegător al mamei lui. Restul lumii, după December, nu valora, oricum, nici doi bani.

Berk se uită la crestele munților, care se înșirau în zare; adierea dimineții începea să se întețească, transformându-se într-un vânt cald ce împrăștia cețurile de basm. Zâmbi. Nu la loc se gândise tatăl lui; la *sentiment*.

Urcă în carlingă și scaunul din piele scârțâi familiar când se așeză în scobitura lui. Cuplă sistemul electric și privi acele instrumentelor de bord trecând pe poziție. Parcurse lista de verificare cu ușurința pe care i-o creaseră anii de practică și porni motorul. Sunetul motorului îi spunea mai mult decât aparatura de bord. Când cuplă rotorul, palele începură să se învârtă încet. Le privi descriind un arc de cerc, dând din cap inconștient, în ritmul în care ele se roteau. Lamele își întețiră mișcarea, transformându-se într-o singură pată; elicopterul începu să trepideze din cauza vibrației. Zgomotul scăzu rapid în intensitate când palele prinseră viteză.

Soarele răsărise deja, strălucind pe cerul alb și gol. În ciuda ochelarilor de protecție cu filtre speciale, Berk simți cum îl ia durerea de cap pe care o simțise cu o zi în urmă din cauza razelor de soare care-i intrau în ochi. Era destul de timpurie primăvara pentru ca soarele să nu urce în timpul zilei mult deasupra orizontului și să arunce văpăi în geamurile bombate ale elicopterului. Oricum, astăzi avea să zboare doar patruzeci

de mile.

Aruncă încă o privire instrumentelor de bord, apoi bătu ușor cu degetul în busola supradimensionată, de navigație marină, veche de dinaintea Schimbării, pe cadranul căreia abia se mai vedea, decolorat de soare, roșul siglei EXXON. O căpătase în urma unui schimb cu Teddy, barmanul de la Strawberry. Era voluminoasă, cu sticla de deasupra bombată, și încăpea cu greu în spațiul prevăzut deasupra tabloului de comandă, dar Teddy insistase că este Cea Mai Bună. Costase mai mult decât fusese Berk dispus să plătească, aproape mai mult decât își putea permite, iar December se plânsese că irosise banii. Nu fusese neapărat necesară; obișnuita busolă giroscopică și-ar fi îndeplinit foarte bine menirea, știa. Dar când bătea darabana cu unghiile degetelor în sticlă, într-un ritual aproape superstițios, acul tremura ușor. Era liniștitor; era un talisman, amuleta lui protectoare. Capetele acului indicau direcția. Cu fermitate, încurajator.

Sud.

Își puse căștile la urechi; firele își pierduseră de mult cămașa izolatoare, capsulele fuseseră acoperite și reacoperite cu piele. Nu avea nici o transmisie radio de recepționat sau de emis. În exteriorul sistemelor de comunicație din Domuri, radioul era, oricum, aproape lipsit de valoare; exploziile solare frecvente induceau un bruiaj aproape impenetrabil pe lungimile de unde radio. Ar fi fost puțin probabil să se mai afle în aer un alt aparat de zbor, mai ales în direcția aceasta, iar căștile nu foloseau decât la atenuarea zgomotului rotorului. Palele se învârteau cu o viteză ceva mai mică decât cea necesară decolării, producând un *vum-vum-vum-vum* tihnit pentru urechile lui protejate sonor.

Împinse puțin manșa înainte, rămânând cu mâna stângă pe comanda generală, cu degetele ușor curbate în jurul accelerației. Vioara Întâi își înfipse coada în aer ca un alergător pe linia de start și se înălță fără grabă în aer. Nu consumase decât ceva mai mult de douăsprezece galoane[2] de combustibil, dar se simțea ușoara diferență de greutate, ca și turbulența creată de vântul ce sufla printre munți.

Pământul cădea tot mai jos sub picioarele lui. Întoarse

elicopterul în vânt, înălțându-se cât putu de mult deasupra crestei muntoase înainte de a o lăsa în urmă. Conturul vechii autostrăzi deveni vizibil din această poziție și îndreptă botul elicopterului în direcția urmată de aceasta. Munții lunecau pe lângă el la câteva sute de picioare mai jos, în vreme ce urca ușor prin aerul subțire al dimineții. Între Pittsburg și Harrisburg erau exact două sute de mile, o distanță nu prea mare pentru un avion sau un elicopter, dar importantă acum când majoritatea aparatelor de zbor se aflau dincolo de crestele muntoase ce alcătuiau Apalașii sau „Alley Oops“, cum le spuneau uneori piloții. Înșelător de puțin înalți, nu mult peste 3 000 de picioare, vânturile fierbinți ce le măturau văile puteau face câteodată periculoasă traversarea lor în aparate de mici dimensiuni.

Trecuse de partea cea mai rea, vechea autostradă depănându-și traseul prin labirintul crestelor ascuțite ale munților, îndreptându-se spre est. Avusese de gând să urmeze o rută directă, est-sud-est, în loc să țină vechea autostradă, gândind că avea să facă economie de timp și de combustibil. Cormack respinsese ideea, iar Berk acceptase, fără încântare. Primăria Orașului voia să revizuiască traseele terestre de la est de Harrisburg, iar Berk nu putea risca să piardă avanpostul de la Tunelurile Gemene. Avea destul combustibil să ajungă până la ruinele de la Filly, dar fără realimentare la avanpost nu s-ar fi putut întoarce înapoi.

Berk zbura la o mie de picioare deasupra autostrăzii, simțind cum cânta aerul rarefiat în palele ce se roteau deasupra capului lui. Pădurea bătrână încă stătea în picioare, în vaste petice pe munți, deși majoritatea copacilor mari muriseră sau arseseră în incendii cu mai bine de două sute de ani în urmă. Cei mai mulți căzuseră la pământ, vânturile și timpul făcând ravagii prin pâlcurile de copaci morți, dar unii rămăseseră în picioare, trunchiuri albite, cu crengi dezgolite, brutal amputate. Sub nivelul crengilor giganților morți creșteau copaci scunzi, zdraveni, și ierburi rezistente care tapetau Munții Albaștri, plante încăpățânate, care puteau suporta fierbințeala teribilă a verii și frigul uscat al iernii.

Berk privea uriașii copaci morți cu interes, dar nu avea deloc

sentimentul unei pierderi. Pentru el, lumea fusese întotdeauna astfel; nu putea duce dorul vastelor păduri verzi pe care nu le văzuse niciodată. Ele aparţineau unei lumi ce existase înainte de Schimbare, fosile vii, încă rezistând, cu încăpăţânare, pe suprafeţe întinse. Dar înţelegea visul pe care Oraşul îl păstra viu şi-l nutrea în locuitorii domurilor înverzite, protejate.

Într-o zi, curând, aveau să reînsămânţeze pământul.

Trecând peste creasta unei înălţimi, zări o porţiune uriaşă, despădurită, întinsă pe mai multe mile: cioturi înnegrite de copaci arşi într-un incendiu recent. Speră că fusese un fulger, nu o bandă rătăcitoare de rangeri. Furtunile erau binevenite, aşteptate, fulgerele aducând azot în sol şi ozon în atmosferă. Petice de un verde strălucitor, ale vegetaţiei noi, de primăvară, răsăreau de sub giganţii înnegriţi.

Berk zbură deasupra zonei arse, schiţându-i contururile generale pe harta lui de navigaţie, înainte de a-şi continua zborul. Primăria Oraşului avea să compare constatările lui cu ultimele înregistrări aeriene disponibile, distingând vegetaţia naturală de primăvară de micile grădini smulse pământului uscat de noii agricultori. La depărtarea asta de Domuri, potrivit teoriei Oraşului, agricultorii nu-şi făceau o practică din camuflarea micilor lor grădini, în principal pentru că grădinile le erau prea dificil de asimilat de către Oraş la o asemenea distanţă. Ce anume intenţiona să *facă* Oraşul cu informaţiile, Berk nu ştia.

Vechea autostradă cotea uşor spre nord şi dispărea într-o învălmăşeală de roci în versantul muntelui. Vechiul Tunel Tusk. Menţinut ca staţie de adăpost, împreună cu tunelurile surori dinspre est, timp de zeci de ani, până când rangerii se abătuseră asupra lui venind dinspre nord, cu şapte ani în urmă, şi măcelăriseră întreaga familie St. Clymer care îl deservea, vreo douăzeci şi cinci de oameni. După care folosiseră chiar rezerva de explozibili a familiei pentru a arunca în aer tunelul, transformându-l în moloz, o dată cu un mare număr dintre ei înşişi. Tunelurile Gemene, aflate la oarecare depărtare spre est, fuseseră lăsate neatinse. De ce anume distruseseră rangerii Tunelul Tusk, era un mister, dar înşişi rangerii erau un mister.

Unul care era mai bine să rămână așa.

Celelalte familii de la tuneluri, înspăimântate, voiau ca Orașul să le ia urma și să-i extermine pe rangeri. Dar răzbunarea era, natural, imposibilă. Banda rangerilor dispăruse la fel de brusc precum apăruse. Orașul de-abia făcea primii pași în încercarea de a explora și recupera ceea ce se afla Afară, iar Primăria Orașului nu avea să cheltuiască forțe umane sau bani pentru a urmări o bandă de rangeri. În schimb, familia Heber, de la Tunelurile Gemene, și familia Juhamit, de la Tunelul Alley, situat șaptezeci de mile mai la vest, legături prețioase către micile domuri nou născute din Harrisburg, fuseseră întărite și puternic înarmate. Orașul renunțase la orice intenție de a reface Tunelul Tusk.

Berk trecu creasta muntelui Tuscarora încălecând curentul ascendent și văzu iar drumul, apărând la celălalt capăt al tunelului distrus. Tusk rămase în urmă, în vreme ce el luă înălțime pentru a depăși culmea Kittatinny, fără să piardă din ochi conturul sinuos al drumului ce-și urma traseul prin vale.

După zece mile spre est, drumul se lărgi, devenind o pistă de aterizare netedă, atent întreținută, ducând către gura Tunelurilor Gemene. De cele trei părți ale pistei de aterizare, fuseseră construite garduri înalte, din sârmă ghimpată, ce o înconjurau complet. În apropierea intrării în tunel se afla un hangar turtit, cu ușile deschise, gol. Pe pistă nu se zărea nimeni, iar dinspre tunel nu se vedea nici un semn de viață. Nu era un fapt neobișnuit.

Wysaigh pilotase ultimul avion programat să aterizeze pe pistă, cu mai mult de două luni în urmă. Comunicațiile prin Tunelul Alley, al familiei Juhamit erau, în cel mai bun caz, rare și nesigure, iar familiile care asigurau protecția acestor tuneluri costisitoare, total autonome, independente de Oraș.

Dezastrul de la Tunelul Tusk și răspunsul cam lipsit de entuziasm al Orașului le făcuse circumspecte și neîncrezătoare. Alte povești care se vehiculau în legătură cu agricultorii care bântuiau de colo-colo determinaseră familiile să privească Orașele cu suspiciune. În timp ce acceptau în general bunurile provenite din Orașe, familiile respingeau și cele mai vagi

propuneri care simțeau ele că le-ar putea încălca autonomia. Erau independente... Deocamdată.

Domurile din Cincinnati erau prea îndepărtate, iar domurile de la Erie erau mai mult o rezervație decât o colonie. Coloniștii de la Harrisburg reparaseră micile domuri construite înainte de Schimbare, dar legăturile lor cu Orașul mamă, Pittsburg, erau ca și inexistente. Ca și familiile tunelurilor, erau grozav de independenți și de izolați. Pittsburgul și bunurile lui, fabricate de Oraș, rămâneau unica legătură cu lumea din Afară pe care o aveau familiile care aveau Tunelurile în grijă.

Alta decât aceea întreținută cu rangerii și cu agricultorii rătăcitori.

Berk începu să coboare către pistă, făcându-se cât mai puțin vizibil cu putință. Nu era probabil să deschidă cineva focul asupra lui. Pe burta Viorii Întâi erau culorile strălucitoare ale Mesageriei Orașului. Dar nu strica niciodată să fii precaut.

Slăbi apăsarea piciorului drept asupra pedalei palonierului, menținând botul elicopterului în direcția intrării tunelului, opunându-se tendinței de rotire a aparatului în jurul axului rotorului. Încă tot nu văzuse nici o mișcare și, la cincizeci de picioare mai jos, praful de pe terenul de aterizare, începu să se învolbureze. Înclină rotorul sub vânt, obligând Vioara Întâi să-și mențină fuzelajul pe loc, și pluti un moment deasupra pistei, cu tălpicile la numai câteva picioare de sol. Praful năvăli acum în jurul lui într-un nor maroniu, în timp ce ateriza; patinele elicopterului scrâșniră pe pietrișul vechiului drum.

Lăsă motorul în ralanti; trecu ghemuit pe sub palele ce șfichiuiau aerul îndepărtându-se de elicopter. Cu o mână pe patul revolverului ce-i atârna la șold, cercetă stâncărișul și ierburile uscate. Porțile principale, din oțel masiv, care asigurau interiorul tunelului, erau întredeschise, părând abandonate; nimic nu părea să clintească în întunecimea dinăuntru. Deasupra fațadei tunelului se arcuia un șir dublu de spire de sârmă ghimpată ce dispărea printre stâncile căzute. La distanță de câțiva iarzi de intrarea în tunel, auzi zgomotul făcut de tragerea piedicii unei carabine. Se opri, întorcându-se încet în direcția din care auzise sunetul, cu mâinile ridicate, ținute

departe de pistol.

O fată subțire, negricioasă, se ghemuise după un bolovan în dreapta lui, cu pușca îndreptată spre el. În spatele ei, un băiat stătea în picioare, ațintindu-i spre cap o armă similară.

— ’Ziua, spuse fata, pe un ton politicos, dar cu ostilitate în ochii ficși. ’Ce-ți putem fi de folos?

Rămase cu mâinile ridicate, zâmbindu-i.

— Sunt pilot municipal, din Pittsburg. Ești una din fetele Heber?

Șuvițe de păr ciufulit îi încadrau chipul pe care se citea suspiciunea.

— Poate, zise ea.

— Noi suntem familia Heber, strigă o voce de bărbat din spatele lui.

Berk se răsuci, zâmbind omului subțiratec, cu barbă albă. Doi băieți sfrijiți, puternic bronzați, stăteau în spatele bătrânului, cu carabinele îndreptate către Berk. Obrajii începură să-l doară puțin din cauza zâmbetului larg, neîndurător.

Bătrânul făcu semn din cap unuia dintre băieți, arătându-i elicopterul. Coborând panta nervos, băiatul se apropie prudent de elicopter, cu pușca îndreptată spre micul aparat.

— Fii atent la pale, fiule, strigă Berk pe un ton prietenos.

Era mai îngrijorat de ce putea face băiatul elicopterului decât de posibilitatea de a fi el rănit. Ca și cum ar fi știut, băiatul aruncă o privire disprețuitoare în direcția lui Berk înainte de a se uita în cabină.

— Sunt Berkeley Nielsen, îi zise el bătrânului, stând tot cu mâinile ridicate.

Arătă cu o mână către buzunarul vestei.

— Pilot municipal. Am C.I.{3}, dacă vrei.

Un alt băiat slab, ceva mai în vârstă, apăru dintre stâncile din spatele lui, înarmat și el, cu benzi de cartușe trecute cruciș peste piept.

— Scoate-o la iveală, te rog, zise bătrânul.

Cu grijă, Berk își scoase legitimația de Pilot Municipal, un model mic, din plastic și metal, protejat de un toc din piele. Bătrânul smuci din cap către băiatul cu cartușele. În zgomotul

pietrelor desprinse de pe versant, băiatul își dădu drumul la vale, zgâindu-se la Berk în momentul când îi luă legitimația. Băiatul de lângă elicopter rămase cu carabina îndreptată spre Berk în timp ce ochii celuilalt fugeau către fotografie și înapoi la fața pilotului. Berk era bucuros acum că se hotărâse să se oprească la Sidelling Hill peste noapte în loc să zboare încoace după apusul soarelui.

— El e, anunță băiatul.

Un zâmbet încreți chipul bătrânului, făcând să-i apară cute lungi de sub barbă. Carabinele fură lăsate în jos la acest semnal evident și cei din familia Heber coborâră de la posturile lor de observație.

— Frumos comitet de primire ați mai organizat, spuse Berk cu răceală și-și lăsă mâinile în jos.

Își luă înapoi cartea de identitate. Copii se strânseră în jurul Viorii Întâi, studiind elicopterul cu interes. Heber zâmbi, arătând cu o mișcare a capului către aparat.

— N-am mai văzut așa aparat de zbor pân' acu', domnule Nielsen. Ar putea fi o glumă. Nu te bagi la chestii la care nu te pricepi. Așa rămâi mai mult timp în viață.

Berk bănuia că bătrânul era mai preocupat de a-i intimida pe cei sosiți din Oraș decât de securitate.

— Ești din Pitt, ai?

— Da. Am nevoie de combustibil, apă, provizii.

— Bani ai? întrebă bătrânul.

— Din Oraș, răspunse Berk, știind că bancnotele de hârtie erau complet lipsite de valoare în afara domurilor. Dacă-i vrei. Sau putem face vreun schimb...?

Între timp, bătrânul coborâse de pe înălțimea pe care se aflase și stătea în fața lui Berk. Copiii îl încercuiseră pe pilot ca și cum ar fi căutat să-l prindă pe picior greșit. Erau oameni scunzi, vânoși și căliți de când trăiau la gura tunelurilor, înnegriți de soarele necruțător. Nimeni nu știa dacă familiile veniseră din Orașele supraviețuitoare acoperite cu domuri sau erau descendenții agricultorilor rătăcitori. Sau poate că erau urmașii vreunei vechi bande de rangeri deveniți oameni de afaceri înainte de a fi devenit prea sălbatici și deformați.

— Ai ceva dulciuri? întrebă puștiul care încă mai stătea ghemuit pe versantul dealului, cu o voce în care se ghicea neajutorarea.

— Ai ceva alcool? îi întoarse Berk întrebarea, uitându-se la bătrân.

Bătrânul râse, surprinzător de adânc și energic din partea unui om de vârsta pe care părea s-o aibă. Își trecu arma la spate, iar ceilalți copii coborâră și ei de pe versantul acoperit cu bolovăniș.

— S-ar putea să am vreo picătură, două, zise Heber. Fă să tacă obiectul ăla zburător și stăm de vorbă.

Micul elicopter abia dacă avea șase sute de kilograme și după ce Berk îi fixase roțile la sol, cu greu i-a convins, să nu-l împingă de unde nu trebuia.

— Aveți grijă la picioare, strigă Berk nervos. Nu puneți mâinile decât acolo unde v-am arătat.

Puștii erau obișnuiți să tragă mici avioane în hangarul protector și erau nerăbdători să inspecteze acest nou model de aparat. Berk îi urmări îngrijorat cum duceau Vioara Întâi dincolo de ușile hangarului.

— Nu atingeți palele mici din spate! avertiză el văzând că unul dintre băieți se întindea spre rotorul din coadă cu degete curioase.

Trecu piedica peste capătul unei pale și o ancoră de botul Viorii Întâi.

Porțile mari din oțel care închideau tunelul alunecau înapoi pe șine netede, bine unse. Chiar și un copil, observă Berk, putea asigura tunelul împotriva oricărui atac, în numai câteva secunde. Clipi în semiobscuritate în clipa când trecu porțile, pătrunzând în tunel. La câțiva metri în interior, un al doilea perete, din lemn, închidea gura tunelului.

Generații de locuitori ai tunelului modelaseră stația într-o fantastică amestecătură de supraviețuire primitivă și ostentație luxoasă. În timp ce porțile exterioare fortificate erau masive și lipsite de ornamente, pereții interiori semănau mai mult cu intrarea într-un castel de basm. Gravuri acopereau fiecare centimetru pătrat de lemn al structurii, sculptate și pictate în

culori strălucitoare. Animale trăsnite mișunau printr-o floră imposibilă. Sus, sus de tot, sticla multicoloră lucea în ferestrele uriașe.

Ușa principală a locuinței se deschise și o femeie vânoasă, de vârsta bătrânului, își făcu apariția, înconjurată de copii mici și de tinere femei, care se înghesuiau să se uite afară. O mulțime de pisici sculptate se buluceau în lungul canaturilor ușii, întâlnindu-se pe pragul de sus. Fiecare pisică fusese vopsită în dungi albastre, sau în buline albastre, sau în albastru complet. Femeia se trase deoparte când cei doi bărbați pășiră înăuntru.

Holul principal era uriaș, un spațiu imens, suficient de mare pentru a adăposti cincizeci de oameni. Încăperea se termina cu un coridor ce continua în lungul tunelului. Scări de lemn și trepte de piatră duceau la camerele săpate în pereți. Balcoane sculptate ieșeau în afara adânciturilor create în partea de sus a pereților, iar printre zăbrele se zgâiau, chicotind, copii. Zidurile erau văruite și curate, făcând interiorul cât se putea de luminos. Lămpile înșiruite în partea de sus a pereților curbați ai tunelului ardeau și în timpul zilei, dar interiorul rămânea rece. Berk simți un curent ușor ca o boare de vânt. Ascunse undeva deasupra, ventilatoarele se roteau, ca aerul să nu devină înăbușitor.

Când bătrânul dispăru într-o altă încăpere, femeia se uită la Berk cu o privire impasibilă.

— Nu-i nimic, Berry, zise Heber.

Ezită, apoi spuse pe un ton în care nu se citea nici o emoție:

— Ne-am pierdut una dintre fete cu puțin timp în urmă.

Berk se uită la el, dar bătrânul părea netulburat.

— Au luat-o rangerii.

Ridică din umeri:

— Se-ntâmplă, dacă nu cești ochii.

Berk nu spuse nimic, păstrând tăcerea în legătură cu dispariția lui Wysaigh. Își lăsă rucsacul, pe care-l recuperase din elicopter, să cadă pe o masă masivă, grosolan geluită. Scândurile se neteziseră în anii de folosință, dar laturile și picioarele fuseseră cioplite cam din topor, ca și restul locuinței. Zeci de scaune, fiecare de alt model, dar toate la fel ornate și plușate, erau așezate în jurul mesei; unele mai mici, mai amănunțit

ornamentate, dinainte de Schimbare. Un candelabru uriaș din cristal atârna de o bârnă ce traversa bolta.

Berk putea vedea un colț al bucătăriei în care trecuseră bătrâna împreună cu femeile mai tinere și auzi zgomotul făcut de o veche pompă de mână care trăgea apă. Heber se așeză comod într-un scaun, uitându-se întrebător la Berk.

— Ei bine, fiule, spuse el cu nerăbdare în ochii negri, ia să vedem ce ai acolo.

Familiile dispreţuiau autoritatea strictă a Orașului și nu puteau fi obligate să asigure piloților combustibil pe gratis. Știau că Orașul avea mai multă nevoie de ei decât aveau ei de Oraș. Dar, oricât erau ele de autonome, familiilor le lipseau bunurile fabricate de micile mașini, aproape imposibil de obținut în afara Orașului. Orașul furniza familiilor transporturi regulate de provizii, tentându-le cu mici obiecte de lux amestecate printre articolele de bază, sperând să le aducă la o dependență față de produsele sale. Becuri, fructe, hârtie igienică, medicamente deosebite.

Familiile tunelurilor tolerau nemulțumite pătrunderea treptată a piloților de cursă lungă în viața lor. Alcoolul făcut în casă putea merge la schimb cu aceste râvnite obiecte de lux. Orașul își echipa piloții cu provizii standard, iar piloții trebuiau să se bizuie pe propriile lor instincte și presupuneri în legătură cu ceea ce li se putea părea ispititor familiilor. Piloții de cursă lungă își acumulau propriile lor stocuri de dulciuri, țigări, baterii, mici unelte, orice obiecte care puteau însemna ceva la schimb.

Berk avea în rucsac o casetă metalică, pe care o puse pe masă și o descuie aferat. Scoase din ea mai multe cutii cu bomboane strălucitor ambalate, fructe uscate zaharisite, brichete care nu se puteau reîncărca, patru cutii cu creioane, o cutie cu gablonzuri, o trusă de cusut cu numeroase ace din oțel și bolduri, sticluțe de parfum, săpunuri, două becuri și un teanc de cărți în ediții ieftine. Își alinie bunurile pe masă fără să scoată un cuvânt, în vreme ce bătrânul și grupul tot mai mare de copii și adulți se apropiaseră și priveau în tăcere. Când termină, se așeză în fața bătrânului, așteptând.

Heber își încrucișă mâinile pe masă, aplecându-se înainte ca să se uite la comoara lui Berk. După un minut, împinse cele două becuri înapoi spre Berk, cu degetul întins.

— Inutile, zise el. Generatorul solar a căzut.

Se uită în sus la Berk.

— Ne descurcăm mai bine fără el.

Berk încuviință dând din cap și împachetă becurile, cu grijă. Își notă în minte generatorul stricat. Putea face rost de componente. Următorul care zbura încoace putea face o afacere bună.

Heber continuă să studieze restul produselor, timp în care Berk își aruncă neglijent privirile în jur. Numără douăzeci și nouă de persoane în încăperea supradimensionată; cupluri tinere, femei cu țânci în brațe și o duzină de copii, de la unul care abia umbla, la cei cinci adolescenți pe care-i întâlnise mai devreme. Aveau cu toții trăsăturile contorsionate, întunecate, ale bătrânului, evident făceau parte din aceeași familie. Stăteau tăcuți, părând destul de plictisiți de întreaga procedură. Un băiețel și adolescenta care-l salutase stăteau alături de Berk, uitându-se pe masă fără să clipească.

— N-avem nevoie de bijuterii, spuse Heber.

Începu să împingă cutia cu bijuterii ieftine spre Berk. Fata care stătea lângă umărul lui Berk se foi de parcă ar fi fost mușcată de o insectă și bătrânul își aruncă privirile spre ea. Ea îl înfruntă, fără să-i pese de ceilalți. Heber se uită încă o dată la cutie, cu buzele strânse.

— Deși poate că ar fi de luat câte ceva chiar și de aici...

Împinse cutia dincolo de Berk, către fată.

— Elissa, vezi tu dacă este ceva care să merite.

Fata dădu din cap fără să-și schimbe expresia și începu să sorteze metodic bijuteriile.

— Și io, tati? întrebă băiatul, fără să-și poată izgoni dorința din glas.

— Tu n-ai nevoie de poleială, băiete. Cre' că vouă, copii, vă trebuie vreo două cărți de-astea.

Heber luă teancul de cărți, cercetându-le legătura, răsfoindu-le.

Berk zâmbi. *Dome River Press* era una dintre mândriile Orașului, scoțând reeditări ieftine, de uz școlar, ale cărților tezaurizate de biblioteca Orașului. Noii romancieri, în număr tot mai mare, avuseseră și ei câteva succese, în ciuda precarității edițiilor pe hârtie ieftină, iar Berk pusese în pachet un amestec de clasici și moderni alături de noile cărți de succes. Îi studiase pe Heberi înainte de plecare și, deși încercă s-o ascundă, era încântat de cât de bine îi judecase.

Nevasta lui Heber se întoarse din bucătărie cu un ceainic aburit și două căni desperecheate. Așeză în fața soțului ei cana de lut, iar în fața lui Berk una veche, produsă înainte de Schimbare. Berk se uită la cană cu interes. Trebuia să aibă mai bine de două sute de ani iar smalțul ceramic se transformase într-un păienjeniș de crăpături fine. Toarta avea urme întunecate în locurile unde fusese lipită în cursul anilor. Desenul se ștersese, dar Berk putu distinge cuvintele stanțate.

„Șoferii bătrâni nu mor niciodată" era scris. „Ei doar capătă un alt Peterbilt." Nu înțelegea nimic, dar tot ce era de dinainte de Schimbare îl fascina. Se stăpâni să nu se tocmească pentru ceașcă, ceea ce, evident, bătrânul Heber de abia aștepta.

Ceaiul aburea înmiresmat, făcut din plante locale, puternic aromate, și femeia îi oferi lui Berk miere ca să-l îndulcească. Heber alesese șapte cărți, împingându-le pe celelalte înapoi.

— Le-am luat pe-astea, zise el.

Berk tresări. Nu anticipase prea grozav dorințele lor.

— N-ai cumva și niște manuale electrice, a? întrebă Heber cu speranță.

Berk regretă în mod sincer că trebuia să spună nu, și puse bine și această informație.

Fu nevoie de mai bine de o oră, de trei cești cu ceai și de un platou cu biscuiți cafenii pentru ca Heber să termine de ales. Pusese deoparte bomboanele, fructele uscate, săpunul, două pachete cu creioane, un pachet cu brichete și șapte cărți. Una dintre femeile mai în vârstă ale familiei Heber se uitase lung la trusa de cusut până când aceasta se strecurase încet în grămada pe care bătrânul și-o aduna lângă cot. În cele din urmă, fata cea mai mică se hotărî pentru un singur lănțișor de aur, încercându-

l mai întâi ușor cu dinții. Berk împachetă în tăcere puținul care mai rămăsese, dar lăsă cutia deschisă. Din principiu.

— Acum, zise Heber, zâmbind larg în timp ce se lăsă pe spate și-și prinse mâinile peste creștetul capului, noi cu ce-ți putem fi de folos?

CAPITOLUL DOI

9 aprilie 2242

Alcoolul părea a fi destul de curat, puțin cam tulbure, după standardele Orașului, dar remarcabil de pur pentru un produs de casă. Vioara Întâi nu avea să aibă nici o problemă cu el, cu toate că Berk se hotărâse să schimbe filtrul, odată ajuns în Oraș.

Heberii îl fabricaseră ei înșiși, împreună cu aproape toate celelalte lucruri de care aveau nevoie. Multe dintre părțile componente ale alambicului improvizat al bătrânului purtau încă mărci pe care Berk le recunoscu ca provenind din Oraș. Învârti alcoolul în eprubetă, privindu-l în lumină în timp ce examina cu un aer critic reacția chimică.

Heber se uită la Berk zâmbind și se sprijini de alambic, umplându-și o enormă pipă sculptată.

— Ultimul pilot care-a trecut pe-aici a testat și el aceeași producție, domnule Nielsen, zise Heber, vorbind cu pipa în gură.

Berk îi aruncă o privire, întrebându-se de ce bătrânul se juca leneș cu una dintre brichetele primite și dacă era destul de nebun să expună alambicul și vaporii de alcool la un foc deschis. Bănui că era numai un spectacol de bravură, menit să-l scoată pe Orășan din minți.

— A fost destul de bun ca să-și ia zborul, continuă Heber.

Trebuie să fi fost Wysaigh, își dădu seama Berk. Preț de o clipă, se uită la proba de lichid albăstrui fără s-o vadă.

— Un elicopter nu-i tot una cu un avion, domnule Heber, spuse el, pe un ton egal. Dacă te lasă în aer, nu-i chiar așa de simplu să planezi și să aștepți vremuri mai bune.

Înainte de a se întoarce către Heber, Berk deșertă eprubeta cu alcool într-o canistră goală.

— Iar despre ultimul pilot care-a fost pe-aici n-am mai auzit nimic. Nu s-a mai întors.

Lui Heber îi încremeni zâmbetul pe buze, dar continuă să se uite cu stăpânire de sine.

— Nu combustibilul a fost, se apără el. Și nu noi am fost.

— Nici n-am zis asta, ripostă Berk. Numai că-i greu să-l iei pe ultimul pilot drept martor pentru combustibilul vostru.

Lui Berk nu-i convenea să folosească dispariția unui prieten ca argument în cadrul târguielii, dar orice amănunt devenea folositor. În cele din urmă, căzură la înțelegere: un rezervor plin la plecare, rezervele de apă împrospătate și hrană pentru două zile. La întoarcerea către Pittsburg, Heber avea să-i facă iar plinul. Și-au strâns mâinile în ciuda tensiunii care plutea în aer.

Se făcuse târziu și Heber îi oferi lui Berk ospitalitatea stației peste noapte. El acceptă, urmând să-și ia zborul mai departe, spre domurile din Harrisburg, în zori. Unul dintre băieții Heber, de vreo optsprezece-nouăsprezece ani după aprecierea lui Berk, umplu rezervoarele Viorii Întâi sub supravegherea atentă a pilotului. Berk șterse cu o cârpă murdară de ulei stropii de alcool săriți pe vopseaua unuia dintre rezervoarele suplimentare, în timp ce băiatul se uita la elicopter cu o curiozitate prost ascunsă.

Doamna Heber și copiii mai mici pregătiseră masa de seară, o mâncare din mai multe zburătoare fără nume, prea tari și cu prea puternic iz de vânat pentru a fi fost domestice, cepe mici și cartofi, totul într-o fiertură puternic condimentată, și o salată din zarzavaturi verzi, cu frunze multe, pe care Berk nu le recunoscuse, al căror gust aducea vag cu al sparanghelului. Acum, că negocierile luaseră sfârșit, cana de dinainte de Schimbare, cu mesajul ei criptic, dispăruse, pe masă fiind așezate căni de lut.

Masa se desfășură în tăcere, monotonia fiind întreruptă numai de clinchetul tacâmurilor și de sorbiturile prea puțin politicoase ale copiilor mici. Din când în când, Berk își ridica privirile din farfurie, observând că familia parcă aștepta ceva de la el. Câteva dintre fete roșeau, timide. Nesigur, zâmbea și el, dădea din cap și se uita înapoi în farfurie.

Elissa și fratele ei mai mare aduseră celor doi bărbați cești cu ceai tare și miere.

— Hai să admiri apusul, domnule Nielsen, spuse Heber.

Îl conduse în lungul tunelului, prin spațiul strâmt al

camerelor vagon, cu pereții văruiți și lemnărie sculptată. O ușă mică, fortificată, dădea afară din tunel, spre est. Între Tunelurile Gemene curgea un pârâiaș, a cărui apă limpede spumega printre stâncile văii înguste, alimentând lacul. Pe unul dintre maluri, o baracă joasă – casa generatorului, presupuse Berk. Petice neregulate de semănături tinere, înverzite, se înșiruiau în lungul versanților văii, irigate de o mică roată cu zbaturi instalată pe malul pârâului. Terenul stâncos, neregulat dintre Tunelurile Gemene era inclus în teritoriul lui Heber prin îngrădituri înalte, strâns alcătuite, cu spire de sârmă ghimpată deasupra și printre scânduri, având în vârfuri lame ascuțite, ce luceau roșu în lumina apusului. Când Berk se uită peste umăr, văzu trei din copiii lui Heber stând de pază în balconul înalt, de unde se vedeau semănăturile și pârâul, cu carabinele pregătite.

Cel de-al doilea tunel era folosit ca depozit și principal avanpost comercial. Celălalt capăt ieșea deasupra întinsei văi ce cobora spre Harrisburg. Trecură podețul din lemn cioplit ce traversa pârâul; în aer se simțea mireasma verdețurilor din grădină. Mai multe cutii văruite, împrăștiate prin grădină, erau bâzâite de albine letargice.

Heber îl conduse în balconul de pe latura vestică a celui de-al doilea tunel. Sub ei, la adăpost de soare și vânt, iepuri și păsări de tot felul se foiau în întuneric în cuști suprapuse, înșiruite lângă perete. Unul dintre băieți stătea de pază, iar un alt cercetaș înarmat, Berk nu avea nici o îndoială, păzea latura estică a Tunelului. Deasupra lor, pe suprafața stâncoasă a muntelui, se ghemuia un băietan de vreo zece ani, cu pușca așezată pe genunchi.

— Te aștepți la necazuri? întrebă Berk.

— Întotdeauna, răspunse calm Heber.

Bătrânul se așeză pe o bancă din lemn, cu picioarele lui subțiri întinse înainte. Își umplu pipa curbată cu o iarbă de culoare verde, tăiată mărunt, pe care o păstra într-o pungă din piele atârnată la curea. Un fum albicios, dulceag, i se prelinse în jurul feței. Berk se sprijini de parapetul balconului, cu coatele pe lemnul masiv, bine lustruit.

— Rangeri? întrebă el.

Totul părea atât de liniștit și de calm.

Soarele la apus își începuse alunecarea printre vârfurile munților din depărtare. Vântul leneș îi încălzea fața, iar insectele de noapte își începuseră corul șoptit.

— Uneori, spuse Heber. Depinde care dintre ei se află în zonă.

Ridică din umeri.

— Umblă de colo-colo diferite bande, ca păsările sălbatice. Uneori, vine câte un grup, facem comerț pașnic, după care, la două zile, același grup încearcă să ucidă pe oricine le cade în mână.

Slobozi în aer o șuviță subțire de fum.

— Nebuni. Niciodată n-ai de unde să știi la ce să te aștepți.

Berk citise cele câteva rapoarte ale piloților despre rangeri, dar nu auzise niciodată despre rangeri că sunt capabili de altceva decât de violență în relațiile cu avanposturile.

— Rangerii? Comerț?

Bătrânul Heber păru amuzat de reacția lui Berk.

— Nu toți sunt complet paraziți, spuse el. Câteva dintre bandele care-au trecut pe-aici au șefi cărora le-au mai rămas celule de creier în scăfârlii. Ceilalți s-ar putea să fie niște muți împuțiți, fără minte, după câte-mi dau eu seama.

Trase din pipă.

— Nu te poți înțelege cu ei. Pe ăștia-i împuști.

Asta știa și Berk.

— Cât de des vin pe-aici?

Simți acru în stomac și se cutremură. Se întoarse cu spatele la munți, sprijinindu-se de parapet, cu fața către bătrân.

— Nu prea regulat, zise bătrânul.

Dacă ar fi observat schimbarea stării lui Berk, n-ar mai fi spus-o.

— Uneori vin, își instalează tabăra pentru câteva săptămâni, apoi dispar. Nu-i mai vezi cu lunile. N-ai cum să știi.

— Cum arată? întrebă Berk.

Ideea unor rangeri semi-inteligenți era o noutate, una pe care nu era sigur că o agrea.

Heber pufni:

— Știai despre asta, fiule? întrebă el râzând.

— Nu tocmai, răspunse Berk, iritat. Am fost retras de pe cursa de Erie când a dispărut Wysaigh. Nu te izbești de rangeri pe o cursă poștală. Iar pe cei pe care-i vezi, îi vezi de la o mie de picioare înălțime.

De fapt, fusese al naibii de fericit când cursa de Erie fusese redistribuită. Era un zbor direct, neîntrerupt, de o sută de mile, o plimbare pe deasupra junglei în miniatură ce începea să fie îmblânzită, o seară și o noapte de somn după ce era predată corespondența și încărcată poșta de retur, apoi un alt zbor monoton de o sută de mile, înapoi, o dată pe săptămână, săptămână de săptămână, la nesfârșit.

Echipele Orașului care lucrau la recuperarea domurilor din Erie formau un colectiv călit, mândru, și Berk se înțelesese destul de bine cu ei. Încerca să țină pentru el dezamăgirea și nemulțumirea de a distribui ordine ale Orașului, planuri, misive de familie. Simple, monotone, cursele poștale îi plăteau chiria. Sau măcar mențineau echilibrul pentru a nu fi obligat să cheltuie din economiile lui December.

Apoi se prăbușise Wysaigh, undeva dincolo de Harrisburg, după ce-și aruncase proviziile, ușorul avion monomotor și pilotul lui dispărând fără urmă. Dacă Wysaigh supraviețuise unei prăbușiri, se afla pe undeva pe acolo, departe, în teritoriul rangerilor. Dumnezeu să-l ajute.

— Ei, făcu Heber, ca și cum ar fi citit gândurile ce-i treceau prin minte lui Berk. Rangerii nu-s tocmai prietenoși. Eu nu m-aș încumeta la vreo plimbare prin munții ăștia.

Stătu puțin pe gânduri, în vreme ce fumul pipei i se împrăștia, purtat de vânt.

— Reușim destul de bine să ne descurcăm cu ei, când vin să vândă... De obicei.

— Să vândă ce? întrebă Berk, plimbându-și privirile în lungul orizontului întunecat.

Noaptea părea mai puțin liniștită decât fusese cu câteva minute înainte. Sorbi din ceaiul călduț.

— Pe-aici erau o grămaʼ de orașe, spuse Heber. Alea mici, ca Amberson, Roxbury, Willow Hill, la naiba, din ele oricum nu

mai ai ce alege. Nimic, acu', decât niște case prăbușite, magazii golite, arse complet. Dacă o iei pe vale spre sud, urmează Chamberburg, Hagerstone, Martinburg, Winchester. Spre Baltimore, treci prin Gettysburg, Frederick.

Bătrânul numea vechile orașe cu familiaritate, ca și cum le-ar fi cunoscut el însuși, ceea ce era imposibil, Berk era sigur.

— Uneori, rangerii mai găsesc câte ceva interesant printre ruine. Sunt prea proști ca să-și dea seama ce-i bun și ce nu. Așa că umflă tot felul de vechituri. Uneori, ai ce face cu ele. Cel mai des, nu.

Își bătu pipa de genunchi; cenușa căzu pe podeaua umbrarului.

— Aduc și carne, piei, orice pot ucide. Uneori, ceva de pe la țărănoi, semințe, verdeață, de-astea.

Ochii lui Heber păreau albi în lumina subțire.

— Nu știu dacă fac negoț cu țărănoii sau nu. Poa' că-i omoară pur și simplu și le iau ce vor, eu așa mă gândesc.

— Îți pot arăta colecția mea de semne, dacă vrei, zise băiatul cu pușca.

Berk aproape că uitase de el și tresări auzindu-i vocea venind din întunericul care se lăsa.

— Singurul semn de care-ar trebui tu să fii interesat, măi băiete, se răsti bătrânul la el, ar fi cel al venirii rangerilor, altfel or să pună mâna pe tine.

Chipul băiatului deveni serios și se întoarse pe culmea întunecată.

— Colecție de semne? întrebă Berk atins de curiozitate.

Heber zâmbi larg, acum cu pipa goală între dinții încleștați.

— Da. Strânge semne de peste tot. Rangerii nu știu să citească. Nici măcar nu știu ce-i aia. Vreun fleac pe care-au avut ei norocul să-l găsească scormonind, că acum știu că pot căpăta un pachet de tutun bun de casă, sau vreo două gloanțe, de fiecare dată când aduc câte ceva nou. Ne dau o idee despre cât de departe ajung. Toamna trecută au adus firma unui frizer din Black Ash Swamp, din nord.

Lui Berk i se încleștă mâna pe toarta ceștii.

— Gloanțe, repetă el, ca și cum nu l-ar fi auzit bine pe bătrân.

Le dai gloanțe ticăloșilor de rangeri?

Bătrânul se opri și ochii i se îngustară când își înălță capul să se uite la pilot.

— Da, zise el, pe un ton sarcastic. Ciudat lucru, nu par a fi prea interesați de moneda scoasă de Oraș.

Berk, simți cum îl cuprinde furia.

— În primul rând, de ce să faci comerț cu ticăloșii ăia? Ei ți-au luat una dintre fete, și tu le dai gloanțe? Ți-ai pierdut prăpăditele alea de minți?

Țipa acum, și-l văzu pe băiatul cu pușca stând mai aproape, balansând nesigur arma în direcția lui. Își forță vocea să adopte un calm liniștit, pe care nu-l simțea.

— Ce naiba v-a apucat, măi, oamenilor?

Heber îl privi țintă, neluându-l în seamă pe fiul lui alarmat, și se ridică încet de pe bancă.

— Domnule Nielsen, spuse el pe un ton resemnat, ostenit, pot face comerț cu rangerii sau îi pot ucide. Dacă ucid din ei, ceilalți înnebunesc, iar noi trăim și așa cu destulă spaimă. Da, mi-au luat nepoata, îmi ucid băieții, când reușesc, dar fetele nu. Așa că există șansa să fie în viață. Poate că mai târziu reușim să facem un schimb, s-o luăm înapoi. S-a mai întâmplat.

Privirile îi deveniră disprețuitoare.

— Crezi că voi, orășenii, o să veniți încoace să-i exterminați pe toți rangerii pentru mine? Să-mi aduceți nepoata întreagă înapoi?

Berk nu putu răspunde. Scutură din cap.

— La asta nu m-am gândit.

Heber se scărpină la nas, uitându-se către munții înfășurați în noapte.

— Prefer să le dau tutun în loc de gloanțe. Cu un ranger fericit, drogat, se face mai ușor comerț. Dar uneori, nu vor tutun. Fac ei înșiși rost de el din altă parte, nu vreau să știu de unde. Vor arme. – Heber făcu o pauză și-și miji ochii când se uită la Berk. – Ia gândește-te, băiete. Mai bine să le dai rangeiilor gloanțe decât cuțite. Singurul lucru pe care-l știu ei cu adevărat despre arme este care-i partea dinainte. Nu-s destul de deștepți ca să aibă grijă de ele, așa că nu le funcționează bine.

Cel puțin jumătate le explodează în față. Așa că, înainte de a-mi spune mie ce să fac, trăiește o vreme cu noi, Cetățeanule.

Berk simți răcoarea aerului serii pe pielea încinsă.

— Îmi pare rău, spuse el, și o spuse sincer.

Heber nu zise nimic, dar puse mâna pe umărul lui Berk.

— Hai să vedem dacă ți-a găsit Berry un loc pentru noapte.

Dacă bătrânul simțea față de el vreo animozitate, Berk nu putea spune.

CAPITOLUL TREI

5 noiembrie 2217

Berkeley a demontat cu grijă un tablou ruginit cu instrumente de bord, aparținând unui străvechi DE-9. Era mulțumit că tatăl său se hotărâse, în sfârșit, să-l ia cu el în această călătorie la fostul aeroport, aflat la zece mile spre est de orașul cu cupole. Tabloul de bord nu mai avea nici o valoare în sine, însă putea fi folosit pentru obținerea câtorva piese de schimb.

Anotimpul începuse deja să se sfârșească, chiar dacă era încă arșiță mare. Bătrânul nu părea îngrijorat din pricina faptului că plecase la drum singur, însoțit doar de micul său fiu. Rangerii se aventurau rar atât de aproape de Oraș. De luni de zile nu se mai raportase prezența vreunei hoarde prin zonă. Tatăl lui Berkeley ajunsese la concluzia că era timpul ca fiul său să înceapă să învețe meserie.

Băiatul a intrat în velomobil și s-a înghesuit între picioarele tatălui său. Pe tot parcursul drumului a sporovăit emoționat. Soarele dogorea, cu toate că era filtrat de parbrizul curbat și întunecat al vehiculului. În plus, Berkeley se tot fâțâia, negăsindu-și astâmpărul. Bătrânul însă se mulțumea doar să-și șteargă transpirația de pe fața sa nerasă, țepoasă, și să chicotească. Drumul, care trecea peste un teren deluros, de culoare maronie, nu era foarte lung. Însă pentru băiatul acela, care ieșea pentru prima dată din strâmtoarea răcoroasă a cupolelor, peisajul din jurul său părea un univers vast, nepământean.

Aflat de cealaltă parte a câmpului față de acel DE-9, bătrânul lovea cu ciocanul într-un alt avion. Sunetul ascuțit al pocniturilor sale biciuia aerul. Berk se concentra asupra lucrului său. Șurubelnița din mână și tabloul la care lucra îl absorbiseră cu totul, ca pe orice copil de numai șapte ani. Deodată a auzit un fel de ciripit, îndepărtat. La început nu l-a luat în seamă, gândindu-se că este strigătul vreunui animal plecat la vânătoare

prin dogoarea zilei. Era mulțumit și convins cu tărie, în mintea lui de copil, că tatăl său putea să-l țină la adăpost de orice pericol. Izbiturile de ciocan ale tatălui său au încetat, iar Berk a auzit din nou zgomotul acela dătător de fiori. Mai aproape, mai tare, spărgând liniștea. Încă nu reușea să înțeleagă ce putea să însemne asta, așa că a scos capul din carlinga puțin luminată a avionului și a măturat curios cu privirea aeroportul prăfuit.

— Bagă-te înapoi! a strigat bătrânul către el, fugind de-a latul câmpului, către Berk, cu trupul aplecat. Băiatul s-a executat imediat. Cu toate acestea, în confuzia creată, Berkeley se temea ca nu cumva tatăl său să fie supărat *pe el*. Înfiorat, băiatul a început să-și scormonească prin memorie, în căutarea lucrului rău pe care îl făcuse. Bătrânul s-a lăsat să cadă în spațiul întunecat de lângă el, apucându-l de guler.

— Stai ghemuit! s-a răstit la el, cu fața lipită de capul lui Berk. Băiatul vedea pentru prima dată frica pe fața părintelui său și pielea obrazului lui osos pălind. Bătrânul ținea în mână un pistol negru, cu țeava scurtă.

— Să nu ieși de aici până nu te strig, ai înțeles?

A răspuns cu o mișcare a capului, căci rămăsese fără grai. Își simțea inima cuprinsă de o groază pe care nu o mai cunoscuse până atunci, și din cauza căreia era cât pe ce să facă pe el. Bătrânul a sărit cu agilitate din carlingă, cu pistolul în mână, gata să tragă.

Ghemuit în întuneric, micul Berkeley ținea șurubelnița cu capul în cruce îndreptat înainte, ca pe o armă. Asculta strigătele ciudate ce se auzeau afară, ca niște lătrături scurte, și pocnetele pistolului tatălui său. Ajungea până la el un răpăit de tobă metalică, un *ceva* care zdrăngănea pe suprafața avionului, producând ecouri în interiorul acestuia, ce se amplificau în mintea îngrozită a copilului.

Răpăitul de tobă a încetat brusc. A fost urmat de un țipăt pe ton înalt, aproape de ultrasunete, făcând parcă să fiarbă tăcerea ce se lăsase deodată. Particulele de praf tremurau în lumina soarelui, iar în nemișcarea de deasupra a strălucit pentru o clipă o lamă solidă, de culoarea argintului. Nici măcar pistolul tatălui său nu mai tulbura acum tăcerea absolută.

O umbră a trecut pe deasupra gropii.

— Tati? a șoptit băiețelul, simțind cum sângele îi pulsează în urechi. Umbra a încremenit. Deasupra lui s-a auzit un zgomot asemănător cu ciripitul unei vrăbiuțe, atunci când este strivită sub talpă. În spațiul de la intrare și-a făcut apariția o siluetă. Intrând în panică, Berk a început să se târască înapoi, ferindu-se de ființa care se apropia de el în patru labe, rânjind.

Creatura avea părul slinos și încâlcit, iar pe trup îi atârnau zdrențe de țesături și de blană. Dinții înnegriți și ascuțiți ca niște ace umpleau rânjetul unei guri lipsite de buze, ce se desfăcea și se închidea cu zgomot. O mână aspră, noduroasă și plină de murdărie s-a întins spre el. Unghiile ciobite s-au prins de cămașa sa, trăgându-l mai aproape. De pieptul creaturii atârnau două bucăți de carne flască, ce se bălăbăneau. Astfel Berk a realizat vag că ființa aceea era de parte femeiască. Intrase cu totul în carlingă și îl ținea strâns lângă el. Respirația fierbinte și puturoasă a creaturii, cu miros rânced, se lovea de obrajii copilului. Ochii negri și lipsiți de irișii au strălucit lângă fața lui, iar din nările înroșite și dilatate a ieșit un grohăit de porc.

— Băiat, i s-a părut lui Berk că o aude spunând, în timp ce îi atingea fața. Apoi degetele ei aspre au coborât, căutându-l între picioare. A pipăit coastele de sub cămașă și a inspectat mușchii de pe brațele copilului.

— *Băiat-băiat-băiat-băiat...*

A observat cum fața tatălui său apare în deschizătura de deasupra. Pe fruntea bătrânului curgea sânge, dintr-o rană largă, ce i se deschidea prin păr.

— Hei, tu, a spus bătrânul. A rostit cele două cuvinte cu un calm ciudat, aproape pe un ton de conversație, ca și cum s-ar fi adresat vânzătorului de la băcănie. Pistolul său era îndreptat în jos, către interiorul gropii. Iar când creatura s-a întors ridicând privirea spre tatăl său, Berkeley a început să țipe.

A continuat să țipe atunci când glonțul a smuls o jumătate din craniul creaturii de deasupra lui. Nu s-a oprit nici când trupul ei greu s-a prăbușit peste el, duhoarea de murdărie și de sânge sufocându-l. A continuat să țipe și să lovească, în lupta cu cadavrul de deasupra lui, puterile fiindu-i sporite de criza de

isterie. În timpul acesta tatăl lui a apucat leșul și l-a tras de pe copil. Dar el țipa mai departe, pe măsură ce sângele îi acoperea capul și umerii. A încercat să-și șteargă fața cu palmele, dar s-a zgâriat cu așchiile ascuțite de oase. A continuat să țipe, pentru că sângele i se strecura prin păr, i se scurgea pe șira spinării, îi intra în gură, în ochi, iar fărâmele de creier zdrobit cu care era amestecat îl orbeau.

A continuat să țipe, să țipe, să țipe...

CAPITOLUL PATRU

15 decembrie 2242

În seara de dinaintea decolării în cursa Tunel-Harrisburg, Wysaigh trândăvea pe canapeaua peticită căreia December ar fi trebuit să-i schimbe fața. Berk îi întinse o bere Blue Ribbon, fabricată în Oraș, o sticlă cu pereții îmbrobonați de condens.

— Filly nu-i decât un mare morman de cărămizi.

Wy se așeză picior peste picior.

— Orașul vrea să mă duc până acolo ca să aprovizionez regulat Tunelurile, să las poșta la domurile din Harrisburg și să cercetez zona, semnalând orice urmă de grădină a țărănoilor. După mine, este perfect. Zborul la Filly este o corvoadă pe care s-au hotărât s-o adauge, fără plată suplimentară. N-a fost ideea mea.

Berk stătea pe fotoliul rablagit din fața lui Wy.

— N-ai cum să cercetezi Filly cu adevărat dacă nu aterizezi acolo.

— Da' de ce naiba trebuie să-mi fac eu griji cu aterizarea în afurisitul ăla de oraș, Berk? Dai o raită pe deasupra, treci câteva semne cabalistice pe hartă și-o întinzi. Nimeni în toate mințile n-o să vrea să *aterizeze*.

Berk deșurubă capacul sticlei de bere și trase o înghițitură lungă, strâmbându-se. Din cine știe ce motive, berea obișnuită fabricată în Oraș nu avea același gust de la o tranșă la alta. Iar asta nu era dintre cele mai reușite.

— Și dacă *trebuie* să aterizezi, Wy? Îți frângi aripile încercând să aterizezi în Filly.

Wysaigh râse și-și desfăcu larg brațele.

— De-aia are *Puștiul* aripi cu adevărat lungi, fiule. Dacă am probleme, pot plana mile la rând până-mi găsesc un drum de țară, din care mai sunt pe-acolo, de partea cealaltă a râului. *Tu,* oricum, împreună cu mașina aia a ta de tuns iarbă, te-ai duce grămadă ca un bolovan.

Cormack îi atribuise lui Wysaigh misiunea de recunoaștere,

explicând unui Berk dezamăgit că vechiul aparat Sundancer IV al lui Wysaigh era considerat de către Primărie mai puțin riscant decât micul lui elicopter. Avionul, la fel ca toate aparatele de zbor ce mai supraviețuiau în orașele acoperite de domuri, fusese refăcut și modificat pe parcursul anilor în asemenea măsură încât chiar fabricanții lui cu greu l-ar mai fi recunoscut. Anvergura amplă a aripilor îi dădea o mare autonomie în zbor planat și un consum redus de combustibil, iar Wy îi modificase fuzelajul pentru a-l putea folosi și ca hidroavion. Era foarte mândru de *Puștiul* lui, încrezător în capacitatea avionului de a face față oricărei situații în care l-ar fi putut arunca în aspra lume din afară.

Adevărul era, iar Berk știa asta, că Wy era un Orășean autentic. Conducerea autoritară a Orașului, care pe Berk îl sufoca, lui Wy îi părea comodă cu regulile ei clar stabilite, cu lipsa de toleranță manifestată față de orice lucru ieșit din comun. Wy își asuma mai puține riscuri decât Berk, nu zbura niciodată mai mult decât prevedea misiunea, nu zbura niciodată fără permisiunea Primăriei. Convingerile filozofice ale lui Wy erau mai aproape de obiectivele politice ale Primăriei și misiunile la libera lui alegere erau cele apropiate de politica aceleiași Primării sau cel puțin de felul în care definea Cormack această politică, în vreme ce puținii fii rebeli ai Orașului erau revoltați de modul în care îi ținea în frâu Consilierul. Cei care aveau libertate, nu o foloseau, cei care ar fi folosit-o, nu o puteau obține.

Numai că Wysaigh depindea prea mult de abilitățile avionului lui cu aripă fixă, argumentase Berk în fața lui Cormack. Vioara Întâi era mai manevrabilă și se putea așeza în mijlocul unui oraș ca și în mijlocul unui câmp, justificând consumul mai mare de combustibil și riscurile explorării ruinelor orașului Filly. Cormack zâmbise politicos, spusese că Filly nu se preta încă la o asemenea explorare, Wysaigh putea face toate observațiile de care avea nevoie Primăria în evaluarea pe care o efectua, îi părea nespus de rău – bătrâne, poate data viitoare – și-l dăduse afară pe ușa biroului lui de Consilier, fără nici o ceremonie.

December se așeză pe brațul fotoliului lui Berk. Își lăsă mâna pe umărul soțului ei, ascultându-i tăcută pe cei doi piloți care discutau strategii de supraviețuire în caz de prăbușire. Auzise de prea multe ori discuția pe parcursul anilor pentru a o mai deranja.

— Asta-i ce-o să faci atâta timp cât ai să zbori cu aripă fixă, Wy. Să tot zbori pe deasupra a mile și mile de dealuri goale și drumuri perfect netede, fotografiind în vreme ce treci. În felul ăsta n-ai să găseşti niciodată ceva cu adevărat.

Wy ridică din umeri.

— N-am vrut niciodată să fiu un erou îndrăzneț și cutezător. Sunt *pilot,* Berk. Nu un explorator al frontierelor necunoscutului. Misiunea mea este să găsesc terenuri agricole.

Goli sticla și o puse pe măsuța de lângă canapea. December o luă și o duse în bucătărie. Berk auzi apa curgând în timp ce o clătea. Sticla avea să ajungă în raftul din cămară iar December avea să o dea, împreună cu toate celelalte, înapoi la fabrica de bere, pentru reciclare. O sticlă spartă era o cheltuială în plus, de care familia Nielsen nu avea nevoie.

— Pentru tine este numai o aventură, spuse Wy. Pentru mine, o slujbă stabilă. Am nevastă și doi copii de hrănit, care nu au prea multă răbdare cu idealismul căutatului printre stele. Mie, de fapt, îmi *place* cursa Tunel-Harrisburg. Ieși o dată pe lună, te iei la harță cu vreo doi oameni ai cavernelor, vezi ce se mai petrece la Domurile din Harrisburg și te întorci acasă. Simplu, ușor.

Zâmbi larg, coborând vocea înainte să intre December în încăpere:

— Și sunt și compensații, băiatu', fii convins.

December se așeză înapoi pe canapea, fără să dea semne că ar fi auzit ultimul comentariu al lui Wy. Berk nu avea idee ce voise el să spună.

— A fi pilot înseamnă mai mult, Wy, decât a face curse ca să duci poșta și provizii și între timp să te holbezi după răsaduri de varză sălbatică, zise Berk. Este o treabă de explorare. Altfel cum o să-și recapete Orașul ceea ce este Afară, dacă nimeni nu vrea să exploreze ceea ce se mai află încă acolo?

Wy dădu din mână.

— O să dureze mult până ce-o să recupereze ce este Afară, mult de tot, Berk. Ai impresia că acum te poți plimba liniștit fără să te transformi instantaneu într-o creatură creață, că nu trebuie decât să pășim cu toții Afară și să dăm înapoi secole de distrugere, peste noapte. Cătinel, amice.

December se apucase să desfacă încă o bere și i-o dădu lui Wysaigh, fără o vorbă. Privi întrebător la Berk, dar el scutură din cap. Wy bău, râgâi și puse sticla pe farfurioara de pe masă.

— E o diferență între a face pași mici și a bate pasul pe loc, spuse Berk. Noi asta facem, doar întreținem, trecem pe acolo, atâta timp cât Domurile sunt în apropiere. Și probabil că asta-i problema. Suntem cu toții atât de obișnuiți să menținem statu quo-ul, încât nu mai simțim imboldul să ieșim, să vedem ce-a mai rămas, *să folosim* ce-a mai rămas.

— Nu-i chiar așa, Berk, spuse December moale.

Berk tresări în sinea lui. Să nu înceapă iar. Nu acum.

— Sigur, din punct de vedere tehnologic, Domurile nu au mai progresat timp îndelungat, dar noi *facem* ceva. Am construit sute de Plăci de Impact, iar asta înseamnă a face ceva. Noile Domuri de la Spring Hill sunt aproape gata pentru a funcționa în flux continuu, iar asta înseamnă să uităm de raționalizarea curentului, adică să facem ceva.

Nu voia să se certe cu ea, nu în fața lui Wysaigh, dar era greu de rezistat vechilor obiceiuri.

— „Aproape gata“? Eu credeam că afurisita aia de fabrică *este* gata de luni de zile. Ce-o ține-n loc, ai, December?

O mușca.

December îl privi nemulțumită, apoi îi spuse lui Wysaigh:

— Jacob Chong m-a numit în echipa lui Markley, să fac un nou proiect cu celule de grafit. Arată bine, credem că o să meargă.

Vechea uzină foto-voltaică fusese proiectată pentru a alimenta Orașul timp de trei sute de ani, menținând Domurile locuibile de-a lungul multor ani când expunerea la atmosfera de Afară însemnase aproape iremediabil moarte. Își îndeplinise misiunea remarcabil de bine atâta timp cât supraviețuitorii

așteptaseră să iasă iarăși. Cu trecerea zecilor de ani însă, energia electrică devenise tot mai greu de produs pe măsură ce panourile se uzau sau se spărgeau, iar populația din interiorul Domurilor sporea până la capacitatea maximă a acestora. Acum, când în sfârșit se putea supraviețui Afară, cel puțin pentru intervale convenabile de timp, vechea uzină era înlocuită cu o serie de noi domuri pentru curent.

Mii de celule foto-voltaice acopereau fiecare generator de la Spring Hill pe o suprafață de 5 000 de metri pătrați, domuri ciudat zimțuite rotindu-se pe șine după soare, maximalizând energia luminii solare. Sub domurile solare, personalul Departamentului Energetic trăia și lucra protejat, atât de radiațiile ucigătoare care furnizau energie uzinei, cât și de bandele nomade de rangeri ce ajungeau când și când până pe malul râului. Cabluri subterane conduceau curentul electric în Oraș. Era o capodoperă a proiectării.

Aproape.

— Dar până atunci, iubito, ai nevoie de mine. Sau măcar de ce-s eu în stare să găsesc, spuse Berk. Petrol. Nu sunteți în stare să fabricați rahatul ăla de lubrefiant sintetic pe care-l folosiți și care, oricum, e o porcărie. Dacă nu-i *exact ceea ce trebuie,* șinele au să înghețe și-au să macine tot domul ăla căcăcios.

Ea îl privi, și cele două mici pete roz din obraji erau singurele semne că era afectată. Wysaigh începu să studieze cu intensă curiozitate eticheta de pe sticla de bere.

— Atunci, toată munca ta cea grozavă bate pasul pe loc, continuă Berk. S-ar părea că nu ați dat lovitura. Aveți nevoie de ceea ce găsesc eu. Petrol bun, rezistent, de dinainte de Schimbare. Mult de tot.

Wysaigh își înălță privirile de la eticheta pe care o dezlipea de pe sticlă și zâmbi larg, încercând în mod evident să însenineze atmosfera brusc tensionată cu o mică înțepătură blândă.

— Da, da, îți suntem cu toții într-adevăr recunoscători pentru că ți-ai băgat nasul și-ai descoperit Marele Rezervor Secret de Petrol din Venango. Când zici c-a fost asta? ’38? ’39?

Nu reuși decât să răsucească fierul în rană.

— ’36, răspunse Berk, încercând să-și gonească iritarea din

voce.

Se simțea de parcă Wy s-ar fi înțeles cu December împotriva lui; soția lui și cel mai bun prieten, amândoi dușmani.

— Da, da, așa-i. ’36, zise Wy neatent. Încă mai erai pe atunci tânărul erou căruia nu-i stătea nimic în cale, ai? Fiul asemeni tatălui. Dar ia să vedem: deocamdată, Orașul are nevoie de 170 000 de acri de teren agricol fertil pe ambele maluri ale lui Ohio. Cât alcool crezi tu că pot produce 170 000 de acri? își tachină el prietenul. Uleiul din petrol este tot cel mai bun pentru lubrifiere, e sigur mai bun decât chestiile alea sintetice pe care le produc laboratoarele Orașului, și-mi plac și mie, ca și vouă, toate fructele exotice pe care a început să le trimită Erie în schimb. Dar cât de mult durează să fie înălțate sondele la Venango? Cât le-a luat celor din Erie până să înceapă măcar vreo activitate de refacere? Și uită-te la Harrisburg, fără să ne mai gândim de unde-au venit, cine a *plătit* pentru colonia lor independentă.

— Tot avem nevoie de petrol, zise Berk cu încăpățânare, străduindu-se ca vocea să nu-i sune iritată. Nu numai lubrefianți, Wy. Din alcoolul tău nu se pot face o sumedenie de minuni din plastic. N-ar fi mai bine să nu ai nevoie de o autorizație pentru a cumpăra rolfilme?

Berk se chinui să zâmbească.

— Demodatul petrol rămâne cel mai bun, iar eu mă pricep să-l găsesc.

Wy pufni.

— A-ți scoate autorizație pentru rolfilme este același lucru cu a-ți scoate autorizație pentru cartușe, Berk. Nu-i decât o modalitate prin care Primăria își păstrează monopolul, scoțând și un profit de pe spinarea noastră. În orice caz, ultima rezervă de petrol pe care-ai găsit-o s-a dus destul de repede. Nu cred eu să mai aștepte Cormack sau ceilalți de la Primărie încă cinci ani miraculoasele tale descoperiri de petrol. Ceea ce ne trebuie în primul rând sunt terenuri agricole fertile, nu petrol.

Berk spuse cu liniște:

— Și să cultivi 170 000 de acri de teren ia timp, Wy. Iar cei de la care-i luăm nu sunt chiar cooperanți.

Wy însă, aparent, scăpa din vedere sau nu voia să vadă ce voia el să spună.

— Nici în N' York sau DeeCee[4] sau în Philadelphia nu dai peste o piață a muncii din cale-afară de cooperantă sau demnă de încredere, zise el. Mi se întâmplă să cred că pe termen lung are mai mult rost să recuperezi pământul, să-ți produci singur proviziile. Avem nevoie de cereale pentru alcool și pâine, de fân pentru hârtie și pentru hrana animalelor. Iar pentru asta ne trebuie mult *pământ*. Pământ aici, de partea *asta* a Alley-lor, să-l facem iarăși productiv. Ceea ce *nu* ne trebuie sunt ruinele arse împânzite cu Nebuni.

Asta era linia oficială a Orașului. Să fie recuperat terenul. Să se reînsămânțeze pământul. Să fie productiv și să fie înmulțit. Iar profiturile să fie returnate către Domuri. Drepturile celor câțiva țărănoi uscați, deformați, ce abia reușeau să obțină o recoltă prăpădită de pe micile petice de pământ fertil ce începeau să se refacă după Schimbare, erau lipsite de importanță față de drepturile Orașului. Orice obiecție din partea Cetățenilor mai liberali în gândire era fie politicos întâmpinată, fie ignorată.

December se destinsese, lăsând conversația să alunece pe lângă ea, fără să intervină, dar Berk îi putea simți supărarea prin răceala mâinii ce i se odihnea ușor pe umăr.

— Da, bine... făcu Berk, nevoind să lase subiectul deoparte, eu tot mă mai pregătesc pentru o escapadă deasupra lui Filly. Sunt o mulțime de zone pe care le-am identificat pe însemnările ultimei misiuni de recunoaștere și care arată promițător. Încă mai avem nevoie de petrol, Wy. Pișoarca aia contrafăcută, pe care ne pune Orașul s-o folosim în motoarele noastre, le distruge. Râurile și-au schimbat cursul, dar în docuri, acolo se făceau multe afaceri cu petrol. Erau acolo o grămadă de rafinării. Am făcut cercetări. Mai sunt încă acolo. E petrol acolo, Wy, o știu. Dacă este cineva care-l poate găsi, eu sunt acela.

Simțea în piept presiunea emoției și a dorinței.

Wysaigh își termină berea și se ridică, îndreptându-și spatele.

— Numai *dacă* reușești să-l convingi pe Cormack și pe ceilalți că ceea ce poți recupera are într-adevăr vreo valoare. Ți-ar trebui

o mare descoperire, Berk. Iar mie o noapte de somn bun.

Zâmbi larg, fericit că dimineață avea să-și ia zborul.

— Noapte bună, Berk, ’Cember, mai spuse Wysaigh, cu mâna pe clanță. Când mă întorc, Fayette și cu mine vă invităm la cină, okay?

— Sigur, zise Berk, încercând să nu i se simtă invidia. O să fie okay. Zbor bun, Wy.

Wy se uită un moment la el, ca și cum ar fi vrut să mai zică ceva, cu fața încruntată. Apoi zâmbi și plecă, închizând ușor ușa în urma lui.

Wysaigh decolă a doua zi, dis-de-dimineață, în gerul aprig de iarnă, pentru a nu se mai întoarce niciodată. Cormack anulă toate misiunile de explorare spre est. Berk spera din toată inima ca puținele cunoștințe agricole ale lui Wy să-l fi ajutat să supraviețuiască. Nimeni nu urma să-l caute.

Nici măcar Berk.

CAPITOLUL CINCI

5 aprilie 2242

Soarele ardea alb pe un cer fără nori, când Berk traversă pista de aterizare pustie, uitându-se cum tremură valurile de aer încins în preajma matahalelor ruginite. Mici ghemuri de scaieți alergau peste câmp, dispărând în vârtejuri. Dându-și la o parte cârpa pe care și-o înfășurase în jurul capului, sorbi din bidonaș. Apa era caldă și cu iz de metal, dar pe căldura asta era însăși viața și avea un gust minunat. Înșurubă capacul bidonului turtit și-l lăsă să atârne de lanțul de la curea.

Se îndreptă către carcasa diformă a unui Boeing 787, izbind cu piciorul în micile mușuroaie de pământ uscat ca piatra ce răsăreau ici și colo pe întinderea câmpului. Pătate de rugină, bucăți de vopsea decolorată, cândva întinse pe fuzelaj, zăceau pe jos, dezlipite de vântul încărcat cu nisip încins. O aripă se desprinsese cu totul de corpul avionului, cealaltă se sprijinea cu vârful de pământ.

Berk se săltă pe ea, balansându-se în lungul toboganului scârțâitor, pășind cu grijă pe metalul nituit, pe acolo pe unde se ghiceau barele de susținere. Pe alocuri, foi întregi de tablă dispăruseră, lăsând scheletul aripii la vedere. Fragilul înveliș metalic care mai rezista prins de corpul vechilor avioane era subțire ca hârtia și se putea tăia la picior pășind pe el. Ferestrele înșiruite în lungul fuzelajului erau sparte, iar ușa de evacuare atârna îndoită, dată de perete. Berk își vârî capul pe o fereastră și zâmbi în sinea lui.

Tatăl lui, cu aproape un sfert de secol în urmă, îl împinsese înăuntru prin această fereastră și reușiseră împreună să deschidă ușa. Probabil că avionul nu mai fusese atins de nimeni, de atunci. Băiatul subțire care se strecurase cândva prin fereastră își presă acum capul și umerii de adult de deschiderea ovală. Îi era dor de bătrân.

Se sprijini cu palmele de fuzelaj și înaintă lateral, către ușa de avarie, deschisă. Păși înăuntru cu prudență și rămase un

moment liniștit, să-și obișnuiască ochii cu lumina puțină. Niște schelete de scaune, smulse din dușumea, cu fețele și umplutura de mult roase, formau un morman lângă perete. Ocolind cu grijă golurile căscate în podeaua cabinei, Berk își croi drum spre botul avionului. Micul vestibul, în care stewardesele încălzeau mâncarea și făceau cafele, era încă intact, dar gol. În spatele lui se afla cabina, delimitată de cadrul rămas fără ușă.

Se ghemui în spațiul ocupat cândva de scaunul pilotului și șterse cu mâna mizeria și praful așternute pe bord. Puține erau lucrurile de oarecare folosință pe care el și tatăl lui nu le scoseseră cu ani în urmă de pe acest 787. Cablurile, cândva învelite în cămașă de plastic, ruginiseră, atârnau răsucite, sfărâmicioase. În locul sticlei și al cadranelor cromate se căscau acum spații goale. Ridicând din umeri, se apucă să scoată tot ce se putea, tot ce mai avea oarecare valoare: câteva șuruburi rămase într-un colț, carcasa unui instrument cu sticla opacizată, dar întreagă, cu măruntaiele de mult dispărute, o pereche de întrerupători paraleli, care s-ar mai fi putut salva o dată curățați, dacă rugina nu îi sudase.

După ce-și transferă comoara în rucsac, se uită afară prin parbrizul fără geam, studiind întinderea pistei dinaintea lui. În crăpăturile pistei asfaltate creșteau smocuri de iarbă aspră, maronie și uscată. De unde se afla el, orizontul se vedea înclinat când încerca să stea perpendicular pe podeaua avionului. Căzut în bot, aparatul se aplecase pe partea aripii frânte. Își suci gâtul, uitându-se pieziș către soare. Încercă să-și imagineze avionul rulând pe o pistă imaculată, înălțându-se greoi în văzduh, cu reactoarele șuierând.

Nu văzuse niciodată un reactor în aer, în afara celor câteva fotografii de muzeu rămase și a înregistrărilor video care mai existau. Nu simțise niciodată tremurul motoarelor luptând cu turbulențele, nu văzuse niciodată strălucirile tăcute ale fulgerelor argintii în vârfurile norilor întunecați, de furtună, nu auzise niciodată scheunatul roților la contactul cu asfaltul pistei. Știa că nu avea să le simtă niciodată.

Dar tatăl lui îi depănase povești, poveștile transmise din generație în generație de piloți. Avioane uriașe lucind în văzduh,

tone de oțel și combustibil și trupuri omenești purtate deasupra norilor pe aripi lungi și subțiri. Avioane ce se ridicau, traversând continentul fără escală, la înălțimi ce-i făceau invizibili pe locuitorii lumii terestre. Reactoare militare care luau curbe la viteze atât de mari încât pilotul putea sucomba din cauza presiunii. Chiar și în anii când Domurile fuseseră închise ermetic, iar cele câteva avioane mici așteptau puse la păstrare în hangare, poveștile și visurile de zbor fuseseră întreținute vii.

Vioara Întâi cântărea mai puțin de o jumătate de tonă și semăna mai mult cu o libelulă, dar zbura. Era prea frumoasă, prea bună, prea *utilă* ca să fie irosită ca avion de poștă. Cât mai avea să aștepte până să primească o misiune de explorare decentă?

Leonard Cormack era un adevărat conțopist, se gândea Berk amărât. Cum putuse tatăl lui să-l numească odinioară prieten pe acest birocrat? Gura i se strânse într-o strâmbătură, o dată cu destrămarea fragilului vis în plină zi. Se întoarse de la carlingă bâjbâind prin întuneric către ieșirea de siguranță. Cocoțat pe marginea aripii, bălăbănindu-și picioarele ca un copil, privi către conturul jos al culmilor maronii din depărtare, în spatele cărora se ascundeau domurile Orașului.

Berk își drese vocea, ascultând liniștea ce domnea peste aeroportul părăsit. Micul lui automobil cu pedale era parcat lângă rămășițele scheletice ale unui hangar, al cărui acoperiș de tablă fusese smuls și azvârlit departe de grinzile care semănau cu o ghirlandă. Deși rămăseseră prea puține de recuperat de la vechiul aeroport, lungile zile dintre zboruri fuseseră de nesuportat. Aici, cel puțin, Berk se simțea în pace. Îi plăcea liniștea, spartă numai de sunetul vântului spulberând praful, dându-i iluzia că era complet singur Afară. În Oraș nu era niciodată liniște.

Își înfășură cârpa în jurul capului, lăsându-și neacoperiți numai ochii și sări jos de pe aripa frântă a vechiului 787. Umbrele începeau să se lungească și îndreptă micul automobil cu pedale către Oraș, cu gândul la o băutură rece. Roțile mașinii scârțâiră când se aranjă în scaun, închizând apoi deasupra ușa din sticlă întunecată.

Întoarse pe drumul cu noroi uscat care cândva fusese o arteră principală de acces către orașul descoperit Pittsburg, în apropierea panglicii umbroase a râului Mong. Marile roți ale automobilului cu pedale încălecau hopurile și șanțurile făcute de vânturi în suprafața vechiului drum. Curentul creat de pătrunderea aerului prin conductele de ventilație îl răcorea pe Berk în vreme ce picioarele îi pedalau în ritm lejer.

Până să treacă el râul, soarele alunecase dincolo de orizont. Trase mașina în parcarea Transporturilor Orășenești, aflată imediat lângă Poarta Orașului.

— O tăiem subțire la noapte, mormăi portarul când Berk parcă automobilul.

Poarta se încuia la căderea întunericului, o precauție împotriva oricăror rangeri, puțini la număr, destul de nebuni să încerce să atace Orașul în puterea nopții. Portarul încuie poarta parcului de mașini în urma lor și se îndepărtă în direcția opusă celei în care porni Berk.

Când trecu pe sub arcada interioară, mai joasă, de la capătul de sus al scărilor ce coborau în stradă, Berk sări cu brațele întinse deasupra capului, măturând piatra rece a arcadei cu degetele. Era un fel de ritual superstițios, o expresie a exuberanței copilărești și în aceeași măsură o dovadă a încrederii în sine.

O luă la fugă în jos, pe scările din piatră, către strada Smithfield, înțesată cu oamenii care se întorceau de la lucru, sperând să ajungă acasă înainte de a sosi December. O luă la stânga pe strada întâi, trecând prin fața clădirilor din cărămidă și oțel, vopsite în culori vii, fără să încetinească pasul până ce nu trecu de Piață. În colțul străzii Stanwix, privi în sus la blocul turn, numărând etajele până ce ajunse la al lui. La fereastra celui de-al doilea apartament lucea o lumină galbenă. Se strâmbă.

— Fir'ar să fie!

December ajunsese înaintea lui. Sperase să bea măcar un pahar înainte de a-și începe cearta rituală de seară. Stătu locului, trecându-și greutatea de pe un picior pe altul, gândindu-se.

— Ducă-se naibii, murmură el în cele din urmă și se întoarse

cu spatele.

Făcu semn unui taxi pe a Treia și-i spuse șoferului să-l ducă la Strawberry. N-avea de ce să dea o adresă. Era un drum scurt până la cârciuma Strawberry Field din colțul străzii a Șasea cu Bulevardul Strawberry și Berk coborî, după ce luă restul de la șofer. În timp ce se depărta pedalând ușor, șoferul cerceta strada, atent să nu scape vreun bețivan, chiar și la această oră matinală. Berk împinse ușa din sticlă murdară a cârciumii.

Localul era ceva mai select decât majoritatea celor din zonă, cu toate că era relativ mic. Ceea ce-i lipsea în dimensiuni recupera prin stil, făcând tot ce-i stătea în putință pentru a reprezenta ceea ce proprietarul, administratorul și barmanul lui, Teddy Vandergrift, își imagina că era un bar autentic de dinainte de Schimbare. În spatele barului din sticlă galbenă și verde se afla o oglindă uriașă, peste care erau trase rafturi. Dubla reflecție a prețioasei colecții a barului, sticle umplute cu apă colorată, realiza o perspectivă impozantă. Se șoptea că Teddy avea câteva sticle de băutură originală, dosite pe undeva. Teddy zâmbea enigmatic și nici nu confirma, nici nu nega.

Cârciuma era frecventată mai ales de piloții Orașului sau de cei care erau pur și simplu interesați fie de zbor, fie de piloți, iar Teddy făcea ce putea pentru a le încuraja interesul. Pe pereți erau agățate picturi în alb și negru, imitând fotografii vechi cu bărbați și femei în diverse uniforme, stând alături de faimoase avioane ale unei ere dispărute. Elice, recuperate sau confecționate, luceau atârnate de tavan, rotindu-se lent, dar făcând prea puțin pentru ventilația aerului. Deasupra atârnau modelele fiecărui avion al fiecărui pilot care frecventa Strawberry, adică erau reprezentați acolo toți piloții din Pit. Fiul adolescent al lui Teddy realiza un profit bunicel din scormonitul gunoaielor, iar Teddy prefera modelele dinaintea Schimbării, din plastic sau din metal, care ieșeau uneori la iveală. Ceea ce nu putea găsi, confecționa, făcând modele de avioane după diferitele aparate ale clienților lui obișnuiți și pictându-le emblemele. Un model din lemn al Viorii Întâi atârna într-un colț, semănând foarte vag cu delicatul elicopter. Alături de el atârna un hidromotor cu aripi lungi, *Puștiul* lui Wy. Cumva,

Berk aprecia faptul că Teddy nu dăduse jos micul model după dispariția lui Wy.

Teddy era obsedat de crearea versiunii lui exacte a felului în care arăta o cârciumă înainte de Schimbare. Studia toate cărțile și înregistrările video păstrate în colecțiile muzeului. Într-un fel, era convins că barmanii adevărați de pe vremuri trebuiau să aibă anumite dimensiuni fizice. Deși în Oraș nu mai fusese criză de alimente de generații, dieta oamenilor se baza mai ales pe zarzavaturi, cartofi de seră și cereale cultivate pe terenurile din Afară. Totuși, un soi de capre mici și oi, care puteau rezista soarelui puternic de Afară și supraviețui cu vegetația săracă, furnizau produse din carne și lactate, dar costau mult mai scump decât iepurii de fermă și feluritele specii de păsări de curte. Fructe se găseau din belșug, cultivate în livezile prețuitului dom din partea de nord a Orașului, și chiar și pe strada lui Berk erau mai mulți pomi, pruni și meri, care rodeau o dată pe an. Bananele, ananasul, portocalele erau fructe exotice trimise din Erie sau cultivate în laboratoarele agricole experimentale, mult prea scumpe pentru ca Nielsenii să le poată cumpăra pentru gustul lor aparte.

O porțiune a râului Alley fusese închisă cu domuri și apa atent trecută printr-o serie de încăperi, formând pescăriile Orașului. Laboratoarele lucrau, cu oarecare succes, pe specii modificate genetic, selecționate să crească repede și mult și să supraviețuiască în condițiile aspre de Afară. Majoritatea peștelui crescut în pescăriile Orașului era eliberat în stadiul de puiet în apele naturale, cu speranța că avea să supraviețuiască și să repopuleze râurile cu pește sălbatic, dar cei îngrășați în bazinele din interiorul domurilor constituiau principala sursă de carne pentru populația Orașului.

Cu toată această dietă lipsită de grăsimi, Teddy își urmase cu neclintire idealul fizic, câștigând mereu în greutate pe parcursul anilor, încât ajunsese să cântărească aproape dublu față de orice om pe care-l întâlnise Berk vreodată.

Stătea în spatele lungului bar acoperit cu sticlă, cu un șorț alb, murdar, legat peste pieptu-i robust, ștergând pahare cu un prosop în dungi.

— Salut, Teddy, zise Berk, alunecând pe unul dinte scaunele înalte din fața barului. Ai pierdut ceva din greutate, ai?

Teddy zâmbi îngăduitor, cu toată gura, deprins cu inevitabilele glume ale clienților. Umplu un pahar cu scotch-ul standard, distilat în Oraș, și i-l așeză dinainte lui Berk.

— Iar te-ai certat cu ’Cember? întrebă el.

Teddy mai hotărâse, după multe cercetări, că adevăratul barman de dinainte de Schimbare fusese băgăreț, întotdeauna doritor să plece urechea la problemele clienților, și mereu pregătit cu sfaturi pe care nimeni nu le dorea.

— Da, recunoscu Berk, sorbind o gură. Încă mă mai lupt cu Cormack să-mi mai dea și ceva mai serios, pe lângă cursele poștale.

Se scărpină cu tristețe la ureche.

— Crede că-s băiat rău, risc prea mult și nu pup destul în bot Consiliul. Așa că, nici o însărcinare. Mă plictisesc și o iau razna. ’Cember mă tot bate la cap s-o las baltă, să fac o cerere de recalificare și să trec la ceva mai stabil.

Era o poveste pe care Teddy o mai auzise de multe ori. Șterse suprafața de sticlă a tejghelei, ridicându-și privirile în momentul când în cârciumă intrară doi clienți care se așezară la una dintre cele trei mari mese rotunde de lângă ușă. Nu era nevoie să ia comenzi. În ciuda iluziei de varietate creată de multitudinea colecției de sticle a lui Teddy, Orașul nu producea decât bere Blue Ribbon și scotch Allegheny Gold, și nici una dintre ele nu semăna prea mult cu strămoșul din malț. Teddy turnă două beri în halbe și-i servi pe cei doi clienți înainte de a-și relua conversația cu Berk.

— Cred că starea de spirit în care se află December ar putea avea oarece legătură cu prăbușirea lui Wy, avansă Teddy. Poate se gândește că ți s-ar putea întâmpla și ție.

Berk ridică din umeri.

— Poate. Dar a știut că sunt pilot municipal când ne-am căsătorit. Atunci considera că e romantic.

— Ei, îți trebuie ceva să-ți ridice moralul, asta cred eu, zise marele barman.

Acum, că menirea de Ultim Mare Barman fusese îndeplinită,

își putea îngădui să dea la iveală ultima lui jucărie. Zâmbind larg, se întinse sub tejghea și plasă în fața pilotului un model de elicopter, turnat în metal. Berk îl recunoscu a fi un Bell Jetranger VII de dinainte de Schimbare. Deși era un tip de aparat de zbor total diferit, Teddy restaurase cu grijă modelul turtit și-l pictase cu însemnele lui Berk. Pe partea laterală erau pictate cuvintele *Vioara Întâi*.

— Puștiul meu a găsit asta săptămâna trecută, scormonind pe Afară, prin preajma domurilor de la Trei Râuri, spuse el cu oarecare mândrie, atât pentru fiul lui cât și pentru model. Cred că am să-mi înlocuiesc modelul cel vechi cu ăsta, e mai bun. Am să fac să i se învârtă rotorul în curent, să i se învârtă palele, știi?

Teddy își băgă degetul arătător între pale, încercând să le rotească. Nici chiar atingerea lui iubitoare nu reuși să le netezească alunecarea.

Berk zâmbi, terminându-și cel de-ai doilea scotch pe care i-l turnase Teddy.

— Chiar că-i frumos, zise el, încântat. Îmi place, de-a binelea.

Teddy i-l turnă pe al treilea, din partea casei. Pe al patrulea, trebui să-l plătească. Și pe al cincilea.

Nu se mai încurcă luând taxiul, preferă să se împleticească spre apartamentul din strada Stanwix. Luminile păreau stinse. Bolta ce se arcuia mult deasupra străzilor era transparentă; stelele străluceau prin condensul de pe sticla groasă. Berk deschise ușa și urcă scările, ascultându-și clămpănitul mersului de om beat. Împingând ușa ce dădea din casa scărilor spre palierul lui, bâjbâi în lungul șirului de uși până ce dădu de aceea pe care scria „716“, cu partea de sus a lui șase lipsă, din care cauză puteai citi „710“.

Acasă. Ca pe ață.

Umbla nesigur la broască, încercând în zadar să bage cheia metalică în deschizătură, când, fără să vrea, apăsă pe clanță și constată că December lăsase ușa descuiată. Tresări surprins în fața ușii deschise și se strecură cât putu de repede, beat fiind, în apartament; în întuneric, se izbi cu fluierul piciorului de rama canapelei, înjură, se apucă de picior și trecu mai departe.

CAPITOLUL ȘASE

17 noiembrie 2218

Orașul se cuibărea în unghiul făcut de brațele râului, o insulă de piramide geodezice înghesuite împreună ca niște ciuperci din sticlă, pe jumătate îngropate, cu masivele lor panouri triunghiulare reflectând lumina aurie a soarelui.

Copaci subțiratici, rezistenți, se înșiruiau pe malul râului, cu frunzele lor verzi începând să se îngălbenească și să se înroșească acum, când toamna scurtă era pe sfârșite. Peste câteva săptămâni numai, râurile aveau să înghețe, și iarna extrem de uscată avea să transforme totul într-un fel de natură moartă. Populația avea să se îngroape înăuntrul Orașului, în așteptarea primăverii.

Cele două poduri, câte unul de fiecare parte a punctului în care Ohio se despărțea într-un „Y“, erau vechi de secole, dar atent întreținute. Arcuri de sticlă cu oglindă închideau legătura grațioasă a podului dintre domurile rezidențiale ale Orașului principal și agrodomurile mai noi de pe malul nordic; reflectarea razelor soarelui ascundea vederii trecătorii ce traversau râul. În partea de sud, podul fusese lăsat expus, și velotaxiurile cu pedale ce treceau când și când puteau fi văzute intrând și ieșind din Oraș.

Unul purta un șef de la Primărie, care supraveghea construirea noilor domuri solare colectoare, altul câțiva ingineri în drum spre plăcile de impact aflate în construcție pe Muntele Oliver. Mesagerii duceau ordine sau echipament la domurile pentru irigație exterioară; mașini-tandem, blindate, purtau lucrători agricoli spre terenurile cultivabile de Afară; mașini particulare, construite acasă și aparținând vânătorilor de antichități sau chiar piloților, precum tatăl lui Berk, care acum conducea o mașină de împrumut tamponată și boțită, ieșeau după bucăți și piese de la avioane vechi.

De cealaltă parte a podurilor rămase în picioare se afla șirul podurilor mai puțin norocoase, cu câteva rămășițe ruginite de

cabluri, răsucite la capetele rupte, ițindu-se ici și colo din apă. La capătul amputat al unuia dintre poduri, cu undița așezată alături, tânărul Berkeley stătea întins pe burtă, uitându-se de la sute de picioare înălțime la apa întunecată ce se scurgea leneș. Ascunse sub unde, rămășițele podului distrus formau zone mai puțin adânci, în care apele mâloase se amestecau, oferind adăpost peștilor mici. Pluta lui o luase la vale, departe de ochiurile cu apă mică, pe firul curentului.

— Berkeley, îl auzi pe tatăl lui strigându-l.

Băiatul sări repede în picioare, știind că fusese iar prins, și se uită la tatăl lui care cobora panta către capătul vechiului pod.

Se aștepta ca tatăl lui să fie furios; fusese avertizat să stea departe de ruinele periculoase. Dar de astă dată, bătrânul se așeză cu picioarele încrucișate pe marginea podului, punându-și mâinile pe umerii băiatului. Se aplecă înainte, cercetând pluta.

— Ai prins ceva? întrebă el, fără urmă de supărare în glas.

Berkeley nu prea știa la ce să se aștepte.

— Nu, domnule, răspunse el prudent.

Stătură o vreme fără să vorbească, ascultând sunetul vântului suflând prin frunzele fragile ale copacilor agățați de malul de sub ei. Pe partea cealaltă a râului, un șir de capre se cățăra în sus pe Pantă, o vastă zonă de rezervație înconjurată cu gard electrificat pentru a le ține pe ele înăuntru, iar pe rangeri afară. Păstorii, înfășurați în aceleași robe albe protectoare care acopereau și spinările animalelor lor, mai ardeau câte o lovitură peste pulpele rătăcitoarelor ce se răzlețeau prea mult în căutarea ultimelor petice de verdeață ale anotimpului. Cu carabinele la spate, strigau în gura mare după capre, râsetele și vocile lor fiind purtate până departe prin aerul subțire, încins.

Firavele piuituri ale unor păsări nevăzute ajungeau până la ei: ultimul rând de pui înaintea venirii iernii.

— Ai auzit? întrebă deodată tatăl lui și zâmbi. Pui ieșiți din găoace, zise el fericit. Probabil că vrăbii. Nu vor să se lase.

Și-l plesni pe băiat peste spate ca și cum el ar fi fost personal responsabil de săraca faună sălbatică.

După un moment, tatăl lui continuă:

— Mamei tale nu-i place să vii aici.

— Știu, recunoscu Berkeley, privind atent în jos, la pluta lui.

— E periculos. Ruinele astea vechi nu sunt solide, iar soarele nu-ți face bine, dacă stai atât de mult.

Bătrânul îi ciufuli lui Berkeley părul tuns scurt.

— Nici măcar nu ți-ai luat o pălărie, îl mustră el.

— Îmi place aici, Afară, zise Berkeley, încercând să explice. E liniște și pot fi cu mine însumi.

Tatăl lui încuviință din cap și-și înfășură pe arătătorul noduros firul, smucindu-l puțin, ca pentru a ispiti peștii nevăzuți să muște. Brusc, Berkeley bănui că și el venise aici, copil fiind. Se întrebă dacă tataia Nielsen îl prindea și-l ocăra și pe el pentru aceleași abateri.

— De ce au aruncat în aer podurile mari și le-au lăsat doar pe cele două mici? întrebă deodată băiatul, ale cărui gânduri își schimbau direcția la fel de brusc precum frunzele uscate sub rafalele de vânt.

Tatăl zâmbi.

— Erau prea mari pentru a le apăra, Berkeley, spuse el. Podurile mici pot fi apărate mai lesne decât cele mari. Ar trebui să înveți mai mult la istorie și să vii mai puțin să te joci aici.

Berkeley însă, ca toți tinerii elevi ce învățau în Oraș, *studiase* Schimbarea, ca și istoria veche, de dinainte de Schimbare. Putea trasa liniile curenților de convecție în diagrama mantalei Pământului, putea sporovăi despre Timpul Zero, când nu fusese nici un câmp geomagnetic, care să creeze centurile Van Alien, sub protecția cărora să fie reținut ozonul în atmosferă. Dar astea nu aveau nici un înțeles pentru el. Nu erau decât puncte marcate pe hartă, mari pete, lipsite de semnificație, de uscat și de apă; pe care nu le vedea niciodată.

Zburase cu tatăl lui și văzuse din lumea fizică poate mai mult decât oricare coleg de clasă, cu excepția, probabil, a Donicăi Wysaigh și a fratelui ei mai mare, iar lumea aceea nu avea nici un ocean, nici un continent, nici o insulă, nici o țară. Nu erau decât Domurile și vastul teritoriu uscat ce le înconjura, munți decolorați spre est, spinări joase de dealuri întinzându-se până spre un orizont plat spre vest, și râul cu două brațe, separând Orașul de amândouă, curgând către o depărtare necunoscută.

Berkeley încerca să cuprindă vastitatea. Încerca să vizualizeze extraordinarele dungi de fum și de lumină repezindu-se prin nori, o „grevă nucleară limitată”, nu împotriva oamenilor, ci împotriva Pământului însuși. Înțelegea cuvintele, putea sta în picioare, cu genunchii tremurând, în fața clasei și recita, cu vocea lui de copil, textele memorate. Oamenii în vârstă încercau să echivaleze Schimbarea cu o iarnă artificială, nucleară, opunându-se erodării păturii de ozon și căldurii cu o umbrelă de nori de praf și fum în atmosferă.

Ei voiau o soluție rapidă, *acum*. Dar în perspectivă geologică, *acum* nu avea durata unei generații. Poate mergea, poate nu. Poate că se scurseseră decade din Timpul Zero, când atmosfera fusese curățită, iar pământul copt sub radiațiile neîncetate ale soarelui. Poate că nu. Berk repeta ca papagalul cuvintele, în vreme ce conceptele erau prea mari, enorme, pentru a le putea înțelege.

Planeta era prea mare. Schimbarea era prea mare, mai mare decât Dumnezeu. Cum de se așteptau de la el să înțeleagă?

Așa că își imagină soldații aruncând în aer podurile cele mari, nori uriași de foc și fum înălțându-se în aer, bucăți uriașe, sfărâmate, din pod, prăbușindu-se lent, maiestuos pentru ochii minții lui. Privi dincolo de râu, evocând mulțimile de pe malul neted, pustiu. Oameni zdrențăroși, disperați, țipând și blestemând în Marea Panică, excluși și lăsați Afară din Orașul acoperit de domuri. Încercă să înțeleagă Schimbarea imaginându-și-o la nivel omenesc. La nivelul unui copil.

— Crezi că erau oameni răi, cei care nu au pătruns înăuntru? întrebă el, sperând să fi fost.

Prefera să se gândească la mulțimile acelea ca fiind rangeri, răi, înspăimântători, nu tocmai umani.

Tatăl lui ridică din umeri.

— Nu cred. Nu erau decât niște oameni și nimic mai mult. Au fost avertizați, cum fusese și Noe, din Biblie, și ei au ales să nu creadă, să nu se salveze. Orașele care nu și-au construit Domuri au murit. Părinții Orașului salvaseră câți oameni putuseră, dar dacă ar fi încercat să-i salveze pe toți, nu ar fi fost suficientă hrană sau apă curată sau loc unde să trăiască. Ar fi

murit cu toții. A fost o hotărâre dificilă, Berkeley, și foarte tristă.

Era o noțiune grea pentru Berkeley.

— Donica a aflat de la tatăl ei că erau răi. Oamenii din vechime făceau lucruri rele Pământului și ei au făcut să se întâmple Schimbarea.

Bătrânul ridică din umeri.

— Se poate. Eu nu știu. Schimbarea nu-i decât ceva care se întâmplă, Berkeley. Pământul ăsta bătrân, pur și simplu se schimbă uneori fără să se ostenească să ne consulte și pe noi mai înainte. Oamenii însă, vor întotdeauna să creadă că sunt importanți, buni sau răi. Ceea ce fac sau nu fac poate schimba totul. Uneori, tot ce putem face e să ne agățăm strâns de planetă, ca puricii de un câine. Să atârnăm, numai, pentru plimbare.

Chicoti.

Berkeley îi zâmbi larg tatălui său, încântat de glumă. Își imagină pentru o clipă că este un purice negru pe spinarea unui câine imens, întrebându-se cam cât de depărtate ar fi firele din blană. Un alt gând îl emoționă.

— Donica zice că sunt oameni și pe *Lună*. Au domuri exact ca și noi, doar că mai bune din cauză că-i de milioane de ori mai rău ca aici, și au niște telescoape foarte mari, ca să ne poată vedea de acolo de sus, și așteaptă să ne întoarcem.

Tatăl lui ridică din umeri.

— Poate c-au supraviețuit, poate că nu. N-o să știm până ce n-ajungem acolo.

Zâmbi, trecându-și degetele noduroase prin părul băiatului.

— N-o să ne întoarcem acolo prea curând. Vor mai trebui să aștepte ceva.

Tatăl oftă, un sunet trist. Berkeley se uită la el întrebător. Era trist pentru oamenii prinși pe Lună, așteptând o salvare ce putea să nu mai vină niciodată? Era nefericit pentru că era nevoie de mai mulți ani decât putea Berkeley concepe pentru ca oamenii să *poată* să-i salveze? Cel puțin, oamenii de pe Lună fuseseră *toți* înăuntrul domurilor și nu hotărâseră Părinții Orașului cine avea să trăiască și cine avea să moară.

— Crezi că Dumnezeu îi ura pe oamenii care nu au intrat

înăuntru?

Se întreba ce putuseră ei face ca Dumnezeu să urască sutele de milioane care muriseră în Schimbare.

Tatăl lui rămase tăcut pentru atât de mult timp încât Berkeley se gândi că nu avea să mai răspundă.

— Dumnezeu i-a iubit pe cei din Oraș. I-a salvat ca oamenii să nu piară cu totul de pe Pământ. Ne-a salvat pentru ca, atunci când va sosi vremea, să-și poată reface Împărăția. Tu ești unul dintre aleșii Domnului, Berkeley. Asta-i tot ce trebuie să reții.

Berkeley știa că tatăl lui nu era un om cu adevărat religios, dar mama se ducea în fiecare sâmbătă la Sf. Maria Milostiva. Era pianista Filarmonicii Orașului și zicea că-i numai ca să ajute biserica, la cor. Respecta nesupunerea tatălui, după cum și el respecta nevoia ei nerostită de liniștire spirituală. Chestiunile teologice erau lucruri pentru care Berkeley își pierdea repede interesul. Era și prea complicat pentru el.

— Crezi că va mai fi încă o Schimbare?

Se gândi brusc la întrebare, cu un vag sentiment de îngrijorare față de ceva prea mare pentru a fi prevenit, ceva amenințând să-l ducă de-acolo, necontrolabil.

— Desigur, râse bătrânul, dar nu se va întâmpla mult, foarte mult timp de-acum încolo. O să fim ca dinozaurii, Berkeley. O să fim nespus de vechi, oamenii de știință au să sape după noi când vom fi fosile, iar tu și cu mine vom fi puși într-un muzeu, să vină lumea și să caște gura. Ce zici, fiule, de asta?

Bătrânul îl ciufuli iar pe băiat, cu afecțiune.

— Vrei să fii o grămadă de oase prinse într-o bucată de piatră și atârnat de peretele unui muzeu, cândva?

Berkeley râse, și frica de Schimbare pieri. Se uită cu nerăbdare la tatăl lui, cu un nou gând încolțit în minte.

— Crezi că mai sunt oase pe-aici? întrebă cu vocea răgușită, sperând că da. Poate dăm peste ele acum?

Tatăl lui se înecă.

— Berkeley, asta a fost cu mult timp în urmă. Hai să lăsăm toate oasele pentru Schimbarea următoare, bine? Acum mai bine-am merge acasă. Mama pregătește masa de seară, iar tu încă mai ai lecții de făcut.

Tatăl lui Berkeley strânse firul și se întoarseră în Oraș; brațul puternic, vânos al bătrânului odihnea pe umerii firavi ai băiatului.

CAPITOLUL ȘAPTE

5 aprilie 2242

Nevoia copleșitoare de a urina și lumina îl trezește. Zăcea jumătate pe canapea, cu capul peste margine și cu brațul stâng atârnându-i pe podea. Încercă să se scoale în capul oaselor, trăgându-și un picior amorțit. Ca din lemn, piciorul izbi podeaua, cu carnea golită de sânge cuprinsă de mii de ace. Gemu, incapabil să-și țină echilibrul.

— Te-ai distrat bine aseară? îl întrebă December.

Se uită chiorâș la ea. Stătea în picioare, cu brațele încrucișate, în cămașa de noapte din satin alb pe care i-o făcuse el cadou de ziua ei, anul trecut, ținând într-o mână un pahar cu suc roșu închis. Părul blond deschis îi cădea în valuri pe umeri. Dezaprobarea îi strângea buzele și-i înăsprea căutătura ochilor albaștri, alterând iluzia de perfecțiune. El încercă un zâmbet băiețesc, stânjenit, căruia ea nu-i răspunse. Ceea ce nu era semn bun.

— Mă doare, zise el, apucându-se de cap. Nu ai nici un pic de înțelegere pentru un muribund?

— Nu, răspunse ea sec și sorbi cu delicatețe din suc.

— Am fost la Strawberry aseară, spuse el încercând să-și îndrepte piciorul amorțit, să văd dacă a primit vreunul dintre ceilalți piloți vreo misiune.

Era o scuză subțirică și el știa că nu avea să-l creadă.

— Dacă veneai aseară la o oră decentă, puteai sta de vorbă despre asta cu Leonard Cormack însuși.

— La naiba, făcu Berk, făcând încercări să se sprijine pe piciorul amorțit și prăbușindu-se înapoi pe canapea. A sunat? Ce zicea?

December mai luă o gură de suc, aruncându-i o căutătură rea, făcându-l să aștepte.

— Dacă erai aici, aflai. Eu nu-s biroul tău de informații.

Piciorul lui Berk își recăpătase suficient sensibilitatea pentru a se putea sprijini pe el, așa că făcu un pas, amenințător, către

December.

— Fir-ar să fie, ocărî el șuierător, luptându-se neajutorat cu vechea nevoie de a se lua la harță, gata să izbucnească.

Ea nu păru intimidată.

— De ce nu-l suni, ca să afli? Eu trebuie să plec la lucru.

Apăsă puțin pe cuvântul *lucru*, sugerând, știa el prea bine, insatisfacția pe care o avea în privința lui.

December dispăru în dormitor, să se îmbrace, iar el se târî până în bucătărie. Vasul de cafea abia dacă mai avea pe fund ceva zeamă cafenie, călduță. December și-o preparase pentru ea, lăsând numai cât să-i dovedească supărarea. Ridică din umeri, turnă zațul în ceașca ei și-l dădu gata dintr-o sorbitură. Îl ajută prea puțin să-i ușureze durerea din tâmple.

Telefonul avea paraziți când ridică receptorul.

— La naiba, la naiba, la naiba, înjură el încet.

Probabil că dura mai puțin să meargă până la Primărie decât să aștepte să se elibereze capricioasele circuite telefonice. Nu că ar fi preferat să dea ochi cu Cormack.

December apăru din dormitor îmbrăcată cu una din bluzele ei din pânză groasă și pantalonii de lucru, din piele. Avea cu ea jacheta de protecție solară, cu emblema Electricitatea Orașului pe umăr. Aruncându-și jacheta pe speteaza canapelei, începu să-și strângă părul lung și blond, făcându-și-l coc în creștetul capului și fixându-l cu ace.

— Te duci la baraj, comentă el, pe un ton neutru.

Era clar că lucra pe teren, și nu se aștepta ca ea să răspundă.

— Iar nu merge telefonul.

— Păcat, spuse ea.

În vocea ei nu se simțea nici o părere de rău.

— Markley și cu mine lucrăm contra cronometru.

Își înfășură în jurul gâtului o eșarfă care proteja împotriva radiațiilor solare și, aruncându-și pe umeri jacheta, se îndreptă către ușă.

— Nu știu când mă întorc diseară, zise ea cu venin. Așa că nu mă aștepta.

Trânti ușa după ea, cu un zgomot puternic și dureros. Nu era necesar, dacă asta intenționase. Berk se simțea oarecum chinuit

de fiecare dată când era rostit numele lui Markley.

Stătu uitându-se pe fereastră timp de un ceas după plecarea ei, așteptând să sune telefonul, așteptând să-i treacă durerea de cap. Încercă iar telefonul. Tot paraziți. În cele din urmă, își făcu un duș cu apă rece, care abia picura. December folosise întreaga lor rație de apă caldă din reciclator, desigur. Tremurând, se bărbieri și-și puse cea mai bună cămașă pe care o avea și pantaloni curați. Trebuia să se ducă personal.

Deschise ușa și călcă drept într-un rahat de câine, lăsat pe covoraș de afurisitul de cocker miniatural al doamnei Kerowitz.

Ziua nu începea bine.

Leonard Cormack zâmbea când i-a deschis ușa biroului; cravata șnur îi atârna lejer în jurul gulerului desfăcut.

— Berkeley, zise el pe un ton călduros și jovial. Hai, intră. Mă bucur c-ai putut veni.

Berk se sculă de pe canapeaua din holul de așteptare și strânse mâna lui întinsă.

Cormack aflat într-o dispoziție plăcută nu era niciodată un semn bun. Berk se așeză în fotoliul uzat din biroul Consilierului Orașului, așteptându-l să se întoarcă cu două cești de cafea din cereale.

— Lapte?

— Nu, mulțumesc, zise Berk, luându-i atent din mână ceașca fierbinte, din ceramică.

Sorbi în timp ce Cormack făcu arcurile să scârțâie când se așeză în fotoliul larg din spatele biroului în dezordine.

— Consiliul a votat ieri. Te-am trecut. Vrei misiune, a ta e.

Sorbi îndelung din lichidul fierbinte și așeză ceașca pe un teanc de foi, zâmbind în continuare. Berk nu răspunse la zâmbet.

— Care misiune, a lui Wysaigh? întrebă el, fără să încerce măcar să-și ascundă amărăciunea din voce.

Zâmbetul lui Cormack se ofili, lăsând locul căutăturii lui urâte, mult mai familiare.

— Nu tocmai. Circuit comercial, desigur. Cursă regulată, dacă o vrei. De data asta însă, vrem și noi să survolezi Alley Oops. În explorare, spuse Cormack laconic.

Berk își trecu degetele prin părul aspru, tuns scurt.

— Să trec doar pe-acolo? întrebă el neîncrezător, cu ochii mijiți.

Cormack scutură din cap.

— Să aterizezi. Cu *asta* m-ai tot bătut la cap în ultimii patru ani, nu-i așa?

Se frecă încet pe țepii aspri, maronii de pe obraz.

Cormack se rădea permanent și se aranja pe când era și el pilot, prieten cu bătrânul Nielsen. Acum părea mereu neras. Teoria lui Berk era că el își aranja cu grijă această imagine; un consilier muncind din greu n-avea timp să se radă, mai ales unul care se pregătea să fie reales.

— Verifică hărțile, notează orice schimbare, orice nouă apariție pe care o observi. Fă tunelurile, du ceva materiale medicale la Harrisburg, ca de obicei, îi dădea indicații Cormack. Dar vrem să verifici portul Filly, să-ți arunci privirile asupra oricărui loc industrial. Adulmecă. Fă ce știi tu cel mai bine, Berkeley.

Aștepta de atâta timp o asemenea misiune. Se luptase cu Consiliul, se rugase de Cormack, se plânsese cu amărăciune altor piloți independenți, ținuți și ei la index de Consiliu. Se simțea ciudat de lipsit de entuziasm.

— Nu știu dacă Vioara Întâi poate acoperi distanța. Ea nu-i ce-a fost Irene II, zise el rar, cu ochii pe fața lui Cormack.

Omul se strâmbă, ca și cum ar fi mușcat dintr-un măr deosebit de acru.

— Rahat, exclamă Cormack. Știu că ai rezervoare suplimentare. Pune-le pe ea.

— Sunt aproape trei sute de mile, numai dusul, Leonard.

Lui Berk îi făcea plăcere să-l mâne pe consilier.

— N-o să poată trece munții dacă-i încărcată.

Vocea lui Cormack se înăspri.

— Uite ce-i, dacă ai decis că nu vrei slujba, i-o dăm lui Finley. Personal, mă doare undeva dacă marele Nielsen zboară sau nu.

Cormack era roșu la față.

Berk ezită. Putea fi plăcut să-l facă pe Cormack să asude puțin, dar nu într-atât încât să piardă angajamentul. Era ciudat

că, totuși, Cormack *asuda*.

Finley era unul dintre piloții din staulul lui Cormack, mai degrabă angajat al Orașului decât liber profesionist, cum era Berk. Avea destulă experiență, iar dosarul lui, altfel fără pată, arăta că era un pilot prudent, de încredere, care nu-și asuma niciodată riscuri inutile. Ca Wysifigh. Și, tot ca Wysaigh, Finley prefera ruta sigură și o slujbă stabilă. Finley avea două zboruri pe săptămână la terenurile agricole aflate în aval, pe Ohio, și înjura și se plângea destul de des deasupra sticlei lui de bere de la Strawberry în legătură cu obligația de a face toate aterizările și decolările alea.

Prea tânăr, prea crud, se gândi Berk. Probabil că refuzase slujba. Poate, realiză Berk deodată, Finley își dorea afurisita lui de cursă poștală la Erie! O cursă frumoasă, directă, dus-întors, ce i s-ar potrivi de minune. Cormack l-ar fi putut înlocui, dar Berk bănuia că până și Finley s-ar fi dat înapoi să-și asume un asemenea angajament murdar.

Cormack însă, nu avea nevoie să fluture ispita ațâțătoare a unei explorări în Filly pentru a-l convinge pe Berk să preia ruta lui Wysaigh în locul cursei de Erie. Atunci, de ce zâmbetul cel larg și caldele felicitări așa, deodată?

Desigur, Berk. Ai uitat. Cormack nu mai este pilotul tânăr și glumeț, care îi era tovarăș de băutură tatălui tău. Ăsta este un politician, iar politicienii nu dau niciodată nimănui nimic din bunătatea inimii lor. Atunci, de ce?

— Nu zic că n-am s-o fac, zise Berk rar.

Cormack se destinse puțin.

— Știi și tu la fel de bine ca și mine că hărțile nu mai sunt bune. Am să cobor într-un teritoriu despre care nimeni nu știe mare lucru. Nu-s prea multe familii care să-și extindă ospitalitatea dincolo de Harrisburg. Tot ceea ce vreau să spun este că ar trebui să fiu compensat de vreme ce-mi asum un risc suplimentar.

Leonard zâmbi, dar de data asta zâmbetul era țeapăn, iar ochii mijiți.

— Hai să nu ne păcălim singuri, Nielsen. Nouă ne trebuie cineva care-și poate purta singur de grijă Afară, iar ție, fătul

meu, îți trebuie al naibii de tare o slujbă.

Berk simți cum îi ia fața foc și, preț de o clipă, nu spuse nimic, stând cu buzele strâns lipite.

— Da, recunoscu el în cele din urmă. Îmi trebuie slujba, Cormack. Aștept de patru ani ca Departamentul vostru să nu-mi mai dea doar zboruri de rahat. Așa că-ți închipui că mă poți struni ușor, iar eu sunt atât de flămând încât o să sar asupra ocaziei. Dar de ce Filly, Cormack? De ce acum?

În momentul când puse întrebarea, știu răspunsul; îl putu citi în ochii lui Cormack.

— Te pregătești pentru încă un mandat. Trebuie să te prezinți cu ceva destul de arătos, ca să-ți vezi curul reales, nu-i așa? Cum ar fi o altă descoperire de petrol, ca cea despre care tata a tot spus Consiliului timp de *ani* de zile că aștepta acolo. Acum, că Harrisburg este destul de sigur ca să te repezi din el, îți poți permite să privești ceva mai departe de propria-ți curte, asigurată... mai ales că acum îl ai pe *fiul* bătrânului ca să-și asume riscurile pentru tine.

— Care naiba e problema ta, Nielsen? se repezi Cormack. Tu și cu taică-tău v-ați creat reputația lăudându-vă cu îndrăzneala voastră, cu toate riscurile pe care vi le-ați asumat. A obosit fiul bătrânului tocmai acum?

Berk se surprinse pe sine refuzând să muște nada.

— Poate, Cormack, zise el cu răceală, fiul bătrânului se înțelepțește acum, la bătrânețe. E vremea să echilibreze îndrăzneala cu puțin spirit de afaceri. Sigur, vreau explorarea asta, poți fi convins. Dar ce se întâmplă *după* asta? Mai aștept alți patru ani? Ce se întâmplă dacă Filly se vădește a fi sterilă? Ce se întâmplă dacă *nu* ești reales?

Se aplecă înainte, ținând strâns ceașca de cafea.

— E foarte drăguț din partea ta, Cormack, să-mi oferi acest minunat angajament de zbor, văzând, după cum știi, că eu nu-s unul dintre cei puțini care l-ar vrea, sunt probabil singurul pilot al acestui Oraș care o poate face. Eu și mașina mea zburătoare de tuns iarba, lacomă de combustibil.

Cormack se holbă la el.

— Care va să zică, o iei sau nu? întrebă el scurt.

— Da, o iau, zise Berk. Dar vreau o garantare a primariatului pe post, după ce mă întorc. N-am de gând să-mi risc pielea sau elicopterul pentru ceea ce pot găsi în Philadelphia numai ca să dau puțină strălucire carierei tale politice. Mai degrabă zbor prin preajmă căutând țărănoi rătăciți care m-ar doborî pe loc, decât să mă încred în tine. Poate c-am învățat și eu ceva de la Wysaigh și de la bătrânu', până la urmă.

— Splendid, spuse Cormack, întinzându-se după telefon. Îți mulțumesc foarte mult c-ai venit, Nielsen. Cred că vom da asta cuiva care înțelege valoarea lucrului în echipă și respectul pentru un birou al Primăriei.

Berk se ridică în picioare, lăsând pe biroul lui Cormack ceașca de cafea pe jumătate plină.

— Întotdeauna poți găsi pe careva dispus să-ți pupe curul gras, Cormack, zise el, știind că-și distruge viitorul ca pilot al Orașului. Te specializezi în a-i ține flămânzi pe piloți. Și bineînțeles că mă poți pune la pământ. Dar câți piloți sau aparate pot face ridicarea topografică a unui oraș? Pe cine poți găsi care să știe mai mult decât mine despre munca de recunoaștere? L-ai ucis deja pe Wysaigh, ticălosule. Câți piloți mai ai de gând să pierzi înainte de a cădea la învoială cu mine? Asta ar trebui să le placă celor care te vor vota.

Ieșise deja din birou și era aproape la jumătatea holului când Cormack îi urlă numele. Se întoarse, la fel de surprins ca și secretarele din spatele șirului de birouri aliniate în lungul peretelui. Fața consilierului era roșie de furie.

— Întoarce-te înăuntru, Nielsen.

Mândria lui Berk îl îndemna să-i spună să se ducă naibii, dar instinctul de supraviețuire îl făcu să meargă înapoi în biroul consilierului, fără să protesteze. Își încrucișă brațele, rămânând în picioare, în vreme ce Cormack închidea ușa.

— Uite că o fac și pe asta pentru tine, știi, zise Cormack, negru. Nu ești un tip popular.

Berk nu spuse nimic. Cormack își schimba greutatea de pe un picior pe altul, mai roșu la față decât de obicei. Frustrare, furie, Berk nu putea spune ce-i trecea lui Cormack prin cap, dar îi făcea plăcere stânjeneala consilierului.

— Ai o părere destul de bună despre tine, Nielsen. Dar nu este împărtășită de toată lumea din cadrul Consiliului. Ai făcut gură și ai încălcat ordine încă de când ți-ai luat certificatul de pilot al Orașului. E într-adevăr păcat că taică-tău nu mai este pe-aici, să-ți mai tragă câte un picior în cur.

Berk nu zise nimic, lăsându-l pe consilier să fumege. În cele din urmă, Cormack zise:

— Ultima ofertă. Primariat pe post la întoarcere.

Îi vârî lui Berk un deget în ochi.

— Dar *numai* dacă te întorci cu ceva care să merite. Vino înapoi cu mâna goală, Nielsen, și o să te uiți lung cum îți rugineşte maşina aia de tuns iarbă. Asta e. Accepți sau nu?

— Accept, spuse Berk liniștit.

Consilierul îl privi fioros.

— Perfect. Peste trei zile pleci.

Când consilierul se întoarse, Berk zâmbi, cu un zâmbet subțire, mânios.

— În scris, consiliere, zise el.

N-avu ce face.

CAPITOLUL OPT

5 aprilie 2242

— Te-ai gândit vreodată serios la sinucidere? întrebă December.

În ochii ei limpezi, reci, nu se citea nici o urmă de depresie. Nici o licărire de disperare.

Făcuse el rezervarea pentru masa de seară, în unul dintre chioșcurile în aer liber de la Triunghiul de Aur, restaurantul așezat în oaza de verdeață dintre râurile Mong și Alley. Cerul, văzut prin bolta domului, era încă de un albastru curat, tot mai adânc pe măsură ce se lăsa seara. Păsările ciripeau, sărind de pe o creangă încărcată de fructe a unui copac pe alta. În depărtare, în vârful Triunghiului, fântâna cea mare împrăștia apă limpede într-un evantai strălucitor. Chelneri în uniforme albe imaculate treceau de la o măsuță la alta purtând tăvi de pe care aroma mâncării se ridica, amestecându-se în aer ca parfum de flori proaspete. Era un loc cum nu se putea mai nepotrivit pentru o discuție despre sinucidere.

Nedumerit pe moment, Berk preferă s-o trateze cu umor.

— Păi, zise el ușor, nu. Impozitele, poate...

Ea parcă nu-l auzi.

— Să te omori, spuse ea, pe gânduri, ca și cum ar fi examinat o extrem de interesantă insectă prinsă în insectarul unui biolog. Să-ți bagi un pistol în gură, spre exemplu, și să apeși pe trăgaci. Poți să vezi cum e, dacă vrei cu adevărat.

Înfipse vârful furculiței într-o bucățică de pește, ținând-o delicat în fața buzelor în timp ce vorbea.

— Într-un moment, tot ce face din tine o ființă omenească este aici, viu și pulsând și intact, iar în următorul nu mai e decât un terci însângerat lipit pe un zid ca un desen al unui artist sinistru. Și nu mai ești nici măcar ființă omenească, doar o halcă de carne cu bucăți din ceva ce *a reprezentat* o persoană, prelingându-se în jos pe perete.

Duse peștele în gură și mestecă zâmbind.

El spera că au încheiat subiectul, dar ea îl privi, cu ochii strălucind, și zise:

— Dacă te gândești bine, e adevărat că nu ai putea de fapt, acolo, să te vezi. Nu ai mai fi în viață ca să-ți privești trupul zăcând pe podea. Dar ai putea să-ți *imaginezi,* nu?

El se uită în farfurie, tăind și înghițind cu hotărâre mâncarea pentru care îi pierise pofta, fără să-i răspundă. Ea luă felia de pâine de lângă farfurie și făcu din ea un cocoloș, frământându-l și rotunjindu-l cu atenție.

— Și pentru că o vezi în minte, e ca și cum ai fi cu adevărat acolo, să vezi cum ai putea trece. De la a fi *viu* la a fi *mort* într-o secundă, cum ar reacționa oamenii din jur. Te poți imagina zăcând la pământ, cu gura deschisă și cu ochii deschiși și cu o gaură mare după cap, unde cu numai o secundă mai înainte îți stătuseră creierii, o fracțiune de secundă înainte de a apăsa pe trăgaci și de a înceta de a *mai fi* tu și de a începe a fi altceva...

— Încetează, spuse Berkeley, întrerupând-o brusc, speriat. Taci naibii. Ce naiba te-a apucat? Ce ai de gând, de fapt?

Ea îl privi, cu ochii ei albaștri, reci, larg deschiși.

— N-am de gând să mă sinucid, zise brusc, părând uimită că el se gândise la așa ceva. Uneori pur și simplu mă întreb asemenea lucruri. Tu nu?

— Nu.

Întreaga dispoziție festivă cu care începuse masa se risipise.

— Îmi ziceam că da, zburând Afară în permanență. Acolo se poate întâmpla orice.

— Nu și sinucideri.

Pentru o clipă, Berk văzu umbra unui elicopter proiectată pe nisipul deșertului.

— Hai să abandonăm subiectul, okay?

Berk se uită la mâncarea din farfurie; frica i se transforma încet în furie, pe măsură ce mânca în tăcere, metodic. Își ridică privirile și o privi cum mânca în continuare, netulburată.

— Markley promite că luna următoare mă avansează, zise ea, ridicându-și privirile. Proiectul de baraj pentru irigație merge foarte bine, iar propunerile prezentate de mine par să se susțină. Mi-ar place să particip la Proiectul Liban, să proiectez unele

componente electrice. Cu promovarea asta, Markley crede că am o șansă bună.

Pomenirea numelui șefului ei îi strică iar echilibrul; frica nelămurită reveni. Ea zâmbi și se întoarse la farfuria ei.

— Oricum, mi-a scris o recomandare bună către consilierul Chong.

— Bravo. E nemaipomenit, într-adevăr, se trezi el murmurând.

— Am să câștig atunci destul ca să ne putem lua un apartament mai mare, zise ea.

El simți un nou atac, dar nu reușea să vadă dincotro avea să vină.

— Ce nu-ți convine la casa noastră acum?

Era mândru de locuința pe care reușiseră în sfârșit să o primească. Un apartament cu două dormitoare pentru un cuplu fără copii era greu de obținut. Câștigul lui de pilot însă, abia dacă acoperea costurile suplimentare ale apartamentului față de alocația primită din partea Orașului pentru chirie, în vreme ce December suporta costurile mâncării și restul cheltuielilor mărunte.

— Aș fi vrut să renunți la atelier, zise December, cu preocuparea și surprinderea perfect dozate pe figură.

Știind că era inevitabil, el zise întunecat:

— De ce ar trebui să-l las?

Din nou, avea să urmeze aceeași discuție. Ea voia ca el să renunțe la zboruri, să-și ia o slujbă stabilă, poate chiar să intre la Departamentul Energetic.

— Vom avea nevoie de încă o cameră, pentru copil, zise ea, ca și cum ar fi fost cel mai evident lucru din lume. Am verificat deja, și suntem mai mult decât îndreptățiți la autorizația parentală.

El rămase cu gura căscată, uluit. Bănuitor, întrebă:

— Doar nu...?

Fără autorizație, o sarcină ar fi însemnat o excursie imediată la spitalul public, pentru o întrerupere obligatorie, iar asta i-ar fi anulat cu siguranță zborul de mâine. Pentru o clipă de nebunie, fu sigur că ea știuse cumva că avea să obțină acest angajament

ieri și, special, se lăsase să rămână însărcinată ilegal.

— Bineînțeles că nu, spuse ea.

Pe cât era de imposibil, el respinse ideea. Se așeză mai bine în scaun.

— Nu vrei să ai un bebeluș? întrebă ea blând.

O șuviță rebelă de păr blond îi scăpă din pieptănătura prinsă cu agrafe și ea și-o dădu din ochi cu o mână albă, cu unghii imaculate, ascuțite la vârf. Era tot cea mai frumoasă femeie pe care o cunoscuse Berk vreodată și, când zâmbi, ușor îmbujorată din pricina stânjenelii, cu ochii lucindu-i în lacrimi, el își simți josul vintrelor răscolit ca răspuns.

O iubise cândva cu o pasiune curată și nevinovată. Fusese o vreme când zâmbetul acela l-ar fi convins și că pământul este plat. Uneori, ea îi mai aducea aminte de asta.

— Ce naiba e cu toate astea, 'Cember? întrebă el pe un ton la fel de moale și de blând ca al ei. Mai întâi vorbești despre oameni care-și zboară creierii, iar acum vrei să ai un copil. Nu te înțeleg.

Ochii ei fugeau înainte și înapoi uitându-se la el și Berk văzu cum zâmbetul cel dulce i se topește și chipul i se înăsprește.

— Nu, spuse ea, trăgându-se țeapăn de lângă el, nu cred.

El gemu neauzit.

— Okay, 'Cember. Când mă întorc, facem cerere pentru paternitate și încercăm un copil, okay?

Orice, de dragul păcii, se gândi el. Se vor putea lua la ceartă la fel de ușor și peste o săptămână.

— Cât entuziasm, spuse ea, cu voce tăioasă.

Îi aruncă o privire aspră, cu paharul de vin în mână.

— Ai fi un părinte mizerabil, oricum.

Bău jumătate din pahar dintr-o singură înghițitură.

— December, te rog, o imploră el, întinzându-se peste masă, pentru a-i lua mâna. Ce naiba vrei de la mine? Plec mâine dimineață. Este cel mai bun angajament pe care l-am avut de ani de zile. Nu am vrut decât să ieșim și noi, să sărbătorim puțin, să mâncăm o masă bună și să ne simțim bine împreună. Este chiar atât de îngrozitor?

— Nu, este minunat pentru tine, nu-i așa? zise ea

smulgându-și mâna din strânsoarea lui. Mâine îți iei zborul și pe mine mă lași în urmă, iar eu fac exact ce fac în fiecare zi. Merg la lucru și mă uit cum oameni cu mai puțin talent și experiență sunt promovați înaintea mea pentru că *nu* sunt căsătoriți cu un pilot adolescent care-și face carieră din a călca pe nervi întregul Consiliu. Mă întorc în fiecare zi la același apartament și la același teanc de note de plată și mă uit cum te încui singur în camera aia stupidă și meștereşti pe-acolo cu jucăriile tale. Asta când ești acasă și nu scotocești după vechituri prin vreun prăpădit de aeroport vechi. Mă pot duce s-o vizitez pe Fayette și să mă joc cu fetițele ei și apoi să mă întorc într-un apartament pustiu. Viața mea nu-i decât un șir de emoții.

Se retrase într-o muțenie încordată, strângându-și șervetul în mână cu atâta forță încât degetele i se albiră.

— Wysaigh s-a dus, sublinie el.

— Da, s-a dus, aruncă ea, pe același blestemat de zbor în care pleci tu mâine. El măcar a lăsat-o pe Fayette cu ceva mai mult decât note de plată restante și piese de schimb pentru elicopter.

Chelnerul reveni și luă farfuriile de pe masă; a lui Berk era aproape neatinsă.

— Vreți ceva la desert, oameni buni? întrebă el.

— Nu, doar cafea, spuse Berk scurt.

Chelnerul dădu din cap ca și cum nu ar fi observat tensiunea ce mocnea și se depărtă discret.

— Asta vrei, 'Cember? întrebă el. Vrei să zbor mâine și să dispar ca Wy? Ți-ar face asta viața ceva mai ușoară, dacă n-aș mai fi eu aici?

Dacă se așteptase s-o facă să-i fie rușine, lucrul nu se întâmplă.

— Ceea ce *vreau,* zise ea cu hotărâre, este o viață adevărată, Berk. Vreau un soț care să-și asume niște responsabilități, pentru familie și pentru viitorul ei. Vreau un soț care să dea mai multă atenție serviciului și soției decât propriului lui eu și unei bucăți de fier vechi. Am obosit să te aștept să crești mare, iar tu să te joci de-a eroul.

— Unul ca, să zicem, Markley, nu? spuse el, incapabil să oprească cuvintele. Dacă eu reprezint un asemenea handicap

pentru tine, ce anume ai *făcut* pentru Markley ca să te promoveze?

Regretă în aceeași clipă. December îl privi cu un amestec de sentimente pe care el nu le putu descifra. Dacă sperase să obțină o mărturisire sau o negare însuflețită, ceea ce văzu pe fața ei nu-i oferi, nici un indiciu.

— Ticălosule, șuieră ea.

Aruncă jos șervetul și se depărtă, tocmai când chelnerul venea să lase două ceșcuțe de cafea expresso, din cereale.

— Plata, presupun? întrebă chelnerul ironic.

Berk o privi depărtându-se, fără să se ducă după ea; rochia albă îi flutura în jurul corpului subțire, cu spatele drept. Ea nu se uită înapoi.

Achită nota de plată și intră în Gheretă, barul de la marginea Triunghiului. Se așeză într-un colț și comandă un scotch, urmat și de altele. Era stupid, dar nu-i păsa dacă mâine avea să fie mahmur sau nu. Avea să zboare oricum. Până când termină cel de-al cincilea scotch, se montase deja într-o autocompătimire furioasă.

Și-i imagină pe December și pe Markley la digul pentru irigații. O vedea cerșindu-i o avansare. Ar face orice, o auzea el zicând plină de dorință, *orice*. Îi auzea reproșul melancolic din voce, o voce care zicea că *el* era motivul pentru care nu ajunsese ea unde merita să fie. *El* purta răspunderea de a o fi obligat să se degradeze.

Mâna i se încleștă în jurul paharului când îl văzu pe Markley zâmbind, cu o strâmbătură sadică. În imaginația-i de om beat, îl văzu pe Markley sprijinind-se cu spatele de piatra cenușie a digului, descheindu-se la pantaloni și poruncindu-i lui December să îngenuncheze. Ea se lăsă, nu chiar împotriva voinței, pe genunchi, apăsându-și mâinile subțiri de picioarele musculoase ale lui Markley. Cu transpirația îmbrobonându-i fața în soarele fierbinte de Afară, ea deschise gura, iar Markley își strecură mădularul obscen între buzele, ei pline. Markley o apucă cu mâna lui grasă de părul blond, smulgându-i cu brutalitate agrafele, și se înfipse adânc în fața ei. Iar. Și iar.

Imaginile i se derulau prin minte în timp ce aruncă pe

tejghea mai mulți bani decât era nevoie să-și plătească băutura și ieși afară clătinându-se. Voia să-l ucidă pe Markley. Voia s-o stâlcească în bătaie pe December. Continua să și-o imagineze pe December cu gura alunecând pe mădularul monstruos, caricatural supradimensionat de-acum al lui Markley, cu buzele avide, umede și tremurătoare.

Merse pe străzile întunecate, trecu pe sub arcadele ce făceau legătura între domul Triunghiului și domul Centrului, auzindu-i gemetele flămânde în ritmul pașilor lui pe caldarâm, auzindu-l pe Markley mormăind ca un animal bolnav. Văzu deasupra lumina stelelor când se uită la nasturii descheiați ai cămășii ei de lucru, ai cămășii *lui,* pe care o desfăcea Markley. Cămașa îi căzu de pe umerii albi, netezi, iar sânii ei mari, goi, împungeau înainte când ea se târa prin praful uscat, maroniu, frecându-și-i de țesătura aspră a pantalonilor lui Markley. Gura ei lacomă îl sugea, ochii, plini de poftă, priveau în sus către șeful ei, în timp ce el îi rânjea triumfător de deasupra.

Urcă scările spre apartamentul lor, dureros conștient de propria lui erecție pulsându-i, întemnițată, în pantaloni. Descuie ușa cu mâinile tremurând și o trânti în urmă-i, respirând greu, din pricina mersului repezit și, totodată, a închipuirii ce-i umbla prin minte.

Când smulse păturile de pe pat, December se rostogoli, gata să cadă, aruncându-i o privire ucigătoare, cu buzele răsfrânte a dezgust.

— Ești beat, zise ea somnoroasă, cu o mână ridicată, să se ferească de lumina ce-i intra în ochi, așa cum se uita în sus la el.

— Ai dreptate, spuse el, descheindu-se la pantaloni.

Ea se strâmbă văzându-l și se întinse după pătură.

— Las-o baltă, murmură întorcându-se.

El o prinse brutal de umăr, aruncând-o pe spate. Pantalonii îi căzură la glezne și și-i aruncă în timp ce o țintuia în pat, trăgându-i în sus, peste șolduri, poalele subțiri ale cămășii de noapte.

— Vrei un copil, îi zise în zeflemea, credeam că vrei un copil, nu?

Deranjat de poalele ample, apucă de guler cămașa de noapte,

o sfâșie în față până jos și se aruncă cu pieptul peste sânii ei dezgoliți.

— La naiba cu aprobările Orașului, ia hai să facem noi chiar acum copilul, ’Cember!

Ochii ei, la o palmă de fața lui, aruncau flăcări.

— Fute-te-ai! azvârli ea, zbătându-se să scape de el. Îl lovi peste umăr, fără ca lovitura să aibă vreun efect din poziția în care se afla.

El o înhăță de încheieturile mâinilor, lăsându-se cu toată greutatea peste ea.

— Asta și încerc să fac, râse el fără veselie.

Își simți erecția dură peste carnea moale a stomacului ei.

— Sau tu ai face-o mai degrabă cu Markley?

Ea îngheță pentru o secundă, apoi își îndoi eforturile de a scăpa.

— Ticălos blestemat, șuieră ea, dând cu picioarele încotro apuca.

Îl izbi în coaste. El gemu și se prăbușiră amândoi din pat, alunecând pe cearșafurile trase jos. El își băgă cu brutalitate genunchiul între coapsele ei, desfăcându-i-le, în timp ce ea își eliberă o mână. Îl izbi dureros cu pumnul peste ureche. Îl mai lovi o dată înainte ca el să-i apese brațul cu cotul.

— Auuu! țipă ea de durere și furie.

— Ssst, vezi că scoli vecinii, o zeflemisi el coborând cu șoldurile peste ale ei și pătrunzând-o cu o mișcare lungă, impetuoasă.

Ea își arcui spatele, încercând să se depărteze, și-i înfipse cu sete dinții în umăr. Smucindu-și umărul, el o plesni peste față și-i strivi cu antebrațul beregata, țintuind-o de sub bărbie. Rămaseră nemișcați pe podea, uitându-se unul la celălalt, tremurând de furie.

— Care-i problema? spuse el printre dinții încleștați. Nu fut la fel de bine ca Markley, asta e? Sau nu te pot aranja la fel de bine ca el?

— Nu trebuie să mă fut cu nimeni pentru o avansare, răspunse ea cu vocea răgușită. Ce a trebuit *tu* să faci pentru prețiosul tău angajament de zbor? Să te rogi frumos, să te apleci

peste birou și să-l lași pe Cormack să ți-o tragă în cur?

— Ești cea mai parșivă, cea mai cu sânge rece curvă pe care-am cunoscut-o în viața mea, mârâi el.

Încet, aproape singure, șoldurile lui începură să se miște, făcându-l să alunece într-un du-te-vino înăuntrul ei.

— Iar tu nu ești decât un puțoi egoist, o lepădătură ratată, gâfâi ea, dar încetase să se mai zbată.

Începu să o pătrundă tot mai puternic, tot mai insistent, rânjind când ea se lăsă moale sub el, ținută de încheieturi, cu mâinile în sus, pe lângă cap, cu degetele încurcate în părul lung. Culoarea închisă a cămășii de noapte sfâșiate îi sublinia sânii plini. El privi cum se înălțau și coborau rapid, în ritmul respirației ei precipitate, dorind să-i frământe în mâini, să le ciupească sfârcurile mici îndeajuns de rău ca s-o facă să țipe. Dar știa prea bine ce-ar fi însemnat să-i dea drumul la mâini.

Se uită la fața ei și văzu urma roșie pe care i-o lăsase. Deodată, ea zâmbi slab, se relaxă și-și ridică genunchii, oferindu-se. El ezită o clipă, apoi se afundă în ea cât putu de tare, într-o pătrundere răutăcioasă. Avu un moment de satisfacție furioasă când ea icni de durere, arcuindu-și spatele. El se repezi iar înăuntru, vrând să se înfigă adânc în ea, prin ea.

— Nu ți-ar păsa dacă m-aș prăbuși Afară, nu? mormăi el printre dinți, îngropându-se în ea printr-o altă înfigere lungă, furioasă, simțindu-i în carne oasele tari ale șoldurilor. Ți-ar place să mor, nu-i așa?

Ochii ei fulgerară, privindu-l cu furie și ură. Pe față nu i se citea nici urmă de frică, nici un semn de neajutorare, chiar dacă o țintuia sub el.

— Poate că da, spuse ea, iar el o pătrunse iarăși, cu o izbitură sălbatică.

Ea icni din nou, iar el se lăsă încă o dată peste ea, simțind focul ce i se ridica prin șira spinării, trimițându-i fiori prin picioare. Dar ea nu-și mută privirea din ochii lui.

— Dacă ai muri, atunci m-aș putea fute cu oricine aș vrea, zise ea.

Căldura i se scurgea prin umeri, înfiorându-i brațele, și mâinile i se încleștară în jurul încheieturilor ei, zdrobindu-i

oasele mici. Ea se strâmbă de durere, apoi zâmbi larg, neîmblânzit, cu un aer de triumf.

— M-aș fute cu *o mulțime* de bărbați, zise ea, și aș începe cu Markley.

Închipuirea pe care o nutrise prin cele câteva pahare se suprapuse peste chipul ei; iar ea, ca și cum ar fi putut-o citi pe fața lui, îl cuprinse cu picioarele pe după mijloc, mișcându-și soldurile sub ale lui. Gura i se deschise, și-și trecu vârful limbii peste rama dinților, cu răsuflarea întretăiată, ațâțător. Privirea îi era dură, lipsită de orice urmă de pasiune.

El îi împinse mâinile sub cap și se lăsă să cadă peste ea. O sărută brutal, înfigându-i limba în gură. Ea își trase capul, încercând să se depărteze de el. Îl mușcă de buze, dar nu cum îl mușcase de umăr, iar el gemu, simțind cum se prăvălește căldura peste el, în el, prin el, golindu-se într-un singur lung val de plăcere, și chin, și ură, și dorință, și neputință.

Cum stătea peste ea, își dădu seama, după câtva timp, că în minte începea să i se înfiripe răzbunarea. Furia și dorința i se topiră într-o ceață ușoară, vinovată, de satisfacție, ca răsuflarea ei caldă în obraz.

— Ești greu, se plânse ea moale, iar el se rostogoli alături, în vreme ce ea își freca încheieturile, să-și alunge durerea.

December își scoase cămașa de noapte sfâșiată și o cercetă critic înainte de a o aduna ghem și a o arunca în dulapul de haine. El o privi cum face patul la loc, repede și eficient, și se bagă sub pătură fără să-l invite și pe el.

Cum stătea ghemuit pe podea, strângându-și genunchii goi cu brațele, i se păru deodată că s-a făcut frig și se strecură lângă ea în pat, punându-i mâna, ezitant, pe spate.

— Ești okay? o întrebă.

— Bineînțeles că nu, răspunse ea calm. M-ai făcut să mă doară.

El stătu să se gândească.

— Îmi pare rău, zise, cu toate că nu-i părea chiar rău.

Își pipăi cu degetele locul dureros unde îi înfipsese ea dinții ascuțiți, dând cu vârfurile unghiilor de coji de sânge aproape uscat.

— Ar trebui să-ți pară, spuse ea, cu vocea estompată de perna în care-și ținea fața.

Nu era sigur că o convinsese. N-avea importanță.

— Chiar ai vrea să mor? întrebă el, mai mult curios decât furios.

O trase spre el, făcându-și corpul covrig în jurul ei, ținând-o cu brațele peste talie. Îi prinse cu blândețe un sân în căușul palmei. Rămaseră tăcuți în întuneric.

Ea nu răspunse un lung moment, și el crezu că adormise.

— Uneori, recunoscu ea. Chiar crezi că m-aș culca cu Markley pentru promovare?

El stătu să se gândească serios la problemă. Acum, când furia băuturii i se împrăștiase, analiză situația cu capul limpede, din punct de vedere practic. Fără îndoială că așa ar proceda December. Se gândi la anii petrecuți de ea în cadrul Departamentului Energetic, părându-i rău pentru că o ținuse departe de promovările la care se simțea îndreptățită, uitându-se la alții cum avansau în vreme ce ea se zbătea zadarnic pentru recunoaștere.

Se gândi la fantezia lui în legătură cu December și Markley. Acum detașat de emoții, i se păru ca un film porno ieftin și banal, pe care-l cărase după el din adolescența-i frustrată, și-l examină cu sânge rece. Fără alcool, fără mânie și fără dorință, tot și-o putea imagina foarte bine pe December îngenunchind în praf. Dar în această versiune, o văzu făcând ce i se cerea cu indiferență și în grabă, cu cea mai mică cheltuială de timp și de osteneală.

Zâmbi fără să vrea, imaginându-și-l pe Markley sprijinindu-se de digul din piatră, cu pantalonii atârnându-i jalnic în jurul genunchilor. Ochii îi ieșeau din orbite pe fața buhăită, holbându-se la femeia asta rece, imaculată, uluit de norocul lui, în timp ce ea îi încuviința încercarea stângace, jumătate în joacă, de seducere.

O văzu scuipând dezgustată rodul eforturilor mult prea nerăbdătoare ale lui Markley, ridicându-se în picioare și scuturându-și scurt praful de pe pantaloni. Îi știa exact privirea când se uită la bietul Markley. *Înțelegerea-i înțelegere,* și

nefericitul tremura, fără să-i treacă prin minte să o păcălească pe această rece creatură, frumoasă și hotărâtă.

Probabil că nu se întâmplase niciodată, dar nu ar fi fost cu neputință. December nu și-ar fi vândut niciodată farmecele pentru favoruri profesionale, dacă ar fi existat o altă soluție. Dar nu era genul de femeie care să se simtă jignită dacă Markley *ar fi* încercat s-o înghesuie; nu era deloc genul de victimă neajutorată, indignată de nedreptățile lumii. Ar fi folosit necruțătoare ocazia, iar Markley ar fi făcut mai bine să-și acopere spatele.

— Uneori, zise el.

Ea nu-și susținu inocența și, în scurt timp, respirația i se schimbă, adormind. O sărută ușor pe ceafă, cu un ciudat sentiment de afecțiune și de pierdere. Chiar dacă nu o mai iubea, nu voia să trăiască în răcoroasele, înverzitele, plăcutele domuri fără ea.

CAPITOLUL NOUĂ

9 aprilie 2242

Încăperile din tunelul familiei Heber erau reci și izolate fonic. Îl băgaseră într-o cămăruță claustrofobică, săpată în stâncă, cu pereții goi aspri și reci. Nu era altceva decât un pătuț, un scaun și o noptieră grosolană, cu o lumânare și un lighean cu apă. Berry îi dăduse fără o vorbă un prosop și o găleată goală. Nu trebuia să întrebe pentru ce.

Puse găleata sub patul îngust, se dezbrăcă și se urcă în pat, suflând în lumânare. Era obosit, dar nu putea să adoarmă, cu urechea la zgomotele ciudate ale tunelului. Cearșafurile erau curate; le simțea țesătura aspră, de casă, pe pielea goală, și mireasma de fân, cu care Heberii umpluseră salteaua groasă. Se răsuci, trăgându-și peste umeri pătura din lână.

Auzea murmure și câte un râs estompat pe măsură ce numeroasa familie se retrăgea în camerele individuale, pentru culcare. În afara camerei lui, Heberii țineau aprinse câteva lămpi, date la minim, dunga slabă, galbenă, de sub ușă fiind singura lumină din camera lui Berk.

Nu-și dăduse seama că adormise decât în momentul în care îl trezi un foșnet ușor și o mișcare în pat. Îi trebui puțin timp să-și dea seama că nu se afla în Oraș și că trupul subțire și gol de lângă el nu era al lui December.

Surprins, se ridică în capul oaselor, încercând să vadă în întuneric.

— Sunt eu, Elissa, șopti fata de lângă el.

Își puse o mână rece pe coapsa lui, alunecând cu degetele în căutarea încheieturii.

— Ce cauți aici? șopti la rândul lui, apucându-i mâna și dându-i-o la o parte.

Fata se ridică în capul oaselor, făcând paiele să scârțâie. Tot ce se putea vedea era un contur slab în întuneric. Pentru moment, ea nu răspunse, și atunci când o făcu, vocea îi era nedumerită, jignită.

— Nu-ți place de mine? întrebă ea.

Cristoase. Dacă îl găsea bătrânul cu ea în pat, îl împușca, mai mult ca sigur.

— Îmi place foarte mult de tine, Elissa. Dar trebuie să ieși de aici.

— De ce?

Încercă iar să-l atingă. El sări din pat, bâjbâind prin întuneric cu un chibrit, să aprindă lumânarea de lângă pat. Lumânarea se trezi la viață, luminând mica încăpere cu o slabă strălucire unduitoare. Elissa stătea pe pat cu picioarele strânse sub ea, privindu-l întrebător în timp ce el își băga grăbit picioarele în pantaloni. Trupul ei subțire abia trecuse de pubertate, sânii nefiindu-i încă decât niște mici umflături de carne îmbobocită, crudă. Lănțișorul din aur pe care și-l alesese din grămada de bijuterii ieftine îi înconjura gâtul, accentuându-i claviculele ascuțite.

— Poate sunt prea tânără pentru tine? sugeră ea șovăitor. Pot s-o aduc pe una dintre surorile mele mai mari, dacă vrei.

Zâmbi încurajator, cu o expresie plină de speranță.

— Poate vrei să ne faci pe amândouă deodată?

Uluit, o privi cu gura căscată.

— Ești *nebună?* izbucni el.

Ea se încruntă și-și puse un pumn în șoldul îngust, într-o atitudine de exasperare.

— Domnule Nielsen, spuse ea, pe un ton ce sugera că *el* era cel nebun, care-i problema dumneavoastră? Dacă vă plac băieții în loc de fete, frații mei chiar că nu sunt interesați.

Ceva în tonul ei îl făcu să se oprească.

— Elissa, spuse el rar, tatăl tău știe că te afli aici?

— Sigur că știe! răspunse ea prompt. Nu ați discutat despre asta cu el? N-ați mai fi aici dacă nu ați fi făcut o înțelegere.

El se așeză pe scaunul din colț, fără să-i treacă prin minte să se apropie de fată.

— N-a spus că a mă culca cu fetele lui face parte din înțelegere.

— Dar întotdeauna face parte din înțelegere, insistă ea. Celălalt pilot care venea de obicei pe aici, domnul Wysaigh,

trebuie să vă fi zis.

Își aduse aminte de remarca piezișă a lui Wy despre *alte compensații.*

— Într-un fel, spuse Berk rar. De obicei, ăă... îți... *„făcea”*?

Ea își înălță bărbia sfidător.

— Ce nu-i în regulă cu mine? întrebă, în defensivă. Îmi vine sângele, așa că sunt destul de mare.

Acum, când frica ce-i făcuse inima să-i bată la gândul că tatăl fetei avea să dea buzna în cameră cu arma încărcată se împrăștiase, Berk se căznea să găsească soluția de a ieși din această situație fără s-o ofenseze pe fată. Sau, bănuia el, pe tatăl ei.

— Câți ani ai? întrebă el prudent.

— Paișpe, răspunse ea prompt.

El ridică o sprânceană, iar ea îi ocoli privirile.

— Aproape, adăugă ea cu mai puțin avânt.

Aproape. Isuse.

— Și domnul Wysaigh se culca cu tine?

Fata cea mare a lui Wysaigh era nu cu mult mai tânără decât fata de pe pat.

Ea se strâmbă, culegând fără grabă o scamă de pe pătura din lână.

— Nu, recunoscu ea fără plăcere, dar mi-a promis că îmi face când mai cresc...

Își trase pătura până sub bărbie, ținându-și genunchii cu brațele subțiri. Puse bot, părând acum încă și mai mică de treisprezece ani, fapt asupra căruia Berk nu voi să mai insiste.

— Era foarte drăguț, îmi pare rău că a murit. Îmi plăcea de domnul Wysaigh, spuse ea. Aducea mici cadouri pentru toate fetele, dulciuri și lucruri, chiar și celor cărora nu le făcea. Nu avea favorite, așa că nici una nu se simțea jignită. Avea chiar obiceiul să le facă la două sau trei împreună, uneori.

— Îmi imaginez, spuse Berk cu răceală.

— Sunt acum destul de mare, spuse ea revendicativ. Și de mine este mai rău decât de multe dintre celelalte. Eu sunt de-a doua, și multe din celelalte fete sunt de-a treia, așa că ele au mai mult de unde alege decât mine.

Berk scutură din cap.

— Nu înțeleg.

Ea îl privi cu atenție.

— Păi, doar nu vreți să o fac cu *frații* mei, nu? ripostă ea aprins. Singurii băieți destul de mari pentru mine sunt cei de-a doua, cu mine, iar familiile tunelurilor nu fac așa ceva. Nu-i curat. Nu pot face un copil cu unul de-al treilea, pentru că *sunt* copii, cu toți. Așa că tata a zis că pot să fiu eu prima care să te încerce. Nu suntem rude, așa că sunteți destul de sigur. Dar a zis că dacă spuneți nu, tre' să le las pe fetele mai mari, să-și încerce și ele norocul.

Acum înțelegea. Bătrânul Heber nu-i oferea, ospitalier, o noapte de distracție cu una dintre fetele lui. Aveau nevoie de o infuzie de gene noi în familie, pentru a combate stricarea sângelui prin incest. Wysaigh făcuse cursa Tunel-Harrisburg vreme de mai bine de patru ani. Berk se întrebă câți dintre copiii Tunelului erau ai lui Wysaigh. Oftă și se duse să se așeze alături de copilă. Ea stătea privind înainte, fără să se uite la el.

— Elissa, zise el liniștit, este puțin ciudat pentru mine. Eu cred că ești o fată foarte drăguță, așa că, te rog, nu crede că spun nu din cauză că nu-mi place de tine.

Ea clipi și pe obraz îi alunecă o lacrimă. El i-o șterse blând cu arătătorul, apoi îi ridică bărbia, să o facă să se uite la el. Elissei îi tremurau buzele, în încercarea de a-și stăpâni lacrimile de dezamăgire.

— Cred că-i okay. Poate c-o să puteți să-mi faceți când oi fi ceva mai mare, cum zicea domnul Wysaigh? întrebă ea plină de speranță.

El zâmbi.

— Poate, zise șovăitor.

— Poate o s-o plăceți pe verișoara mea, Chira, spuse ea. Ea chiar că e mare, are sfârcuri mari și tot.

Voi să se dea jos din pat, dar el o ținu pe loc.

— Elissa, te rog, zise. Nu vreau s-o trimiți pe Chira înăuntru. Nu cred că pot să „fac“ nici uneia în noaptea asta, îmi pare rău.

Ea îl privi cu o asemenea expresie de uluire și dezamăgire, încât Berk nu se putu abține să zâmbească.

— Sunt însurat. Am o nevastă în Oraș și nu cred că ar fi de acord.

Încă se mai simțea vinovat după cearta cu soția lui, iar December nu mai avea nevoie de încă un motiv de supărare.

— Atunci, nu-i spuneți, zise Elissa cu o logică necruțătoare.

El încercă altfel.

— Și nici nu sunt sigur că vreau să-mi asum responsabilitatea de a avea un copil aici.

Ochii ei se îngustară, bănuitor.

— Ce responsabilitate? întrebă ea, prudent. Îmi faceți, iar eu am un copil, atunci e un copil de-al Tunelului. Nu *aveți* nici o responsabilitate. Și nici nu-l puteți lua de la Familie, de altfel. Nici măcar să nu-ncercați, adăuga ea ca avertisment.

— Dar eu aș fi tatăl, Elissa, zise el.

Asta era culmea, să se certe pe fantoma unui copil pe care nu avea să i-l dăruiască acestei copile de treisprezece ani.

— M-aș simți obligat să mă asigur că este îngrijit, educat. Că i se dau bune îngrijiri medicale.

În ochii ei se citea surpriza și îngrijorarea.

— Voi, Orășenii, aveți niște idei ciudate, spuse ea. Numai faptul că faceți un copil nu vă oferă rolul de tată. Copiii Tunelului au o mulțime de tați și sunt educați foarte bine. Știți, noi nu suntem chiar rangeri.

El oftă.

— Bine, zise el dându-se bătut. Numai că aș prefera să mă gândesc la asta peste noapte, okay? Poate am să pot sta de vorbă numai cu tatăl tău mâine dimineață?

Ea înălță din umeri.

— Okay. Am să-i zic.

Ieși din încăpere lipăind cu picioarele goale, tot dezbrăcată, și, înainte de a închide ușa după ea, îi zâmbi sfios.

Stătu o vreme să-și limpezească mintea apoi suflă în lumânare și se urcă înapoi în patul îngust. Wysaigh nu făcuse niciodată mai mult decât aluzii la „beneficiile suplimentare” ale cursei lui de aprovizionare și nici un alt pilot pe care-l cunoștea Berk și care făcuse zborul în locul lui Wy o dată sau de două ori nu se lăudase vreodată la o bere cu așa ceva.

Desigur, în locul lui Wy, se gândi Berk, cu nevastă și doi copii, n-aș vrea să știe toată lumea despre asta și n-aș vrea să știe nici alți piloți, concurenți sau amici. Anumite vicii sunt bine de păzit. Zâmbi, imaginându-și-l pe Wy trândăvind gol și zâmbitor, înconjurat de fetele binevoitoare ale lui Heber, toate nerăbdătoare să le „facă“ burtosul și cheliosul pilot.

Gândul îi provocă o semi-erecție, până ce își aminti că Wy probabil zăcea mort în ținuturile sterpe între acest loc și Filly.

Dormi prost, fără să reușească să se simtă bine nici în patul cel ciudat, nici în propriile-i visuri.

CAPITOLUL ZECE

4 septembrie 2225

Berkeley urcă alături de tatăl lui în Vioara Întâi. Elicopterul bâzâia mulţumit împrejurul lor, condus de bătrân spre nord, în lungul vechiului drum 79. Acum, când tatăl lui aproape terminase de reconstruit Irene II, cel de-al doilea elicopter al familiei, Berkeley se gândea tot mai mult la Vioara Întâi ca fiind a *lui*. Aceasta însă nu era o lecţie de zbor. Berkeley, la cincisprezece ani, avea deja mai bine de cinci ani de experienţă de zbor. Aceasta, îi explicase tatăl lui cu un zâmbet larg, avea să fie o lecţie de admirare a peisajului.

— Totul pare destul de asemănător, nu-i aşa? spuse bătrânul, lăsându-se confortabil pe spate, cu ochii ascunşi în spatele ochelarilor de protecţie.

Şi, trebui Berkeley să recunoască, aşa era. Mile şi mile de teren perfect uniform, cu dealuri joase, rotunjite, prăfoase, maronii şi aproape lipsite de orice vegetaţie. Mult spre dreapta lui, Berk putea vedea lanţul albastru al munţilor, aproape ascuns de curbura orizontului. Zburaseră pe deasupra mai multor orăşele, toate abandonate. Cu acoperişurile prăbuşite, vechile case stăteau în şiruri, cutii fără capac, asemeni zidurilor unui labirint, decolorate în bătaia vântului.

— Nu-i aşa, dacă ştii la ce te uiţi, înclină bătrânul elicopterul puţin spre dreapta, zburând pe deasupra unei grămezi de ruine, care, pe harta desenată de mână a lui Berk, figurau drept Meadville. Vezi aia? împinse uşor bătrânul comanda înainte.

Pluteau deasupra rămăşiţelor unei clădiri mari, căzută aproape cu totul la pământ. Bătrânul acţionă cu piciorul palonierul, iar Vioara Întâi îşi roti botul de jur împrejur pentru ca Berkeley să poată vedea mai bine.

— Aha, făcu băiatul, prudent.

— Ce e?

Berkeley studie pentru un moment ruinele.

— O casă? tatonă el.

— Să nu-ți treacă prin minte că a locuit vreodată cineva aici, zise bătrânul. Mai încearcă.

Elicopterul se roti cu botul spre stânga, apoi se opri cu fața sub vânt.

— Nu știu, se dădu bătut Berkeley.

— Pe drumul ăsta, pe care-l urmăm, treceau zilnic mii de mașini. Nu cu pedale. Ca alea de-acolo de jos, arătă bătrânul spre o grămadă de mașini de dinainte de Schimbare, toate ruginite, din caroseriile cărora nu mai rămăseseră decât niște schelete firave. Chiar turtite și măcinate de vreme și de timp, erau de cel puțin patru ori mai mari decât un automobil cu pedale normal.

— Și ce foloseau mașinile astea drept combustibil, băiete?

— Benzină, răspunse Berkeley prompt.

— La ce depărtare ne aflăm de drumul ăla mare?

Berkeley ridică din umeri.

— Nu prea departe.

Bătrânul se uită la el, coborându-și bărbia pentru a-l privi pe deasupra ochelarilor lui negri.

— Așa cred, băiete.

— E un post pentru realimentare, zise el.

Acum era evident.

— Corect. O *stație* de benzină.

Tatăl lui coborî elicopterul și mai mult deasupra ruinelor.

— Deci, ce-i aia de-acolo de jos?

Arătă cu bărbia lateral, dincolo de fereastră, către două găuri abia vizibile în fațada stației de benzină, cu circumferință nu mai mare decât ar fi putut cuprinde Berkeley cu amândouă brațele.

— Hm, rămase el pe gânduri, acolo păstrau ei benzina?

— În niște rezervoare mari subterane, spuse tatăl lui. Erau niște pompe cu care o scoteau și o puneau în mașini.

Berkeley se uită întrebător la tatăl lui.

— Și acolo n-a mai rămas nimic? întrebă el.

— Nu.

— Te-ai uitat deja.

— Da.

Bătrânul zâmbi cu toți dinții și trase de manșă, luând-o înapoi spre drumul principal.

— Unele lucruri nu le poți vedea din aer, fiule. Trebuie să aterizezi și să adulmeci puțin pământul.

Zbură de partea cealaltă a drumului, deasupra unei zone alungite, netede.

— Acum, trebuie să fii în stare să-mi zici ce-i asta.

— Sigur, răspunse Berkeley repede. A fost un aeroport.

— Nu-i nici un avion. Totul e acoperit de buruieni. Așadar, de unde știi?

— Are forma unuia. Vezi, arătă băiatul, alea erau pistele.

— Ce fel de aeroport?

— Unul mic, pentru avioane particulare. Pistele sunt prea scurte pentru reactoarele mari.

Bătrânul dădu din cap și întoarse elicopterul pe drumul lui spre nord, cu botul aplecat, pentru a zbura drept și la rasul solului.

— Mai sunt încă două exact ca ăsta, mai spre vest de-aici. N-a mai rămas mare lucru din ele sau din rezervoare.

Zburară în zigzag peste vechiul drum, ca bătrânul să-i poată arăta lui Berkeley diverse lucruri.

— Peste tot pe-aici erau câmpuri petrolifere, băiete. Multe. Scoteau din pământ petrol brut.

— S-a terminat tot?

Bătrânul se încruntă și scutură din cap.

— Nu, zise el cu încredere. Tot a mai rămas ceva. Cel mai apropiat, cred, trebuie să fie ceva mai la est de-aici. Mare parte din activitatea de recunoaștere, fiule, e să-ți bagi nasul tău mare în bibliotecă. Sigur că peste cele mai ușor de găsit, de prin juru' Orașului Petrolului, Franklin, au dat deja. Le-au golit de mult. Așa că tu tre' să cauți pe unde oamenii poa' să fi uitat de ele.

Războaiele și creșterea temperaturii planetare consumaseră mare parte a petrolului importat. Marea Panică epuizase rezervele interne, deși Berkeley nu-și putea imagina unde speraseră oamenii să se refugieze, gonind din oraș în oraș până ce li se consumase tot combustibilul, li se prăbușiseră avioanele sau pur și simplu muriseră.

— Dar atunci mai era încă destul petrol pentru milioane de oameni. A rămas o mulțime în pământ, zâmbi bătrânul vorbind pentru sine.

Se gândea la micile puțuri de extracție ce împânzeau teritorii întinse, dar Berkeley, în spatele cuvintelor auzea visurile bătrânului. Motivul pentru care tatăl lui construise Irene II. Mai mare, cu o autonomie de zbor sporită, bătrânul visa să îl poarte spre sud, către Golful Mexic. Dincolo de Cincinnati. Să găsească locuri cu nume precum Big Hill și Weeks Island, domurile subterane de sare ale Rezervei Strategice de Petrol.

— Unele lucruri ard, și timpul nu le poate rezolva pe toate. Multe altele abia așteaptă niște castori nerăbdători, ca tine și ca mine.

— Atunci, de ce nu o luăm spre est?

— Pentru că astăzi, zise bătrânul, mergem la Erie.

Lui Berkeley i se măriră ochii.

— Aterizăm? întrebă el emoționat.

— Da.

Erie fusese un alt orășel care-și construise domuri deasupră-i, pentru Schimbare, după care, în chip misterios, se stinsese, cu domurile aproape intacte. Nici o explozie sau incendiu nu ruinase micile domuri, nici măcar o urmă de violență. Murise din cauze mult mai naturale.

Inginerii care construiseră domurile subestimaseră până unde și cu ce viteză avea să se ridice nivelul apelor Lacului Erie după Schimbare. Murind o dată cu ceilalți, ei nu se putuseră opune apelor care creșteau. Calotele polare se topiseră, făcând să se umfle râurile ce traversau câmpiile canadiene și se vărsau în Marile Lacuri mai repede decât le putea drena Lacul Ontario sau canalul navigabil Sfântul Laurențiu. Nivelul mării crescuse mai mulți metri, Atlanticul făcându-și drum în amonte pe firul văii, înecând orașele mici. Ecluzele din lungul canalului navigabil, dintre Lachine și Insula Thousand, neluate în considerare, cedaseră.

Nivelul apelor crescuse fără încetare în Erie și pompele nu făcuseră față solicitării. Străzile orașului fuseseră inundate sub domuri. Peninsula Presque aproape dispăruse și tot ce era la

nord de strada a Șasea fusese abandonat. Locuitorii se înghesuiseră către zonele mai înalte, mărginite de limitele domurilor, luptându-se pentru supraviețuire. Sistemul de canalizare se prăbușise în cele din urmă și, în câteva luni, cei care nu muriseră din cauza bolilor abandonaseră domurile, refugiindu-se spre Pittsburg. Doar o mână dintre ei supraviețuiseră dificilei călătorii, și asta numai pentru a fi respinși împreună cu celelalte sute de mii de refugiați care cerșeau permisiunea de a fi primiți înăuntru.

Zeci de ani mai târziu, gheţarii începuseră iar să crească, recucerind polii. Apele scăzuseră în cele din urmă, lăsând în loc un mâl fertil. Ca și în Harrisburg, domurile de sticlă ce prinseseră apa ca într-o capcană adăposteau un mediu tropical sălbatic, clădirile ruinate făcând loc unei jungle alcătuite din copaci înalți și din plante cu flori. Spre deosebire de Harrisburg, totuși, nu existau nici solarii, nici o apă curgătoare pe care să fie instalate hidrocentrale pentru producerea curentului electric. Și, tot spre deosebire de Harrisburg, nu rămăsese aproape nimic neruinat sau distrus care să merite osteneala de a fi recuperat.

Bătrânul zbură deasupra Aeroportului Internațional Erie, mult în afara domurilor, fără să aterizeze. Puține avioane se mai aflau la sol; cele mai multe fuseseră probabil luate cu mult timp în urmă de cetățenii disperați care încercaseră să scape din orașul care se cufunda în ape. Cele rămase nu mai erau decât carapace de insecte turtite de ruinele vechiului aeroport.

Atenția lui Berkeley se îndrepta, oricum, către domurile propriu zise.

Cinci domuri, înghesuite laolaltă precum niște baloane fragile de săpun, acopereau o zonă de două mile lungime pe trei mile lățime. Ca și Pittsburgul, fuseseră construite din sticlă fotosensibilă, aproape indestructibilă, dar chiar și prin panourile întunecate sub razele soarelui puternic, interiorul înverzit dădea domurilor o strălucire de smarald. O jumătate de dom, rămasă în consolă, fusese ridicată deasupra micului golf, cu bolțile arcuite peste apă pentru vapoarele de mult dispărute. Erau câteva ecluze, dar, cu excepția uneia, toate erau blocate de dărâmături.

Bunicul lui Berkeley, pe vremea când nu era mult mai în vârstă decât era Berkeley acum, se numărase printre piloții care făcuseră primele raiduri de cercetare Afară. Pionieri plini de avânt, ei exploraseră Orașele cu Domuri în căutarea celorlalți supraviețuitori.

Pe malurile Marilor Lacuri, Cleveland, Detroit și Chicago fuseseră orașele care-și construiseră domuri. La fel Toronto și Ottawa, mai sus, de cealaltă parte a Lacurilor, Louisville în sud și St. Louis și Des Moines în vest. Cu excepția lui Cincinnati, domurile nu rezistaseră nicăieri. Degetele noduroase ale barelor răsucite din oțel nu mai țineau sticla protectoare, domurile se spărseseră, expunând orașele mediului ostil de Afară.

Scheletul domurilor din St. Louis era încă intact, dar sticla, sfărâmată, zăcea pe străzile pustii. Adânc sub ruinele în continuă prăbușire, un păienjeniș labirintic de tuneluri devenise cimitir pe măsură ce supraviețuitorii se stingeau unul câte unul, în așteptarea sfârșitului Timpului Zero, când Pământul avea să-și recapete câmpul geomagnetic.

Deocamdată, dincolo de râul Missouri se făcuseră foarte puține explorări amănunțite, în imensul deșert arzător care era ținutul Marilor Preerii. Majoritatea șesurilor erau inospitaliere, bune numai pentru bandele rătăcitoare de rangeri. După ce șocul și dezamăgirea provocate de izolare se mai risipiseră, Orașul își concentrase eforturile pentru recuperarea câmpului deschis din apropierea râurilor principale, terenuri pe care le putea iriga și cultiva.

Se vorbise un timp despre stabilirea unei colonii la Erie. În definitiv, domurile sale erau încă intacte, cu sticla protectoare la locul ei. Era mai apropiat decât Harrisburg, pe o rută directă, spre nord, care nu traversa munții. Și avea un mediu fantastic, tropical, bogat în plante și fructe.

La rândul lui, Cincinnati supraviețuise și el sub domurile sale protectoare. După ce lunile de primăvară și de toamnă, mai prietenoase, începuseră să scurteze vara ucigătoare, primele contacte între cele două orașe acoperite de domuri se produseseră cam pe vremea când bunicul lui Berkeley își luase fiul în cele dintâi tentative de explorare a orașului mort Erie.

În Cincinnati se putea ajunge pe râul Ohio. Erau destul de ușor de construit ambarcațiuni care, acoperite cu ecrane protectoare împotriva razelor solare și propulsate de puternice picioare umane, să poată circula între cele două orașe surori acoperite cu domuri. Cele două orașe construiseră un vas cu carena plată pentru a putea călători pe Mississippi în cadrul unui proiect comun de explorare în teritoriile necunoscute dinspre golf. Speraseră să mai găsească vreun oraș supraviețuitor, spre Memphis, dacă nu spre New Orleans. Curajoșii bărbați și femei care se îmbarcaseră își luaseră bun rămas și dăduseră la pedale, îndepărtându-se de uralele prietenilor lor. Nu se mai întorseseră niciodată.

Tragedia înăsprise relațiile dintre cele două orașe, fiecare dintre ele aruncând vina eșecului asupra celuilalt. O nouă întreprindere comună fusese anulată după ce nu se putuse ajunge la o înțelegere cu privire la cine avea să conducă expediția. Cincinnati devenise un oraș izolat, un mic regat ostil față de rivalii săi. Pittsburg își întorsese ochii către fragilele ecosisteme de apă curgătoare, angajându-și eforturile în direcția recuperării agriculturii.

Bunicul lui Berkeley murise înainte ca el să împlinească paisprezece ani, scheletic, vomitând sânge, suspect de cancer provocat de radiații. Prețul de a fi fost un pionier. Fiul lui moștenise Vioara Întâi și visurile tatălui.

Până la Erie, luxuriant și frumos cum era, se putea ajunge numai trecând peste o mare întindere de teren degradat. Sau pe calea aerului. Politica, banii, puterile limitate ale oamenilor ținuseră la distanță orice coloniști potențiali. Dar o dată cu descreșterea entuziasmului dintre singurele două orașe supraviețuitoare cunoscute, recolonizarea Domurilor abandonate părea tot mai atrăgătoare. Avea să mai dureze câțiva ani, probabil. Dar până acum, asta îi convenea bătrânului de minune. Îi pica bine ca Erie să fie lăsat cum se afla, nejefuit, neatins, cu domurile constituind un teren de joacă aproape virgin pentru piloți ca tatăl lui Berkeley.

Iar acum, Berkeley.

Așeză încet Vioara Întâi pe sol și așteptă ca motorul și elicele

să înceteze să mai facă vreun zgomot. Nu exista nici un perimetru de siguranță împrejmuit cu sârmă ghimpată sau vreun hangar în care să poată fi adăpostit elicopterul. Trebuiau să lase mașina Afară, nepăzită. Nu erau riscuri prea mari, Berkeley știa. La vremea asta târzie din an, după ravagiile verii, rangerii nu erau nici prea numeroși, nici din cale-afară de activi.

Bătrânul îi dădu băiatului una dintre machetele pe care le croise el însuși în atelier, din oțelul curbat, lucitor, al unei elice de avion recuperate. Berkeley își prinse *machetta* pe după umăr înainte de a-și urma tatăl, care se îndrepta către intrarea în dom.

În domuri nu era dificil de pătruns. Trecură pur și simplu peste dărâmăturile unei ecluze, unde printre pietre și beton își făceau loc rădăcini și curmeie de viță sălbatică. Odată pătrunși înăuntru, oricum, înaintarea le fu încetinită de hățișul de vegetație bătrână. Și-au tăiat drum prin desiș pentru fiecare pas pe care-l făceau. Berkeley zări urme vechi de tăieturi în coaja copacilor și arătă curios spre ele cu degetul. Puteau să fi fost făcute de oricare pilot, dar băiatul voia să creadă că tatăl lui, cândva, tânăr precum era el acum, întovărășindu-și la rândul lui tatăl, își tăiase drum prin aceste domuri, lăsând în urmă cicatricele trecerii.

În dom, temperatura era aproape la fel de ridicată ca și Afară, dar aerul era lipicios și umed. În câteva minute, cămașa i se lipi de piept, părul i se udă pe frunte. Transpirația îi curgea șiroaie, dar se simțea minunat ciopârțind și străbătând desișul.

Se opriră să-și tragă sufletul și ascultară în tăcere cacofonia de sunete sălbatice, străine, creată de păsări nevăzute care ciripeau și țipau prin frunzișul copacilor, deasupra capetelor lor. Fâlfâitul unor aripi îl făcu să tresară și se uită cu gura căscată la penajul strălucitor al unui papagal care-și striga supărat nemulțumirea înainte de a dispărea printre frunze. O șopârlă cu dungi albastre și roșii, lungă cât brațul, se înălță pe labele-i scurte pentru a-l studia, mișcându-și rapid capul dintr-o parte într-alta înainte de a se prelinge sub tufișuri.

Râse, încântat și uimit să vadă animalele pe care le cunoștea numai din cărțile cu poze. Bătrânul zâmbi larg, trecându-și un braț peste umerii băiatului. Stătură să caște gura la priveliștea

bizară. În nările băiatului pătrundea mirosul cald, tot mai puternic, al frunzelor și al florilor proaspete ce creșteau în mucegai. Berkeley petrecuse multe seri stând la picioarele bătrânului în timp ce acesta depăna povești despre liane atârnând din copaci uriași și animale fantastice ce hălăduiau prin domurile de la Erie.

O maimuță neagră, cu fața încadrată cu păr alb, săltă în sus pe un copac. Berkeley se uită la ea și se șterse pe fruntea pe care și-o simțea strălucindu-i din cauza umezelii neobișnuite. Maimuța se oțărî o vreme la ei, ținând în brațe un pui care îi semăna perfect, apoi se retrase la siguranța frunzișului copacului în care era urcată. Când se făcu nevăzută, o ploaie de frunze se învârteji spre sol.

— Uite, așa îmi închipui că a arătat odată lumea, zise bătrânul, cu glas liniștit.

Berkeley se uită în sus la tatăl lui.

— Afară? Totul ca aici?

— Nu totul. Unele lucruri. Multe.

Bătrânul se așeză pe un trunchi căzut, umed, acoperit cu mușchi catifelat și ciuperci ciudate.

— Afară poate fi frumos într-un fel anume, propriu, Berkeley. Există o viață proprie, plante, animale, chiar și oameni care au învățat să supraviețuiască. Nu trebuie decât să deschizi ochii și să vezi. Locuri ca ăsta, însă...

Scutură din cap și se uită la băiat.

— Aproape mă fac să cred într-un Dumnezeu îndurător, spuse el ușor.

Chipul bătrânului era slab, plin de cute. Cămașa lipită de piept lăsa să se vadă cât era de subțire la trup. Pielea arsă de soare i se cojea întruna. Părul scurt, țepos, îi albise, iar privirea îi era obosită.

În acel moment, Berkeley realiză ceva ce până atunci înțelesese vag.

Tatăl lui era pe moarte.

Plânsul încet al mamei în spatele ușii dormitorului, noaptea. Zâmbetele prea largi și nelipsitele bătăi ușoare pe spate, ale piloților prieteni care-i vizitau. Bubele de pe pielea tatălui său,

care nu se mai vindecau. Nopțile înfrigurate pe care acesta le petrecea la bordul lui Irene II. Cursurile forțate de zbor și de recunoaștere pe care începuse brusc să i le predea. Era clar, bătrânul era pe moarte. Zburase prea mult, se expusese prea mult timp, iar soarele necruțător îl dovedise în cele din urmă.

— Tată... zise Berkeley, simțind sudoarea rece.

Ca și cum ar fi știut, bătrânul se ridică, ștergându-și transpirația de pe frunte.

— Hai să mergem, spuse el și zâmbi. Sunt multe de văzut aici.

Își tăiară drum prin vegetația crescută pe potecă, spre o îngrămădire de construcții cu pereții din bare metalice ruginite și contorsionate. Ieșiră din desiș într-un luminiș aflat între două clădiri prăbușite. Pe o grămadă de moloz stătea tolănită și dormita cea mai mare pisică pe care și-ar fi putut-o imagina Berkeley. Soarele, străpungând frunzișul copacilor, îi proiecta benzi strălucitoare de auriu pe blana vârstată.

Tatăl lui îl apucă strâns de braț și înghețară amândoi când pisica își înălță capul, uitându-se la ei, clipind cu ochi verzi, somnoroși. Berkeley își simțea inima bătându-i în gât. Vârful cozii pisicii se mișcă ușor. Urechile cu smocuri de păr în vârf tresăreau la atingerea insectelor ce bâzâiau prin aerul umed și încins. Animalul căscă, lăsând să se vadă o gură roșie, plină de dinți ascuțiți.

— Rahat! icni Berkeley, sărind nervos înapoi.

Tufișurile din spatele lui foșniră. Pisica închise botul cu un clămpănit și se ridică în picioare într-o unduire de mușchi. Tatăl lui îl smuci și se ghemuiră amândoi la pământ în iarba înaltă, cu *machettele* strânse în pumnii transpirați.

Pisica cea mare îi privi biciuind nervos din coadă, scoase un mârâit, ca un bubuit grav, sunând periculos, apoi lunecă de pe grămada de pietre și se făcu nevăzută printre ruine. Trosnetele și sunetele înăbușite ce se auziră când pisica se depărtă printre copaci îl surescitară pe Berkeley.

— Aici a fost o grădină zoologică, băiete, îi șoptea tatăl lui, încă profesor. Un loc unde țineau animale din toată lumea. Cred că atunci când oamenii de aici au plecat, careva tot s-a gândit să

le dea drumul, să le dea o șansă de a se descurca pe cont propriu. S-ar putea ca asta să fie ultima dintre aceste creaturi pe fața Pământului, după câte știm noi.

Tatăl lui se destinsese, dar stătea cu ochii la pândă pe tufișurile în care dispăruse pisica.

— Un fel de arcă a lui Noe.

Ocoliră pe lângă vechea grădină zoologică și găsiră un drum direct, prin centrul orașului acoperit cu domuri, care ducea către lac. Structuri din beton, cu armăturile din metal de mult mâncate de rugină, se prăbușiseră în mormane de moloz în lungul vechii străzi. Umbre se furișau prin dărâmăturile din zidurile de cărămidă ce se năruiau, năpădite de viță de vie sălbatică.

Ajunseră pe malul lacului. Apa golfului se unduia albastră sub cupola domului în lumina strălucitoare, de cristal. Cinci antilope cu gât lung își înălțară capetele la unison din locul unde se adăpau, la țărm, întorcându-și ochii de un cafeniu lichid în direcția lor. Sub coamele spiralate, urechile animalelor se ciuliră, curioase, dar fără pic de teamă. Berkeley le privi cum se întorc și-și urmează agale drumul pe picioarele lor lungi și delicate, spre adăpostul tufișurilor dese.

Dale din beton încă mai mărgineau malul apei, sfărâmate și acoperite cu mușchi. Berkeley și tatăl lui dădură la o parte praful și frunzele de pe una rămasă relativ intactă și se așezară să privească apa. Păsări acvatice cu penajul viu colorat zburau la rasul apei în golf, afundându-și când și când ciocurile sub suprafața limpede pentru a înhăța câte-un peștișor argintiu. Din vreme în vreme, câte un pește mai mare sălta, străfulgerare de curcubee pe solzi și cozi de mătase, lăsând la suprafața apei cercuri radiind concentric.

Când făcură drum întors, Afară, către locul unde-și lăsaseră elicopterul, Berkeley și tatăl lui erau murdari și obosiți. Berkeley își aruncă privirile înapoi spre intrarea în dom și surprinse un mic animal cu blană, ciudat, care adulmeca în urma lor. Clipind deranjat de căldura uscată, alunecă grăbit înapoi în jungla luxuriantă, depărtându-se de aerul inospitalier de Afară.

Berkeley s-ar fi gândit că Afară avea să i se pară încă și mai

arid și sterp după Erie, dar în loc de așa ceva, era ca și cum privirea i s-ar fi ascuțit, detalii pe care le-ar fi putut ignora impunându-i-se acum cu o nouă viață și un nou înțeles.

Lumina se înroșise o dată cu trecerea zilei. Mica umbră lăsată de elicopter sălta ca pe valuri sub ei. Bătrânul urmă un alt drum la întoarcere, în timp ce degetul lui Berkeley urmărea traseul pe harta jerpelită. Berkeley arătă spre o mică pată verde deschis, pe jumătate ascunsă între două spinări joase de deal. Era atât de mică încât ar fi trecut pe lângă ea fără s-o vadă dacă ar fi zburat cu numai câteva sute de metri mai spre est.

— Uite, tati! strigă el.

Bătrânul înclină ușor elicopterul și-l îndreptă către pata cea verde. Sub ei, o jumătate de duzină de oameni trăseseră o rețea primitivă de camuflaj peste peticul de grădină. Se împrăștiară când își dădură seama că era prea târziu: suflul elicelor elicopterului spulbera praful împrejurul lor. Oamenii dispărură ca intrați în vizuini nevăzute, săpate în pământ. Un copil mic alerga înnebunit de jur împrejur. O femeie apăru ca de nicăieri, repezindu-se afară din ascunzișul ei să prindă copilul în brațe. Se ghemuiră amândoi în țărână, cu fețele întoarse spre elicopter, cu aceeași expresie de groază pe chipuri, cu gurile larg deschise în țipete neauzite prin zgomotul puternic al elicelor.

— Rangeri! exclamă Berkeley.

— Țărănoi.

Vocea bătrânului era egală, aspră. Se uită la femeia și la copilul prinși în vârtejul de praf, apoi trase Vioara Întâi într-o parte și alunecă rapid, îndreptând botul elicopterului spre sud.

— Am găsit ceva! strigă Berkeley, emoționat și fericit de a fi făcut în sfârșit prima lui descoperire adevărată.

Dar fu nedumerit de expresia întunecată a tatălui lui.

— Au să-ți dea prima pentru descoperiri agricole, tati. Nu-i așa că ai s-o raportezi Consiliului? întrebă Berkeley.

— Ce să raportez?

— Grădina țărănoilor!

— Care grădină a țărănoilor? întrebă tatăl lui.

Nu zâmbea.

— Eu nu am văzut nici o grădină. Și nici tu.

— Dar...

— Ascultă, fiule, zise tatăl lui Berkeley furios. Amărâtul ăla de peticel de țărână probabil că nu reușește să asigure hrana nici măcar pentru prăpădiții ăia. Se prea poate ca ei să adune acum totul în grabă, să dea foc și să fugă, închipuindu-și că, oricum, ne vom întoarce mâine.

Apoi îi dădu lui Berkeley o ultimă lecție a zilei cu privire la „cercetare“, una pe care avea să și-o aducă aminte mai bine decât pe toate celelalte.

— Uneori, Berkeley, zise bătrânul cu blândețe, ceea ce nu vezi e mai important decât ceea ce vezi.

CAPITOLUL UNSPREZECE

10 aprilie 2242

Agitația oamenilor prin tunel îl trezi dimineața devreme. Își aruncă pe față și pe piept puțină apă din lighean, gâfâind de frig.

Se îmbrăcă repede, tremurând, deschise ușa și-și aruncă privirile afară. O fată a lui Heber, ținând în brațe un copilaș frumos, de vreo doi ani, se opri și-i zâmbi.

— 'Neața, domnule Nielsen, spuse ea politicos. Masa de dimineață este peste o oră, veniți?

— Mulțumesc, da, răspunse el, uitându-se la copil.

Copilul plânsese, iar acum îi întorcea o privire îmbufnată, cu ochii roșii, umezi, sugându-și trei degete. Berk nu-și putea da seama dacă avea sau nu ceva din trăsăturile lui Wysaigh. Se holba la el și se ținea agățat de rochia mamei lui, îngropându-și fața în haină în momentul în care începu din nou să scâncească.

— Nu-l luați în seamă, zise ea, schimbând copilul pe celălalt șold. E sâcâit pentru că vrea și el să mănânce de dimineață.

Sânii ei umflați de lapte împungeau prin țesătura aspră a sarafanului.

Neștiind ce să răspundă, Berk dădu din cap și o urmă prin coridorul cu tavan boltit până în camera principală. Pe măsură ce membrii familiei Heber își începeau activitățile de dimineață, ușile se deschideau și se închideau cu zgomot. Doi băieți se hârjoneau râzând, în jurul unei scări ce ducea la camerele de sus. Se opriră când îl văzură trecând alături de femeie.

— Bună dimineața, domnule Nielsen. Bună dimineața, Chira, spuseră ei în cor.

Berk se uită la femeie, tresări, iar ea îi zâmbi. Nu avea mult peste douăzeci de ani, ceea ce, se gândi el, trebuia să pară „foarte în vârstă" în comparație cu cei treisprezece ani ai Elissei. Băieții chicotiră și o rupseră la fugă după ce trecură ei.

Bătrânul Heber se afla în camera principală, cu Elissa alături. Masa cea mare era pe jumătate așezată pentru micul dejun, membrii familiei agitându-se cu vesela și cu mâncarea. Tatăl

Elissei ţinea în braţe un coş din răchită, cu alimente. Fata, acum îmbrăcată cu o cămaşă băieţească şi pantaloni, avea o carabină. Zâmbi pierdut şi îşi feri privirile.

— Bună dimineaţa, domnule Nielsen, spuse Heber. Haideţi să punem astea în chestia aia rotitoare a dumneavoastră.

— Bună dimineaţa, Elissa, spuse Berk liniştit.

— ’Neaţa, răspunse ea. Trebuie să mă duc să schimb paza de noapte.

Plecă, ţinându-şi drept spatele firav.

— Presupun că aţi vorbit cu fiica dumneavoastră, domnule Heber, zise Berk.

Bătrânul ridică o mână în sus.

— Putem sta de vorbă în timp ce vă aranjăm proviziile. Acolo e mai linişte.

Ajunşi în hangar, Berk deschise micul container de sub scaunul pilotului şi începu să înghesuie alimentele şi rezerva de apă. Nu prea ştia cum să înceapă discuţia şi se simţi uşurat când o făcu bătrânul.

— Mi-a zis Elissa că nu şi-a văzut speranţele împlinite, zise Heber pieziş. Dificilă vârstă pentru fată. Prea mare pentru a fi copil, dar nu suficient pentru a fi considerată adult.

— Dacă am jignit pe cineva, îmi pare rău, spuse Berk.

— Nu, nu, zise Heber cu un râs scurt. De fapt, cetăţene, eu trebuie să-mi cer scuze.

Berk se uită spre el întrebător. Bătrânul ridică din umeri, zâmbind în barba lui albă.

— Nu ne-am privit chiar în ochi aseară şi nu am... ăă... reuşit să-ţi explic unele mici detalii.

Berk zâmbi uşor.

— Ar fi putut face lucrurile ceva mai puţin neplăcute pentru Elissa, spuse el.

Heber ridică din umeri, continuând să zâmbească.

— Fata tot o să crească odată şi-odată. Respingerea face şi ea parte din viaţă şi, după Elissa, aţi fost foarte atent, exact domnul de la Oraş, delicat şi sofisticat.

Heber întinse mâna şi, după un moment, Berk i-o strânse cu putere.

— Ne-am împăcat, zise Heber.

— Ne-am împăcat, fu Berk de acord.

Termină de împachetat proviziile și fixă scaunul la locul lui. Heber îl ajută să ducă aparatul afară, la loc deschis, mai mult un gest de politețe decât o necesitate. Berk puse elicopterul cu fața în direcția vântului ce sufla ușor.

— În aceeași ordine de idei, domnule Nielsen, noi o să vă respectăm hotărârile, spuse Heber. Dar trebuie să încercăm să ne împrospătăm sângele.

Berk își plimbă mâna gânditor în lungul șasiului Viorii Întâi.

— Dacă sunt asemenea probleme, poate ar trebui să vă gândiți la un schimb de membri ai familiei cu Orașul.

Heber scutură din cap.

— Eu am fost în Oraș, domnule Nielsen. O dată. Știu că aveți tot felul de reglementări pentru a menține populația la același nivel numeric. Noi nu avem această problemă. Traiul Afară și mulțimea rangerilor ne menține „în limite normale". N-are nici un rost să trimitem băieții în Oraș. Fetele mele, ele ar sfârși prin a fi folosite ca târfe. Femeilor din Oraș nu le-ar păsa de asta și, de altfel, nici mie. Băieții de la Oraș nu par a ști prea multe despre cum se supraviețuiește pe-aici, iar nouă nu ne trebuie guri inutile de hrănit în plus. Nu prea cred că multe femei din Oraș sunt interesate de viața de Tunel. Mi se pare că voi preferați monogamia, cei mai mulți, oricum. Aici, genul ăsta de filozofie aduce mai mult nemulțumire decât copii... Nu, domnule Nielsen. Un pilot binevoitor e numai bun pentru un cârd de fete. Aranjamentul plăcut, discret, pe care l-am avut cu domnul Wysaigh a mers foarte bine. Acum, dacă el a murit, iar dumneavoastră i-ați preluat cursa, m-am gândit că poate sunteți interesat.

Cu toate că Wy era, probabil, tatăl cine știa câtor copii ai Tunelului, Heber nu părea prea afectat de dispariția lui. Asta îl enerva pe Berk.

— Ar trebui să mă mai gândesc la asta, zise el, ne prea știind ce putea spune.

Heber ridică din umeri.

— Cum ziceam, dumneavoastră alegeți, fără nici o supărare.

Berk se uită în urma bătrânului, care o luase înapoi, spre porțile tunelului, și-și zâmbi cu regret.

— Altă lume pe-aici, Berkeley, băiete, își zise el. Alte reguli.

De deasupra, cocoțată printre bolovani, cu carabina neglijent cumpănită în mâinile ei subțiri, Elissa se uită la el, apoi își întoarse privirile către întinderea de dealuri maronii. Alături de ea, un adolescent Heber îi spunea ceva, neauzit. Nu avu nevoie să audă cuvintele pentru a înțelege eleganța ridicării din umeri, a apărare, a Elissei.

Se duse înapoi, la micul dejun, nerăbdător să mănânce și să decoleze înainte de a se face prea târziu, iar aerul prea cald. Nu avea de gând să jignească ospitalitatea lui Heber. O altă femeie din familie îi deschise ușa, zâmbindu-i sfios pe sub bretonul gros.

Ei, cel puțin, nu încă.

Soarele nu se ridicase prea sus deasupra orizontului, dar aerul se încălzise cu repeziciune, în timp ce Berk se grăbise cu micul dejun. Execută verificările dinaintea decolării Viorii Întâi. Heberii se adunară în umbra tunelului pentru a se uita și a-i face cu mâna. Se instalase deja pe locul lui și-și fixase ochelarii de soare la ochi și căștile la urechi. O privire rapidă aruncată tabloului de bord îi arătă că nu erau nici un fel de probleme; pe măsură ce motorul se încălzea, palele se învârteau tot mai repede deasupra capului, bâzâind mulțumite.

Elissa fusese înlocuită de un frate sau văr mai mare și coborâse de la punctul ei de observație de deasupra Tunelului. Stătea la o oarecare depărtare de familie, privindu-l îmbufnată, în vreme ce frații ei o tachinau, înghiontind-o cu voioșie.

Berk ezită, apoi deschise brusc ușa elicopterului și sări afară. Fugi spre ea, o sărută ușor pe buze și se întoarse în fugă înapoi, aplecându-se pentru a trece pe sub palele elicopterului. Ea se înroși și-i aruncă o privire în care se amestecau furia, stânjeneala și, speră el, fericirea, în timp ce frații și verii ei izbucniră în urale răgușite. El îi zâmbi larg, aranjându-și ochelarii de soare, apoi înălță cu blândețe în aer Vioara Întâi, ascunzând familia Heber într-un nor de praf.

Acceleră ușor, folosindu-se de curenții calzi ascendenți

pentru a se ridica deasupra crestelor muntoase și a le depăși. Prefera să zboare dimineața devreme, deoarece Vioara Întâi se descurca mai bine dacă evita căldura de la amiază, când aerul se subția. Avea să fie un zbor scurt până la Harrisburg, unde urma să lase corespondența și proviziile, iar asta era tot ce avea de făcut pe parcursul zilei.

Marile orașe din estul munților Alley, N'York, DeeCee, Filly, fuseseră prea largi, prea întinse pentru domuri, și în absența acestora se stinseseră precum dinozaurii, în timpul Schimbării, lăsând în urmă ruine uriașe, în descompunere, ca niște pietre de mormânt părăsite, ale unei lumi străvechi.

Plănuia să zboare până la Philadelphia la începutul dimineții și să-și petreacă ziua căutând printre ruinele de la periferie înainte de a găsi un loc relativ sigur pentru noapte. În dimineața următoare, urma să se întoarcă direct înapoi, oprindu-se la Tunelurile Gemene numai cât să-și umple rezervorul de combustibil. Zborul de întoarcere avea să depășească cu mai puțin de patru ore cele trei zile, cât îi luase traversarea.

Centrul Philadelphiei, expus mediului de Afară și cutreierat de nebuni sălbatici, nu era un loc de care să fie interesat să-l viziteze. Ceea ce avea el de cercetat erau zonele periferice, unde trebuia să găsească ceea ce avea nevoie, și să plece. Dar, se gândea Berk, ce rost avea să zboare atâta cale dacă nu-și arunca privirile și în jur?

Dincolo de Harrisburg, nu se mai afla nici un avanpost prieten, nici un loc unde să poată face o reparație, nici un punct de realimentare cu combustibil. Civilizația, în măsura în care prin asta erau înțelese orașele cu domuri, se termina la râul Susquehanna.

Harrisburg înălțase două domuri principale, de fiecare parte a râului Susquehanna, conectate între ele printr-un dom secundar plasat pe minuscula insulă pe care se sprijineau două poduri gemene, acoperite. Podurile, de fiecare parte a insulei, fuseseră aruncate în aer. Dar în ciuda planificării atente, Harrisburgul, ca și Erie, nu fusese în stare să prevină catastrofa. Primii piloți care făcuseră explorări în Afară fuseseră extaziați când văzuseră în depărtare strălucirea de cristal a domurilor

Harrisburgului și în aceeași măsură descurajați să găsească orașul complet lipsit de viață.

Vechi explozii desprinseseră din domuri panouri uriașe și un incendiu devastator arsese mare parte din clădirile domului vestic, Lemoyne. În domul estic, Harrisburg, clădirile se năruiau. Protejată parțial de mediul ostil din Afară, o mică savană năpădise rămășițele orașului, în a căror umbră acum se strecurau sălbăticiuni. Nu intrase nici o ființă omenească, alta decât vreun ranger rătăcit, înăuntrul domurilor, de mai bine de un secol.

Nu cu mult înainte de catastrofa de la Tunelul Tusk, Orașul trimisese la Harrisburg o importantă echipă de recuperare. Nu pentru o înălțare temporară a domurilor, pentru recuperarea rapidă a unor bunuri și apoi părăsirea locului, treabă făcută de mai multe ori de Oraș; nu pentru o acțiune de genul celei de la Erie. Acesta urma să fie un oraș-satelit mult mai ambițios. Harrisburg era dincolo de Alley Oops, izolat, iar Orașul intenționa să-i colonizeze și să-i repopuleze domurile.

La vremea respectivă, Berk fusese la fel de entuziasmat ca toată lumea, convins că asta avea să însemne mai multe ocazii de explorare pentru piloți, iar Cormack avea să mai slăbească frâul cu care-l strunea de la moartea tatălui său încoace.

Coloniștii asudaseră și bombăniseră traversând munții în camionete de două persoane, blindate. Cu ochii în patru și înarmați până-n dinți, cincizeci de bărbați și femei hămăliseră tot drumul, prin trecătoarea Pike, peste Alley Oops, târându-și încărcătura monstruoasă de echipament și provizii, milă după milă. Berk zburase ca cercetaș, rotindu-se pe deasupra pentru a semnala eventuala apropiere a rangerilor. Coloniștii ajunseră în cele din urmă la Harrisburg, iar cercetașii se întorseseră acasă.

Lui Wysaigh îi fusese atribuită cursa poștală și de aprovizionare pentru tuneluri și Harrisburg, iar lui Berk cursa poștală de Erie. Și așteptaseră.

Până la Harrisburg nu mai era mult; drumul tăia drept valea largă, ce cotea îngustându-se ușor, între două rânduri de creste muntoase. Carlisle aproape că dispăruse în urma unei serii de incendii de vară ce măcinaseră casele fără acoperișuri înșiruite

în lungul străzilor care abia se mai ghiceau. Berk zbură pe deasupra celor câteva ruine neînsemnate, tot ce mai rămăsese din Mechanicsburg și Camp Hill, și zări micile domuri ale Harrisburgului, lucind în lumina soarelui pe malurile largi, puțin înalte ale râului Susquehanna.

Berk dădu roată domului principal al Harrisburgului, coborând către râul ce lucea undeva, jos, și coti pentru a se apropia de domul estic sub vânt. Ca și Heberii, coloniștii curățaseră și amenajaseră o porțiune din vechiul drum ca pistă de aterizare pentru avioane, cu rânduri de sârmă ghimpată de fiecare parte și în capătul îndepărtat, și un hangar rudimentar, construit lângă intrarea domului. Când se apropie să aterizeze, de pe pista împrejmuită se înălțară nori de praf, stârniți de suflul rotorului. Rămase puțin pe loc, simțind perna de aer formată sub aparat, apoi se lăsă ușor pe sol, făcând pietrișul să scrâșnească sub tălpile elicopterului.

La intrarea domului se aflau doi bărbați și o femeie, așteptând ca elicele aparatului să se oprească. Când Berk păși afară din elicopter și descărcă micul pachet cu corespondență și proviziile, cei trei porniră să-l întâmpine fără grabă.

— Bucuroși să te vedem! spuse femeia, întinzându-i mâna.

Era mai în vârstă decât cei doi bărbați, cu părul cenușiu de oțel pieptănat pe spate și avea o față bronzată, plină de riduri. Berk dădu mâna cu ea, simțindu-i strânsoarea puternică.

— Nu vreți să mă legitimez?

Ea scutură din cap, zâmbind larg.

— Dacă ești ranger, oricum am încurcat-o cu toții.

Se uită pieziș spre soare.

— Hai să băgăm lucrul ăla la adăpost și să ieșim din zăpușeala asta.

Cu siguranță că era mai răcoare în domul estic. Coloniștii curățiseră porțiuni importante din vechiul oraș, folosind materialele de construcție la renovarea atentă a micilor căsuțe din jurul unor patrulatere formate din livezi și grădini.

Femeia era Durene Thombly, „primarul” Harrisburgului. Cei cincizeci de coloniști inițiali își sporiseră numărul la aproape o sută. Un grup de copii se jucau cu mingea pe o pajiște largă,

înverzită; râsetele lor subțiri, plăcute, se auzeau de la distanță.

— Ești nou, observă cu răceală Durene. Ce-a pățit Wysaigh?

— Nu știe nimeni, spuse Berk simplu.

Durene își țuguie buzele și dădu din cap.

— Păcat. Bun om.

Se îndreptară agale, mergând pe o șosea largă, mărginită de copaci, spre un grup impozant de construcții lungi, plasate în centrul domului.

— Vrei să faci turul de orizont înainte sau după masă?

Wysaigh nu mai fu pomenit.

Primăria se păstrase mai mult sau mai puțin intactă. Tencuiala exterioară încă rezista, iar coloniștii făcuseră reparații doar în interior. Clădirea ar fi putut adăposti întreaga colonie, iar la început așa și fusese, până când se amenajaseră fermele individuale.

— Vechile depouri feroviare erau singurele locuri unde puteam adăposti materialele, când am început acțiunea de demolare. În principal, am recuperat cărămizile.

Durene zâmbi, dând la iveală niște dinți foarte albi și drepți.

— Mormane peste mormane de cărămizi. Avem nevoie de teren.

Domul încă mai adăpostea lungi blocuri în ruină și activitatea principală a coloniștilor era îndepărtarea molozului pentru a elibera terenul în vederea cultivării. Ce nu se putea recupera era fie azvârlit dincolo de ceea ce mai rămăsese din podul dinspre nord, transformat cu încetul într-o peninsulă ce înainta în râu și pe care coloniștii sperau să construiască un mic debarcader, fie cărat pur și simplu la câteva sute de metri în afara domurilor și descărcat într-o haldă neregulată.

După părerea lui Berk, nici nu arăta, nici nu se simțea a fi un oraș, ci mai degrabă ceva care sugera *pustietatea.* Berk se uita fără să-i vină să creadă la o cireadă de vite grase, bălțate, care pășteau pe mica pajiște din jurul Primăriei.

— Nu sunt un lux, zise Durene. Nu le mâncăm. Avem mașini agricole, dar nu putem produce suficient alcool drept combustibil. Așa că folosim animalele drept mașini.

Arătă spre cireadă cu bărbia ei fermă.

— Am început cu cinci vaci și un taur, pe care le-am târât după noi din Pittsburg. Prelucrăm sperma de taur pentru a controla sexul și ne-am sporit cireada la aproape o sută de capete.

Râse, mijindu-și ochii verzi.

— Mai dați-ne câțiva ani și putem face și export de vite către Pit.

La umbra Capitoliului, o tânără goni un cârd de gâște de lângă un grup care lua masa. Vreo douăzeci de persoane, îmbrăcate în salopete dintr-o țesătură grosolană, stăteau la o duzină de măsuțe acoperite cu fețe albe și așezate cu veselă strălucitoare. Gâștele își fluturară aripile de un alb orbitor, trâmbițându-și nemulțumirea cu ciocurile lor portocalii larg deschise.

Se alăturară unui alt grup de coloniști care mergeau să-și ia prânzul, dar se așezară la o masă separată. În jur, câteva persoane o salutară pe Durene, înclinând din cap cu deferență. Zgomotul tacâmurilor și al paharelor se amesteca cu rumoarea conversațiilor. Durene arătă cu furculița spre clădirea primăriei din spatele ei.

— Proiectată după bazilica Sf. Petru, spuse ea cu mândrie. Cupola este puțin crăpată și am întărit-o pe dinăuntru, până când vom avea destul timp și forțe s-o reparăm cum trebuie, dar, slavă Domnului, este încă la locul ei. După masă am să-ți arăt scara. Toată numai marmură. Se spune că este exact ca a vechii Opere din Paris.

De vreme ce Berk nu văzuse niciodată Italia sau Franța, o crezu pe cuvânt. Era mai uluit și mai fascinat de abundența covârșitoare de salată verde creață, de roșii grase și de brânză proaspătă decât de lecția de civism a Durenei și se servi cu o porție generoasă de salată din castronul comun, adus alături de masa lor pe un cărucior cu rotile.

— Mare parte din sticla vitraliilor a dispărut, o adevărată rușine, dar am reparat toate ușile din bronz. Cred că o parte din picturi se pot restaura. Orașul adăpostea un muzeu plin cu manuscrise vechi, acte, cărți. S-au cam distrus, zise ea. Dar aici a fost inima și sufletul vechiului Oraș, iar noi facem ce putem

pentru a-l conserva. Pui fript?

— Aveți multe probleme aici cu atacurile rangerilor? întrebă Berk, dorind două bucăți de friptură de pui.

Ezită, nevoind să pară lacom. Tânăra care împingea căruciorul zâmbi.

— Nu prea, răspunse Durene, luându-și o jumătate de duzină de bucăți de pui fript.

Un adolescent îi servi cu legume aburinde. Femeia cu puii trecu la o altă masă.

— Acum începe sezonul lor, totuși, așa că vom fi ceva mai atenți. Nu că am avea prea mult a ne face griji. Nu am pierdut decât un singur cetățean în timpul unui atac, iar ăla s-a prins de unul singur într-o capcană de-a noastră.

Berk își înălță privirile spre ea, uitând să mai mestece.

— O... capcană? întrebă el cu gura plină de ceapă și fasole.

Ea râse gutural.

— S-ar putea să nu fie frumos, dar inelul ăla de vechituri pe care l-am format în afara domului estic nu-i chiar așa de inofensiv precum pare, spuse. Nu dispunem de prea mulți oameni, așa că, dacă nu e din cale-afară de dur sau extraordinar de norocos, un ranger nu apucă să ajungă prea departe înainte ca să-i cadă ceva în cap, să fie aruncat în aer, tăiat în două, împănat cu cuie, sau să cadă într-o groapă foarte adâncă.

Durene se prăpădea de râs.

— Ne-am folosit imaginația pentru a crea o rețea strategică de apărare. Cei mai mulți dintre rangeri se pare că și-au dat seama de asta și ne lasă în pace. Există o singură cale de intrare sau de ieșire, prin aer.

— Asta vă și izolează, spuse Berk rar. Vă rupe de Afară.

Și de Oraș, observă el.

Ea ridică cu nepăsare din umeri.

— Avem de muncit zeci de ani chiar aici. Când terminăm cu partea asta, ne mai rămân încă și mai multe de făcut dincolo de pod, în domul vestic. Când terminăm cu *ăla,* abia atunci o să ne facem griji în legătură cu restul, ce este Afară.

Îl privi cu ochi verzi, de oțel.

După masă, Durene îi arătă restul orașului. Nu dură mult.

Podul ce lega cele două domuri de pe malurile râului cu insula acoperită din mijloc semăna foarte mult cu podul dintre centrul orașului și terenurile agricole ale Pittsburgului. Se sprijini de parapet și privi prin sticla fumurie la insula din depărtare. Terenuri irigate, dispuse în lungul râului și colonişti în salopete albastre, care treceau printre rânduri atenţi și protectori. Era o colonie frumoasă, hotărî Berk. Loc destul, oameni mai mult sau mai puțin prietenoși, mâncare bună.

— Aici nu avem nici o cârciumă. Nici o sală de distracţii, nici o sală de sport, nici o sală de teatru, spuse Durene, ca și cum i-ar fi auzit gândurile.

Arătă către sticla bolţii de deasupra.

— În timpul lunilor caniculare de vară, cea mai mare parte a energiei electrice solare este înghițită de regulatoarele de temperatură, și tot este al naibii de cald. Sticla asta veche nu reușește să ecraneze complet și pur și simplu încetăm lucrul cu toţii. Stăm în interior și atunci ne ocupăm de reparaţii, renovăm interioarele clădirilor, facem conservele, toarcem și ne țesem haine. E multă muncă și nu avem vreme de „relaxare”. Sunt suficiente resurse aici pentru a întreține populația stabilă pe care o avem acum. Nu avem nevoie de alţi imigranţi. Suntem un Oraș complet independent, domnule Nielsen. Intenționăm să rămânem așa.

Berk dădu din cap. Ea se uită la el un moment, înainte de a zâmbi subțire.

— Să nu ne înțelegeți greșit. Ne fac plăcere vizitatorii ocazionali.

Accentuă ușor cuvântul „vizitatori“.

— Și chiar dacă marea majoritate a noastră ne-am născut în Pittsburg, familiile ne sunt aici. Aici este casa noastră. Suntem în aceeași măsură un oraș adevărat ca și voi sau ca Cincinnati. Pretindem respectul pe care oricare Oraș l-ar pretinde.

Acest mic discurs, se gândi Berk, nu îi era adresat atât lui cât era, probabil, un mesaj mascat pe care el să-l transmită Consiliului Orașului. Zvonurile conform cărora Harrisburgul era pe punctul de a declara ruptura față de Orașul-mamă erau, probabil, adevărate. Zâmbi larg, cu o sprânceană ridicată, iar ea

râse.

— Dacă mai aveți ceva ce ați dori să transmiteți la Pittsburg, să auzim, zise Berk.

— Numai corespondența, răspunse ea.

Îi găsiră un dormitor la una dintre familiile care locuiau într-o casă veche, reamenajată, nu atât de spartan cum fusese cea de la tunel. Erau prietenoși, dar cumva distanți. De data asta, însă, nu avu nici o ofertă de companie nocturnă.

Când se trezi el, familia era sculată, îmbrăcată și plecată de acasă. Domurile erau încă întunecate în orele dinainte de răsăritul soarelui. Îi lăsaseră pe masa grosolană din bucătărie un pachețel cu mâncare pentru drum și un mic dejun rece.

Durene Thombly îl întâmpină la intrarea în dom, cu un alt pachet de mâncare și cu sacul poștal. Îi scutură mâna cu fermitate și se întoarse înăuntrul domului, lăsându-l pe Berk să decoleze înainte ca soarele să alunge răcoarea dimineții.

CAPITOLUL DOISPREZECE

10 aprilie 2242

Berk avea înaintea lui mai bine de o sută de mile până la periferiile Philadelphiei, dar acum Alley Oops nu mai erau decât o linie îngustă de munți de un albastru cețos. Vechiul drum șerpuia printre spinări rotunjite de dealuri. Când și când, trecea pe deasupra ruinelor unor mici orașe, cuibărite între dealuri. La un moment dat, de la adăpostul unor copaci aplecați peste firicelul de apă subțire ca o ață al unui pârâu, țâșni o turmă de animale mici, asemănătoare unor căprioare, dar cu urechi uriașe. Săltau, în pâlcuri, cuprinse de panică – o duzină de blănițe cafenii stropite cu alb, unduindu-se prin iarba înaltă, maronie.

Pășunile uscate, cu ierburi sărace, sfârșiră repede în deșertul în care se transformaseră terenurile agricole dintre Harrisburg și Philadelphia. Vânturile și incendiile pustiiseră zone largi, lăsând numai urmele fostelor așezări. Orașe întregi zăceau îngropate în dune mișcătoare, cu leșurile lor colțuroase abia vizibile din aer sub lințoliul dezolant de nisip. Câteva pâlcuri de arbuști punctau întinderile aride, sfredelind solul până la oaze nevăzute de ape subterane. Cerul era fără nori, de un albastru intens prin geamul întunecat, protector, al elicopterului. Orizontul vibra în căldură. Berk deschise fantele de ventilare, lăsând curentul să răcorească interiorul cabinei Viorii Întâi. În depărtare, către vechiul oraș Reading, observă înălțându-se o șuviță subțire de fum alb. Coborî câteva sute de picioare și dădu ocol, simțind cum degetele încleștate pe comandă îi transpiră brusc. Când o pală încinsă de vânt împinse burta Viorii Întâi deasupra unei dune joase, putu să zărească grupul.

Două duzini de rangeri, poate mai mulți. Aceștia nu o rupseră la fugă, să se facă nevăzuți, ca țărănoii, în vizuini ascunse sub pământ. Rangerii auziseră duduitul palelor elicopterului și dansau parcă pe muzica lor, sărind în sus, bătând cu picioarele pământul prăfos. Unii agitau carabine și săgeți spre aparatul

aflat deasupra capetelor lor.

Fețe pictate fioros îl priveau, cu gurile deschise în rânjete de o ferocitate animalică. Corpurile pe jumătate goale le erau acoperite cu dungi albe, negre și roșii, în desene ciudate. Câțiva dintre ei își ațintiră armele asupra lui, și Berk înălță brusc Vioara Întâi, punând între el și grupul de rangeri o distanță cât mai mare. Nu voia să se convingă dacă aceștia aveau sau nu gloanțe, sau dacă erau în stare să doboare la pământ Vioara Întâi. Mâna îi tremura când redresă manșa, continuându-și drumul către Filly.

După-amiază, târziu, Berk zări primele semne ale apropierii de vechiul oraș Philadelphia. Deșertul îi rămase brusc în urmă. Copaci scunzi, noduroși, creșteau ici și colo pe coastele dealurilor acoperite cu iarbă. La sfârșitul primăverii, cerul era cutreierat de nori grei și întunecați, iar furtuni violente, cu fulgere, transformau iarba înaltă și uscată în torțe. Incendii devastatoare măturau dealurile, lăsând în urmă uriașe cicatrice negre. Scurte ploi torențiale aduceau o la fel de scurtă izbucnire de verdeață pe pământul golaș. Pâraiele și râurile se revărsau, devenind, din albastre, de un maroniu mâlos, mâncând din maluri. Sezonul ploilor se sfârșea prea repede, iar plantele abia înverzite se ofileau peste vară, transformându-se din nou în buruieni maronii, alte tufișuri acoperind dealurile. Pământul aștepta în timpul iernii uscate și cumplit de geroase venirea următoarei furtuni, pentru ca ciclul să se reia.

Încă nu era sezonul ploilor, dar Berk văzu ici și colo câte un petic de verdeață, pe malurile micilor cursuri de apă. Dădu ocol câtorva, cercetându-le atent pentru a depista eventuale urme ale țărănoilor. Neînsemnatele întinderi de verdeață puteau fi la fel de bine de origine naturală, dar și dovezi ale faptului că ființe omenești, altele decât rangerii, scormoneau pentru a-și duce zilele în Afară. Chiar și numai pe parcursul vieții lui, Berk constatase o înviorare a revenirii vieții în urma Schimbării: ploile durau mai mult, limitele deșertului se restrângeau încet-încet, lungile veri toride și amarnic de geroasele ierni deveneau, de la an la an, tot mai puțin devastatoare.

Dincolo de Norristown, vechiul drum se întâlnea cu altele

asemenea lui, în intersecții supraetajate, cu pasajele prăbușite. Ruinele pe deasupra cărora trecea erau tot mai dese. Șiruri de clădiri, care, cu formele lor scheletice, arătau ca și cum ar fi fost bombardate, erau dispuse radial către râul Delaware. Câteva șiruri de plăci de marmură albă marcau un vechi cimitir, având în mijloc ruinele unei bisericuțe. Cicatrice abia vizibile ale fostelor drumuri se îndreptau către liniile geometrice clare ale unui oraș părăsit, adăpostit în cotul râului. Drumul urmărea malurile apei și, zburând pe deasupra periferiilor Philadelphiei, Berk încă mai putea vedea urmele unei foste aglomerații urbane – un imens câmp abandonat de piatră spartă și cărămidă roșie.

Urmă cursul râului Schuylkill, prin inima Philadelphiei. Liniile rectangulare ale orașului căzut în ruină se desfăceau în lături dinaintea râului ce șerpuia prin ceea ce harta desenată de mână a lui Berk...

Mare parte a activității de recunoaștere, fiule, constă în a-ți vârî nasul tău mare în bibliotecă, îi șopti în amintire bătrânul. Berk zâmbi.

...îi spunea că era platforma industrială. Urme ale vechilor explozii acoperiseră mari suprafețe. Rezervoare care odinioară ținuseră milioane de galoni de petrol sau alte substanțe chimice stăteau acum ca niște turnuri pustii. Cele mai multe dintre clădiri arseseră cu mult timp înainte, acum fiind doar șiruri lungi de mormane de moloz. Câteva erau, în mod uimitor, încă întregi, neatinse, în așteptare. Dădu roată uneia, de pe al cărei turn tencuiala începuse să se cojească, decolorată. Desluși cu greu un model în tablă de șah și un cuvânt – PURINA – pe o latură.

O luă pe urmele vechilor magistrale, reperând puținele structuri intacte prinse în păienjenișuri de conducte subțiri, de tuburi masive, de grinzi și coșuri prăbușite, care odinioară sloboziseră nori de aburi, localizându-le pe harta pe care o copiase de la arhiva bibliotecii, până când găsi ceea ce căuta: o rafinărie labirintică, cu aglomerările ei de turnuri și pasarele, conducte și rezervoare masive, foarte asemănătoare cu oricare altă fabrică ce ruginea în liniștea tulburată numai de vânt a platformei industriale. Așeză ușor Vioara Întâi într-o parcare

asfaltată din apropierea fabricii și-i opri motorul.

Prima instalație pe care o cercetă era goală, cu cele trei rezervoare bombate ale sale uscate. În interior, diferite utilaje erau aruncate la întâmplare pe podea, spațiul cavernos fiind complet răvășit și periculos de parcurs în lumina slabă. Coborând o scară scârțâitoare, Berk se prăvăli, julindu-se peste tot. Strănută în praful pe care-l ridicase căzând.

Cea de-a doua instalație era asemănătoare cu prima. Trecuse deja de amiază, soarele de Afară încingând metalul sub mâinile și picioarele lui în timp ce urca și cobora întruna scări ruginite. Interiorul rafinăriilor părăsite era aproape insuportabil de încins. Cea de-a treia era atât de ruinată încât nu se osteni să pătrundă prea adânc în interiorul ei. O putea *simți* că este goală. Vechile rezervoare erau turtite și boțite, cu pereții exteriori dislocați de explozii.

Berk se lupta cu furnicăturile de nu-tocmai-frică, trebuind să găsească ceva cu care să-i dovedească lui Cormack faptul că merita să-l trimită iarăși în misiune. Nu se putea întoarce înapoi cu mâinile goale. Îngrijorarea, îi apăsa, acră, pieptul, dându-i mâncărimi.

Transpirația îi năvăli în ochi, picurând mai departe, pe harta ferfeniță asupra căreia se ghemuise în interiorul Viorii Întâi, care acum odihnea tăcută la sol. Știa deja care dintre instalațiile mari fuseseră cercetate cu mult timp în urmă și se dovediseră a fi goale. Mai știa, de asemenea, care dintre instalații produseseră fertilizatori pentru furaje și care fuseseră rafinării de petrol. Dacă se afla aici vreo rezervă abandonată, trebuia să se afle într-unul dintre rezervoarele mici, trecute ușor cu vederea de piloții în căutare de pești mai mari. Locurile unde nu era atât de ușor să aterizezi cu aparate de zbor cu aripă fixă. Adulmecă pământul.

Dacă erau toate goale, nu mai avea ce face. Nu mai avea ce căuta în continuare prin deltă. Putea să nici nu se mai ostenească să se întoarcă înapoi, se gândi cu obidă. Înălță elicopterul, îndreptându-se către ultima dintre instalațiile trecute pe harta lui, în timp ce umbrele începură să se lungească. Era cea mai mică dintre toate, nu mult mai mare

decât anexa unei rafinării sau decât instalațiile de depozitare ale unei companii minore. Coloanele înalte, zvelte, ale distileriei, mai stăteau încă în picioare alături de bondoacele turnuri de cracare. Ateriză într-un luminiș de beton, plin de speranțe...

Bidoane goale de coca-cola zăceau împrăștiate pretutindeni pe jos, printre bucăți de țevi sparte. Resturi și porțiuni ale unor componente fără nume, răspândite prin tot locul, scrâșneau sub cizmele lui Berk. Toate cele cinci rezervoare principale, deformate, păreau a se afla în stare proastă, după ce, mai bine de două sute de ani, intemperiile își luaseră tributul. Dar cel puțin nu fuseseră incendiate. Trei dintre cele cinci rezervoare burduhănoase erau complet goale, fisurile din lungul pereților lor expunându-le conținutul evaporării și scurgerii. Ceea ce mai rămăsese în ele nu mai era altceva decât o pastă înnegrită, cracată.

Cel de-al patrulea și cel de-al cincilea rezervor stăteau alături în umbra rafinăriei părăsite, protejate de lumina directă, agresivă a soarelui. Între pereții rafinăriei și rezervoare se adunaseră mormane de nisip și pietriș, formând o dună ce ajungea până la jumătate din înălțimea lor. Urcă pe duna de nisip până la scara ce se mai ținea de peretele rezervorului. Sculele atârnate la centură îl stânjeniră când se apucă de barele din fier mâncate de rugină ale scării. Ciuli urechile, cuprins de frică, auzind cum scârțâiau treptele sub pașii lui. Ajuns la chepengul ruginit, care închidea partea superioară, boltită, a rezervorului, înlătură cu o daltă stratul de metal oxidat, încercând să-l deschidă. Încet-încet, capacul recalcitrant cedă. Berk scăpă o înjurătură în momentul când, smucind capacul în sus, simți cum i se duce pielea de pe încheieturile degetelor.

Adulmecă.

Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, lumină cu lanterna hăul negru ca smoala, zărind în adâncul rezervorului confirmarea succesului. Rezervorul rezistase peste decenii. Berk începu să râdă și râsul i se rostogoli printre alcătuirile de țevi tăcute și pasarele ale rafinăriei pustii. Își îngădui să danseze, deși cu grijă, o scurtă gigă pe treptele nesigure, pentru a celebra descoperirea, înainte de a coborî în mocirlă bidonul de probare.

Muindu-și degetul în lichidul negru, îl gustă și zâmbi larg. Dulce, brut.

Butanul volatil și gazele hidrocarbonatate se evaporaseră de mult, strecurându-se prin porii microscopici din pereții rezervorului, căldura toridă de Afară având aceeași acțiune de distilare ca și cea efectuată cândva de vechea instalație. Probabil că un anumit procent din benzină se evaporase, de asemenea. Ceea ce rămăsese în rezervor era o mocirlă groasă, neagră ca tușul, de petrol brut, nerafinat. Sute și sute de barili.

Destul pentru ca mica rafinărie care funcționa în Pittsburg să aibă de lucru timp de luni de zile. Destul pentru a asigura cu ulei lubrifiant toate vehiculele cu pedale și aeroplanele din Oraș. Destul pentru a unge orice angrenaje și rotițe și lanțuri ale zecilor de diguri pentru irigație de pe cursurile lui Mong și Alley. Destul pentru toate căile de rulare ale domurilor fotovoltaice din întreaga lume cunoscută. Destul pentru toate mașinile din toate fabricile Orașului pentru zeci de ani. Destul să mai rămână și chimiștilor Orașului, să aibă cu ce se juca mult, foarte mult timp.

Destul pentru ca Leonard Cormack să fie reales și să-l poată dispreţui pe Berk.

Tot ce mai trebuia acum era o modalitate de a-l transporta de *aici* până *acolo.* Asta însă nu mai era treaba lui Berk, nu? Zâmbi larg.

Motorul Viorii Întâi încă nu se răcise când el deja pusese bine bidonul sigilat sub scaun. Devoră prânzul pe care i-l pregătise Durene Thombly, fără să-i simtă gustul, stând sprijinit de fuzelajul din metal lustruit al elicopterului și ascultând strigătele stridente ale păsărilor de baltă, estompate de foșnetul vântului. Zece minute mai târziu, se afla iarăși în aer. Era timpul să-și găsească un adăpost pentru noapte.

Schuylkill șerpuia prin lunci, vărsându-se în marele Delaware. Ochiuri de baltă luceau în lumina soarelui. Pierdut la capătul acestui ţinut inospitalier se afla, pustiu, Aeroportul Internaţional. Pistele lungi, formând un triunghi, fuseseră aproape înghițite de fluviu, invadate pe laturi de papură și trestii. În crăpăturile ce se întrețeseau pe betonul pistelor

creșteau ierburi mai mărunte. Cu orbitele lor lipsite de geamuri, fațadele terminalelor aruncau priviri fioroase către terenurile deșelenite din preajmă. Un stol de păsări se înălță ca un nor de pe acoperișul înalt al clădirii aeroportului când Berk așeză ușor Vioara Întâi pe pista pustie, primul aparat care ateriza aici după mai bine de două sute de ani.

Era evident că nu mai rămăsese nimic de recuperat. Cele mai multe dintre marile turboreactoare își luaseră zborul de multă vreme, îndreptându-se către ultima lor destinație. Câteva avioane încă maculau aerodromul, zdrobite și deformate, ca niște balene din oțel eșuate pe țărm, ruginind într-o imensă părăsire. Berk nici nu se mai osteni să coboare, rămânând în elicopter, cu rotorul bâzâind deasupră-i. Simțea ca o durere ciudată, copleșit de vastitatea vechiului aeroport.

Își dădu jos ochelarii de soare, se șterse la ochi și-și spuse că nu era decât obosit, că numai din cauza căldurii i se umpluseră de lacrimi. Când înălță iarăși în aer Vioara Întâi, nu privi în urmă.

De cealaltă parte a râului Schuylkill, lungile docuri pentru vapoare cădeau, părăsite, în paragină. Stâlpii pontoanelor se prăbușiseră în apă, ieșind la mal ca un contur negru de stive de dinți stricați. Mlaștinile puseseră stăpânire pe străzile vechii Rezervații Navale. Podul de peste gurile Bazinului se năruise de mult.

Berk urmă meandrele fluviului Delaware, zburând spre nord, pe deasupra apelor de un albastru intens. Periferia orașului se înghesuia pe fâșia de pământ de pe malul apei. Câteva vapoare mari, amarate la chei, se scufundaseră, unele lăsându-și deasupra apei etravele, altele carenele, altele nemaifiind decât umbre nelămurite sub luciul undelor. Antrepozitele construite pe piloni pătrați aveau acoperișurile surpate. Docurile plutitoare se cufundaseră pe jumătate în râu, unele cu mici ambarcațiuni plutind între două ape, în lungul lor.

Turnuri identice din piatră străjuiau de fiecare parte a râului, și rețele masive din oțel încă mai susțineau o parte a vechiului pod, deși tablierul central, care se întinsese cândva peste Delaware, era frânt în două. Cabluri plesnite zăceau căzute în

apă, grinzile dezgolite semănând cu o dantelă delicată, din oțel. Berk opri pentru câteva momente elicopterul deasupra podului, cuprins de respect în fața dimensiunilor lui. Asupra lui se abătuseră timpul și vremea, explozii pe care nu omul le declanșase, dar chiar și prăbușit, liniile acestui pod își păstrau grația.

Berk dădu ocol unei insule pustii din mijlocul apelor și trecu iar pe deasupra podului, depărtându-se de râu, spre centrul orașului. Un grup compact de zgârie-nori marca vechiul centru, înconjurat de o mare de case joase, din cărămidă roșie, aparținând unei ere dispărute. Clădirile mai vechi se întindeau în jur cât vedea cu ochii. Câteva dintre construcțiile monolitice se răsturnaseră, dând brânci clădirilor vecine, asemenea unui gigantic domino, transformându-se toate în mormane amestecate de moloz. Cele mai multe dintre turnuri păreau intacte, deși mare parte a geamurilor dispăruse. Unele dintre ele își pierduseră complet structurile interioare, rămânând doar niște carapace în care el putea privi de sus, când trecea în zbor pe deasupra lor; plafoanele nu mai erau decât rețele de grinzi care țineau la verticală fațadele. Era ciudată priveliștea acestor clădiri înalte, dezbrăcate sub cerul liber, sfidătoare chiar și în moarte.

Înconjură turnurile pătrate în căutarea reperelor pe care nu le văzuse decât în fotografii vechi sau însemnate pe hărți. Găsi Independence Hall[5] la marginea unui petic de teren viran, vechea clădire din cărămidă roșie dominând încă ceea ce odinioară fusese un parc. Cupola fusese văduvită de turnul care adăpostea clopotul, limbile ceasului dispăruseră. În spate, se înălțau alte clădiri. Uneia dintre ele, din care nu mai rămăseseră decât straturi de sticlă și grinzi de oțel, doar puțin îi lipsise de a acoperi sub ruine vechiul Hall când se prăbușise la pământ cu nimeni nu putea ști câți ani în urmă.

Era tentat să aterizeze pentru a explora Hall-ul. Ferestrele priveau orb, cadre negre, goale, în a căror umbră se putea ascunde orice. Hall-ul era prea aproape de ruinele caselor înconjurătoare, ceea ce reprezenta un pericol potențial. Remarcase clădiri ce purtau semne ieșite din normalitatea

șirurilor de case ce se degradau singure, urme proaspete de incendii. În căldura mortală a soarelui nu era de mirare că nu văzuse pe nimeni, nici o mișcare, nici un semn de viață. Berk însă știa că asta nu însemna numaidecât că orașul era lipsit de viață.

Oftă și întoarse pentru a se îndrepta înapoi spre Schuylkill pe traseul urmat de Market Street, ce șerpuia printre clădirile de forma unor cutii. Cel mai sigur loc pentru noapte ar fi pe una dintre aceste clădiri, hotărî el. Dar pentru că încă mai era lumină, hoinări prin vechiul oraș – turist picat din cer – uimit de imensitatea lui, deopotrivă fascinat și ușor întristat de puterea pierdută pe deasupra căreia zbura.

Exact în centrul orașului vechi, unde cele două râuri strângeau între ele uscatul ca pe mijlocul subțire al unei femei, se înălța o biserică din piatră albă, care părea un pitic pe lângă monoliții, cu contururi terne din jurul ei. Berk zbură o vreme pe loc, zâmbind, încântat de clopotnițele medievale filigranate, de turnulețele sculptate, de acoperișurile ascuțite. Vechea biserică se afla față în față cu o altă clădire veche, tot de culoare albă, mai mare, care îi făcea concurență cu propriile ei rânduri de coloane și fațade ornamentate ca în povești, cu țiglele ei din ardezie albastră, care încă se mai păstrau pe acoperișurile pline de lucarne. Un turn masiv, cu coloane, subțiindu-se spre vârful împodobit cu o dantelărie de piatră, adăpostea un ceas pe cornișa deasupra căruia veghea o acvilă cu aripile larg desfăcute. O singură statuetă din bronz mai rămăsese pe piedestalul ei, cu sulița în mână și cu credinciosul ei câine alături, înverzit sub scurgerea timpului. Găuri căscate în acoperișuri explicau unde dispăruseră însoțitoarele vigilentei statui.

Căutând prin pădurea de turnuri abandonate un loc de aterizare, Berk le examină pe cele care aveau acoperișurile întregi. În cele din urmă, alese unul cu o întinsă terasă plată, pe care să-și așeze aparatul, ținând cont atât de aspectul solid, cât și de perspectiva pe care o avea asupra bătrânului oraș.

Se lăsă încet jos, spulberând praful de pe acoperiș într-un nor maroniu care-l înconjură cu totul, și ateriză cu delicatețe. Palele Viorii Întâi își încetiniră treptat rotirea, oprindu-se cu o

zguduitură. Pe acoperiș sufla un vânticel iute și Berk nu se apropie prea mult de margine pentru a se uita în jos. O construcție scundă, așezată în centrul terasei adăpostea nimic altceva decât niște burlane uriașe de aerisire. Cele câteva ieșiri pe acoperiș erau blocate de moloz.

Aerul se răcea repede pe măsură ce soarele se lăsa în depărtare spre apus, către munții albaștri de dincolo de curbura lumii. Berk își scoase sacul de dormit din compartimentul de sub scaun și-și desfăcu proviziile.

Pe acoperiș erau împrăștiate destule rămășițe și bucăți de lemn pentru a-și putea aprinde un foc. Cerul își schimbă culoarea, trecând de la purpuriu la negru, lăsând să se vadă în noaptea subțire strălucirea lipsită de orice sclipire a stelelor. Rafalele vântului hoinărind pe străzi nu acopereau cu totul zgomotele atât de diferite ale nopții. Treptat, începu să distingă lumini pâlpâitoare, focuri ce pluteau în depărtare înăuntrul clădirilor invizibile în întuneric. Auzi un râs estompat, apoi un plâns ascuțit, hohotit, ca lătratul unui animal în desiș. Îl trecură fiori, viața ascunsă a orașului înspăimântându-l și emoționându-l totodată.

Se ghemui în sacul de dormit, între Vioara Întâi și jăraticul ce stătea să moară aruncând ultimele pâlpâiri slabe de lumină; adormi cu mâna pe pistolul de la șold.

Nu dormi mult.

Deschise ochii larg, trezit din somn de un zgomot abia auzit. Îi zări prelingându-se ca șobolanii dintr-o gaură din zidul construcției ce adăpostea gurile de aerisire. Erau micuți, uimitor de mărunți, lunecând de sub mormanele de moloz și de mașinării stricate, strecurându-se prin spații imposibil de strâmte, ca șerpii. Ieșise pe jumătate din sacul de dormit, cu arma pregătită, când se azvârliră asupra lui. O țeavă metalică îl izbi peste braț. Pistolul îi zbură din mâna amorțită, dispărând în întuneric. O altă lovitură îl atinse în stomac, făcându-l să se încovoaie. În câteva secunde, îl țintuiseră la pământ.

Se zbătu cu disperare sub greutatea lor, uimit de lipsa totală a oricărui sunet. Bare de oțel și țevi metalice se abăteau asupra lui acoperindu-i corpul cu lovituri, într-un ritm nebunesc.

Zări izbucnirea unui rânjet rău, cioturi boante, de dinți rari, auzi șuieratul răsuflării unuia dintre ei, un mormăit, întoarse capul la timp pentru a vedea țeava izbindu-l în frunte.

În ochi îi explodă o lumină albă.

Apoi nu mai văzu nimic.

Când se trezi, zăcea cu fața în jos pe terasa acoperită cu pietriș, cu picioarele încă prinse în sacul de dormit. Încercă să se ridice în picioare, cu tâmplele pulsându-i. O împunsătură de durere îl făcu să se apuce de brațul drept, și-și dădu seama ca prin vis că era rupt. Sacul de dormit îl protejase de unele lovituri, dar fața îi era toată lovită, iar din păr i se prelingeau șuvițe de sânge. Un ochi i se umflase și nu-l mai putea deschide aproape deloc. Amețit, privi în jur. Cerul era de culoarea chihlimbarului, aerul zorilor încă rece. Urme de tălpi goale, mici, prin cenușa stinsă a focului.

Vioara Întâi dispăruse.

Erau copii. Copii mici. Preț de o clipă greoaie, confuză, îi trecu prin cap că zburaseră cu ea. Creierul îi refuza să lucreze. Apoi avu o senzație bruscă, de gol în măruntaie. Se târî până la marginea acoperișului clădirii și se aplecă peste parapetul din zid, înalt până la piept, care înconjura terasa. Vântul îi dădu părul din ochi.

Douăzeci de etaje sub el, Vioara Întâi zăcea sfărâmată de pavajul acoperit cu fel de fel de resturi, o jucărie părăsită, aruncată neglijent.

Se uită clipind, nevenindu-i să creadă. Încet, se întoarse, se lăsă să cadă în șezut, alunecând cu spatele pe lângă zidul parapetului, cu picioarele întinse, moi, în fața lui. Își strânse brațul frânt la piept, respirând cu gâfâieli scurte, cu gura deschisă. Privea, fără să vadă, cu maxilarul căzut.

Nu știa de cât timp se afla pe acoperiș. Că leșinase de câteva ori știa, pentru că tresărea de fiecare dată când își recăpăta, dureros, cunoștința și pete roșii și negre îi jucau în spatele ochilor. Soarele îl țintuia necruțător. Se strădui să judece.

Ești un om mort.

Împinse gândul mai departe, cuprins brusc de panică; adrenalina, gonindu-i prin vene, îi limpezi puțin mintea.

Trebuia să iasă din bătaia soarelui. Clipi, concentrându-și atenția asupra grămezii de moloz de lângă peretele micii construcții din mijlocul terasei.

Inutil. Nu-și putea construi nici un fel de adăpost cu un braț rupt, și era sigur că o dată cu căderea nopții creaturile aveau să revină. Trebuia să coboare naibii de pe clădirea asta. Să găsească un loc sigur sau pe care să-l poată apăra, unde să poată rămâne până ce avea să-și dea seama ce trebuia să facă în continuare.

Copiii îi luaseră ranița, ceainicul, arma, totul cu excepția sacului de dormit. Fulgi albi începură să plutească ușor, ca o parodie de ninsoare, prin aerul uscat și încins când începu să rupă fâșii de pânză din fața sacului de dormit. Găsi o bucată scurtă de scândură și-și legă de ea brațul rupt, cât putu de strâns.

Apoi se așeză de partea umbrită a acoperișului, gâfâind, făcând un efort să-și păstreze cunoștința. Îi luă câteva ore să curețe, încet-încet gunoiul și molozul din dreptul unei intrări în clădirea pentru conductele de aerisire. Ușa din metal se ținea într-o balama ruginită și-și consumă restul forțelor ca să o împingă destul pentru a permite corpului lui de adult să treacă.

Luă de pe jos o bucată mare, răsucită, de țeavă, cumpănind-o bine în mâna teafără, și se strecură prin crăpătura ușii încercând să facă zgomot cât mai puțin.

Construcția nu avea acoperiș, iar uriașele ventilatoare moarte încremeniseră sub cerul liber. O scară ducea jos, spre măruntaiele întunecate ale zgârie-norului. Inima îi bătea sălbatic, trimițându-i valuri de frică și de durere în tâmple în timp ce se strecura prin întuneric.

Înăuntru era mai răcoare și o dată ce ochii i se obișnuiră cu semi-întunericul, Berk își începu lunga coborâre.

Ținea țeava ridicată pe jumătate, cu pumnul încleștat, cu brațul beteag bălăbănindu-i-se în toate părțile în timp ce-și găsea drumul în lungul coridoarelor pline de felurite obiecte aruncate de-a valma, cu uși smulse din pereții sfărâmați, cu dușumele străpunse pe alocuri de găuri cu marginile neregulate. Clădirea părea a fi devastată, golită, dar când se opri să se odihnească, ghemuit în umbră, auzi zgomotul unei încăierări

mute și murmur dincolo de pereți.

Găsi o scară pe care putu coborî câteva etaje înainte de a se termina brusc, în aer, cu treptele din beton sfărâmate, cu sârmele armăturii ieșind din capătul ciuntit. Urcă înapoi la etajul superior, oprindu-se lângă o gaură spartă în peretele clădirii, ca să-și tragă răsuflarea. Vântul gemea pe străzi, șoptind în rafale fierbinți prin deschizătură. Își tamponă transpirația de pe frunte și își privi mâna. Sânge, nu transpirație, i se scurgea pe față. Se șterse pe pantaloni și porni mai departe, pe bâjbâite, în lungul coridoarelor, către inima clădirii, cu forța disperării.

O gaură căscată în podea se deschidea deasupra nivelului inferior, lăsând la vedere o grindă metalică ce trecea prin mijlocul ei. Berk își lăsă picioarele peste marginile găurii, prinzându-se de grindă cu brațul sănătos și se lăsă să se balanseze scurt înainte de a-și da drumul pe dușumeaua etajului de sub el. Ateriză prost, făcându-se ghem, cu un geamăt, când căzu. Zgomotul păru că se împrăștie ca un val prin aer, atrăgând atenția creaturilor nevăzute.

Încremeni. Murmurul din pereți încetase, clădirea se cufundase în liniște, ascultând. Grăbindu-se spre casa scărilor, aproape țipă de ușurare văzând că scara își reluase spirala în jos. Începu să coboare aproape în fugă, sărind acolo unde treptele se prăbușiseră. Peretele se surpase în afară de o parte a scărilor, luând cu el câteva trepte și prin spărtură se vedea afară. Lumina bruscă, strălucitoare, a soarelui îl lovi dureros când sări peste spărtură către treptele sfărâmate de mai jos, bâjbâind după o balustradă de care să se agațe în cădere. Țeava zăngăni pe scări, înaintea lui. Scândura de care își legase brațul rupt se pocni de perete, iar Berk aproape leșină, săgetat de o durere atroce. Zăcea întins pe burtă, cu plămânii arzându-i în timp ce încerca să-și recapete suflul. Praful pe care-l stârnise căzând se înălță în nori leneși, sclipitori în lumina albă a soarelui.

Văzu, fără să-și creadă ochilor, cum o mână mică, negricioasă, cu unghiile albicioase zdrențuite, apărută de după colțul holului ce dădea în casa scărilor, se întinse să apuce țeava care-i scăpase lui din mână. Se uită cuprins de o spaimă îngrozitoare cum în urma mâinii apăru un băiețel gol-pușcă,

miniatural, care se așeză pe vine. Băiatul rânji cu dinți pătrățoși, de lapte, strălucitori pe fața lui neagră. Organele genitale, mici ca ale unei păpuși, îi atârnau sub burta umflată, cu buricul ieșit mult în afară. Brațele ca niște bețe se încrucișară peste picioarele la fel de subțiri. Ochii negri îl priveau cu atenție de pe o față delicată, aproape frumoasă. Berk zăcea tremurând, epuizat, gâfâind.

Încă doi copii mici se iviră pe treptele luminate de soare, un băiat și o fată, cu pielea negricioasă mânjită cu cenușă. Un altul se strecură afară printr-o spărtură din perete. Primul copil izbucni în râs, o chicoteală ca de insectă. Berk se rostogoli pe o parte, privind în spatele lui, pe scări în sus. Încă vreo zece se mai materializaseră deasupră-i, ghemuiți pe vine în praf, privindu-l cu ochi strălucitori, de jivină.

Copii. Nu erau decât copii, nici unul mai mare de cinci sau șase ani. Se apropiară cu mișcări furișate, cu bucăți de cărămidă, de piatră, cu țevi groase din metal strâns ținute în mâini.

Lui Berk nu-i mai rămăsese putere să se lupte cu ei când îl asaltară. Copiii începură să-l lovească, izbindu-l cu cărămizile pe care le țineau în pumni, cu țevile ce sclipeau în soare descriind arcuri ce se abăteau asupra lui. Se strânse ghem, protejându-și capul cu brațele. O țeavă îl izbi înfundat peste coaste, un pumn de copil strângând o bucată de cărămidă îl plesni peste ureche. Începu să plângă neajutorat, cu fața între genunchii strânși la piept. Ceva îl lovi peste obraz și auzi trosnetul dinților rupându-i-se de pe maxilar. Se simți copleșit de scântei negre de durere.

Continuară să-l izbească mult timp după ce-și pierduse cunoștința. Berk nu știu când se opriseră, îi târâseră corpul inert până jos, pe treptele ultimelor etaje, și îl aruncaseră afară pe o ușă deschisă.

CAPITOLUL TREISPREZECE

23 iunie 2228

Berk se afla în Vioara Întâi. Palele elicopterului zumzăiau deasupra. Zbura spre vest, Ohio reapăru în dreapta lui, o panglică sclipitoare de albastru întinzându-se între două orizonturi. Trecu pe deasupra lui, lăsându-l în urmă, și se îndreptă spre ținuturile de câmpie.

Își făcuse un rezervor suplimentar de combustibil și îl legase zdravăn sub burta elicopterului, între tălpici. Vioara Întâi era mai greoaie, dar avea o mai mare autonomie de zbor. Îi luase ceva timp până se obișnuise cu noua comportare a aparatului la comenzi, dar reflexele lui compensaseră faptul că aparatul zbura mai greu. Manșa îi vibra iarăși familiar în mână, Vioara Întâi adaptându-se și ea noii sale greutăți.

Rezervorul suplimentar îi asigura combustibil pentru încă o sută de mile față de autonomia normală de zbor. Exact atâta alcool în plus cu care, cu puțină cerșetorie discretă, cu puțină tocmeală, cu puțină ciupeală, Berk putea să zboare fără să solicite vreo sporire a alocației de combustibil din partea Orașului care să-i poată atrage atenția lui Cormack.

Berk era convins că nici unul dintre piloți nu avea să-l pârască lui Cormack. Nu pentru că știau pentru ce-i trebuia lui combustibilul, ci pentru că noul consilier își atrăsese disprețul micii comunități a independenților. Cormack era hotărât să plesnească din bici, să se grozăvească în fața Consiliului, să urce pe scară pășind pe spinările altora.

Numai Cormack continua să creadă că el însuși mai era pilot. Consilierul Primăriei pentru problemele de transport nu mai zburase de peste doi ani, în afara unei plimbări de o după-amiază când și când, pentru a-și păstra mâna. Nu era interesat de zbor, nepunând la socoteală explorarea Afară, pentru nimic altceva decât pentru vânătoarea de terenuri agricole. Cormack era un birocrat înnăscut. Berk se strâmbă cu dezgust.

La mai puțin de zece mile de Ohio, domurile temporare,

purpurii, denumite de către lucrători Mingo Neînduplecatul, străluceau în soare ca ochii unei libelule. O împrejmuire din sârmă ghimpată înconjura întreaga suprafață a șantierului. În interiorul zonei de protecție, un sac de vânt roșu flutura pe catargul înalt, la un capăt al pistei murdare. La depărtare de o sută de metri, plăcile de atac pe jumătate terminate se ghemuiau sub coastele turnului conductor. Când aveau să fie gata, domurile aveau să se deplaseze. Micul generator eolian din vârful turnului furniza suficientă energie pentru a atrage pe vreme de furtună fulgerele din norii negri, păstrând micile plăci de atac ușor încărcate cu sarcini electrice pozitive.

Plăcile de atac împrăștiate pretutindeni pe dealuri nu erau proiectate în scopul asigurării Orașului cu energie electrică. Descărcări de douăzeci și cinci de mii de volți pe secundă erau prea mari pentru nevoile sau posibilitățile de control ale Orașului. Plăcile de atac erau folosite numai pentru atragerea către sol a fulgerelor pe timp de furtună: enormele cantități de electricitate eliberau tone de azot în terenul înconjurător și prețiosul ozon în aer, necesar pentru refacerea atmosferei. Puțin câte puțin, Pământul își revenea după Schimbare, iar Orașul îi stimula starea de sănătate.

Berk așeză Vioara Întâi în afara domului principal, fără să se mai ostenească să-i oprească motorul. Trase afară de sub scaunul pasagerului sacul poștal, actele trimise din Oraș și proviziile pentru muncitori. Cineva se repezea către elicopter în timp ce Berk sărea afară, mergând aplecat prin praful ridicat de elice. Era Stewbin, adjunctul inginerului șef.

— Mă bucur că te văd, puștiule! strigă el acoperind zgomotul elicopterului, când Berk îi dădu sacul cu corespondența.

Îi înmână lui Berk un sac identic, scrisori pentru cei de acasă și rapoarte pentru Primărie.

— Fă-o să tacă, ai picat la țanc pentru o băutură rece!

— Mulțumesc, oricum, strigă Berk la rândul lui. Vreau să arunc o privire prin împrejurimi.

Stewbin zâmbi cu toată gura și ridică din umeri.

— Cum vrei. Dă-ne de știre dacă observi niscaiva rangeri care-nghit flăcări, bine? Distracție plăcută!

După care o luă la fugă înapoi, spre adăpostul domului, nerăbdător să parcurgă corespondența și să scape de căldura orbitoare.

În câteva clipe, Berk era înapoi în aer, luând-o direct spre vest.

Nu avea de unde să știe cât mai putea să o scalde în privința cantității de combustibil de care avea nevoie. În vreme ce nici un pilot nu l-ar fi dat de gol, domurile de lucru nu erau totuși complet izolate. Mai devreme sau mai târziu, vreun inginer avea să pedaleze pe vechiul drum 22 către Oraș și să facă aluzie la lipsa lui de sociabilitate. Totul avea să ajungă la urechile lui Cormack. El avea să facă o revizuire a rației de combustibil, și cu asta, basta.

Nu că Berk ar fi fost lipsit de orice speranță. El știa cel mai bine. Ca și mama lui. Acesta fusese întotdeauna riscul piloților; combustibilul era limitat, ca și forța umană. Te-au lăsat puterile, stai deoparte. Nimeni n-o să se uite vreodată la tine.

Nimeni.

Berk însă nu era *nimeni*, iar bătrânul lui nu era un pilot oarecare.

Berk aproape o încurcase cu Cormack, închipuindu-și cu naivitate că prietenul tatălui lui, vechiul și dragul lui camarad, avea să-l înțeleagă.

— Tatăl tău a fost un pilot de prima clasă, Berkeley, cel mai bun, spusese Cormack cu vocea lui plăcută de politician.

Stătea așezat în spatele biroului său din cabinetul atât de nou încât nici nu avuseseră vreme să-și pună tablouri pe pereți. Din lăzile acoperite cu plasă, cu care se făcuse mutarea, împrăștiate pretutindeni prin încăpere, ieșeau cărți și dosare. Nu aveai unde să te așezi. Berk trebuise să stea în picioare în fața biroului lui Cormack, simțindu-se ca un școlar pocăit în fața unui profesor sever. Cumva, Berk înțelesese că aceasta fusese și intenția lui Cormack. Nici măcar tatăl lui nu mai folosise diminutivul „Berkeley” încă de când Berk era copil.

— Și sunt sigur că, în timp, ai să devii și tu la fel de bun ca și el. Nielsenii au fost buni piloți. Dar tu ești încă tânăr și neexperimentat.

— Zbor de când aveam zece ani, Leonard.

Berk mai avea până să treacă de la a-i spune pe numele mic la a folosi numele de familie al lui Cormack pe post de înjurătură.

— Am mai mult timp de zbor și mai multă experiență în activitatea de recunoaștere decât cei mai mulți piloți de pe statul tău de plată. Știu că-l pot găsi.

Cormack ridicase din umeri.

— Dar tu nu ai același tip de experiență de explorare ca tatăl tău. El avea cu adevărat fler. În afară de asta, zilele alea s-au dus. Ceea ce are nevoie Orașul acum este munca în echipă, oameni care să tragă împreună.

Cormack întinsese amândouă mâinile înainte, cu degetele strânse împreună.

Berk îl privise fără interes. Cormack pufnise, apoi se lăsase pe spate în fotoliu.

— Nu ai decât optsprezece ani, Berkeley. Aici nu e vorba despre a repera un ogor al țărănoilor. Nu asta-i problema. Îmi pare rău, fiule, dar pur și simplu nu pot încălca reglementările, nici măcar pentru tine. Tatăl tău ar fi înțeles.

Dacă nu altceva, acel „fiule“ condescendent îl făcuse pe Berk să înceapă să-l urască pe Cormack din toate puterile.

— N-am să câștig experiența aia dacă ai să mă ții pe cursele pentru stăvilare. Măcar dă-mi o cursă poștală spre vest, Leonard. Pot face și cercetare în drum, și am să plătesc eu combustibilul.

Cormack își pusese mâinile pe birou, pocnindu-și degetele.

— Cred că n-am ce face și trebuie să fiu sincer cu tine, Berkeley, începuse el. Aparatul ăla al tău e foarte bun pentru aterizări rapide și dificile, dar înghite prea mult combustibil. Nu banii sunt problema. Acum, dacă aveai aripă fixă, un planor cu propulsie, poate că...

Era o ofertă lăsată în aer.

— Singurul lucru care a mai rămas acum familiei mele este elicopterul lui tata, spusese Berk liniștit. Nu-mi pot permite să cumpăr încă un avion, chiar dacă ar fi disponibil vreunul. Și n-am de gând să vând Vioara Întâi.

Cormack dăduse din umeri.

Consilierul își crease propria lui flotă din aparatele pe care le

cumpărase înainte de a fi ales, apoi o vânduse Orașului. Acum începuse să folosească fondurile Primăriei și puterea funcției pe care o avea pentru a crea piloților probleme de natură financiară, destul de grave ca aceștia să fie obligați să vândă. După care îi angaja prin intermediul primăriei ca piloți salariați, care să zboare pe propriile lor aparate. Zborurile plăcute erau repartizate piloților din subordinea Orașului, independenții luau ce mai rămânea.

A lui fusese ideea ca Orașul să aibă și piloți proprii, care, desigur, să fie ținuți în frâu de Cormack. Pe hârtie, era o economie la bani și orice însemna impozite mai mici obținea lesne voturile necesare. Dar în realitate, piloții nu mai aveau aceeași grijă iubitoare față de aparatele care nu le mai aparțineau, și ca cei mai mulți dintre piloții independenți, Berk nu-și încredința viața în mâinile mecanicilor civili ai Orașului, care nu erau în stare să întrețină într-o formă decentă nici măcar vehiculele publice cu pedale.

Cormack era hotărât să înmoaie inima pilotului recalcitrant și, treptat, reușea. Comunitatea era de primă importanță, nu individul, care era un moft, da, domnule. Cei care se cramponaseră de aparatele lor se ajutau unii pe alții să rămână în viață și în picioare cât le stătea în putință, dar Berk știa că pilotul vagabond era o rasă pe cale de dispariție.

În mai multe feluri.

— Am încercat să vorbesc cu tatăl tău, să treacă la aripa fixă, dar avea un fix cu mașinile astea de tuns iarbă ale lui. Iar *el* avea dreptul de a face cam tot ce-i trecea prin cap. Tu însă nu ești bătrânul, iar Taylor a ieșit la pensie.

Cormack schițase un zâmbet mic, triumfător, reptilian.

— *Eu* sunt acum consilier cu problemele de transport, și este datoria mea să fac acest birou să funcționeze cât mai eficient posibil. Ceea ce înseamnă că uneori va trebui să fiu nepopular cu vechii prieteni. Îmi pare rău, Berkeley.

Berk îl văzuse pe tatăl lui convingându-l pe Taylor să-i dea combustibil și învățase de la bătrân care sunt avantajele tinerii în frâu a furiei, cum să-și ascundă frustrarea, cum să folosească favorurile și vinovăția, cum să mintă. La cei optsprezece ani ai

lui, Berk cunoștea unele elemente de bază ale diplomației și ale birocrației. Cormack însă nu era Taylor. Așa că făcuse ce ar fi făcut și tatăl lui...

— Ai dreptate, de bună seamă, spusese el punându-și în voce toată sinceritatea de care era în stare. Înțeleg. Sunt sigur că și tata ar fi înțeles. Îți mulțumesc, oricum, Leonard. Nu-i nici o supărare, crede-mă.

Cormack zâmbise satisfăcut. Berk îi strânsese mâna, îl lăsase chiar pe ticălos să-l bată pe spate la plecare. Avea să vină o vreme, Berk știa, când nici asta nu avea să mai meargă. Era Cormack un ticălos fără inimă, dar nu era nici orb, nici prost.

Așa că, fiu al tatălui lui, Berk găsise pur și simplu o altă modalitate. Până la urmă, își aranjase zborurile de unul singur, fără să știe nimeni. Vorbise cu Malik, pilotul căruia Cormack îi dăduse cursa poștală spre vest, și făcuseră schimb. Berk își cumpăra plătindu-i lui Malik, din buzunar, combustibilul suplimentar necesar. Atâta vreme cât putea fiecare să predea rapoartele întocmite purtând semnătura celuilalt, Malik era mai mult decât fericit să scoată un profit. Malik putea să-și ia în continuare un salariu mai mare, plus ceva pe lângă, de bere. Berk făcea rost de combustibil și de timp.

În orice caz, Cormack nu-i era nici un fel de prieten lui Malik. Nu erau prea mulți piloți și formau un grup unit. Cormack își făcuse drum în Primărie trădând interesele private ale foștilor lui colegi pentru a obține voturile altor sectoare, mai mari și mai puternice, ale Transporturilor. Taylor, cel puțin, avusese oarecare idealism și entuziasm pentru explorări, cu un ochi spre viitor. Ambiția lui Cormack, îi devenise cât se putea de clar lui Berk, era pur și simplu puterea personală și controlul, sub pretenția unității Orașului.

Cormack avea să afle în cele din urmă despre schimb, iar Malik și cu el aveau să se aleagă cu câte un perdaf, dar asta avea să se întâmple mai târziu.

Acum însă, era acum.

Pentru un moment, durerea din piept îi aduse lacrimi în ochi. Clipi, surprins. Își șterse lacrimile amestecate cu transpirația de pe obraji și începu să zboare în zigzag peste câmpiile întinse,

pustii.

Mult dincolo de Ohio, pământul se transforma brusc într-un vast deșert, nisipul trecând de la o dună mișcătoare la alta. Cât se vedea cu ochiul, pe mai bine de o mie de mile spre vest, erau numai terenuri nefolositoare, pietroase, pământ uscat, pe întinderea căruia nu mișca nimic, în afara vântului. Mississippi își săpa în continuare drumul prin mijlocul pustiului, un firicel de viață în sălbăticie, dar Berk știa că terenul era complet gol până la poalele Munților Stâncoși, ascunși departe, mult dincolo de orizont.

Lui Berk nu-i venea să se gândească la ce făcuse tatăl lui departe, în deșert. Dacă bătrânului îi dăduse prin cap să zboare până ce avea să se prăbușească, nu era nici un chip ca Berk să-l mai găsească vreodată. Dar dacă pur și simplu se afla în cercetare? Dacă fusese ceva prin măruntaiele suculente ale arhivei bibliotecii care-i trezise interesul, îl trimisese în cercetare prin inospitalierele ținuturi de șes? Dacă încă... mai trăia?

Irene II era un elicopter ceva mai mare decât Vioara Întâi, avea o rază de acțiune mai mare. Era un milion de mile pătrate de nimic spre vest, iar șansele lui Berk de a-l găsi erau practic nule.

— Nu-i nevoie să cauți, Berk, îi spusese Irene.

La optsprezece ani, încă nu avea dreptul la o locuință individuală. Nu îl deranja, totuși, faptul că locuia tot cu părinții. Stătea la masă în bucătăria mamei sale, privind spre locul unde ar fi trebuit să se afle bătrânul. Ar fi stat aplecat, sprijinit pe coatele lui osoase, sorbindu-și zgomotos cafeaua din cereale. S-ar fi scărpinat pe furiș pe capul care începuse să-i chelească, cu pete de un roșu iritat în locurile de unde părul îi căzuse în smocuri. L-ar fi hărțuit pe fiul lui cu întrebări puse cu vocea lui spartă, cu râsul lui șuierător din plămânii bolnavi, cu ochii triști înapoia zâmbetului.

Scaunul din lemn de nuc, cu spătar, îi întorcea, gol, privirea.

— Trebuie să caut, mamă, îi răspunsese el calm.

Ea dăduse din cap. Înțelesese. Nici unul dintre ei nu-și exprimase cu voce tare speranța că bătrânul ar fi putut

supraviețui mai mult de o săptămână Afară. Nu vara.

Astfel încât atunci când semnul întunecat, abia vizibil, din depărtare îi atrase privirea, Berk aproape că-l trecu cu vederea. Nu voia să-l vadă. Dar trebuia și, împotriva lui însuși, înclină Vioara Întâi către pata neagră din mijlocul deșertului de nisip.

Așeză elicopterul pe pământ, în fierberea nisipului stârnit în jur de suflul elicelor. Vântul împrăștie praful ca pe o cortină când palele se opriră, dezvăluind privirii urâta cicatrice din pământul pietros. Când deschise ușa, căldura îl izbi cu furie răzbunătoare.

Nu era nici o îndoială că era Irene II. Citi urmele din țărână și văzu cu ochii minții ce se întâmplase. Elicopterul căzuse cu botul în jos, izbindu-se cu toată viteza de pământ. Explozia împrăștiase fragmente în toate direcțiile, o izbucnire violentă de foc și entuziasm în singurătate. Elicopterul și omul care-l pilotase detonaseră împreună într-o furie arzătoare, un sălbatic, scurt strigăt de sfidare bubuind prin liniște.

Nu mai rămăsese prea mare lucru din corpul chircit al bătrânului pentru îngropăciune. Berk se ghemui în nisip, luând în mână pe rând fragmente de metal fărâmițat, o bucată de țesătură arsă, o așchie de os. Avea ochii uscați. Îl plânsese pe bătrân luni de zile, știind că momentul nu avea să mai întârzie. Soarele îi ucisese tatăl exact la fel cum o făcuse și căderea. Acum, că totul se terminase, Berk descoperea că nu era în stare să simtă mare lucru.

Se uită pieziș la soare, întrebându-se de ce nu se dusese bătrânul cu Irene II mai departe decât puteau ajunge vreodată privirile iscoditoare ale fiului lui? De ce distrusese el unicul elicopter, în afara Viorii Întâi, care exista în Oraș? De ce nu-și luase el măcar la revedere? Fusese un accident? Fusese un impuls? Înnebunise pur și simplu la sfârșit?

De ce, tată, de ce?

Berk fu tentat, să strângă pietre, să înalțe o cruce, să facă ceva pentru a marca moartea tatălui lui. Un fel de memorial, un ritual, orice.

În cele din urmă, se ridică în picioare și se întoarse la locul unde-l aștepta Vioara Întâi, cu soarele ucigaș jucând frumos pe

palele ei ce chicoteau învârtindu-se leneș deasupra. Lăsă locul prăbușirii cum îl găsise, neatins.

Cumva, părea că așa era corect.

CAPITOLUL PAISPREZECE

12 aprilie 2242

Durere.

Conștiență roșie, care i se înălța prin șira spinării pentru a-i exploda în craniu. Auzi pe cineva scâncind și tresări realizând că era propria lui voce. Umărul îl durea, iar capul îi pulsa.

Zăcea într-o rână, cu partea de sus a corpului proptită pe jumătate într-un colț plin cu moloz, cu picioarele răsucite sub el. Se mișcă, amețit, și simți capetele oaselor frânte ale brațului ciocnindu-se unul de altul. În gură avea gust de sânge.

Ceva îl atinse pe piept.

Ochii i se deschiseră singuri, dintr-o tresărire, și se uită la cineva care stătea pe vine în fața lui, la o distanță ceva mai mare de un braț. Se retrase speriat, încercând să se ferească de lovitura care trebuia să urmeze. Silueta nu se clinti.

Își focaliză privirea prin semi-obscuritate, abia reușind să distingă trăsăturile umbrite ale unei fete a cărei siluetă se contura în cadrul sfărâmat al ușii. Piei netăbăcite, cu blana în afară, îi acopereau umerii, alcătuind o mantie jerpelită, și picioarele, închipuind niște pantaloni grosolani. Lângă ea, un sac din același material, așezat peste moloz. Fata își dădu la o parte smocul de păr negru, încâlcit, ca o rogojină, care-i atârna peste figură, și-l cercetă critic, cu ochi negri, adânci, încercănați.

Avea o bară lungă din metal, cu un cârlig zimțuit la un capăt și cu o măciulie rotundă la celălalt. I se odihnea între genunchii îndoiți, lucind mortal în lumina slabă. Se aplecă înainte, încrețindu-și ușor nasul când îl mirosi.

— ’I murit? întrebă ea.

El nu știu ce să răspundă. Fata își miji ochii și ridică bara din fier, împungându-l iarăși în piept, cu capătul cu cârlig. El își ridică la față mâna teafără, într-un gest de apărare, lipindu-se cu spatele de perete. Ea își înălță capul, privindu-l cu atenție.

— ’I murit? repetă.

— Nu, răspunse el cu glas dogit. Te rog... nu-ți fac nici un rău.

Ea zâmbi subțire, mai degrabă o expresie de amuzament întunecat decât o liniștire. Se întoarse spre lumina roșietică a soarelui ce se strecura prin cadrul ușii, adulmecând aerul ca un animal, atentă, circumspectă. După un moment, se întoarse iar spre el.

— Te are? întrebă.

Avea un accent greoi, ciudat. Nu fu sigur nici dacă nu cumva spusese „cine oare“. Sau poate fusese „te doare“?

— Mă cheamă Berk. Sunt din... Oraș, departe ce aici, dincolo de munți. Sunt rănit. Am brațul rupt, zise el, acoperind ambele întrebări.

Ea îl privi pieziș, ca și cum el ar fi vorbit într-o limbă stâlcită, străină, pe care nu o înțelegea. Un zgomot ca o darabană, de undeva, de deasupra lor, ca și cum șobolani mari ar fi umblat prin pereți, o făcu să arunce o privire ascuțită în jur, scrutând întunericul. Zgomotul încetă.

— Nimic bun aici, zise ea, vorbindu-și liniștită.

Îl privi, cu interesul pierindu-i de pe chip. Apucă sacul într-o mână și cumpăni bara de fier în cealaltă începând să se retragă, îndepărtându-se de el.

Darabana se auzi mai aproape. Berk își simțea inima bătându-i nebunește în piept, și capul i se învârtea, cu scânteieri negre la periferia câmpului vizual. Își dădu seama că probabil suferise și o comoție, în afară de mâna ruptă, și se afla periculos de aproape de un nou leșin.

— Așteaptă, strigă el înnebunit după fată. Nu mă lăsa singur aici. Ajută-mă, te rog...

Ea se opri la marginea grămezii de moloz ce se revărsa prin gaura din peretele clădirii, uitându-se înapoi spre el, cu surprindere în privire.

— De ce? întrebă, ca și cum ideea i-ar fi fost total nouă.

El reuși să se târască în genunchi, încercând să nu ia în seamă durerea ascuțită din braț.

— Te rog, spuse iar, cu răsuflarea întretăiată, incapabil de alt gând, brusc îngrozit când își dădu seama că fata voia să-l lase la discreția cumpliților copii, care aveau să-l termine.

Ea se încruntă și adulmecă iarăși aerul.

— Nimi' bun aici, repetă și se făcu nevăzută de partea cealaltă a grămezii de moloz, spre ieșire.

Berk se prăbuși pe burtă, cu toate rănile arzându-l ca focul. Zgomotul din pereți era mai puternic. Auzea șușotelile copiilor apropiindu-se.

— Ah, Doamne, ah, Doamne, suspină el.

Se târî către gaura prin care plecase fata. Vârtejul tenebros îi inundă conștiința, doborându-l. Se opri, luptându-se să rămână treaz, scormonind cu mâna teafără în grămada de moloz. Când își ridică privirile, fata se întorsese și stătea iar pe vine în fața lui. Începu să vorbească, o avalanșă de cuvinte, pe care nu prea reușea să le înțeleagă. Mâna ei liberă reteză aerul cu un gest repezit.

— Ce? Ce? imploră el cu disperare.

— Te ajut, mă ajuți, da? întrebă ea, rostind rar.

Orice.

— Da, încuviință el, abia șoptit.

Ea ezită, apoi își dădu drumul în jos pe grămada de moloz, făcând să se rostogolească la vale bucăți de cărămidă și nisip. Apucându-l de subsuori, începu să-l tragă în sus, spre gaură. În spatele lui, șușotelile crescură în intensitate. Ceva se strecură prin întunecime.

Fata îl lăsă și sări peste corpul lui, șuierând în întuneric un stacatto de vorbe din care Berk nu înțelese nimic. Șușotelile încetară, lăsându-se o tăcere prevestitoare de rele. Ea se roti brusc, strigând și plesnind cu bara de fier într-o coloană care suporta ceea ce mai rămăsese din acoperiș. El se retrase când coloana se cutremură lăsând să cadă peste ei o ploaie de praf și moloz.

Între timp, ea îl apucase iar, târându-l fără menajamente spre ieșire, rânjind prietenos. Berk nu-și putu reprima un geamăt de durere și de frică. Se treziră deodată în lumina orbitoare, căldura bruscă prăvălindu-se asupra lor ca plumbul topit. Gâfâind, ajutându-se și cu genunchii, ea îl ridică și-l țintui de perete, ținându-l de cămașă, îl privi atent, cu ochii mijiți, până ce Berk reuși să se ridice pe picioarele lui, tremurând. Atunci ea dădu din cap. Săltându-și sacul în spinare cu o mișcare

viguroasă, îl apucă de gulerul cămășii și-l trase după ea în lungul străzii murdare, strângând în mână bara de fier, gata să izbească cu ea. Se ținură pe lângă ziduri, umblând repede. Deodată, fata se opri, întorcându-se să-i facă vânt într-un cadru distrus de ușă, înfundat cu cărămizi sparte și cu bucăți de scânduri pe jumătate putrezite.

— Taci, șopti ea, înghesuindu-se lângă el în spațiul strâmt.

Berk își strânse la piept brațul rupt, cu rana sângerând din nou, cu degetele lunecoase. Strânse din dinți, străduindu-se să nu scoată nici un sunet. Ea se aplecă cu precauție în afară, adulmecând strada. Berk nu-și putea da seama cum de putea mirosi ceva peste propria ei duhoare.

Fata îl smuci deodată de gulerul cămășii, obligându-l să se ghemuie în cadrul ușii, amândoi cu spatele lipit de stiva de material de umplutură. În colțul îndepărtat al străzii, umbre unduiau în lungul zidurilor. Fata își arcui gâtul și scoase un sunet ușor, sinistru, care-i ridică lui Berk părul în cap, un sunet care stârnea coșmaruri. El scânci, fără să vrea.

Imediat, îl smuci spre ea, destul de aproape ca el să-i simtă părul atingându-l pe față, și răsuflarea acră arzându-i pielea.

— ’I murit? șopti ea.

El negă ușor din cap, incapabil să vorbească. Sub streașina părului, pe fruntea ei, văzu adunându-se broboane de sudoare, ce se scurgeau încet prin stratul de praf albicios așternut pe pielea întunecată. Ochii ei injectați, mijiți în orbitele adânci, îl țintuiau fioros, fără să clipească.

— Atunci, ’ne gura ’nchisă, ori mori mereu, sigur.

Îi făcu vânt înapoi, izbindu-l cu spatele de zid, cu degetele încleștate zdravăn de gulerul lui.

Umbrele de pe zid încremeniseră și, după un lung moment, un sunet mai grav îi răspunse din strada pustie. Fata se mai relaxă puțin.

— Strânge, șopti ea.

El nu-și dădu seama dacă fusese o comandă sau o constatare, așa că nu zise nimic și rămase nemișcat, așteptând. Ea îi dădu drumul, lăsându-l să cadă în genunchi și, uitând de el, începu să scotocească prin sac, dând la iveală un pachețel. Se ridică

repede, aruncă legătura în stradă și se ghemui iar, înainte ca obiectul să atingă pământul.

Zăcea în mijlocul străzii, în vreme ce ei rămaseră ghemuiți în firida lor. Lui Berk începură să-i tremure picioarele. Brațul rupt i se clătina din locul unde era rupt; sânge proaspăt curgea în pârâiașe de un roșu surprinzător de strălucitor, peste cel uscat. Ea adulmecă, scărpinându-se alene între picioare, sub veșmântul din piei.

După câteva minute, Berk văzu una dintre umbre desprinzându-se de zid. Un băiat micuț, pe jumătate dezbrăcat și acoperit cu dungi de vopsea colorată, țâșni în stradă, înhăță pachețelul și se retrase la fel de repede. Fata zâmbi fugar, lăsând să i se vadă pe fața întunecată dinții mici și albi. Apoi umbrele dispărură. Ea dădu din cap ca pentru sine și se ridică în picioare, cu mâna încleștată din nou pe cămașa lui.

Berk stătea în genunchi. Prin cap i se învârteau scânteieri roșii și negre, rău prevestitoare. O sudoare rece îi dădea frisoane.

— Așteaptă, te rog... se milogi el, strângându-i încheietura cu mâna însângerată. Numai o clipă...

Vomită deodată, încovoiat, cutremurându-se.

— ’I făcut? întrebă ea, impasibilă.

El încuviință, fără un cuvânt.

Fata îl ridică în picioare și-l trase fără să-i mai dea răgaz în lungul străzii, într-o fugă ghemuită. Dădură colțul, în partea opusă celui după care dispăruseră umbrele, apoi un altul. Berk se simțea cuprins de toropeală. Pe jumătate conștient, se străduia să se țină pe picioare, continuând să se clatine în urma fetei, continuând să se miște. Ea își găsea calea cu iuțeală printre ruine uriașe, prăbușite în stradă, un drum șerpuitor, înșelător, ținându-se pe la umbră și pe lângă ziduri.

O țâșni în lungul unei străzi strâmte, dintre două clădiri înalte din cărămidă. Berk își ridică privirile spre un leu sculptat din piatră, care se uita fioros din colțul unei intrări de marmură, răsturnat peste capul perechii lui, sfărâmate și prăvălite pe pavaj. Se uită prostit la el, ca și cum ar fi însemnat ceva, ceva ce el probabil că uitase. Fata îl îmbrânci înăuntru fără menajamente.

Ferit de strălucirea soarelui, aerul din interiorul clădirii era mai rece. Fata se opri, permițându-i să se lase la pământ, în încercarea de a-și recăpăta suflul, dându-i vreme să-și acomodeze ochii la întuneric. Interiorul clădirii era relativ intact, cu toate că fusese golit de mult timp.

— Al meu, zise fata. Aici sigur.

El dădu aprobator din cap, simțind o detașare stranie, prizonier încă șocului. Ea se așeză pe vine în fața lui, privindu-l cu atenție.

— Am brațul rupt, zise el iarăși, ca prin vis, cu vocea sunându-i străină.

Scânteile negre și roșii îi reveniră la periferia câmpului vizual, ispitindu-l să se întindă pe dușumea, să le lase să-l inunde.

Ea se întinse și-i prinse bărbia între degetul mare și arătător.

— Deschide, zise.

Dându-se mai aproape, îi mirosi răsuflarea, apoi îi șterse transpirația de pe frunte cu vârfurile aspre ale degetelor. Supse umezeala de pe degete, strâmbându-se.

Se afla acum sub îngrijire. Întreaga durere și oboseală și șocul năvăliră asupră-i; genunchii îl lăsară. Alunecă în jos, nemaidorind altceva decât să se întindă pe podeaua rece, din piatră.

— Nu, spuse ea. Nu aici.

Îl trase în sus, așezându-l iar pe picioare, dându-i ace de durere ascuțită prin braț. El suspină din cauza durerii neașteptate, neputând să-și stăpânească lacrimile, cu capul pulsându-i.

Fata reuși cumva să-l împingă și să-l tragă în jos pe niște scări, printr-un coridor lipsit de lumină. Îl târî obligându-l să umble iute prin beznă. Văzu niște trepte coborând în spirală și imagini fugare de spații largi, strălucitoare, lumini și culori amestecate laolaltă, până când nu mai fu în stare să mai facă nici un pas. Își dădu seama că nu-i mai păsa dacă trăiește sau moare, nu mai voia decât să se oprească, să se întindă pe jos. Un murmur depărtat, de întunecime caldă, năvăli înăuntru ca bătăile unei inimi, și o ceață ușoară se învălătuci asupra lui înconjurându-l, scăpat de durere și de lumină...

Se trezi greu, dezorientat și lipsit de vlagă, cu un miros greu de mucegai în nări. Era întins pe un morman de haine vechi, grosolane, cusute laolaltă ca să alcătuiască o saltea. Peste corpul gol avea aranjată o cuvertură zdrențuită, cu câteva găuri peticite grosolan. Se mișcă ușor și auzi scârțâitul împletiturii din piele prinsă de cadrul din fier peste care era așezată salteaua.

În cealaltă parte a încăperii slab luminate o văzu pe fată, care se uita inexpresiv la el. Rămase liniștit, privind-o, până ce ea se întoarse către o masă scundă, rahitică, acoperită cu un amestec ciudat de lucruri pe care Berk nu le recunoscu.

Brațul îl durea și-i pulsa greu, regulat. Se uită la el. Era prins pe o placă netedă, bandajat cu îndemânare, și i se odihnea pe piept, legat cu o fâșie subțire de pânză lângă corp. Mirosea urât. Degetele îi erau umflate și julite, încovoiate în jurul capătului plăcii. Le trase ușor, încercând să le întindă, și simți cum le traversează un val de durere vie. Cu mâna teafără își atinse capul, cercetător, simțind bandajul gros din jurul frunții. Un ochi i se închisese complet; pielea umflată din jurul lui era dureroasă. Gura îi era uscată, buzele crăpate. Falca îl durea; atinse cu limba locul de unde îi lipseau două măsele.

Dar trăia.

Cercetă încăperea din priviri. Era largă, vreo trei sute de metri pătrați, estimă el, și, cu excepția colecției de fleacuri care stăteau împrăștiate pe jos, aproape goală. Pe latura îndepărtată, un rând de ferestre înalte, acoperite cu draperii grele, lăsau să pătrundă înăuntru fâșii de lumină și pale de aer cald pe la rame. Un morman de lemn vechi de foc, despicat, scaune din lemn sfărâmate și ramuri subțiri, cenușii, de copac uscat erau înghesuite neglijent într-un colț, alături de un cazan metalic de gunoi, înnegrit și turtit, proptit pe o platformă clădită din cărămizi. Fumul lăsase o dungă de funingine pâsloasă pe peretele de pe care tencuiala stătea să cadă, până la o gaură spartă în tavan.

Fata stătea ghemuită, cu picioarele subțiri sub ea, în fața unei mese joase, cu picioarele tăiate scurt. Stătea întoarsă cu spatele spre el, amestecând pulberi ciudat mirositoare și licori din sticluțe misterioase. În fața mesei, prins în perete, un dulap

lung, metalic. Dulapul era încărcat cu o amestecătură de sticle umplute cu lichide sinistre de diferite culori, canistre din metal cu etichete ilizibile ce stăteau să cadă, tăvi cu mici unelte metalice și cu pachețele enigmatice. Din când în când, fata deschidea un recipient fără nici un semn distinctiv, mirosea de încercare sau lua cu degetul și punea de probă pe limbă.

Se uită în spate la el când îl auzi tușind ușor.

— Iartă-mă, zise el liniștit. Mi-e foarte sete.

Ea îl privi inexpresiv, apoi continuă să împacheteze mici cantități din amestecurile ei. El așteptă încă puțin.

— Este ceva apă? întrebă.

Vocea îi era răgușită, gâtlejul uscat.

Ea repezi un deget în direcția cazanului de gunoi.

— Acolo, spuse fără să-și ridice privirile.

El dădu din cap uluit.

— Okay, mulțumesc frumos, murmură.

Se sculă cu grijă, lăsându-și picioarele peste marginea patului. Își descoperi pantalonii și cămașa zăcând pe jos într-o grămadă neglijentă. Aplecându-se prudent, simți cum îl ia amețeala. Îi luă câteva minute lungi și dureroase ca să-și tragă pantalonii peste picioarele goale, mânjite cu dungi de murdărie. Nu se mai osteni și cu cămașa. Rămase nemișcat un lung moment, gâfâind din cauza efortului.

Ridicându-se pe picioare șovăitoare, reuși să meargă clătinându-se până la cazanul de gunoi și să găsească găleata cu apă. Nu era nici o cană. Își băgă mâna zdravănă în apa murdară, întrebându-se dacă era prudent. Nu prea conta, hotărî el. Fără ea, oricum ar fi murit în curând. Era caldă și avea un gust sălciu și metalic, dar bău, sorbind cu lăcomie din căușul palmei.

Se sprijini de cazanul de gunoi, să se țină pe picioare, uitându-se la grătarul plin de grăsime, așezat în echilibru pe buza lui, și la grămada de oase de animal, de sub el. Își dădu seama cu surprindere aproape prostească de faptul că ajunsese la capătul puterilor. Picioarele îi tremurau și se lăsă la podea, cutreierat de un nou val de amețeală.

Când deschise ochii, fata reușise cumva să-l pună înapoi în patul mucegăit. Clănțănea din dinți fără să se poată controla.

Era acoperit de sudoare, ardea de febră, dar cu toate astea, capul îi era extraordinar de clar și de ușor.

Fata desfășura bandajul de pe scândurica de la brațul lui rupt. Brațul îi zăcea ca un lucru mort, umflat și învinețit. Gaura prin care străpunseseră capetele oaselor supura, puroiul gălbui amestecându-se cu sângele. Bandajele din cârpă miroseau ca și brațul lui, înțepător, umezite de mizeria abundentă, cu iz de boală și de putreziciune. Pe piele, în jurul rănii, radiau dungi albicioase. Cangrenă, era sigur de asta.

— Oh, Doamne, murmură el șocat și speriat.

Fata luă cu un deget din rana supurândă, frecă între degete și adulmecă mirosul. Apoi puse degetele pe limbă. Înainte ca el să poată reacționa, se aplecă și-i linse sudoarea de pe fruntea încinsă. Privi gânditoare, încruntându-se.

— Nu mișca, ordonă ea și se duse la masa cea joasă.

O privi cum amestecă felurite pulberi, pune într-un vas plante uscate și toarnă peste ele câteva picături dintr-o sticlă, obținând o pastă verzuie. Se întoarse și turnă pomada verde în rana deschisă. Ștergând cu degetele pasta rămasă pe pereții vasului, i-o aruncă peste față.

— Mănâncă asta, zise.

Fără să opună rezistență, Berk o lăsă să-i scurgă pasta groasă în gura deschisă. Avea un gust amar, ca de rășină, și o înghiți repede, cu un ușor fior.

La naiba, se gândi. Poate l-o ucide din milă, mai repede decât cangrena.

Fata îi legă iarăși brațul de scândurică, având grijă ca rana să fie complet acoperită cu pomadă verde. Cârpele proaspete nu arătau de loc mai curate decât celelalte, dar măcar erau uscate. Uitându-se, urechile începură să-i țiuie și simți cum corpul i se face deodată greu.

— Oh, zise el cu surprindere. Mă simt ciudat.

Sau cel puțin crezu că spune ceva, dar vorbele îi ieșiră stâlcite, iar ea nu reacționă.

Fata îi înfășură cârpa în jurul brațului, iar și iar, la nesfârșit, cu o mișcare monotonă, fără să se oprească, până când, într-un târziu, Berk își dădu seama că nu se mai afla acolo. Trecuse

cumva într-un somn tulburător, crepuscular, fără nici o graniță între veghe și vis. Fata se dizolvă în forme neclare, mișcându-se greoi prin conștiința lui, dând târcoale imediat dincolo de raza lui vizuală, irațional și vag înfricoșătoare.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

15 aprilie 2242

Când se trezi iar, febra arzătoare se dusese, iar capul îl durea, pulsându-i surd. Avea sentimentul că orele se scurseseră pe lângă el fără să le bage de seamă. Lumina era slabă, cenușie și rece, dându-i senzația că era dimineață, devreme. Se strădui să vadă prin întuneric și o zări pe fată ghemuită pe un morman de zdrențe și piei de animal, adormită, cu mâna ferm așezată peste bara metalică.

Nervos, își cercetă brațul rănit, mișcând ușor degetele. Durea mai puțin și, cu toate că nu putea fi sigur pe lumina asta, degetele păreau a se mai fi dezumflat. Ochiul lovit i se deschisese puțin; genele îi erau lipite cu urdori uscate, dar vederea părea a fi okay.

Nu putea dormi în liniște. Se uită în tavan și-și lăsă gândurile să-i hoinărească. Se gândi la Vioara Întâi, la ultima imagine a ei, zăcând jos în stradă, sfărâmată și părăsită. Gâtul i se strânse, pieptul îl durea. Era mai mult decât părăsit și pe jumătate mort. Își pierduse aparatul de zbor, prieten și moștenire.

Lacrimi începură să-i curgă, fierbinți, pe obraji când își permise în cele din urmă să suspine, nu de durere, ci de necaz. Se lăsă străbătut de un imens val de autocompătimire, după care zăcu, extenuat și uscat, până când lumina galbenă a soarelui de dimineață se strecură pe lângă marginile draperiilor grele, încălzind încăperea.

Fata se răsuci și se sculă în picioare. Își lepădase mantia, rămânând doar cu un fel de ciorapi lungi, jerpeliți, cu restul corpului gol. Se uită la el cu grijă, fără urmă de somnolență în priviri. Scărpinându-se alene, fără pudoarea conștiinței de sine, ea zâmbi deodată, cu o expresie de automulțumire, lipsită de căldură.

— ’Ști mai bine, spuse.

Era o declarație, nu o întrebare.

Îi examină brațul, desfășurându-i legătura și cojindu-i pasta

uscată de pe rană. Brațul era tot julit și zgâriat, dar se dezumflase. Rana, părând a nu mai fi infectată, avea coajă formată deasupra, încrețită și uscată.

Îi aplică deasupra rănii un strat și mai gros din pasta verde și îi înfășură iar brațul, fixându-i-l de plăcuța din lemn. De astă dată, în loc să-i mai dea să înghită ce rămăsese, își șterse degetele de pantalonii ei grosolani. Îi trase fără ceremonie picioarele jos din pat, obligându-l să stea în picioare, îi trecu o sfoară pe după gât pentru a-i susține brațul, și-i legă scândurica la piept.

Berk nu avea habar cât zăcuse inconștient. Se pipăi cu degetele pe bărbie și, luându-se după lungimea bărbii, își făcu socoteala că nu stătuse decât cu puțin mai mult decât crezuse la început. Îi era și foame, ceea ce părea a fi semn bun.

Ea făcu un pas înapoi și-l privi pieziș, cu capul ușor întors într-o parte.

— ’Ști urât, spuse în cele din urmă.

El clipi, surprins. Mort pe jumătate, mizerabil, flămând, rănit, ars de soare și umflat, nu-și imagina că oferă o înfățișare plăcută. Totuși, era uimit.

— Ce?

— Ce’ști așa urât? întrebă ea.

Vorbea rar, ca unui copil.

— Ai pielea ca o burtă de pește mort, stat prea mult în apă.

Pielea ei era de un maro închis, ca de castană, mai întunecată decât a oricărei persoane pe care o cunoștea el, la fel de închisă la culoare ca a copiilor din blocul turn. Părul negru, murdar, îi atârna, în cârlionți încâlciți, până mai jos de umeri. Avea oase subțiri, cu coatele și genunchii osoase și aspre. Sâni micuți, abia ceva mai mult decât niște sfârcuri împungând de sub pielea întinsă, nu făceau nimic pentru a-i acoperi coastele slabe. Ochi negri, injectați, îl priveau cu curiozitate din orbitele adânci, cu cearcăne dedesubt. Nu putea avea mai mult de doisprezece-treisprezece ani, dar nu avea nimic copilăresc în ea, nici o moliciune în liniile dure ale feței.

— Nu știu, răspunse el încurcat. Așa m-am născut.

— Ai cam aceeași boală cu Ferryman, poate, da’ tu n-ai ochi

sângeroşi, spuse ea gânditoare, studiindu-l. Aceeaşi piele, poate-o să te ucidă repede, soarele.

Berk îşi atinse cu grijă braţul rupt şi zâmbi larg.

— Am să am grijă de el, promise el în bătaie de joc.

Ea mormăi şi-i întoarse spatele, ducându-se iar la masa cu picioarele tăiate, din celălalt capăt al încăperii.

Simţindu-se mai puţin ameţit, Berk se ridică în picioare şi se aventură până la fereastră. Draperiile grele, mucegăite, dintr-un material grosolan, ţesut în casă, opreau cea mai mare parte a luminii şi a căldurii de afară. Cadrul ferestrei dispăruse de multă vreme, ca şi sticla pe care trebuia s-o fi ţinut cândva, lăsând goale deschideri de aproape doi metri înălţime. Ridică un colţ al draperiei şi se uită peste drum, la o construcţie din cărămidă aparentă. Lumina cădea pieziş, umbrele dimineţii acoperind strada îngustă şi murdară, aflată la trei etaje mai jos.

Lăsă draperia grea să cadă înapoi peste fereastră şi se întoarse să o studieze pe fată, care era aşezată la celălalt capăt al încăperii spaţioase. Stătea cu picioarele încrucişate înaintea mesei, văzându-şi de treabă fără să-l bage în seamă. El se îndreptă şovăitor spre dulăpiorul metalic, scund, aşezat lângă peretele din faţa mesei şi se lăsă cu grijă pe el. Zâmbind, încercă să-i prindă privirile.

— Ai nume? o întrebă.

Ea îşi ridică încet privirile spre el, aproape cu ostilitate.

— Sadonya, spuse în cele din urmă.

Mâinile i se mişcau fără astâmpăr printre recipientele, sticluţele şi pungile cu prafuri ciudate, materii vegetale măcinate, lichide întunecate la culoare. Aprinse o lumânare cu o brichetă turtită şi ţinu o lingură îndoită, cu o pudră închisă la culoare deasupra flăcării tremurătoare. Conţinutul lingurii începu să fumege şi se transformă într-un gudron, pe care-l lăsă să picure deasupra unor plante măcinate, într-un bol. Lumânarea împrăştia o lumină galbenă-tremurătoare, pe liniile severe ale feţei ei, peste un instrumentar metalic pe care Berk nu-l recunoştea.

— Sadonya, repetă el. Frumos nume.

Ea nu spuse nimic.

El își atinse brațul bandajat.

— Îți mulțumesc, zise.

Ea își miji ochii, cu suspiciune.

— 'Mi ce? întrebă ea plat.

— Îți sunt recunoscător pentru ajutor, încercă el o explicație, puțin încurcat. Nu vreau decât să-ți mulțumesc.

Ea nu zise nimic timp îndelungat.

— Nu-m' mulțumi. Nu-m' nimic. M-atingi, te fac fărâme, mort, îl avertiză ea. Te-ajut, m-ajuți. Târg. 'Sta-i tot.

El dădu încet din cap, observându-i nelipsita bară din fier proptită de masă, la îndemână.

— Okay, încuviință.

Ea îl privi cu atenție câteva momente, cu mâinile mișcându-i-se prin învălmășeala de pe masă. El îi susținu ferm privirea. Brusc, ea se aplecă spre el, adulmecându-l. Berk se trase înapoi, surprins. Ea mormăi și-și întoarse atenția asupra mesei.

Sadonya turnă conținutul răcit al bolului într-o punguță din piele, legându-i bine gura și așezând-o într-o grămadă, peste altele la fel.

El stătea liniștit, urmărind-o.

— Ce faci? întrebă el în cele din urmă, învins de curiozitate.

Ea nu-și ridică privirile.

— Gătesc.

Îi era foame, dar nu arăta prea apetisant.

— Mănânci asta? întrebă el neîncrezător.

— Ceva, răspunse ea.

Îl cercetă cu privirea.

— 'Ntrebi o grăma' de cum așa-uri tâmpite.

— Îmi pare rău, spuse el.

Conversația nu părea să se numere printre talentele ei cele mai mari. O privi în tăcere cum lucra, sprijinit cu spatele de peretele aspru.

Ea scoase o pipă micuță, zdrobi în ea câteva frunze uscate, o aprinse și începu să fumeze, în timp ce lucra, ținându-și pipa în gură. O ceață albăstruie de fum dulce, purtată de curenții de aer, se împrăștie prin încăpere, mirosind foarte asemănător cu ceea ce fuma bătrânul Heber. După o oră, ea făcuse o grămăjoară de

punguțe cu diferite amestecuri, stivuite frumos la o margine a mesei. Suflă în lumânare și se ridică în picioare. După ce le înghesui prin buzunarele ascunse ale mantalei din piei, se îmbrăcă, trăgându-și-o peste cap.

— Stai aici, zise ea țintuindu-l cu privirea. 'Ști-n siguranță cât stai la mine. Io tre' să mă duc să fac niște bizniz. Nu-mi atingi lucrurile.

— E-n regulă, cum zici tu, fu el de acord. Dar mi-e foame. Pot să mănânc și eu ceva, te rog?

Orice apel la politețe era irosit cu ea.

— La toți le e foame-ntruna, observă ea cu dispreț. Așteaptă. Am s-aduc ce-am să scot. Okay?

— Okay, încuviință Berk fără să înțeleagă.

Ea se opri în ușă, aruncându-i o privire tăioasă, neîncrezătoare.

— Nu pleci nicăieri și n-atingi nimic, repetă ea avertizarea. Mi-atingi lucrurile-ți fac curu' praf.

Apoi dispăru.

După vreo oră, încăperea deveni înăbușitor de încinsă. Prin aerul uscat pluteau firișoare de praf. Îi era foame, dar tot se simțea slăbit. Clătinându-se pe picioare, se întoarse la patul șubred, se lungi în el și începu să moțăie. După-amiaza se scurgea încet.

Aștepta.

După-amiaza se făcu seară și, după miezul nopții, se trezi și el, tremurând de frig. Camera era cufundată în beznă, iar zgomotele ușoare ale străzii îl făceau să se simtă vulnerabil și nervos. Acum, când somnul în care-l târâse febra trecuse, durerea și foamea trupului vindecându-i-se lent nu-i mai dădeau pace. Înfășurându-se în pătura mucegăită, dormi iepurește, așteptând.

Ea nu se întoarse decât dimineața următoare, târziu.

Modificarea zgomotelor din clădire, deși ușoară, fu suficientă să-l trezească imediat, pe deplin.

Se dădu jos din pat în patru labe și puse mâna pe cea mai apropiată armă pe care o putu găsi, un picior de scaun din grămada de lemne pentru foc. În momentul în care Sadonya

păşi în încăpere, el scoase un oftat de uşurare, valul de adrenalină făcând să-i tresară muşchii de durere. Ea îl descoperi ghemuit în dosul grămezii de lemne de foc, strângând în mână reteveiul, şi începu să râdă, cu o fornăială neplăcută de veselie.

— ’Şti *mul’* mai bine, zâmbi ea cu toată gura.

— Ai stat mult, explică el, încercând să nu-şi arate enervarea.

Ea ridică din umeri, cu un sac voluminos în spinare.

— N-are-a face, zise ea şi zâmbi afectat. ’Fost frică?

El se ridică şi picioare, dând drumul cu zgomot piciorului de scaun, înapoi în grămadă.

— Am avut şi motive să-mi fie, zise el cu răceală.

Ea scutură din cap, evident amuzată.

— Nimeni nu vine-aici. Ăsta-i locu’ meu.

Puse sacul jos.

— Tot ţi-e foame?

— Da, răspunse el.

Se aşeză înapoi pe pat, făcând să scârţâie curelele de piele peste care era pusă salteaua. Capul continua să-l doară cu intensitate ucigătoare, dar pielea îl mânca sub bandajul înfăşurat în jurul frunţii. Se scărpină în părul unsuros.

Ea scosese din sac o serie de lucruri, unele împachetate, altele, în mod tulburător, nu.

— Ştii să faci focu’?

În încăpere era o căldură înăbuşitoare.

— Vrei foc? Acum? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

Ea înfipse în două frigări subţiri din oţel patru animale mici, slabe, jupuite, fără capete şi cozi. Berk le remarcă tulburat picioarele micuţe, cu degetele strânse, lungi, aproape umane ca aspect.

În tăcere, se supuse şi începu, cu o mână, să facă focul în cutia de gunoi turtită. Aranjă bucăţile de mobilă sfărâmată şi lemnele noduroase peste o grămăjoară de iarbă uscată şi rămurele, împiedicat în mişcări de mâna stângă, legată la piept. Când Berk fu gata, ea aprinse o mână de hârtii boţite (pagini din ceea ce păreau a fi cărţi dinainte de Schimbare) cu o brichetă veche şi lăsă să cadă ghemotocul arzând în cazanul de gunoi. Focul ajunse repede la grătarul potrivit pe buza cazanului. Ea

puse la fript trupurile moarte, decapitate și jupuite.

Sadonya scoase câteva legume din sac, vreo cinci cartofi veștejiți, o mână de morcovi piperniciți și câteva cepe printre alte câteva plante pe care Berkeley nu le recunoscu. Așeză doi cartofi deasupra grătarului, iar pe ceilalți îi atârnă într-un cârlig, deasupra mesei. Mirosul cărnii fripte frânse rezistența lui Berkeley, făcând să-i lase gura apă.

După ce carnea și coaja cartofilor se prăjiră, ea luă o frigare cu poala mantalei, pentru a-și proteja mâna, o înfipse într-un cartof și se retrase într-un colț cu ea, uitându-se la el cu priviri amuzate.

Berkeley ezită, uitându-se în jur să găsească ceva cu care să ia frigarea din metal încins. Își descoperi cămașa atârnată unde și-o lăsase, pe capătul patului, și și-o înfășură pe mână. Străpunse cartoful rămas și se depărtă de foc. Camera se încinsese peste măsură, iar Berk trebuia să clipească mereu pentru a-și goni transpirația ce-i curgea în ochi.

Așezându-se pe pat, rupse un picior al animalului, împotrivindu-se senzației bruște de vomă ce-i întorcea stomacul pe dos și se forță să mănânce. Mestecă rar și înghiți, împingându-și în jos pe gâtlej carnea sârmoasă, uscată, o dată cu repulsia. Metodic, dădu gata amândouă animalele, apoi mâncă și cartoful uscat de copt. Mâncarea, respingătoare cum era, îi potoli foamea.

Ea îl privea din colțul ei, zâmbind ușor.

— Chiar din Oraș, omule? întrebă ea ștergându-și o urmă de grăsime de pe buze și întinzându-și-o pe obraz cu dosul mâinii.

El dădu din cap.

— De unde?

— Dinspre vest. Un Oraș, spuse el.

Arătă vag, cu frigarea.

— Se numește Pittsburg.

Ea azvârli un os curățit de carne spre cazanul de gunoi, sfâșiind un picior din cel de-al doilea animal.

— Nu-i ca aici? întrebă ea cu gura plină de carne.

Nu părea să înțeleagă noțiunea.

— Nu, răspunse el. Nu prea.

Nu ardea de discuții.

— Sadonya, de ce nu-mi spui despre aici?

Ea ridică din umeri.

— Aici e aici. Ăsta-i locu' meu. 'Și-n siguranț-aici, cât stai în'untru.

— Stai singură aici? De una singură?

Ea dădu din cap, mestecând.

— Nimeni nu stă cu mine că nu vreau eu, zise ea. Niciun 'furisit nu vrea să gătească. Mouse nu. Squeeze nu. Nimeni.

Era o notă inconfundabilă de mândrie în vocea ei.

— Eu sunt... făcut praf, Sadonya, spuse el. Cum așa?

Ea chicoti, ca și cum încercarea lui de a-i copia felul de a vorbi ar fi fost caraghios.

— Okay, răspunse ea, pe tonul pe care l-ar fi folosit un profesor răbdător cu un elev deosebit de mototol. Nu-s prea multe gătitoare. Eu, io-s înt'e Squeeze și Mouse, dar eu și cu locul meu, teritoriu neutru. Toată lumea are nevoie de gătit, amândoi vor, amândoi primesc, amândoi mă lasă-n pace. Se duc să se războiască-n altă parte. Se fac praf, morți, unii pe alții, nu-mi pasă. Mă lasă-n pace, io-s gătitoare pentru toți. Neutră. Pricepi?

Berk așa credea, și dădu din cap.

Încercă altfel.

— Unde anume e „aici"?

— Locul meu, spuse ea.

De astă dată, el o privi lung, până când, în cele din urmă, ea izbucni într-un râs mut, fără veselie.

— Locul ăsta-i cu totu-al meu, zise ea explicând atent. Uni-i zice Tom și Jeff, da' n-are-a face. Cele mai multe sindicate'i zice chiar așa, locu' gătitoarei, toți știu că-i al meu. Nimeni nu mă freacă, pen'că la toate sindicatele le trebui' gătit. Mie nu-mi plac domnii de vin și pleacă și-s prea deșteaptă să stau ba cu-n sulărău ba cu altu', așa că n-aleg pe nimeni. Stau aici singură. Gătesc pentru toți. Bine după mine.

Multe dintre cuvintele ei n-aveau nici un sens pentru Berk, dar mesajul lor era limpede.

— Gătitoare, întrebă el. E ca un doctor? Un vindecător?

Ea ridică din umeri.

— Gătitoarea-i gătitoare. Fac ce vrei.

Arătă cu bărbia către brațul lui, cu mâinile încă pline de carne friptă.

— Fac o pastă de care ți-am da' ție, suge toată otrava. Fac o grăma' de alte cioace mortale. Mestecușuri, de fumat, ce vrei, aia fac. Mai tot timpu' fac cioace, da' uneori fentez, ca după ce o ia razna vreun sindicat. Io nu fac comerț cu bucata cu așa ceva, da' pot, dacă vreau. N-are rost, după mine.

Zâmbi văzându-i figura nedumerită.

— Vând o cioacă lui Squeeze, după care poate că Mouse nu cade lat și poa' să mă ucidă moartă, numa' ca să fie sigur că nu se mai întâmplă a doua oară, explică ea. Sau poate chiar moare, iar urmașii lui poa' să se gândească că io l-am aranjat și vrea să fie chit. Mă omoară. Poate asta pornește o nebunie de se termină unii pe alții. O parte la pământ, strică echilibrul, îmi face prea mulți dușmani.

Se scobi între dinți cu o unghie murdară și ruptă, apoi întoarse capul și scuipă o bucată de zgârci. Își băgă iar în gură degetul murdar.

— Las' să fie toți ceilalți dușmani, spuse ea cu degetul în gură. Dacă fac o cioacă mortală, e doar pentru folosu' meu, pentru nimeni al'cineva. Mai to'timpu' fac numai pastă și cioace, îmi vă'de treabă, las pe ceilanți să-și va'de treburile lor.

Lui Berk i se păru că asta era o atitudine inteligentă și fu oarecum impresionat de bunul ei simț înnăscut. Pentru o tânără sălbatică, nu mult deasupra unui ranger, avea rudimentele unei atitudini politice naturale. Ar fi putut să-l învețe și pe Cormack unele lucruri.

— Și schimbi astea pe mâncare?

— Mâncare. Da. Și alte lucruri.

Aruncă ultimul os în grămada din spatele cazanului de gunoi, apoi se așeză pe dușumea, sprijinindu-se cu mâinile pe genunchi.

— Da' trebuie să fac multe de una singură. Mă face obosită întruna, zise ea privindu-l atent. Nimeni nu zice ești mort, nimeni nu te trece ca proprietatea lor, bine de mine. 'Ști

norocos.

Sadonya nu mai zâmbea, iar expresia ei îl făcu să simtă cum îl ia deodată cu rece.

— Sunt norocos?

— ’Ești urât, din Oraș, da’ tot mai poți vota. Niște „viețeluși“ te-au făcut praf, cre’ că putea trece examenu’ de intrare-ntr-un sindicat. Io, nu-mi pasă de nici-un ’furisit de sindicat. Nu-s a nimănui și așa vreau să rămân. Nu-mi tre’ mie nici-o dovadă de probă pentru nici-un juriu de egali de-ai mei.

Colțul buzelor, strălucind de grăsime, i se strâmbă într-un zâmbet ciudat.

— Ai noroc că te-am găsit io. Poate și io am noroc. Facem un târg, ca-ntre noi, bine?

Vocea îi era răgușită.

— Bine, încuviință el. Mă ajuți, am să te ajut. Ăsta a fost târgul.

În limite rezonabile, adăugă pentru el.

— Întocmai, zise ea cu răceală. De altfel, nu pari prea grăbit, nu?

Nu. Nu i se părea nici lui că ar fi.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

3 mai 2242

Rana de la braț i se vindecase destul de bine, deși se vedea că pielea avea să rămână încrețită, o amintire de neșters. Nu trecuseră decât câteva săptămâni, dar oasele rupte păreau a se suda, iar durerile de cap se mai domoliseră, până ce deveniseră suportabile. Măcar nu mai vărsa.

Astea erau noutățile bune.

De vreme ce tot nu se ținea bine pe picioare, trebuia să-i ceară ajutorul pentru a-și satisface necesitățile elementare. Fata adusese o găleată ciobită pe care să se așeze, și-l ținea de braț când trebuia să se ridice, cu pantalonii în vine, de pe toaleta improvizată. Ea nu băga în seamă această pierdere a demnității, după cum nu părea să fie conștientă nici de propria ei goliciune. Îi lăsa găleata folosită alături de pat, unde se împuțea până se plângea el destul pentru ca ea s-o scoată din cameră.

Dar nu mult după ce fu în stare să stea singur în picioare, aflându-se lângă una dintre ferestrele înalte, Berk dăduse într-o parte draperiile putrezite, ajutându-se de cotul brațului bandajat și se zorea să-și tragă jos fermoarul pantalonilor cu mâna stângă.

— Ce faci acolo? întrebă Sadonya din locul unde se afla „gătind” fără încetare la masa ei joasă.

— Fac un pipi, zise el strâmbându-se și dându-i drumul peste pervaz, în stradă.

Ea se ridică și veni lângă el, să se uite, încruntându-se când Berk termină.

— Are ceva? întrebă el, ușor scos din sărite.

— Da, răspunse ea. Sigur, la naiba. Nu te pișI în stradă.

— Bun, atunci, spuse el cu răbdare exagerată. Unde preferi să mă piș?

Ea îi aruncă o privire ucigătoare și smuci din cap către ușa încăperii, ieșind fără să se uite dacă vine după ea. Berk se scutură și-și trase iute fermoarul, grăbind, pe picioarele încă

șubrede, s-o prindă din urmă.

Era pentru prima dată când ieșea din camera mare. Se opri în cadrul ușii, sprijinindu-se cu o mână de canat. Un coridor lung se întindea în ambele direcții, cotind în unghi drept la cele două capete.

Sadonya apăru de după colțul din stânga lui.

— Hai, zise ea cu supărare în glas și dispăru iar.

Berk se grăbi cât putu de tare, simțindu-se amețit. Dând colțul, o văzu așteptându-l nerăbdătoare, la mijlocul unui hol strâmt, un pasaj acoperit cu sticlă, suspendat la vreo zece metri deasupra străzii. Urmărind-o pe Sadonya, aruncă o privire prin sticla murdară, cu dâre, către clădirile înconjurătoare, din cărămidă roșie. Pasajul dădea într-un alt coridor.

Parcurse un alt coridor lung, punctat cu goluri fără uși, de ambele laturi. Sadonya îl aștepta în capătul lui. Coridorul se deschidea într-un balcon larg, ce înconjura o enormă curte interioară acoperită. Lumina soarelui pătrundea înăuntru printr-un tavan din sticlă plasat la nivelul etajului nouă, care împrăștia o strălucire albă peste zidurile albe, pline de ferestre. O singură pasarelă traversa curtea interioară, la cel de-al treilea etaj.

— Isuse, exclamă el privind în jur.

Era zăpușeală înăuntrul curții interioare, dar nu insuportabilă. Puțina umezeală din aer îi mângâie obrajii nerași. Două etaje mai jos, curtea fusese umplută cu pământ, iar între straturile amenajate erau construiți neîndemânatic mici pereți despărțitori, din pietre de pavaj, și poteci de legătură. Plante tinere creșteau în rânduri.

Sadonya îi făcu semn din cap către un capăt al pasarelei ce se întindea la trei etaje deasupra grădinii. El o urmă.

În mijlocul podului se afla un jgheab lung, o distilerie simplă. O porțiune a jgheabului era acoperită cu bucăți de sticlă. Din el se răspândea o duhoare grea, acră. Sadonya arătă spre un capăt al jgheabului.

— Pișă acolo, zise ea.

Urina, văzu Berk, se scurgea către capătul jgheabului, unde sticla acționa ca un vaporizor. Condensul provenit din apa ce se

evapora picura de o parte și de alta a sticlei în mici furtunașe ce se scurgeau într-un bidon mare metalic, cu capac. Pe pereții jgheabului erau prinse cristale galbene de urină uscată.

Sadonya luă un furtun atașat la partea de jos a vasului de colectare și răsuci un robinet. Un firicel de apă începu să picure prin sita fixată la capătul lui. Capătul furtunului era prins de o prăjină lungă. Sadonya ținu capătul furtunului cât de departe putea ajunge prăjina dincolo de marginea pasarelei, lăsând apa să picure peste plantele de dedesubt.

— Când ai rahat, i-un al' loc, spuse ea.

Arătă cu degetul mare către un alt bidon metalic, de la marginea grădinii de jos. Trepte abrupte coborau până la partea de deasupra a cazanului peste care fusese aranjat un scaun alb din porțelan, pe o platformă ce se clătina. La capătul de jos al scărilor, Berk descoperi găleata ciobită. Nu avea nici o îndoială în privința îngrășământului folosit de Sadonya pentru grădină. Instalația sanitară era primitivă, dar neînduplecat de logică.

— 'Kay? întrebă ea.

El dădu din cap. Satisfăcută, ea închise robinetul și așeză furtunul peste balustradă.

— Cât stai în'untru, po' să esplorezi orice vrei.

Îl privi o clipă.

— Ieși afară, 'ști mort, adăugă egal.

Berk nu-și dădu seama dacă era un avertisment sau o amenințare.

Dar de îndată ce se înzdrăveni puțin, porni în explorare.

La început, nu făcu decât să meargă cu grijă pe scări în jos și în sus, până la toaleta descoperită și înapoi. Întârzie în grădină pentru perioade din ce în ce mai mari. Îi descoperi uneltele, o lopată, o colecție de mături ciufulite, o greblă rămasă aproape fără nici un dinte, două sape făcute manual, puse unele peste altele într-o cămăruță aflată sub nivelul curții interioare. Pământul era cald, plăcut sub tălpile lui goale.

La numai două săptămâni de când îl salvase Sadonya, cu brațul rupt încă legat, Berk începu, cu o mână, să plivească buruienile de printre lăstarii de legume. Putea să muncească în reprize scurte, oprindu-se să-și tragă sufletul, amețit și slăbit.

Dar se plictisea și probabil că un pic de exercițiu fizic îl putea ajuta să se refacă.

O dată, când trebuise să se oprească, sprijinindu-se în sapă, fără suflu, își ridicase privirile surprinzând-o privind în jos, urmărindu-l cu ochi întunecați, fără să clipească. Berk zâmbise și-i făcuse un semn voios cu mâna. Sadonya nu reacționase, iar în cele din urmă dispăruse.

Micul exercițiu în grădină îl extenua pe Berk. În acea seară, când ea se întoarse de la bizniz-ul ei, el stătea pe pat, sprijinit cu spatele de perete, odihnindu-se, cu mușchii tremurându-i de efort. Ea scoase din sacul de piele un pește mare și umflat, cu ochii bulbucați și gura căscată într-o expresie de surpriză, și un săculeț cu boabe mici, de fasole pestriță. Fără un cuvânt, scoase și îi întinse o mână plină de boabe, iar pe restul le puse într-o oală ciobită, de culoare neagră, și le acoperi cu apă din găleată. Mai adăugă la fasole și câțiva muguri de plante de pe masa ei de lucru. După vreo oră, deasupra cazanului de gunoi în care ardea focul întreținut de Sadonya cu bucăți de scaune, fasolea fiersese destul pentru a fi comestibilă. Ea puse peștele la fript, pe grătar, alături de oliția de noapte.

Din cauza fumului și a sfârâitului peștelui ce se frigea deasupra cazanului de gunoi, Berk începu să saliveze. Simțea cum își recapătă energia pe măsură ce foamea îi dădea tot mai mult ghes. Cu un băț, Sadonya împinse peștele fript pe un fund de lemn plin de grăsime.

— Prinzi puteri fuga, spuse ea.

Se așezară amândoi cu picioarele încrucișate pe podea. Sadonya puse peștele între ei și începură să rupă cu mâna din el bucăți aburinde.

Berk încuviință dând din cap, nevoind s-o contrazică cu gura plină de pește. Degetele îi erau bordate cu semilune negre sub unghiile zdrențuite, și mirosea la fel de rău ca și ea. Își înghesui în gură cât putu mai mult pește, mâncând cu lăcomie, fără să-i pese de murdărie.

Apa era *doar* pentru plante, gătit și băut. Avea voie să bea cât voia, dar odată, Sadonya nu îi dăduse să mănânce două zile pedepsindu-l pentru că încercase să se spele. Se învățase să

trăiască cu mirosul și să mănânce cât de mult putea atunci când putea. Oricum, ei nu părea să-i pese dacă el mânca cea mai mare parte a hranei.

— E foarte bine, zise ea cercetându-l critic.

El se opri, bănuitor.

— Curând, 'ști mereu mai puternic, m-ajuți al naibii de bine. Poate fac un bizniz bun cu tine, pân' la urmă.

El continuă să mănânce, privind-o fără să spună nimic. După o clipă, ea mormăi și se uită în lături cu nepăsare. Terminară în liniște ce mai rămăsese din pește.

Sadonya înjură în noapte, trezindu-l din somn. Sărind în picioare, ea începu să se învârtă prin întuneric, tropăind pe dușumea cu picioarele goale.

— 'Furisiți de gândaci! *I-urăsc,* 'furisiți de gândaci. Mă-sa 'furisiți de *gândaci.*

Urmară și alte înjurături, un potop de cuvinte revărsate rapid, pe care Berk nu le înțelese. Se holba prin întuneric, urmărindu-i silueta țopăind de colo-colo.

Sadonya scoase un țipăt, un sunet nearticulat de furie turbată, și-și înhăță nelipsita bară de fier. Berk se făcu mic în pat când ea începu să izbească pereții și dușumeaua cu bara, făcându-l să tresară violent când izbi cazanul de gunoi, prăvălindu-l la podea. Cazanul se rostogoli și se opri tocmai sub fereastră.

Sadonya se opri și rămase nemișcată în întuneric. Numai răsuflarea gâfâită i se mai auzea.

— Săturat să to' dorm pe podea, omule din oraș, zise ea, acum liniștită, cu vocea calmă. Să mă mănânce 'furisiții de gândacii.

Berk sări în sus când ea, brusc, azvârli bara de fier. Bara zăngăni izbindu-se de ușă, chiar lângă el. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— De-acu' zdra'ăn mereu. Mâine-mi găsești-al' pat, hotărî ea.

El își dădu seama, vinovăția amestecându-i-se cu spaima, că fata îi dăduse patul pentru a-și putea el recăpăta puterile.

— Îmi pare rău, Sadonya, zise el prin întuneric, voind s-o

liniștească.

Silueta ei recuperă bara de fier și se prăbuși înapoi pe grămada de zdrențe din colț.

— Nu-mi pasă mie de 'furisita ta de părere de rău. Mie-mi găsești-al' pat, zise ea, cu vocea înfundată. 'Furisiți de *gândaci.* Fac praf to' gândacii 'furisiți din *lume,* murmură ea ca pentru sine.

Câteva minute mai târziu, sforăia ușor.

Berk adormi greu.

Dimineața următoare, ea plecă cu bizniz-ul ei, uitând de furia de peste noapte. Berk porni în căutarea unui alt pat. Avu succes aproape imediat, dându-și seama, nu mult după ce-și începuse explorarea prin vechea clădire, că „locul" Sadonyei fusese cândva un mare spital. Erau sute de camere înșirate de o parte și de alta a lungilor coridoare, etaje peste etaje, pline cu paturi.

Multe dintre paturi aveau încă ocupanți.

Schelete îngălbenite zăceau pe saltelele zdrențuite, bucăți de haine acopereau oase subțiri ca niște bețe, petice sfărâmicioase de piele crăpată se mai țineau, întinse, peste cranii golite, cu orbite ce priveau fix, cu dinți lucitori. Sute. Unele în mormane amestecate pe podea, acolo unde paturile se prăbușiseră sub greutatea lor. Unele împrăștiate, probabil târâte de animale ce se hrăniseră din hoituri, și care muriseră și ele, la rândul lor, de mult.

Într-o cameră mare, cineva aranjase ciolanele în stive atent construite și clădise craniile unele peste altele, într-o piramidă cu trei laturi, cu ochii goi și rânjetele dezgolite aranjate spre în afară. Grămezile de oase lungi erau dispuse în șiruri, cu capetele măciucate așezate alternativ, alcătuind un model anume, și formau cuburi meticulos organizate, pe mărimi, de la femururi și tibii, la falange micuțe. Coastele se curbau înăuntru și în afară, stivuite în mormane înalte, ca niște coșuri goale. O pătură groasă de praf cenușiu acoperea macabrul osuariu, înfășurându-l ca într-un lințoliu al zecilor de ani de părăsire.

Berk găsi un pat liber, destul de bine păstrat, la etajul al cincilea. Îi luă mai bine de trei ore să-l dezasambleze, ajutându-se de instrumentele ciudate pe care le găsi prin celelalte

încăperi. Îl duse pe bucăți, pe scara șubredă. Paturile vechiului spital erau voluminoase și complicate, prinse în articulații acum ruginite, înțepenite. Trebui să le desfacă, dând la o parte instrumentele și dispozitivele atașate la cadru, după care reasamblă piesele cum putu, într-o aproximație de cadru simplu de pat.

Rețeaua metalică, ruginită, care susținuse cândva salteaua, i se sfărâmă în mâini, împrăștiindu-se, inutilă. Berk trase salteaua putrezită de pe patul lui, să vadă cum fuseseră întrețesute și împletite pe margini fâșii de piele. Găsi în loc niște plăci vechi, din care îi făcu Sadonyei un suport solid pentru maldărul de haine și piei mucezite. Patul o dată gata, luă de pe jos grămada, scuturând-o zdravăn. Un carcalac gras, lung cât degetul lui mijlociu, căzu pe podea și se zvârcoli într-un dans nebunesc înainte de a se refugia sub gunoiul îngrămădit în colț.

— Uhh, murmură el cuprins de scârbă și dădu drumul mormanului pe pat.

Se așeză pe patul lui, din celălalt capăt al încăperii și privi descurajat în jur. Mizeria, căldura înăbușitoare, cenușiul sordid al camerei, duhoarea, îl covârșiră în cele din urmă. Aproape cuprins de panică, înlătură gândul că avea să-și petreacă aici tot restul vieții.

Nu te gândi la viitor. Doar acum. Numai asta contează. Doar aici și acum. Pentru mai târziu, îngrijorează-te mai târziu...

După un timp, găsi destulă energie pentru a aduce o mătură din încăperea în care le ținea pentru grădinărit, și începu să mături podeaua mizerabilă. Rostogoli cazanul de gunoi la locul lui și-l ridică în picioare, apoi reclădi lemnele sparte pentru foc și rămășițele de scaune alături, într-o grămadă frumoasă, călcând cu piciorul gândacii dați la iveală, care se întreceau să se ascundă într-un alt ungher. Ezită lângă masa joasă a Sadonyei, cu ochii la găurile rotunde proaspăt săpate în dușumea și în pereți, apoi băgă târnul sub ea, scoțând afară grămada râncezită de gunoi adunat acolo.

A făcut multe pauze de odihnă, simțind cum i se învârtea capul și începea să-i pulseze semnalându-i apropierea unei noi migrene chinuitoare. Dar până la sfârșitul după-amiezii,

ajutându-se cu mâinile, scosese cea mai mare parte a mizeriei, legume putrezite, adunate în ani, hârtii mototolite și rupte, oase aruncate, de la animalele mâncate, și tot felul de lucruri greu de numit, pe seama cărora nici nu voia să speculeze prea mult, și aruncase totul afară pe fereastră. Mătură dușumeaua cu o mână, cu coada măturii fixată la subsuoara transpirată. Murdăria tot se mai încăpățâna să reziste în cruste pe dalele goale dar, în cele din urmă, Berk se declară mulțumit.

Se așeză pe patul lui, ghemuindu-se pe o parte, și încercă să se odihnească în vreme ce capul îi pulsa chinuitor. Începu iar să vadă dublu, ochii pulsându-i în orbite în ritmul bătăilor inimii. Stomacul îi ghiorăia de foame, iar brațul rupt începu să-l doară serios. Îl dureau și golurile din gingie. Se prinse cu brațele pe după genunchi, abia mai reușind să-și ridice capul să se uite la Sadonya când aceasta intră în încăpere.

Sadonya stătea în cadrul ușii, cu o pereche de șobolani mari, morți, cu sângele uscându-li-se pe blana aspră, legați de gâturi și atârnând de o sfoară petrecută peste umăr. Fără o vorbă, ea se uită prin camera curățată, plimbându-și de colo-colo privirile, cu ochii mijiți. Se uită la el fără nici o expresie, cu ochi reci.

— Ai avut o zi plăcută la birou, dragă? se interesă Berk, încercând un zâmbet care să meargă la gluma lui.

Ochii Sadonyei luciră înainte să se întoarcă spre masa ei de lucru, făcându-i cu atenție inventarul.

— Nu ți-am atins lucrurile, Sadonya, îți spun cinstit, zise el obosit, închizându-și ochii și lăsându-și capul să-i cadă înapoi pe pat.

Dacă avea să se înfurie, era prea târziu de-acum.

Berk ascultă foșnetul pe care-l făceau pașii ei umblând prin cameră fără să rostească un cuvânt, lăsându-se pradă durerii ce-i izbea tâmplele în valuri, adormindu-l.

Îl trezi din moțăială mirosul de carne friptă. Afară, aerul se răcea în amurgul purpuriu. Ea jupuise șobolanii morți și acum îi perpelea deasupra unui foc pe care și-l aprinsese de una singură. Focul prăfuia întunericul cu o lumină galbenă, tremurătoare, care dansa pe ziduri.

Berk se ridică amețit în capul oaselor, dând cu ochii de două

capete de șobolan retezate, cu dinți ascuțiți rânjind prostește sub craniile sfărâmate, aruncate nepăsător pe podea împreună cu o grămadă de măruntaie proaspete, ce luceau ușor. Blănile fuseseră țintuite cu părul înăuntru pe o placă de lemn care cândva fusese o tăblie de masă. Stătea sprijinită de perete, în vreme ce Sadonya, întoarsă cu spatele ei subțire către el, rădea pieile umede, prinse în zgârciuri.

— Casă, dulce casă, murmură el pentru sine însuși.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

12 mai 2242

Plantele din grădină creșteau repede, lăstari groși, verzi, din care dădeau frunze lucioase. Le ajutau fecalele umane, după cum părea, și Berk își înfipse lopata în spărtura din josul cazanului toaletei fără să mai ia în seamă duhoarea excrementelor putrezinde. Duse încă o încărcătură de îngrășământ în grădină și-l amestecă în pământ. Ținând nesigur lopata cu mâna stângă, se ajuta cu dreapta bandajată numai pentru a echilibra coada uneltei. Se opri, șovăind, și-și șterse fruntea cu brațul.

Stratul cu fasolea pe care o semănase cu mai puțin de o săptămână în urmă avea deja vârfuri de lăstari împungând prin pământul îngrășat, muguri verde pal pe maro închis. În sectorul în care lucra astăzi, avea de gând să planteze cartofi, într-o zonă pătrată. Rupsese cu grijă cartofii încolțiți pe care-i adusese Sadonya dintr-una din ieșirile ei de afaceri. Cartofii puteau fi uscați și transformați în făină, îi explicase el cu cât entuziasm putuse arăta, iar din făină se putea face pâine. Sau poate un fel de paste făinoase. Din cartofi poți face tot felul de lucruri... Ea îl privise impasibil, fără o vorbă.

Brațul rupt îl durea rău în continuare, dar începuse să se vindece; oasele de sub cicatricea încrețită se sudau unul de altul. Când pipăise fractura de sub bandajele murdare cu care îi era legată atela, simțise o umflătură solidă acolo unde oasele se prinseseră unul de altul. Ochiul își revenise la normal, deși tot mai avea probleme cu vederea când era obosit. Nu se mai uitase într-o oglindă de o lună, dar putea simți cu degetele cicatricea lată și aspră de pe frunte. Găurile din maxilar, de unde îi lipseau măselele, făceau ca masticația să-i fie dificilă, dar se obișnuise să mestece pe partea stângă. Vânătăile de pe piept și de pe brațe se decoloraseră de la purpuriu la un verzui împrăștiat pe pielea ce i se cojea, arsă de soare.

Sadonya îi cususe vreo duzină de tăieturi de pe trup folosind

cleşti strălucitori şi cleme din metal cu tot atâta pricepere ca orice medic pe care-l cunoscuse el în oraş. Îi scosese copcile după o săptămână şi păruse mulţumită de felul în care se vindeca.

Berk se scărpină în barba nerasă de o lună, care-l mânca din cauza transpiraţiei care i se scurgea pe piele. Ţinându-şi respiraţia, începu iar să lucreze, brazdă, răstoarnă, brazdă, răstoarnă, taie, taie, taie cu lama cazmalei, apoi păşeşte înapoi şi iar brazdă, răstoarnă, brazdă, răstoarnă...

Dacă sperase că Sadonya avea să-i fie recunoscătoare pentru că preluase el munca la grădină, sau că avea să-l aprecieze pentru curăţenia casei, asta nu dură mult. Renunţase la speranţa că Sadonya avea să devină şi ea ceva mai curată. Cel puţin nu mai repetase ieşirea distrugătoare.

Dar cu cât făcea el mai multe, pretenţiile ei creşteau. Eliberată de grija grădinii, ea îşi petrecea cea mai mare parte a timpului afară, cu bizniz-ul ei, iar puţinul timp rămas, aplecată asupra mesei, „gătind" medicamente şi poţiuni. Îl lămurise în repetate rânduri că în cazul în care s-ar aventura dincolo de limitele spitalului ei, ar fi ucis. 'Furisit de sigur numaidecât făcut praf. Din care motiv, să stea departe de ferestre. Pentru moment, ea era sus, ocupată cu gătitul, în vreme ce el era cât se poate de mulţumit să fie unde se afla, să nu-i stea în cale.

„Locul" Sadonyei era plasat între două dintre „sindicate", facţiuni rivale care-şi împărţeau oraşul. Squeeze stăpânea Old Hill, controlând accesul la o mică flotă de ambarcaţiuni de pescuit, adăpostită înăuntrul unuia dintre vechile picioare de pod din lungul râului Delaware, prin patrularea în teritoriul neutru din lungul vechiului drum 95, până la pod. Întreprinzător primitiv, Squeeze fixase o zonă de securitate pentru o piaţă permanentă, jalnică, în parcajul împrejmuit al unui garaj de lângă Tomb Square. În anumite zile, sindicatul lui comercializa peşte, iar uneori apă curată de râu, contra orice considera el de valoare.

Cum erau armele. Sau „gătitul" Sadonyei.

Mouse, pe de altă parte, se ocupa aproape exclusiv cu teroarea şi violenţa. Înconjurat din toate părţile de facţiuni

rivale, sindicatul lui nu avea nimic de reală valoare pentru a comercializa în afara intimidării, prosperând grație plăților și mitei sau omorând membri ai sindicatelor rivale, când puteau, luând ce le poftea inima. El deținea centrul orașului și, cu toate că sfera lui de influență era sistemul subteran al metroului, își avea cartierul general într-un vechi magazin universal, situat la două cvartale de Tom și Jeff.

La depărtare mai mare se aflau și alte facțiuni rivale; una, care își zicea Primaverdi, controla o zonă din nord, mărginită de „Chinkton" și de încă cineva, căruia Sadonya îi spunea Moleman, care pretindea supremația asupra unei mari zone de ruine din sud-vest. Aceste granițe nu le afectau pe ale lui Tom și Jeff, iar ei, aparent aveau propria lor „gătitoare". Sindicatele coexistau într-un echilibru instabil, iar izbucnirile de violență stimulau comerțul Sadonyei.

Ce rămânea în urmă erau clădiri arse, infestate cu „viețeluși", copii abandonați, lăsați să supraviețuiască cum puteau până ce ajungeau la vârsta la care puteau trece examinările pentru a fi admiși într-un sindicat. Examinările, aparent, erau simple: uciderea unui membru al unei facțiuni rivale. Și intrau în club.

După care urmau singuraticii, ca Sadonya, care reușeau să supraviețuiască în propriile lor mici regate, suficient de utili pentru a vinde ce puteau și a plăti un tribut sindicatelor, ca să fie lăsați nemolestați... cea mai mare parte a timpului.

— Deci tu ești singura gătitoare pentru ambele părți? Și pentru Squeeze și pentru Mouse? întrebase el.

Îi smulsese povestea cu o seară înainte, în vreme ce fasolea și peștele de la cină îi umpleau burta mereu flămândă cu o căldură plăcută. Meniul era simplu, fasole cu pește sau fasole cu șobolani. Sau, uneori, doar fasole. Sau nimic. Ciudat, se gândea el, cât de repede putea înfrânge de foame repulsia. Prefera pește în loc de șobolani și șobolani în loc de nimic.

Stăteau în încăperea încinsă, iar tăciunii ce trăgeau să moară în cazanul de gunoi aruncau pe tavan o lumină pâlpâitoare, gălbuie. Sadonya pusese găleata cu apă pe grătar, singura ei concesie la pledoariile lui pentru o mai bună igienă. Bacteriile

din apa verzuie nu păreau s-o afecteze, dar accesele lui de dizenterie se mai răriseră. Berk găsise câteva cești și farfurii turtite din metal printre vechiturile din spital și echilibra pe genunchi farfuria goală, din care îl privea cu ochi orbi, fripți, capul unui pește decapitat.

— Da. Numa' io.

Vorbind, Sadonya își băgă degetul mic într-o nară.

— Înainte era și mama mea. Mama făcea lu' Mouse, și Squeeze – mi 'ce că-s okay, chiar dacă prea mică. Squeeze nu-i chiar-așa rău, ne-nțelegem okay. Mama mă dă la sindicatu' lu Squeeze curând, pân' la urmă, ea stă aici, da' e tot gătitoarea lu' Mouse. Io-s cu Squeeze de când mama moare mereu.

Își scoase degetul din nas pentru a-și examina critic rezultatele eforturilor, înainte de a le scutura de pe unghie în întuneric.

— De când?

Sadonya ridică din umeri, încrețindu-și fruntea îngândurată.

— De mult. Doi ani și ceva. Squeeze, la început 'ce că are gătitoare, io cine-s, el nu-i vecin cu gătitoare și lui și 'furisitu' de Mouse. Mouse...

Făcu un gest vag cu mâna.

— Are și el motivele lui. Cre' că poa' să fie de rău, nebunie, să sfârșească, nici o gătitoare la nimeni, nu-i rea ideea.

Prin aerul încins zburau muște în căutarea unui loc umbrit, unde să se ascundă de soarele ucigător. Plăcile cu pieile întinse la uscat pe care Sadonya le sprijinise de perete viermuiau de muște verzi, irizate, nestemate ciudate lucind în amurgul cenușiu.

Berk stătea, adormit, cu spatele proptit în perete, cu picioarele subțiri atârnându-i peste marginea patului ce scârțâia, și o asculta vorbind. Sadonya își scosese mantaua și jambierele. Transpirația i se scurgea pe trupul acoperit cu dungi de murdărie. Stătea goală, cu picioarele încrucișate, pe singurul scaun pe care Berk reușise să îl recupereze din grămada de lemne pentru foc și să-l repare.

— Atunci, zic, locu' lu' mama, acum locu' meu. Io nu mă duc la sindicatu' lu' Squeeze, să fac mereu Di Em Ziu[6] ăla, mărunțiș

pen' mine, io-s gătitoarea mea. Lu' Squeeze nu-i prea place asta, da-i deştept. Mă lasă. Pân-acu'i-okay.

Berk şi-o imagină pe fata asta abia ajunsă la pubertate, orfană şi singură, prinsă la mijloc, într-o luptă pentru putere, menţinând o pace delicată, fragilă. Pentru un moment, îi fu milă de copila asta negricioasă, deşirată.

— Doi ani, singură, zise el pe gânduri, cu voce tare. Trebuie să-ţi fi fost foarte urât, singură, aici.

Ea înţelese exact ce zicea şi zâmbi, abia schiţat.

— Naiba, tu sigur n-arăţi ca mama, şi cre' c-acu' nu-mi tre' nici-un *sugrogat,* mai ales un boşorog din oraş urât ca o burtă de peşte. Vă' de mine-al naiba de bine, zise ea cu un amuzament rece în voce. Poate cân'va o gătitoare îmi face v'o ofertă ca lumea. D'aia să te facă pe *tine* să umbli pe sârmă, acu', ştii?

Aşa da, ştia el. Sadonya nu avea nici un loc pentru sentiment, o spusese clar. Până când trupul avea să i se vindece complet şi avea să-şi facă vreun plan, singura lui speranţă de a supravieţui era să continue de a-i fi folositor.

Aşadar, iată-l acum, săpând straturile şi învârtind rahatul cu lopata, asudând ca un biet ţărănoi adoptat de oraş, încercând să-şi sporească puţin varietatea meniului. Mai târziu, când aerul din grădina acoperită avea să se încingă prea tare, avea să se poată strecura prin tunelurile întunecoase şi pasajele răcoroase îngropate sub spital, cu ochii pe orice ar putea folosi în propriul lui avantaj.

Avea o idee în legătură cu apa, poate să străpungă vreun puţ sau vreo cisternă, pe care abia acum urma să o descopere. Era cufundat adânc în gânduri, amestecând încă rahatul în pământ cu lopata, proiectând în minte o pompă cu care să tragă apa în vechea clădire, de o sută de ori mai multă decât putea obţine Sadonya prin artificiile sau prin furtişagurile ei. O mişcare furişată îl smulse din reverie.

Trei bărbaţi, băieţi de fapt, pătrunseseră pe tăcute în clădire şi urcaseră cele câteva trepte către însorita curte interioară. Stăteau la câţiva metri depărtare, privindu-l cu ochi inexpresivi. Cel mai înalt dintre ei, cu frânghii subţiri de muşchi unduindu-i

sub pielea întunecată, ridică o mână. Cu un declic audibil, o lamă subțire, lustruită, i se materializă din pumn ca printr-un truc de scamator, strălucind în lumina soarelui.

Băiatul se apropie de el, în vreme ce ceilalți doi se traseră la o parte, în așteptare. Berk păși înapoi, strângând în mână lopata ca pe o armă de apărare. Respira repezit, șuierător, printre dinții încleștați. Gura băiatului tuciuriu se desfăcu într-un zâmbet lipsit de veselie. Cuțitul, ținut înaintea lui, se mișca la dreapta și la stânga, ușor, ca un șarpe care se pregătește de atac. Băiatul păși în interiorul grădinii, dând pământul peste bordura joasă din piatră, care mărginea straturile.

— A' meu, se auzi limpede vocea Sadonyei, venind de deasupra.

Băiatul cel vânjos se opri. Berk nu-și luă privirea de la cuțitul din mâna lui. Băiatul, oricum, se relaxă, uitându-se în sus, spre locul de unde venea vocea. Îi aruncă o privire peste umăr celui mai mic dintre ei, un puști cu pieptul gol, cu o cicatrice groasă ce-i traversa fața de la linia părului în jos, peste nas, către obraz. Acesta dădu din cap, iar cel cu cuțitul se uită înapoi la Berk, ridicând ușor din umeri. Lama strălucitoare îi dispăru înapoi în pumn.

Cel mai mărunt dintre ei vorbi, un sunet gutural, scos din adâncul pieptului.

— Tu, îi zise el lui Berk, smucindu-și capul către scările ce duceau la nivelele superioare.

Berk ținea lopata ridicată cu vârful spre ei, făcându-i să dea înapoi din dreptul scărilor. Cel mai înalt, cu cuțitul, îi aruncă o privire furioasă celui care vorbise. Băiatul cu vocea neplăcută chicoti, amuzat, apoi scutură din cap și-și împinse blând prietenii înapoi. Făcând un gest complicat, îl îndemnă pe Berk să o ia înaintea lui.

Mergând pe jumătate întors, cu lopata coborâtă, Berk urcă treptele până lângă Sadonya, neștiind ce să facă de vreme ce băieții îl urmau la o distanță prudentă. Ținu în continuare lopata înaintea lui, împiedicându-i, protector, să se apropie de fată.

Enervată, ea îl dădu la o parte cu un pufnet batjocoritor și

înfruntă trioul. Într-o răpăială rapidă pe care Berk nu prea reuși s-o urmărească, Sadonya purtă o scurtă conversație cu băiatul cel scund, cu cicatricea. Nu vorbeau într-o altă limbă, dar jargonul folosit era extrem de rapid, și se ajutau de mâini pentru a sublinia anumite lucruri, într-un mod foarte complicat. Prinse vreo două cuvinte, „din oraș“ și „din ochii mei, lupte 'furisite“. Făcu un gest rapid, de retezare, cu mâna.

Băiatul cel scund își înălță brusc privirile spre el, cu ochii mijiți de amuzament, și izbucni în râs. Cuțitarul își păstră expresia goală, în vreme ce ultimul dintre ei rânji fără veselie, cu dinți ascuțiți, de șobolan.

Râsul băiatului se înecă într-un acces de tuse, care-l făcu să se încovoaie, cu mâinile încleștate pe genunchi, în încercarea de a-și recăpăta suflul. O dâră subțire, gălbuie, de mucus, i se prelinse din colțul gurii către podea.

Sadonya se răsuci și se apropie de Berk, întorcându-l pe băiat cu o ușoară împingere, purtându-se ca o infirmieră cu un copil tâmpit, făcându-i vânt în lungul coridorului, înaintea ei, către camera cea mare, împungându-l cu degete rigide în spinare.

Ajunși în încăpere, băiatul cu cicatricea se așeză imediat pe patul îngust al lui Berk, cuțitarul plasându-se imediat alături. Celălalt se aruncă în patul Sadonyei ca într-al lui, aruncându-i lui Berk priviri ucigătoare.

Sadonya îl fulgeră pe Berk cu privirea, arătându-i cu bărbia către colțul în care se afla plita făcută din cazanul de gunoi. Berk se așeză pe vine, cu lopata pe genunchi, și începu să privească.

Ea îi dădu băiatului răstignit pe patul ei o punguță, cu un aer de dezgust.

— Te fut, curvă, zise limpede băiatul, cu un zâmbet murdar tras peste dinții ascuțiți cu pila.

Își deșertă conținutul săculețului în gură, mestecă și înghiți, apoi azvârli punguța pe jos și se tolăni înapoi, insolent. Ochii Sadonyei abia fulgerară când se aplecă să culeagă de pe jos săculețul golit. Băiatul râse, apoi se apucă cu un gest obscen de acoperitoarea din piele, dintre picioare.

— Speră și tu, Third[7], zise Sadonya, destul de rar pentru a

înțelege și Berk. Io-l țin pe Squeeze în viață mereu. Se duce el, te duci și tu.

— Ma'ntâi te fac praf, curvă mică, răspunse Third, scuturându-și organele genitale în fața ei. Și-un pic de distracție, ma'ntâi.

Își clămpăni dinții cu un sunet sec și izbucni în râs.

Băiatul cel scund de pe patul lui Berk, Squeeze, după semne, zâmbi ambiguu.

— Third are obiceiurile lui, Sadonya, zise Squeeze blând. Cel mai bine să fie toți prieteni.

Îi aruncă o privire lui Berk.

Ea mormăi ceva. Îi întoarse spatele lui Third și se duse la Squeeze. El ridică mâna, cu încheietura în sus, iar ea i-o cuprinse cu degetele, căutându-i pulsul. Părea a fi un ritual binecunoscut. Fără o vorbă, ea se aplecă asupra lui, iar el deschise gura, scoțând limba. Sadonya îi mirosi respirația, apoi îi linse limba.

— Nextup[8], zise Squeeze liniștit și întinse mâna.

Cuțitul reapăru în mâna băiatului cel înalt, dar de astă dată îi înfipse vârful într-unul din degetele întinse ale lui Squeeze. O picătură grasă de sânge apăru, rubinie, de sub tăiș.

Sadonya supse picătura de sânge de pe degetul lui, apoi se duse și se ghemui pe vine lângă masa ei de lucru, plimbându-și-o prin gură. Squeeze nu-l mai băgă în seamă pe Berk, ci își concentra atenția asupra chipului fetei, cu un abia ascuns amestec de teamă, îngrijorare și speranță.

În cele din urmă, ea dădu din cap și începu să amestece într-un bol larg din lemn diverse prafuri, transformându-le într-o pastă groasă, peste care turnă un lichid negru, ca un sirop. Amestecă repede, câteva secunde, apoi se ridică și-i dădu vasul lui Squeeze. El îi înghiți conținutul fără vorbă, cu o ușoară expresie de neplăcere pe figură, în liniștea camerei tulburată numai de zgomotul făcut de atingerea lingurii din metal pe fundul bolului de lemn.

Băiatul de pe patul Sadonyei gemu deodată, puternic, și Berk întoarse iute capul să se uite. Third părea departe de a fi în suferință. Cu ochii întredeschiși, el privea fără să vadă în tavan,

cu un zâmbet prostesc lăţit pe chip. Îşi freca cu palma umflătura dintre picioare, prin pielea pantalonilor lui zdrenţuiţi, cu şiroaie de sudoare scurgându-i-se pe braţe şi piept. Începu să ejaculeze.

Sadonya se uită înspre el cu ochii mijiţi, cu buzele strâmbate de ură şi dezgust. Squeeze clătină din cap cu tristeţe şi-i făcu semn cuţitarului către băiat. Fără nici o plăcere, lunganul se duse la Third şi-şi trecu peste umăr un braţ al băiatului drogat. În timp ce Nextup îl târa afară din încăpere, Third chicotea, inconştient.

— Chiar are obiceiurile lui, Sadonya, zise Squeeze laudativ, dar cred că la plecarea mea cel mai bine-i să-l lichideze Nextup.

Îi aruncă fetei o privire.

— O să fie curând? întrebă el indiferent.

— Nu po'ce, Squeeze, răspunse ea.

— Poţi.

Ea ridică din umeri.

— Că' de curân' e curând? Te duci, asta-i sigur. Po' să te fac să te duci uşor, poate, da' te duci, Squeeze, pe bune. Io nu mint bine.

Scoase mica pipă din sertar şi o umplu cu frunze uscate.

Băiatul dădu din cap şi tuşi liniştit. Întoarse capul să se uite la Berk.

— E marcat?

Berk nu spuse nimic, ascultând ceea ce speră să fie o expresie indescifrabilă.

Sadonya privi în lături.

— A' meu, zise ea simplu, puţin stânjenită, după cum i se păru lui Berk.

— Ha, făcu Squeeze, cu râsul în ochi.

Ea se concentră să aprindă pipa. Trase un fum adânc şi i-o trecu lui Squeeze. El o luă, îşi umplu plămânii cu fumul dulce, albicios, şi se sprijini cu un cot pe marginea patului, cu obrazul în pumn.

— Ea zice că eşti din oraş.

Băiatul vorbi rar, cu vocea, deşi aspră, surprinzător de cordială. Era deştept, băiatul ăsta slab şi bolnav, hotărî Berk.

— Da, zise Berk circumspect.

— Ha, făcu iar băiatul. Atunci, de unde?

— Pittsburg.

— Unde vine?

— Spre vest. La vreo trei sute de mile.

Squeeze nu zise nimic un moment, apoi îi aruncă o privire Sadonyei, cu buzele țuguiate. Ea ridică din umeri.

— I-un drum lung? întrebă Squeeze cam în silă, nevoind, evident, să-și dezvăluie ignoranța.

— Da. Un drum cu adevărat lung, răspunse Berk zâmbind.

După o clipă, băiatul zâmbi și el.

— Cum ajungi aici, un drum atâ' de lung, ha?

— Am zburat. Cu mașinărie mare, cu elice deasupra, făcu Berk o mișcare circulară cu un deget ridicat.

Ochii băiatului se îngustară ușor.

— Da, zise. Am văzut-o, în urmă ceva. Seamănă cu un gândac mare din metal, zburân' pe-aici.

Squeeze se uita la Berk cu un nou respect în priviri. Trase încă o dată din pipă și ținu un moment fumul în plămâni, cât îl cercetă pe Berk, cântărindu-l din priviri, apoi îi întinse lui pipa. Berk o luă din mâna băiatului și, cu grijă, trase adânc din fumul dulce. După care i-o dădu înapoi, acceptând gestul. Băiatul rămase cu ochii mijiți asupra lui Berk.

— Cineva o face praf, aud, zise Squeeze.

— Viețelușii, adăugă Sadonya. Aproape-l fac praf și pe el, mereu. Io fac o treabă de salvare. Târg.

— Ha, făcu iar băiatul.

Privi la Sadonya, apoi iarăși la Berk, cu mintea lucrându-i în spatele ochilor negri.

— Cred c-ar fi bine să te păzești, zise cu ochii la Sadonya. Aud că Mouse miroase gândacu' ăla făcut praf. Tu, om-din-oraș, poate-l scoli.

Sadonya clătina încet din cap. Squeeze ridică din umeri.

— Ofertă bună, Sad. Mouse-i problemă, mereu pentru tine. Dusu' meu o să-l facă să sară. Îl dau io jos, ma'ntâi, mai bine, cred.

— Fără lupte la locu' meu, zise Sadonya simplu. Nicioda'.

— Cândva, o avertiză băiatul, cu o sprânceană ridicată.

Berk înțelese când Squeeze își întoarse iar privirea asupra lui, cunoscător.

— Soarele nu se oprește niciodată.

Ochii lui blânzi erau triști.

Nextup se întoarse, singur, dând din cap către Squeeze. Tușind ușor, băiatul se ridică în picioare și ieși fără să mai adauge nimic. Sadonya rămase făcută ghem lângă masa ei de lucru, cu coatele pe genunchi, bărbia în palme, căzută pe gânduri. Berk o privi minute în șir. Fumul îi dăduse o amețeală plăcută, o stranie senzație de confort.

În cele din urmă, ochii ei injectați fulgerară aruncându-i o privire ucigătoare.

— Cum așa, tu aici to'timpu'? țipă ea deodată, cu o voce stridentă.

El tresări.

— Ieși naiba!

Era pentru prima oară când o vedea speriată.

Lui Berk nu-i plăcu.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

15 mai 2242

Sadonya plecă de acasă înainte ca soarele să apună și nu se întoarse peste noapte. Nu reveni timp de aproape trei zile. În prima zi, Berk mâncă cei câțiva cartofi rămași și lucră în grădină. Nu era ceva neobișnuit ca Sadonya să dispară câte o zi întreagă pentru a se întoarce după aceea cu ceva de mâncare. Dar de a doua zi, începu să fie furios și îngrijorat.

Nu se putea păcăli de unul singur crezând că ținea cu adevărat la ea, nu cu vreun sentiment cald, de afecțiune. Dar îi păsa cu adevărat de ce se întâmpla cu ea. Era extrem de conștient de faptul că avea nevoie de ea mai mult decât avea ea nevoie de el. El era, îi spusese ea pe litere, *non-sindicat*. Aventurându-se dincolo de limitele locului ei și lipsit de protecția unei escorte, nu ar fi apucat să parcurgă nici cinci blocuri înainte ca vreun vițelus pe jumătate dezvoltat, sperând să fie primit într-unul dintre sindicate, să-i facă de petrecanie.

Cercetă spitalul, în căutarea a ceva de băgat în stomacul lui înfometat. Cu accesele de dizenterie și dieta lui frugală, pierduse înspăimântător de mult din greutate. Pantalonii îi atârnau pe oasele bazinului, încheieturile brațelor și picioarelor depășindu-i mușchii în volum. Berk nu fusese niciodată gras, dar știa că devenise aproape scheletic. În cele din urmă, smulse câteva dintre prețioasele lui plante de grădină și mâncă lăstarii.

Nu-și putea permite să o facă încă o dată, așa că în cea de-a treia zi încetase de a mai fi furios, era pur și simplu speriat. Stătu inert, dormitând când putea și mișcându-se numai cât era necesar, pentru a-și cruța forțele. Bău ce mai rămăsese din apa fetidă obținută din urină reciclată.

Sadonya îl smulse din somnolență, lăsând să cadă un sac mare și greu pe masa ei de lucru. Berk sări în capul oaselor.

— Unde naiba ai fost? întrebă el, furia revenindu-i acum și amestecându-i-se cu ușurarea.

Ea îl privi fără să-și ceară în vreun fel scuze.

— Afară, răspunse ea surprinsă. Bizniz-ul meu.

— E și bizniz-ul meu, Sadonya, izbucni el, incapabil să se stăpânească. Ți-ai luat picioarele la spinare și m-ai lăsat aici fără nici un pic de hrană și fără apă. Ce naiba te așteptai să fac? Credeam că avem o înțelegere, te ajut, mă ajuți, nu?

Ea se lăsă încet pe vine, lângă masa ei, strângându-și cu brațele subțiri genunchii. Fața i se înnorase de enervare, ochii negri i se mijiseră transformându-i-se în două linii în adâncul orbitelor întunecate.

— Nu-mi place asta, avertiză ea. Crezi că faci un târg prost, du-te găsește alt loc. Ieși afară. Te fut.

Îi întoarse spatele și începu să-și golească sacul din piele pe masă, zeci de săculeți de-ai ei și legături cu plante uscate, încrețite.

Berk rămase un moment cu gura căscată, uitându-se la spatele ei, apoi își dădu una peste gură, mental. *Prostește, Berkeley, foarte prostește.* Fata asta sfrijită, negricioasă, nu era un copil, iar legile neîndurătoare care operau aici pentru supraviețuire nu erau ale lui. Se ridică în picioare, cu genunchii umezi tremurându-i și merse lângă ea.

— Îmi pare rău, Sadonya, zise el cu toată sinceritatea de care era în stare. N-am vrut să țip la tine. Am fost... îngrijorat pentru tine. Am crezut că poate ți s-a întâmplat ceva, asta-i tot.

Ea își întoarse încet capul, să se uite la el, cu un zâmbet sardonic pe buze. Nu o prostise nici măcar pentru o clipă.

— Nu-mi pasă de 'furisitele tale păreri de rău, zise. Și am io grijă singură de mine. Ți-e foame, om-din-oraș?

El renunță.

— Da, mi-e foame.

Ea dădu din cap, băgă mâna în sac și scoase afară doi șobolani mari, morți, cu capetele zdrobite mustind de sânge negru, uleios. Îi întinse către el.

— Atunci de ce nu faci la amândoi un 'furisit de prânz ca lumea, 'kay?

Zâmbea cu toată gura când îi dădu un briceag cu două lame.

— Fă-te de folos și tu, om-din-oraș.

Berk se înfioră când luă șobolanii. Găsi o placă pe care să-i

cureţe. Când le tăie capetele, briceagul hârşâi pe oasele şi zgârciurile de la gâturile şobolanilor. Stropi negri, care-i dădeau mâncărimi, îi acoperiră mâinile. Când le despică burţile, din blana animalelor moarte începură să sară purici pe el. Pe scândură se revărsară maţe lunecoase, cu miros fetid. Tăie picioarele şi cozile. Trase de pe stârvuri pieile şi le aruncă în colţul în care Sadonya avea să le întindă mai târziu, la uscat. Apoi înfipse corpurile goale, rozalii, în frigările metalice şi le lăsă deoparte cât aprinse focul în cazanul de gunoi. Puse şobolanii astfel pregătiţi pe grătar, în vreme ce Sadonya amesteca ierburi în fasolea rece. Aşeză şi ea pe grătar oliţa de noapte, la încălzit.

Berk se duse cu placa pe care erau măruntaiele la fereastră şi o curăţă de sânge şi mizerie cu briceagul, aruncând totul în stradă. Când se întoarse, Sadonya clătina din cap.

— Îţi tot spun mereu, stai de la fereastră, zise ea. Data viitoare, pui rahatu' ăla unde merge rahatu' de obicei. Plantele le place şi maţele.

— Îmi pare rău, murmură el.

Ea îi zâmbi afectat, cu un aer crunt în priviri.

— Ştiu, nu-ţi pasă de 'furisitele mele păreri de rău.

Îşi mătură de pe braţe puricii care i se agăţaseră de piele. În locurile de unde îl ciupiseră, îi apăruseră deja umflături micuţe şi roşii, care-l mâncau. Fără îndoială că avea să se aleagă cu vreo nenorocită, şi probabil fatală, boală.

Doamne, ura locul ăsta.

Mâncară în linişte, şobolanul şi lingura de fasole curăţată de pe fundul oliţei de noapte umplându-i stomacul micşorat. Se simţea adormit şi se sprijini, de perete, scărpinându-se încet la subsuoara transpirată. Închise ochii, lăsând lumina focului să i se strecoare pe sub gene cu o licărire caldă, roşie. Foamea şi oboseala i se mai micşoraseră, şi se simţea aproape bine.

După un timp, îşi dădu seama că de o vreme auzea un sunet, ca un zumzet. Pielea i se făcuse ca de găină, iar creierul i se detaşase, greoi. Simţea o durere vie între picioare, din cauza erecţiei neerotice care-i umfla, deranjându-l, pantalonii zdrenţăroşi. Deschise ochii şi se uită la Sadonya.

Ea nu se afla acolo. Și nici camera. Exact.

Doamna Kerowitz se scurse din oliţa de noapte aflată încă la picioarele lui, pe podeaua murdară, cu stropi micuţi, maronii, de fasole jucându-i în jur. Ea întinse un deget, arătând înspre erecţia lui Berk.

— Nu-mi atinge câinele, îl avertiză ea, cu vocea alterată, vâjâindu-i în urechi precum un aeroplan trecând în depărtare.

Șocat, se holbă la ea, cu gura căscată.

— Întotdeauna mi-ai urât câinele, nu-i așa, domnule Nielsen, nu ţi-a făcut niciodată nici un rău, un asemenea căţeluș de treabă, nu-i așa, dulceaţă mică?

Doamna Kerowitz împunse cu degetul spre el, strângând în braţe o blană sfâșiată de cocker. Berk clipi din ochi, concentrându-și privirile asupra câinelui care-și întoarse capul spre el.

Câinele rânji obscen, cu un ochi bălăbănindu-i-se lejer la capătul unui maţ lucios, ieșind dintr-o orbită a craniului lui zdrobit de șobolan, lăsând să i se scurgă de pe dinţii mici și ascuţiţi ulei negru, strălucitor, din petrol, plescăind *pic-pic-pic* pe dușumea, la picioarele lui.

— Praf te fac, mort mereu, zise câinele, râzând cu o voce gâjâită, care izbea ca un scuipat, cu plămâni umezi, moi, stropșiţi *ha-ha-ha*.

— Ce mă-sa! rosti Berk, dar cuvintele nu ieșiră corect. I se vomitară din gură ca niște carcalaci, zbârnâind în timp ce se împrăștiau prin aer, zburând cu aripi micuţe, argintii, de elicopter, prinse pe trupuri maronii ca fasolea fiartă la foc mic într-o oliţă de noapte. O culoare maronie, de fasole arsă, acoperea oliţa de noapte pe care stătea Sadonya goală, cu pielea ei întunecată cojindu-i-se până la oasele uscate, sfărâmicioase, îngălbeninde, cu oasele mici ale călcâielor agitându-i-se ca niște omizi în oliţa de noapte arsă. Ea râdea *ha-ha-ha,* iar hohotele de râs umede și flasce împrăștiau un halou de fum albastru, ca niște șerpi zvârcolindu-se prin aer, cu capetele umplute cu dinţi negri, piliţi ascuţit, de șobolan.

Și December zise „Markley o face mai bine, 'furisi' de sigur“, iar Markley se sprijinea cu spatele de zidul carcalacilor ce

mărșăluiau târâind, alergând fuga-fuguța în sus pe zidul din piatră al barajului. Se desfăcu la pantalonii din piei de șobolan și o năpârcă fumurie verde-albăstruie, vânoasă, se îți zvârcolindu-se dintre coapsele lui grase, cu țepușe însângerate țâșnindu-i afară din ochii morți, și gura lui December lunecă umedă peste ea cu dințișori ascuțiți de șobolan, lăsând în urmă-i răni lungi și roșii. Markley îi aruncă lui Berk o privire ucigătoare, furioasă și plină de ură, apoi dispăru într-un mârâit zgomotos în spatele timpanului lui Berk, bubuindu-i adânc în pieptul umed și cărnos.

December își aplecă asupra lui Berkeley capul la capătul unui gât imposibil de lung și subțire, și-și înfipse cu răutate dinții ascuțiți în brațul lui rupt. Dinții se afundară prin cicatricea zbârcită în căutarea oaselor galbene, ce i se zvârcoleau sub piele. Își dădu seama că îl infectase, micile dâre roșii de fasole maronie arsă săltând *hop-hop-hop*.

— Privește adevărul în față, Berkeley, spuse ea cu vocea picurând dispreț și stropi de spumă șerpească ce țâșneau din cicatricea lui încrețită și se prelingeau pe pielea albă, plină de julituri. Ți-am zis eu că nu ești decât un ratat egoist, pueril, o lătură.

Tonul i se schimbă, coborând într-o voce bogată, rostogolitoare, de politician, dojenindu-l ca pe un copil:

— Ai făcut-o, te-ai încurcat, și acum ești prins, iar bătrânul nu mai e prin preajmă să-ți scoată fuga la liman curul prost, nu?

— Taci, taci naibii! urlă Berk, un vifor sonor care-i alunecă printre ecourile din creier, vâjâindu-i în orbitele goale.

Își încrucișă pe piept brațele încinse de spaimă, strângându-se cu totul în inima pusă pe fugă. Frica îi gonea prin cap, umplându-i craniul cu murmurul bătăilor inimii; mădularul îi era umflat dureros, pulsându-i cu răutate între coapsele goale, lungit, gras și umed, pe pielea uscată, întinsă peste ciolanele galbene.

Și Sadonya zise:

— Pari tare rău bolnav, om-din-oraș, poate-mi mori, hă?

Îi cuprinse încheietura mâinii cu degetele, iar inima lui se străduia să se scurgă de-a lungul viermilor venelor și ai arterelor

ce-și rodeau drumul prin carnea lui umedă, fleșcăită și jupuită de piele. Degete mici, maronii, cu semilune de rahat și mizerie și sânge rânjind la vârfuri ca niște guri negre de lipitori. Guri mici și negre, rânjite, care-și afundau dinții ascuțiți de lipitoare în vena ce-i pulsa la încheietura mâinii.

Țipă și sări în lături, scuturându-se cu disperare de micile lipitori maronii, suspinând terorizat. Ele căzură și începură să se zbată și să se răsucească și să se zvârcolească pe dușumea. Omizi grase se revărsau necontenit în jur, învolburându-se și răscolindu-se și învârtejindu-se pe podele și în sus pe pereți și pe patul lui făcut din oase uscate, îngălbenite, stivuite, de unde nu putea scăpa, de care era legat, pus la mezat, vultur cu aripile întinse, cu spatele încovoiat asupra mormanelor de oseminte vechi, sfărâmate, cu pielea de pe pieptul gol devenind crocantă și creață sub soarele brutal încins în nisipurile pustiurilor, neajutorat înaintea micilor larve dolofane care-i răspăluiau cu limbile lor oarbe pielea purpurie, descoperită, *ha-ha-ha,* mușcând cu gurile lor încrețite, avide, cu dinți de șobolan ca niște briciuri negre umflându-i, roșii, dâre după dâre pe pielea julită, jupuindu-i-se în fâșii până la oasele galbene ale mâinilor și picioarelor clădite cap la cap într-o grămadă îngrijită, un pat de ciolane, mese și scaune de ciolane. Încercă să plesnească micile larve maronii cu palmele și pielea i se desprinse de pe mâinile ce i se smuciră cuprinse de panică, *ia-le de pe mine ia-le de pe mine ia-le de pe mine,* plângând ca un copil, așteptând ca bătrânul să-i împuște pe ticăloși între ochi și să pună lucrurile la punct.

Sadonya se răsuci să se uite la el atent, cu orbitele goale pe fața acoperită cu piele delicată jupuită ca fâșiile de scalp de pe o țeastă arsă scrum și deschise gura și bătrânul zise cu tristețe:

— Îmi pare rău, Berkeley, fiule, mișcându-și falca în timp ce vorbea astfel încât laturile fărâmițate ale craniului lui carbonizat săreau în cioburi la fiecare clănțănit îngrozitor. Aș vrea să te ajut, la naibii-aș vrea de tare, dar pentru moment sunt puțin mort.

Craniul sfărâmat, dezintegrându-se în minuscule pete negre săltărețe care acopereau pereții, deplasându-se în formațiuni

scânteietoare, curcubee pastelate umed lucitoare în timp ce mărșăluiau, mărșăluiau, mărșăluiau peste vopseaua ce se cojea ca pielea lui de pe oasele îngălbenite, de un galben strălucitor, galben auriu, galben precum puroiul fetid trecând în vânătăi purpuriu-verzui, palid precum tinerele plante verzi sub lumina galbenă a soarelui mugind din înaltul cerului, învăpăind rahatul negru colcăind de gândaci negri și de viermi și de larve sub spinarea lui zvârcolindu-se în vreme ce cazmaua taie brazdă, răstoarnă brazdă, răstoarnă, taie, taie, tăia împrejurul lui.

Capul i se smuci, gâtul încordându-i-se, spatele încordându-i-se, tendoanele mâinilor și ale picioarelor strunindu-i-se corzi de chitară întinse pe șerpii ce i se răsuceau și i se strecurau lunecând în jurul încheieturilor mâinilor, crucificându-i trupul țeapăn și gol în colbul deșertului fierbinte și întunecat cu dinții lor ascuțiți de șobolan, iar mădularul îi țâșni febril către slava cerului.

Irene II îi bubui deasupra capului, un hohot sălbatic de râs sfâșiind norii clocotitori, când bătrânul o repezi cu botul în jos, către nisipul alb ca spuma, galben-puroi, negru-rahat, roșu-sânge, drept spre Berk, până ce-i putu distinge fața bătrânului, cu ochii triști zâmbind, cu țeasta arzândă sub piele făcând să-i strălucească fața în timp ce râdea cu accese umede de tuse *ha-ha-ha* și zdrobea elicopterul în centrul soarelui pustiului și elicele țipau cu veselie maniacă, bătrânul țipa ca un om venind, iar Berk țipa înspăimântat dorind nespus să se trezească și știind că nu era un vis în care să se afle aici pentru totdeauna 'furisit de singur mereu.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

15 mai 2242

Avea gura uscată.

Fu primul lucru de care deveni conștient. Auzi zgomotul slab al propriei lui respirații și-i ascultă șuieratul ritmic, produs de aerul ce-i ieșea printre dinți. Știu că îl auzise *huș-huș-huș* și nu pricepuse ce însemna.

Apoi știu. Trăia și știu că era treaz și știu unde se afla și-i fu frică să deschidă ochii. Mușchii îl dureau și-i tremurau. Încercă să se ghemuiască, să se întoarcă pe o parte, să alunece înapoi în perna de somn, dar șerpii încă erau încolăciți în jurul trupului lui, țintuindu-l în nisipul deșertului. Șerpii însă erau amorțiți, iar deșertul semăna mai mult cu salteaua lui, cu denivelări și sufocant de grosolană, cu miros iute, de mucegai.

Înghiți, forțându-și glandele salivare să producă un strop de umezeală. Își linse buzele și se strădui să deschidă ochii.

Un gândac umbla pe peretele de lângă patul lui, o singură insectă timidă, mișcându-și antenele hoțește. Un carcalac adevărat. Un perete adevărat. Se simți ciudat de dezorientat, ca și cum totul ar fi fost cu un ton mai luminos decât trebuia, mai solid.

Era întins pe patul lui, gol, cu gleznele și încheieturile mâinilor legate de cadrul patului cu fâșii de piele, chiar și brațul rupt și bandajat îi era întins și legat lângă cap. Mâinile și picioarele îi erau umflate, învinețite din cauza blocării circulației sângelui. Penisul îi zăcea căzut moale peste o coapsă sfrijită, lipit de piele cu spermă uscată. Îl privi ușor zăpăcit.

Își suci gâtul uitându-se după Sadonya. Stătea pe scaun ghemuită pe vine, cu bărbia proptită în brațele prinse peste genunchi și se uita la el cu ochi injectați. Un firicel albicios de fum îi înconjura capul într-un nimb subțiratic.

— Ce... ce s-a întâmplat? întrebă el prostește.

Dar de bună seamă, imediat ce puse întrebarea, își aminti.

Ea ridică din umeri.

— Nu știu, zise ea simplu. De-obicei cioacele-s nostime. Ai o grăma' de lucruri rele-n capu' tău, om-din-oraș. Zici o grăma' de rahaturi sinistre, fâlfâiai pe-aici ca nebunu'. Te leg să nu-ți faci singur tu v'un rău.

Îl dopase cu una dintre născocirile ei ticăloase. Se holbă uluit la ea, care stătea și îl privea la rândul ei, fără urmă de rușine.

— Ai pus-o în mâncare, o acuză el.

Furia începu să i se ridice prin șira spinării, dându-i fiori prin omoplații cuprinși de dureri. Își simți bătăile inimii pulsându-i dureros în adâncul unei orbite.

— Da. Uneori 'mi plac cioacele, zise ea. Cre' că-s așa cum 'ceai tu-ntruna, „preciativă".

Îi aruncă o privire fioroasă, ca și cum l-ar fi prins cu ocaua mică.

— O *împărtășesc* cu tine.

Arătă cu pipa către organele lui genitale.

— La urmă, pare că-ți place, oricum.

— Ai pus-o în mâncare și nu mi-ai spus, mormăi el.

Cuvintele îi ieșeau groase și încete. Își simțea capul gata să-i explodeze.

Ea ridică din umeri cu indiferență.

El își ieși din fire.

Complet.

— Ai pus-o în mâncare și nu mi-ai spus! țipă la ea. Afurisită de curvă proastă ce ești!

Își simți corzile vocale destinzându-i-se când urlă. Se smuci în curelele din piele care-i țineau legate mâinile și picioarele. Brațul rupt îi pulsa.

— Ai pus-o în afurisita aia de mâncare fără să-mi spui și m-ai *otrăvit* cu rahatul ăla spurcat al tău, pizdoasă mică oligofrenă ce ești, am să te ucid, am să te ucid!

Se smucea furios, încercând să-și rupă legăturile.

— *Am să te ucid!*

Strigătele i se amestecară incoerent într-un urlet final de furie și frustrare, după care căzu înapoi pe pat, cu mușchii tremurându-i, și o, privi, gâfâind.

Ea nu se clintise.

Îl privea fără să clipească, cu ochii ei încercănați lipsiți de viață. Fumul i se învălătucea în jurul feței pe care nu mișca nici un mușchi.

Deodată, lui Berk i se făcu frică, foarte frică.

— Îmi pare rău, Sadonya, sincer, pentru Dumnezeu, n-am vrut, se milogi el. Crede-mă, e doar din cauza cioacei, ce-a mai rămas, asta-i tot, crede-mă...

Încercă să zâmbească, pentru a o dovedi.

Ea se ridică încet, punându-și pipa pe masă și luându-și bara din fier.

— O, Doamne, nu, ascultă, îmi pare rău, Sadonya, te rog, n-am vrut, îmi *pare rău*...

Se apropie de el și-l privi de sus, impasibil.

— Nu-mi pasă de 'furisitele tale păreri de rău, zise ea pe un ton egal. Să te fac praf, n-am nici-un folos. Să-ți rup un picior ori o mână, nu lucrezi prea bine, numa' ce-mi mănânci mâncarea. Cre' că doar o să te-nmoi, să te fac să gândești puțin.

Se aplecă asupra lui, vorbind rar, cu grijă.

— Ascultă-mă bine acum, om-din-oraș. Data ai'lantă, *te* ucid.

Ridică bara și cu o mișcare iute, expertă, îi frânse două coaste.

CAPITOLUL DOUĂZECI

5 iunie 2242

Sadonya îl lăsase să zacă acolo, rugându-se de ea timp de mai multe ore înainte de a-l elibera, în sfârșit. Îl durea când respira, îl durea când umbla, îl durea când suspina de durere. Se chinuise cu cămașa, cu lacrimi șiroindu-i pe obraji, încercând să-și înfășoare pieptul în ea, cu o singură mână, până când ea, mârâind, îl ajutase să și-o lege peste coastele rupte.

Nu prea avură ce-și spune în următoarele câteva zile, iar atunci când el începu să-i vorbească, fu foarte atent, foarte politicos. În cele din urmă, cedase. Lucra grădina pentru că nu se putea gândi la nimic altceva. Se simțea amorțit, zdrobit.

Îl stăpânea. Fără s-o spună, o făcuse foarte limpede. Trup și suflet. Total. O știa, cu o acceptare încețoșată. Făcea ce-i cerea ea fără să se plângă sau să comenteze, muncind până ce nu mai putea, după care rămânea tăcut, privind în gol, încercând să nu se gândească prea mult la nimic.

Când se gândea, în craniu i se producea învălmășeala aia frenetică de animal prins în capcană, fluturare de spaimă sălbatică. *Trebuie să scap de aici, trebuie să scap,* înainte de a se putea hotărî să înfrângă panica, s-o amuțească, să accepte nesfârșitul *acum.*

Încă se mai făcea mic atunci când ea apărea pe neașteptate în spatele lui, încă mai tremura când ea punea mâna pe bara de fier. Și pentru asta, se ura. Îl lăsa cu zilele de unul singur, iar el o aștepta răbdător, fără să-i spună nimic la întoarcere. Când îi dădea mâncare, își învingea frica și forța carnea scârboasă în jos pe gât, neștiind niciodată dacă îi adăugase sau nu vreo mică surpriză. De cele câteva ori când o făcuse, Berk se strecurase cu lacrimi prin toropeala de coșmar, îndurând-o cum putuse mai bine.

Dacă găsea vreo plăcere în a-l ține prizonier, ea nu o arătase niciodată. El pur și simplu exista în viața ei, ca și cum asta ar fi fost ceva firesc, ca dintotdeauna. După o vreme, începuse să i se

pară și lui firesc. Era un fel ciudat de confort în renunțarea lui, o siguranță anormală în viitorul ce se rostogolea lipsit de culoare înaintea lui, liniștitor de sterp și neschimbător.

Se simți aproape iritat când Mouse schimbă totul. Zvonurile în legătură cu omul-din-oraș ajunseseră într-adevăr la urechile șefului sindicatului rival lui Squeeze. Berk se afla pe pasarelă, tocmai terminase de stropit cu mica rezervă de urină reciclată grădina dublă din curtea acoperită și strângea furtunul, când patru băieți pătrunseră înăuntru pe ușa turnantă, cu tăbliile sparte, și înaintară spre mijlocul nivelului inferior. Încă nu-l observaseră și, pentru un moment, îi studie cu interes greoi.

Cei patru sporovăiau între ei bine dispuși, râzând liniștiți și vorbind cu voce scăzută, vorbele amestecându-li-se într-un murmur rapid, în vreme ce mâinile li se mișcau într-un limbaj mut, paralel. Aroganți, cu mers țanțoș, erau slabi, cu mușchii subțiri ca niște frânghii, acoperiți cu veșminte din piei, asemănătoare celor purtate de Squeeze și de însoțitorii lui. Fețele negricioase le erau mânjite cu dungi în culori vii, iar pieile decorate din belșug cu mărgele și ornamente din bucățele strălucitoare din metal. Când ajunseră la scări, lui Berk îi trecu prin cap că trebuia să facă ceva.

— Sadonya, strigă el cu voce tare, străbătut de o durere vie prin piept.

Cei patru încremeniră, întorcându-și către el fețele ciudat colorate. Berk își păstră tonul neutru:

— Avem oaspeți.

Ea îl auzise, tocmai din camera lor, de la capătul coridorului. Până ca intrușii să urce treptele, ea apăruse la balcon, uitându-se chiorâș la ei. Berk stătea lângă distileria de pe pod, sprijinit de balustradă, și urmărea scena.

— Ce vreți? întrebă ea.

— Mouse îți trimite Aye Pee Bee[9], acu'. Și *lui,* zise cel mai strident gătit dintre cei patru, indicându-l cu degetul mare pe Berk.

Sadonya nu răspunse nimic, îmbufnată. Îi aruncă lui Berk o privire rapidă, cântărindu-l.

— Io-mi am lucrurile.

Cei patru porniră ca pentru a o urma în lungul coridorului, însă ea le reteză elanul cu o mișcare repezită a mâinii.

— Ăsta-i încă locu' meu, nu a lu' Mouse. Pe voi nu v-a invitat nimeni, la naiba, zise ea tăios. Așteptați aici.

Șeful celor patru pufni batjocoritor.

— Curvișina crede că s-a ales cu grosu', zise el rânjind, expunându-și dinții pătați, piliți ascuțit.

Ceilalți izbucniră în râs, dar grupul rămase unde se afla, uitându-se cu răutate la Berk până la revenirea Sadonyei cu săculețul.

Doi dintre băieți ieșiră prin deschizătura ușii turnante. Sticla fusese înlocuită cu foi de tablă groasă, din oțel, și ușile nu se mai roteau complet, dar se mișcau destul pentru a lăsa o deschizătură în unghi, protestând prin scârțâituri la împingere. Ultima pereche ieși pe ușă în urma Sadonyei și a lui Berk.

Era încă destul de devreme dimineața pentru ca blocurile turn să-și proiecteze umbrele răcoroase în lungul străzilor. Grupul mergea repede pe trotuarele largi, umblând pe la umbră ca din instinct, urmărind contururile zonei întunecate. Pentru prima dată după multe zile, Berk își simțea capul mai limpede și cugetul somnolent mai vioi.

Din stradă, orașul părea un imens labirint, închis și prevestitor de rele. Berk citea diversele firme pe lângă care grăbeau. CAMERE VIDEO REGAL scria pe una, cu litere șterse, stanțate în plasticul acum crăpat, de pe care vopseaua se cojise. PARCARE! indica o săgeată în jos, către o intrare căscată spre subsol. Zidul unei clădiri înalte, din cărămidă roșie, încă mai purta urme de vopsea decolorată, VĂ CRUȚAȚI BUGETUL, în albastru și roșu murdar.

Băieții dădură colțul, rupând-o la fugă prin soarele nemilos. Mărgelele lor din sticlă și ornamentele metalice scânteiară scurt în lumină înainte să dispară în penumbra din interiorul unei clădiri impunătoare.

Berk începu să clipească, orbit de întunericul brusc, nemaivăzând decât, vag, mișcări în timp ce era îmbrâncit pe sub un portic boltit, încărcat cu forme întunecate, într-o încăpere imensă, pe care o *simți* că este goală înainte ca ochii să i se

acomodeze cu lumina săracă.

Dușumeaua era placată cu marmură, carouri curate și netede, albe și verde-jad, benzi lungi de jad trasând conturul unei zone de zece ori mai largi decât curtea interioară a Sadonyei. Coloane masive pătratice, cu capiteluri poleite, se înălțau pe cinci etaje către o boltă aurită. Mult deasupra lui, în spatele coloanelor, siluete abia conturate în lumina slabă, aplecate peste balustradele balcoanelor, șoapte și râsete estompate stârnind ecouri prin aerul rece. O acvilă uriașă din bronz trona în mijlocul vastei încăperi, repezindu-se înainte amenințător cu aripile desfăcute pe jumătate, cu un cârâit mut în clonțul deschis.

Ceva scârțâia ritmic, nevăzut deasupra capetelor lor, un mecanism neuns, frecându-și elementele mobile undeva în întuneric. Lângă el, Sadonya se opri. Chiar și în lumina slabă, îi putu vedea căutătura urâtă. Cei patru băieți se topiră din preajma lor, lăsându-i singuri lângă acvila din bronz.

Sunetul îl izbi cu forță, apăsător, învăluitor, venind din toate părțile, un muget inuman care-i înfioră pielea, vibrându-i în adâncul stomacului. Ghemuit asupra lui însuși, îi trebuiră câteva momente până să realizeze că era muzică.

Sau cel puțin asta s-ar fi vrut. Trebuia să fi fost, într-o viață anterioară, Mozart sau Beethoven, dar notele se poticneau în ele însele ca niște copii zburdalnici jucând leapșa, preocupate mai mult de volum decât de vreo idee de armonie.

Berk se întoarse să se uite înapoia lui, la un mănunchi lucitor de tuburi de orgă. Se înălțau arzând în lumina unor lumânări. Muzica orgii țâșnea într-un crescendo formidabil, pulsând prin încăpere. Când, pe neașteptate, se opri, lui Berk îi zbârnâiau urechile.

— Ăsta-i Mouse, zise Sadonya cu tonul ei batjocoritor.

Ca pentru a-i da răspuns, un clinchet ascuțit străbătu camera, cristalin, copilăresc. Un chip sinistru, rânjit, apăru pentru o clipă de după balustrada orgii, apoi pieri pentru a reapărea după câteva momente în uriașul spațiu dintre coloanele de marmură. Se îndreptă spre ei, învăluit într-o mantie rigidă de culoare roșie. Ajuns în apropiere, se opri, și rămase pe loc, teatral. O

duzină de alți băieți, înveșmântați la fel cu cei patru care-i transmiseseră convocarea, îl flancară, rămânând ceva mai în spatele lui, într-un aranjament aproape perfect.

El își desfăcu brațele în lături, aripi uriașe din catifea roșie uzată prinsă de vergele întinse de la umeri în lungul brațelor, desfășurate câte un metru și jumătate de fiecare parte a trupului. Pe când cei patru mesageri ai săi abia dacă se împodobiseră cu câteva fleacuri ciudate, Mouse se scălda în exces, în stil rococo. Mantia îi curgea pe spate, acoperită cu bijuterii, mărgele și zorzoane cusute în spirale și cercuri și alte modele geometrice fanteziste. Sute de lanțuri îi atârnau la gât, acoperindu-i pieptul într-un strat de metal prețios, strălucitor. Se întoarse și aripile din catifea îi măturară podeaua în timp ce el dădu roată sălii. Apoi se opri iar. Deasupra gurii rânjite, fața îi era acoperită cu o mască, pene uriașe, aproape întregi, de păun, răsfirate în evantai într-o coroană, ce-i ajungea, ca un curcubeu dantelat, deasupra capului.

— Bunvenit! răcni Mouse, rostind cuvintele ca pe unul singur, sunând la fel de prețios ca întreaga lui înfățișare.

Berk își aminti că băiatul ăsta cu aspect ridicol era la fel de periculos ca oricare alt ranger și-și stăpâni impulsul de a râde.

Sadonya își încrucișă brațele sfrijite pe piept, întorcându-și capul într-o parte și încruntându-se.

— Nici un salut pentru Mouse? întrebă băiatul, de data aceasta pe un ton normal.

Se bosumflă comic, cu un gest larg, teatral. Își coborî brațele și doi dintre însoțitorii lui se apropiară. O ridicare rapidă din umeri, și mantia jerpelită din catifea roșie căzu în brațele lor pregătite. Băieții o împăturiră cu respect, iar Mouse păși către Berk și Sadonya.

— Io n-am cartelă-n sindicatu' tău, Mouse, zise ea.

Mouse întinse o mână cu degete lungi, delicate, și-și trase masca de pe față. Când o dădu la o parte, se uita la Berk. Avea fața goală. Nu și-o vopsise în culorile stridente pe care le foloseau însoțitorii lui. Era mai în vârstă decât se așteptase Berk, douăzeci și cinci sau douăzeci și șase de ani, cu gura conturată puternic sub linia pomeților ascuțiți. Mouse trecu în spate

masca celor doi însoțitori, fără ca măcar să-i privească. Rămase cu ochii fixați asupra lui Berk pentru un lung moment înainte să o privească iar pe Sadonya. Zâmbetul glumeț îi pierise.

— Mama ta avea, spuse el pe un ton blând care nu se potrivea cu expresia feței.

— Doar puțin. S-a dus. *Tu* n-o puteai ține. Mama deosebită.

Sadonya vorbea sfidător. Scuipă între ei, pe podeaua de marmură.

— Ca și mine. Io nu te cred așa deosebit, Mouse. N-o să-ți dau nici-un rahat.

Mouse abia dacă se uită la pata de pe pardoseala imaculată. Cei doi asistenți ai săi schimbară o privire scurtă, îngrijorată, pe care Sadonya nu păru să o observe.

— Nu te-nvit să stai prea mult aici, zise Mouse pe un ton calm, stăpânit, care pe Berk nu îl relaxă câtuși de puțin. Poate 'scutăm asta la un pahar, ca 'ște dom'i, 'kay?

Mâinile îi executară o fluturare complicată. Însoțitorii lui alunecară fără zgomot pe lângă el, fiecare de câte o parte, iar Mouse își îndrumă vizitatorii către o mică încăpere deschisă într-un perete.

Mouse păși în cămăruță și se întoarse, zâmbind, spre Sadonya și spre Berk, îndemnându-i cu gesturi largi să-l urmeze. Cu o smucitură, cutia se urni în sus, expusă cu partea deschisă spre pereți orbi dezgustători și etaje lipsite de lumină, în drum spre partea de sus a clădirii. Zdrăngănitul și scârțâitul vechii mașinării nu acoperea icnetele de efort ce se auzeau până la ei venind de undeva de jos, prin puțul liftului, și Berk își imagină cum era tras cablul de mușchi umani asudați. La cel de-al treilea nivel, liftul se opri cu o zdruncinătură nervoasă.

O terasă lucitoare, spațioasă, dădea deasupra holului de marmură de la intrare, vis-a-vis de gigantica orgă, acum tăcută. Terasa era ticsită de opere de artă prăduite. Picturi țintuite cu piroane trecute prin ramele bogat ornamentate acopereau complet pereții, vechii maeștri se înghesuiau cot la cot cu impresioniști acoperiți de murdărie, Pollock și Klee fulguind eterat alături de Renoir și Breughel. Bronzuri de Rodin și sculpturi grecești sparte încărcau într-atât încăperile încât

grupul trebui să se strecoare printre ele.

La marginea unei terase sclipitoare se afla o singură măsuță din fier forjat. Împrejurul ei, pe covoare persane uzate, așternute în straturi, unele peste altele, stăteau trântiți zeci de adolescenți. Mouse pășea pe lângă ei izbindu-i din când în când cu piciorul pentru a-și face loc înspre masă, cu Sadonya și Berk în urma lui.

Umplutura din pernele scaunelor putrezise de mult, transformată în praf uscat, care explodă prin țesătura zdrențuită a fețelor când se așezară. Masa fusese așezată cu veselă Wedgwood{10}, cu o mulțime de linguri, cuțite și furculițe de felurite dimensiuni, plasate decorativ împrejurul pieselor de porțelan, fără nici un scop precis. O duzină de pahare din cristal cu picior erau aranjate în cerc în mijlocul mesei, de jur împrejurul unui candelabru vechi din aur, cu lumânări puturoase, din ceară de proastă calitate, picurând în stalactite galbene din suporturile lui.

Mouse pocni din degete, privindu-l provocator pe Berk. Apăru o fată, cu o sticlă verde de vin într-o mână și cu un tirbușon complicat în cealaltă. Ca și ceilalți, era îmbrăcată cu piei de animale, țesute de mână și decorate cu fel de fel de zorzoane. Vesta ei de blană, observă Berk cu oarecare stânjeneală, era amplu decoltată și strânsă sub sânii bogați, care se umflau, împinși în sus, în mormane întunecate, cu sfârcuri mari.

Fata îi aruncă un zâmbet rapid lui Mouse, apoi își mută privirile curioase asupra lui Berk, fără să înceteze a zâmbi. Se aplecă în față, cu sticla prinsă între genunchi, și înfipse tirbușonul în dopul de plută, cu mușchii brațelor încordați și sânii atârnându-i grei între brațe. Trase, *poc,* și așeză sticla pe masă, atingându-i lui Mouse umărul cu un sân când se întoarse să plece.

Mouse observă privirile lui Berk, și ochii i se mijiră, amuzați. O prinse pe fată de mijloc, obligând-o să i se așeze pe genunchi, și-i întoarse fața către el, pentru a-i administra un sărut umed, neprietenos. Ea icni când își eliberă gura și stătu pasivă când Mouse își înfipse bărbia în scobitura gâtului ei. Mângâind-o

posesiv, Mouse îl privi pe Berk îndelung, împreună cu fata, el cu veselie, ea îmbufnată, cu ostilitate. Fata nu reacționa când Mouse îi mângâia trupul, abia unduindu-se sub degetele lui brutale, dure, ce i se înfundau în carne. Berk clipi, neștiind cum să le interpreteze privirile.

— A mea, zise Mouse pe un ton plictisit.

Buza fetei se răsfrânse într-un zâmbet disprețuitor și mândru, iar Berk își simți obrajii arzându-i.

Sadonya părea să nu observe.

Mouse îi aruncă o privire ucigătoare. Pierzându-și interesul, el o împinse pe fată de pe genunchii lui, făcându-i vânt cu brutalitate.

— Aud c-a dat Squeeze pe la tine, remarcă Mouse neglijent, turnându-și puțin vin într-un pahar.

Se uită un moment la eticheta lipită pe sticlă, a cărei hârtie se transformase într-un pătrat negru. Ridicând paharul în dreptul lumânării, agită ușor lichidul roșu înainte de a-l mirosi și sorbi o gură, trecându-l printre dinți de câteva ori, ca pe o doctorie pentru spălarea gurii. Îl înghiți și plescăi zgomotos din buze.

— Bun rahat, permanent, rosti el cu gravitate și umplu trei pahare.

Așeză un pahar în fața Sadonyei.

— Adevărat aud?

Sadonya își luă paharul și dădu pe gât o sorbitură zdravănă de vin înainte să vorbească.

— Biznizu' meu, zise ea. Ce-ți pasă ție?

Mouse îi ignoră ultima parte a răspunsului, țintuindu-l pe Berk întrebător. Se aplecă și îi așeză dinainte paharul cu vin.

— Eu aud imediat *totul,* zise el fără să-l slăbească pe Berk din ochi. Cum ar fi că tu însemnezi un om-din-oraș. O iei la vale, Sadonya, însemnezi un bătrân din oraș, care nu-i în sindicat, cu o B Oală.

Mouse își schimbă poziția în scaun, privind-o acum pe Sadonya, cu mușchii maxilarelor încordați.

Sadonya schiță un zâmbet, și se lăsă pe speteaza scaunului, cu vinul roșu clătinându-i-se în pahar.

— Ca de cele mai multe ori, Mouse, tu n-auzi bine. Tre' că

din cauza rahatului pe care-l ai în urechi. Nu-l însemnez și nu-i deloc bolnav, așa-i el, urât.

Berk nu zise nimic. Nu cunoștea nici fondul problemei, nici politicile implicate și preferă să privească și să asculte, cu gura bine închisă, în siguranță. În același timp, nu se simțea de loc în largul lui. Se foi în scaunul cu miros de lucru vechi și sorbi nervos din paharul cu vin.

Era oțet cald.

Se chinui să-i facă vânt pe gât în jos cu o înghițitură chinuită și puse paharul înapoi pe masă, cu mare grijă. Aruncându-și privirile în jur, observă că persoanele tolănite pe covoare erau în majoritate fete, printre care erau amestecați și câțiva băieți mai tineri, cu înfățișare efeminată. Părea că viața printre ruine era destul de scurtă. Băieții mai în vârstă, unii dintre ei nu destul de mari pentru a-i numi bărbați, stăteau țepeni prin încăpere, strângând în mâini tot felul de arme. Unul dintre ei, își dădu Berk seama cu un șoc de recunoaștere, ținea în mână chiar pistolul lui, așezat în încheietura brațelor încrucișate pe piept. Stătea în spatele lui Mouse uitându-se sfidător la Berk.

Nimeni nu vorbea, cu excepția grupului de la masă. Numai mișcările tăcute ale degetelor erau singurul semn de conversație între servitorii lui Mouse.

— Am să te-nsemnez, Sadonya, tu a mea ești, spuse Mouse pe un ton nepăsător. Aud de Squeeze că are probleme serioase. Poate că-n curând n-am să mai ’mpart cu el gătitoarele. Atunci te-nsemnez, sigur.

Se lăsă peste masă pentru a se juca cu o șuviță de păr a Sadonyei. Ea își trase capul.

— Încă mai ai nuri, da’ te treci ’ndată, curvă mică. Curând, poate c-ai nevoie de mine, da?

— Te fut, Mouse, zise Sadonya luând o înghițitură din paharul cu vin răsuflat.

Nu părea să știe că trebuia sa aibă alt gust. După cum nici Mouse nu părea a ști.

— N-ai să mă-nsemnezi niciodată. Îmi bag pe gaură o nasoleală, tu te înfingi acolo, ceva mic te mușcă, te face să te umfli ca o broască râioasă moartă, putrezită, să-ți dea sângele pe

ochi, să te ucidă încet-încet. Ai să-l rogi pe secundul tău să te ucidă, să-i pui capăt.

Îi zâmbi răutăcios lui Mouse.

Băiatul mușchiulos, care avea arma lui Berk încremeni, apoi începu să se foiască stânjenit în spatele șefului sindicatului. Zâmbetul nepăsător al lui Mouse nu se prea potrivea cu al ei.

— Asta-i un rahat, Sad, zise el. Te omoară și pe tine, doar știi.

Nu-și ascunse cu totul îngrijorarea din voce.

Ea clătină încet din cap.

— No-o.

Vocea i se auzi limpede în încăpere, un avertisment general, adresat tuturor.

— Io-s *'mună,* Mouse. Mama *'mună.* D'asta-s io gătitoare și tu nu. Tu nu 'ști 'mun. Știi tu.

Îi adresă un zâmbet batjocoritor. Mouse fulgeră cu privirea cercetând expresiile impasibile ale celor din jur. Berk nu avea nici o îndoială că era de ajuns un cât de mic semn de desconsiderare pentru ca cineva să moară.

Momentul se scurse în tăcere.

— Vorbim noi despre asta al'dată, Sadonya, zise Mouse liniștit, cu o ascuțime periculoasă în voce. Am alte griji mai importante-acu'.

Își întoarse către Berk ochii negri, înfundați adânc în orbite. Berk îi înfruntă privirea, stăpânindu-și teama.

Mouse pocni iar din degete, și de astă dată către ei grăbi un băiat, depunând pe masă o legătură în care era înfășurat ceva. Mouse desfăcu încet legătura și lui Berk îi tresări inima.

— Ce-i asta? întrebă Mouse.

Berk întinse o mână tremurătoare și atinse ușor obiectul. Stătea pe masă ca un cap ghilotinat, un chip mult iubit încremenit în urâțimea morții.

— E un ansamblu rotor, zise el, fără să-i pese dacă Mouse înțelegea sau nu.

Platanul era răsucit, cu îmbinările elicelor îndoite și niturile sărite, smuls violent din ax. Pale ușoare ca niște fulgi se rotiseră cândva în jurul acestei bucăți de metal sfărâmat, îl susținuseră în aer pe Berk, îl purtaseră în siguranță pe deasupra deșertului

maroniu, îl înălţaseră deasupra fuioarelor de nori. Metalul era rece la atingere şi pe suprafaţa lui se simţea o peliculă de ulei, fină ca de mătase. Îi veni deodată să plângă.

Mouse părea mulţumit.

— Egzact, fu el de acord, dând din cap cu însufleţire.

Berk îşi ridică privirile spre el, cu ochii arzându-i. Simţi brusc pornirea de a-l lua de gât pe păunul ăsta preţios, crescut peste măsură, să-l scuture, să-l scuture până când avea să-i piară rânjetul ăsta prostesc, să-l scuture până ce avea să-şi dea duhul. Înghiţi, săgetat de o durere vie în coaste. Mouse nu dădu semn că-i descifrase expresia.

— Aud că zbori cu asta, om-din-oraş, zise Mouse. Aud bine.

Se aplecă spre Berk cu un gest de falsă conspirativitate.

— Nu eşti ’nsemnat, aşa că poate-ţi fac o propunere de asociere.

Sadonya tresări uşor, strângându-şi furioasă buzele. Berk îşi retrase mâinile de pe osemintele Viorii Întâi şi şi le lăsă să-i cadă inerte pe genunchi. Se lăsă pe spate şi se uită fără vorbă la Mouse. Ochii îl înţepau, uscaţi.

— Îl am pe tot, zise Mouse arătând cu un gest neglijent către capul rotorului. Poate-l repari.

Se opri, privindu-l pe Berk printre gene.

— Poate mai zbori iar cu el, da?

— E-al meu, zise tăios Sadonya, cu pumnii strânşi.

Mouse scoase un chicot, un sunet ciudat de plăcut, care nu se potrivea cu rictusul amar al buzelor lui.

— Sadonya, spuse el condescendent. Nu-i ’nsemnat, deci nu-i al tău. Nu-i decât un viţeluş crescut mare, atâta tot. Tu nu eşti şef de sindicat, n-are cartela ta.

Sadonya îi aruncă lui Berk o căutătură ucigaşă. Buza de jos îi tremura de furie.

— Avem o ’nţelegere, îi aminti ea cu iritare.

Ochii îi erau tulburi, plini de teamă.

Berk o privi şi el, fără să răspundă.

— Poate aşteptă o ’nţelegere mai bună? sugeră Mouse. Mai zbori iar cu asta?

Pentru un moment, speranţa îi înflori în suflet, chiar dacă

ştia prea bine. Vioara Întâi era moartă. Chiar dacă Mouse adunase fărâmiţă cu fărâmiţă toate rămăşiţele cadavrului ei sfărâmat de caldarâm, el tot nu o mai putea reconstrui. *Toţi caii regelui*... Elicopterul nu avea să mai zboare niciodată.

Dar... de ce să arunce toate atuurile pe care le-ar putea deţine?

— Poate, zise Berk prudent.

Era ceea ce Mouse voia să audă. Zâmbi cu gura până la urechi şi-şi contură rapid ideea absurdă. Berk avea să repare elicopterul. Va lua la bord bombe artizanale pe care să le arunce asupra teritoriilor rivalilor, permiţându-i lui Mouse să-şi extindă sindicatul de la un râu la celălalt. În schimb, Berk avea să devină membru cu cartelă al sindicatului lui Mouse, un înalt oficial în suită. Mouse avea chiar să-i dea în proprietate o bucată din teritoriul cucerit, pentru a domni el însuşi ca şef de sindicat, să facă orice ar fi dorit, supus, desigur, autorităţii lui Mouse.

— Vei fi aproape ca Nextup, da-ţi fac o ofertă şi mai bună, adăugă Mouse avântat. Te las să-nsemnezi to' ce vrei, pân' ce-ajungi să ai sindicatu' tău.

Fluturări agitate de mâini prin încăpere. Fetele se priveau uluite unele pe altele, câţiva dintre băieţii mai mari păreau bosumflaţi. Mouse o privi pe Sadonya.

— Cu 'cepţia ei, mai zise el. Nimeni n-o s-o 'nsemneze pe ea-n afar' de mine. Batem palma?

Sadonya se prăbuşise în scaunul ei, sigură în mod făţiş că Mouse făcuse o ofertă pe care Berk nu avea să o refuze. Buzele i se strâmbară cu obidă. Berk nu avea nici un motiv să o privească cu vreo afecţiune sau loialitate deosebită. Alegerea ce i se oferea pe tavă era între a rămâne sclavul ei virtual şi şansa de a obţine o relativă libertate.

Cu excepţia, desigur, a faptului că era imposibil să repare elicopterul. Dar ea nu ştia asta, după cum nici Mouse nu o ştia, nu?

— Poate mă gândesc la asta, zise Berk rar. Am făcut o înţelegere bună cu Sadonya, îmi place destul de mult unde mă aflu. Mi-ar părea rău să trebuiască să o încalc. Dacă-mi calc cuvântul faţă de ea, câtă încredere mai poţi avea în mine? Ar

trebui mai întâi să vorbesc despre asta cu ea, să ajungem la un alt aranjament.

Ea îi aruncă o privire uluită și neîncrezătoare, în vreme ce Mouse izbucni în râs.

— Asta-mi place, zise Mouse aprobator. Pot să am respect pentru asta.

Berk se îndoia că Mouse avea respect pentru ceva. Înălță brațul rupt și arătă spre pieptul bandajat, zâmbind plin de regrete spre Mouse.

— Oricum, nu pot să fac nimic până ce nu mă vindec.

Timp, avea nevoie de timp. Și-i mai trebuia ceva.

— Dar poate că între timp poți să faci și tu un gest de dovadă a bunei credințe?...

Mouse îi aruncă o privire piezișă. Ceva în mișcarea lui îl tulbură pe Berk.

— Gest de bună credință? întrebă Mouse.

— Un dar, ca să-mi arăți că într-adevăr ai intenții serioase, zise Berk ridicând din umeri fără să vrea, cuprins de un tremur.

Ochii lui Mouse luciră în lumina lumânărilor cu suspiciune și veselie totodată.

— Ce fel de dar?

— Nimic de valoare, numai ceva care să-mi arate că într-adevăr ai toate piesele aparatului meu. Atunci am să știu că oferta ta este bună și-am să mă duc acasă și-am să mă gândesc la ea. Să mă hotărăsc. O cutie din metal cam atâta – Berk arătă cu mâinile – plină cu ulei negru.

Mouse pufni disprețuitor.

— Asta-i tot? întrebă el. E simplu.

I se adresă repezit băiatului care avea pistolul lui Berk. Berk stătu în cumpănă un moment dacă să ceară sau nu arma, dar hotărî că nu. Mintea îi trecea rapid în revistă problemele și rămase un timp cu ochii la Sadonya, care-l privea cu ostilitate, dintr-o parte.

O problemă evidentă, realiză el. Sadonya se putea decide să-l facă praf înainte să apuce el să-și formuleze scuzele. Trebuia să intre în joc.

După un moment, băiatul se întorsese. Așeză înaintea lui

Berk bidonul turtit, în chip miraculos nedesfăcut.

— Hotărăște-te repede, om-din-oraș, scoate-o la cap cu ea, îl avertiză Mouse înțelegător. Ofertă specială limitată, valabilă doar o dată.

Berk dădu din cap și cuprinse cutia în căușul palmelor. O aplecare rapidă și prețiosul ulei luci în fereastra de nivel.

Zâmbi larg, fericit.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

5 iunie 2242

Sadonya era bosumflată la întoarcerea, sub escortă, la Tom și Jeff. Berk își imaginase rapid mai multe scenarii, cântărindu-le atent. Ultimul lucru pe care îl putea face era să-i spună adevărul, fără să aibă siguranța că ea nu-l va vinde lui Mouse. Nu avea să recunoască înaintea ei că nu deținea acum cu nimic mai multă putere asupra vieții lui însuși decât avusese înainte de întrevedere.

Băieții lui Mouse îi lăsaseră la ușă. Sadonya începuse să urce scările.

— Lasă-mă să-ți explic, Sadonya, zise el, mergând în urma ei.

Ea i-o tăie furioasă:

— N-am nevoie de 'furisitele tale de 'splicații, răspunse ea cu vocea sugrumată de furie și necaz.

Se răsuci pe trepte ca să-i arunce o privire rănită.

— Vrei să-treci, treci, nu tre' să faci niciun *aranjament* cu mine. Mie nu-mi pasă.

În ochi avea lacrimi.

Berk fu uluit. Îl folosise, îl drogase, îl chinuise lăsându-l să sufere de foame și-l adusese la epuizare, îl pedepsise rupându-i coastele, îl redusese la stadiul de prizonier infirm și neajutorat, și acum *ea* era cea care îi făcea reproșuri *lui!* Chiar se aștepta la *loialitate?*

Sigur că da. Te-a scos pe jumătate mort din lada de gunoi și ți-a salvat viața lipsită de valoare. De ce nu s-ar simți ea îndreptățită să facă ce vrea cu tine după aceea? *Ce-ai găsit, e-al tău.* Te-a stăpânit în virtutea acestei logici necruțătoare. Iar acum, când proprietatea îi alunecă printre degete, reacționează cu toată furia pe care ar resimți-o un copil căruia i s-ar fura jucăria.

Sadonya se întoarse și continuă să urce cu pași repezi. Urcând în fugă ultimele trepte și ignorând durerea ascuțită ce-i ardea coastele, Berk o ajunse în capul scărilor. O prinse de braț,

forțând-o să se întoarcă cu fața spre el.

— Ascultă-mă, Sadonya!

Ochii negri clipiră la el ca membranele de pe ochii șopârlelor de deșert.

— Hai să vorbim, tu și cu mine, doar noi doi, spuse el străduindu-se să nu ridice tonul.

Fii calm, fii calm.

— Poate a venit vremea să facem o altă înțelegere. Poate altceva decât crede Mouse, da?

Ea rămase țeapănă, cu trupul vibrându-i ușor sub strângerea mâinii lui Berk.

— Ce fel de altă-nțelegere? spuse ea rar.

Berk trebui să se așeze, brusc săgetat de durerea ce nu-l lăsa să respire. Genunchii îi tremurau, și se lăsă să cadă pe ultima treaptă.

— Hai, Sadonya, zise el suflând ușor peste treaptă, zâmbind și bătând cu palma piatra, alături de el. Aici e perfect.

Ea se așeză, ghemuită cât de departe îi permitea lățimea scărilor. Trăgându-și genunchii la piept, își încolăci picioarele cu brațele și așteptă.

— N-am încredere în prietenul tău, Mouse, zise el. Mă gândesc așa, că poate el face o grămadă de promisiuni frumoase pentru că n-are de gând să țină nici una dintre ele. Eu îmi repar elicopterul, el mă face praf și mi-l ia, pentru el.

Ochii Sadonyei se luminară puțin. La asta nu se gândise, nu-i așa?

— Așa că poate nu-s prea nerăbdător să dau fuga drept în brațele bunului amic Mouse.

O văzu că se gândea.

— ’Kay, acceptă ea. Și?

— Și mă gândesc că poate și tu ai probleme cu Mouse. Dacă aș fi în locul tău; m-aș face praf, să fiu sigur că Mouse nu pune mâna pe un aparat de zbor al lui, că nu-și aruncă bombele, că nu iscă vreun război și întoarce totul cu fundul în sus pe-aici?

Ea nu reacționă, cu ochii ațintiți asupra lui, fără să clipească. Berk zâmbi nervos.

— Cred că am dat de mare necaz cu tine sau cu Mouse, hă?

— Da, admise ea fără nici o plăcere. Chiar că ești pe muchie de cuțit acum, om-din-oraș, fără minciuni.

— Fără minciuni, încuviință el. Și mă mai gândesc, Sadonya, că dacă tu mă faci praf, asta l-ar face pe Mouse tare nefericit, adăugă el în grabă. Ar veni după tine, indiferent cu ce fel de porcării te-ai înfunda ca să-l fentezi. Ai și tu o problemă dificilă, indiferent de calea pe care o apuc eu.

Ea dădea din cap, gânditoare.

— Fără minciuni, zise ea.

Îl privea acum cu un nou respect. Periculoasa privire goală dispăruse.

— Ai vreo idee?

Berk zâmbi larg. Te-am avut.

— Tu și cu mine, Sadonya. Suntem amândoi în aceeași oală. Facem o nouă înțelegere, foarte asemănătoare cu cealaltă. Mă ajuți, te ajut. Dar de data asta, ne ajutăm unul pe altul ca niște...

Ezită, vrând să spună „prieteni". Dar, chiar dacă ajungea el s-o considere prieten, nu era sigur că ea ar fi înțeles într-adevăr termenul.

— ... ca niște parteneri. Nu-mi mai faci vânt pe-aici de parcă tu ai fi stăpânul iar eu vreun vițeluș tâmpit. Egali, juma-juma'. Înțelegi? Atunci, poate, rămânem amândoi în viață.

Stătu și o privi ținându-și răsuflarea.

Ea tăcu, pe gânduri, lăsând să treacă un lung moment de încordare. *Hai, Sadonya, nu-i chiar atât de greu...* Îi aruncă o privire piezișă, șovăitoare.

— Da' dacă trecem de cealaltă parte, la Squeeze? sugeră ea fără convingere.

Tot nu vrei să cedezi prada din gheară, nu-i așa, curvă? Las-o baltă, fetițo...

— Spune tu. Ajută-mă tu acum. De la egal la egal, fii sinceră cu mine.

Ea stătu să, se gândească, apoi oftă.

— Nu. Squeeze e pe ducă. Moare curând, admise ea. Secundul lui, e bun el, dar nu-i Squeeze. Poate iese un război cu Mouse, o grămă' de inși praf. Partea lu' Mouse, mai mare decât a lu' Squeeze. Pro'abil că scoate repede rahatu' din Secundu' lu'

Squeeze. Poa' că și Secundu' știe. Are o treabă bună, zona de piață liberă, vrea să-și păstreze bucățica, sigur. Ne dă, pe tine și pe mine lu' Mouse, așa că Mouse nu mai face război pân' la urmă. Tu și cu mine – făcu un gest cu mâna pe care el îl recunoscu – am încurcat-o și-așa și-așa.

Mâna ei zicea *rău de tot*.

— Dar dacă tu și cu mine îl facem noi praf pe Mouse, primii? sugeră el.

Nu trebui să se gândească prea mult la asta.

— E prostia naibii, zise.

Dar fără urmă de dispreț în voce. Berk dădu drumul în el unui oftat de ușurare. Acceptase, în cele din urmă, că sunt egali, parteneri.

— Mouse, el mă vrea din motivele lui. Secundu' lui nu-i prost. Nu-i pasă dacă mă-nsemnează sau nu, destul să-i fiu gătitoare numai lui. Mouse dus, vine de mă găsește din partea cealaltă a pământului, repede. Mă ia, te ia, amândoi morți.

Rămaseră tăcuți pe trepte, privind la lumina ce se împuțina în grădina, prin care praful plutea sclipind.

— Deci te mai gândești și la alte idei? întrebă ea.

Nici urmă de teamă în vocea ei. Fusese vreodată copil? Privise vreodată lumea cu ochi inocenți? Se băgase ea vreodată în picioarele mamei ei și scâncise de nedumerire și de teamă, simțise ea nevoia să aibă cineva grijă de ea, s-o ocrotească, s-o mângâie? S-o iubească? Se cam îndoia.

— Nu, recunoscu el. Încă nu.

Făcu o pauză, apoi întrebă:

— De ce te vrea Mouse?

— Biznizu' meu, răspunse ea prompt, cu hotărâre.

— E și biznizu' meu acum, Sadonya, insistă el blând.

Îi strânse cu putere încheietura osoasă a mâinii. În palma lui, pielea ei era rece, subțire.

Și așteptă.

În cele din urmă:

— Mouse, el crede că-i v'un armăsar de prăsilă, c-are-un material gen'tic grozav în sulă.

Vorbea prin lumina amurgului, privind în lături.

— ’Nsemnează orice gaură prinde, chiar și băieți, ține totu’ numa’ pentru el, nu-mparte nimi’ cu nimeni. Face-o grăma’ de vițeluși mereu, da’ nici o gătitoare. Asta nu-i place-al naibii de loc. Își omoar-o mulțime de viței, de nebun. Așa că se gândește că poate face altă gătitoare cu mine. Mereu mă presează. E gelos că mama a luat simțu’ și el nu. O urăște pe mama lui și pe mama mea mereu d’asta.

— Mama ta era sora lui? întrebă Berk, nesigur că o înțelegea bine.

— Da. A luat-o de la mama ei și ea-mi ’cea mereu că toate mamele mele aveau simțu’. Niciodată n-a fost tații gătitori. Io-i to’ zic, păsăricile iau simțu’, nu domnii.

Vocea îi suna amar.

— Atunci e unchiul tău, zise Berk scârbit. E din familia ta.

Ea pufni cu dispreț.

— Da, *familie,* al naibii desigur. E și tata meu. El Secundu’ lu’ Kovar cu mult timp în urmă. Kovar ’nsemna pe toată lumea, ținea păsăricile numa’ pentru el, și pe mama. Toți șefii de sindicat fac așa, ăsta-i jocu’. Domnii, ei nu primesc decât păsărici date la grămadă, primă de Că Ciun. Asta-i face răi. Când ajung prea rău, uneori se satisfac cu băieți dulci sau poate fac ceva de capătă un dividend și-atunci obțin cioace.

Berk se cutremură, amintindu-și ochii lui Third, rostogolindu-i-se în cap, și propria lui experiență cu cioacele Sadonyei.

— E de-obicei o cale de-ai ține pe domni răi, buni de războaie. Kovar, el nu altfel decât alți șefi de sindicat, da’ lui nu-i plăcea de Mouse. Nu-i dădea nimic lu’ Mouse, niciodată, nici când Mouse ajunge Secundu’ lui. Kevar trata mama mea special, adevărat frumos, vrea mama mea doar a lui, să n-o-mpartă niciodată vreodată.

Rămase tăcută o clipă, apoi trase adânc aer în piept, aproape un suspin, stârnind un ecou în nemișcarea curții acoperite.

— Cred că Mouse-l face praf tăcut, apoi o bate pe mama. O bate rău cu adevărat, aproape o face praf mereu, apoi o-nsemnează public, iar și iar, toți stă și se uită. Mă face pe mine cu mama, acolo, ea zăcând în sânge la pământ. Se lăuda cu asta

mereu. Mama-l urăște. El tot se lăuda și după ce mă nasc io, apoi începea cu mine, grozăvind, zicând la toți c-o să facă o grăma' de gătitoare și cu mine.

— Atunci am scăpat în locu' ăsta. Mama-i 'ce că m-omoară 'nainte să se-omoare pe ea dacă nu ne lasă-n-pace. Și-o făcea. Atunci Mouse nu mai are nici o gătitoare.

— Isuse, scăpă Berk.

Sadonya nu păru să remarce.

— Mouse, el atât de 'furisit de mândru, 'cea mereu că gen'tica din sula lui cea mai bună. Numai d-asta Nextup nu-l face praf pe *el,* crede poate că-i adevărat că Mouse a luat gen'tică de gătitoare.

Fără grai, Berk îi privea profilul, pe jumătate ascuns în adâncul unui hățiș de păr. Ea vorbea liniștit, calm, ciopârțind cuvintele.

— Mouse, un ticălos egoist. Ține totu' numa' pentru el, nu dă la nimeni v'o cioacă v'odat'. 'L face praf pe Nextup dacă se uită măcar la o păsărică atent. Da' io n-am cartela de la sindicatu' lui și el nu poa' să-ndure idea că poate io-nsemnez cu altu'. Tre' să fiu a lui, vrea să facă o grăma' de copii gătitoare, dup'aia omoară toate gătitoarele altora, să fie el Regele Rahat peste toate sindicatele, curând.

— Numa' că știe el bine. Știe că io am simțu' de la mama, că n-are decât gen'tică rahat în sul-aia urât-a lui. Știe că io pot face-oricând copii gătitoare cu cine vreau, și nu-i place-al naibii de loc.

Vocea i se înăspri, furia ieșind în sfârșit la iveală.

— 'L-urăsc mereu. *Mor,* 'furisit, 'nainte să mă-nsemneze el, jură ea, rostind o răpăială de cuvinte pe care Berk nu le putu urmări, retezând la sfârșit cu mâna, într-un gest tăcut de dezgust.

Acum înțelegea de ce păreau atât de familiare gesturile lui Mouse.

Ea își întoarse capul, cu ura arzându-i în priviri.

— Acum știi, om-din-oraș, scuipă ea. Te ajută să te gândești la idei, hă? Nu? 'Kay, 'ști-atât de deștept brusc, ce facem *noi,* parteneri?

— Așteptăm, zise el, făcându-și vocea să sune mai liniștit decât se simțea. Tragem de timp și vedem și așteptăm.

— Ha, pufni ea sarcastic. Fără minciuni. ’Și-un geniu adevărat mereu.

Se ridică în picioare și-l lăsă singur, în lumina de un albastru spălăcit a amurgului. Gândurile lui se învârteau în cercuri, precum un elicopter în căutarea înșelătoarelor grădini bine mascate ale țărănoilor, scheunând iritant prin crepuscul.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

18 iunie 2242

Fasolea și cartofii mergeau bine, deși porumbul rămăsese abia la înălțimea genunchiului, cocenii veștejiți, opriți din creștere, refuzând să producă mai mult de doi-trei știuleți micuți. Erau și alte plante, plante pe care el nu le recunoștea, dar asupra cărora Sadonya veghea cu atenție. Devenise aproape o plăcere să plivească straturile de buruieni, pășind prin pământul maroniu, pe care-l simțea prietenos, confortabil, cald sub tălpi.

Durerea din piept ceda încetul cu încetul. Brațul i se vindecase aproape complet, dar Sadonya insista să mai păstreze atela. Tot îl mai deranja și-l făcea să se simtă stângaci, dar nu-l mai durea. Era și el la fel de puțin dispus ca și ea de a recunoaște că era aproape complet refăcut.

Mai ales de când Mouse începuse să-și trimită băieții ca să se așeze în holul de jos și să-l supravegheze. De atunci, schema se schimbase, totul se alterase, transformând sensibilul și fragilul echilibru într-o confruntare pe viață și pe moarte a voințelor.

Într-o zi, Sadonya dădu peste trei dintre ei stând la pândă pe trepte, ghemuiți, privind în tăcere cum Berk mărunțea excrementele uscate și le presăra cu lopata, pregătind un strat pentru o nouă recoltă de fasole maronie. El își ignora cu desăvârșire audiența mută.

— Ce cauți acolo! țipă ea.

Berk rămase cu mâna pe lopată în timp ce ea striga la trio-ul de pe trepte. Își ridică privirile spre ea și-și dădu seama cu surprindere că la *el* se răstea.

— Îți spun mereu, ’ști prea bolnav să muncești așa! Să-ți ajungă curu’ ăla ’napoi de unde-ai plecat, c-o să cazi ca o muscă moartă.

El lăsă lopata să cadă la pământ și-și târșâi picioarele către scări. Urcă cu mare greutate jumătate din trepte, agățându-se de balustradă cu prefăcută suferință.

— Îmi pare rău, Sadonya, zise el pentru urechile spionilor nu

din cale-afară de isteți ai lui Mouse. Încerc și eu să-mi recapăt sănătatea cât mai repede ca să pot lucra pentru Mouse. Cred că m-am forțat prea tare, hă?

Ea gratulă santinelele lui Mouse cu o uitătură plină de furie și-l prinse de subraț. Sprijinindu-l pe ultimele trepte și apoi în lungul coridorului, unde nu puteau fi văzuți, îi șopti furioasă în ureche:

— Vezi să nu mă forțezi pe *mine* prea tare, scârbă, că vezi tu ce-i aia.

Așa că rămânea în camera întunecoasă sau o urmărea de la adăpostul întunericului din capătul coridorului cum săpa la grădină, oprindu-se din când în când să țipe la permanenții spectatori, păsări hoitare planând pe deasupra unui trup aproape mort.

— Ăsta-i locu' meu, afară de-aici, 'furisiților, nimeni nu v-a 'nvitat aici!

Arunca în ei cu țărână și cu bucăți de mizerie. Ei se fereau de salutul vehement, își rânjeau dinții piliți, ascuțiți ca dinții de șobolan, în mijlocul chipurilor lor pictate și se așezau înapoi ca muștele gonite de pe pieile de șobolani morți, puse la uscat.

Vara își intra tot mai mult în drepturi, nopțile nu mai răceau umbrele, căldura cocea miasmele gunoaielor ce putrezeau pe sub ferestre. Duhoarea urca până la etajul al treilea. Era totuși cea mai răcoroasă încăpere din clădire, căldura devenind insuportabilă la etajele superioare, unde însă nu mirosea chiar atât de rău.

Mutară plita improvizată din cazanul de gunoi în altă cameră, oricum, chinuindu-se prin întunericul nopții pentru a-i disimula revenirea puterilor, și reuși s-o convingă pe Sadonya că activitatea ei de pielărie era mai nimerit să se desfășoare într-un alt loc, unde să nu mai poată fi văzută și mirosită.

Vremea se încălzea tot mai mult, secătuindu-le necontenit puterile. Stăteau în încăperea luminată slab de o singură lumânare ce se consuma rapid în aerul încins, neclintit. El își ridica mâinile, proiectând pe pereți, cu degetele, umbre tremurătoare de câini, o pasăre în zbor, un cocoș cântând, un cal în galop. Sadonya se uita cu ochi mari, curioasă, iar el zâmbea.

Ea îl privea, apoi încerca și ea, un joc de copii pentru a alunga vremelnic plictiseala și zăpușeala. În cele din urmă, mâinile le cădeau, ostenite.

— Te faci bine, zise Sadonya rupând liniștea. N-o să-l mai putem prosti prea mult timp pe Mouse.

— A-hă, încuviință el.

Stătea gol pe pat, cu spatele sprijinit de perete, cu sudoarea scurgându-i-se de la subsuori în pârâiașe ce-l gâdilau. Simți atingerea cercetătoare a picioarelor unei insecte explorându-i umărul. Goni nepăsător carcalacul. Interesant, se gândi el toropit. Cum te poți obișnui cu lucrurile.

Era prea cald pentru a dormi, prea cald pentru a sta de vorbă.

După vreo cinci minute, ea zise, cu speranță în glas:

— Poate-ți rup cealantă mână și dup-aia tu te duci la vale pe trepte? Poa' să fi' un acid dent, Mouse tre' s-aștepte 'ncă puțin.

Era prea cald ca să râdă.

— Mulțumesc pentru propunere, Sadonya, zise el întunecat. Trec peste asta.

Ea se uită la lumânare, apoi suflă în ea pentru a face economie.

— Mă obosește-al naibii, om-din-oraș, vorbi ea prin întuneric. Io fac iar toată treaba acum, iar tu stai aici și gândești i dei.

Berk îi simți reproșul din voce.

— Mă ține din biznizu' meu. Nu prea știu ce să cred despre partener rahatu' ăsta.

— Poate mă-nveți cum se fac cioacele alea ale tale, sugeră el fără chef. Nici mie nu-mi place să stau așa în cur.

Muștele bâzâiau liniștite pe afară, fără să le pese de căldură, colcăind prin gunoaiele din stradă, mâncând și împerechindu-se și depunându-și ouăle în mizeria fetidă.

— Nu poți să-mi faci treburile, spuse ea.

Era o constatare, nici sfidare, nici laudă.

— Îți zic io. Nici-un domn nu-i gătitor.

— De ce nu?

— Io am simțu' lu' mama. Tu nu.

— Bun, poate mă înveți cum să fac numai ceva simplu, care

poate fi gătit chiar și de un tâmpit de domn din oraș.

Ea pufni. Izbucni în râs.

— Nu auzi bine. 'Ști-atâ' de tâmpit. Uite. Ți-arăt...

Foșgăi prin încăperea cufundată în întuneric, un contur mișcător, abia vizibil. Apoi traversă camera, lipăind cu picioarele goale și se așeză în pat lângă el.

— Ce-i asta? întrebă ea și-i vârî ceva în gură.

Berk se ridică brusc în capul oaselor, scuipând înnebunit.

— Ăsta-i tot un bilet de-al tău, într-o călătorie de plăcere? întrebă el bănuitor. Mi-ai promis că nu mai...

— A-hă. Nu-ți face nimic. Numai gust-o, zi-mi ce-i.

Se mișcă, făcând să trosnească curelele din piele de sub saltea, cu un mănunchi de frunze uscate în mână. Îi dădu cu ele pe la buze. Șovăitor, el le atinse cu buzele, apoi le dădu la o parte cu dosul mâinii.

— Ei? întrebă ea.

— Nu știu, răspunse el.

— Ce *gust* are? Dulce? Poate miros de mucegai la limba ta, ca blana de șobolan bătrân? Poate amar, ca rahatu' tău când se scapă bolnav?

— Are numai gust de frunze uscate, pentru mine, recunoscu el.

— Asta-i, zise ea cu oarecare satisfacție, fiindcă io am simțu' și tu nu. Îți mai arăt o dată...

Strângea în fiecare pumn câte o grămăjoară de frunze măcinate.

— Asta, ultima, merge cu astea, face-o 'mestecătură. Merge când ai prea fierbinte-n'untru și rece-afar'. Gustă, zi-mi care.

Neîncrezător, puse limba pe amândouă, ștergându-se bine când termină. Aveau același gust. Îi spuse.

— N-o vezi-n'untru-n capu' tău? întrebă ea, știind, clar că nu. Nu vezi că *asta* – își strânse degetele de la mâna stângă – merge cu prima? Vezi că-ți lasă suc pe limbă și cân' se face destul de fierbinte seamănă, ca și cum s-ar 'nsemna una p-alta, cum fac schimb pe la colțuri, se unesc și face inele care dansează de jur 'prejur? Bucățele zboară în lături, vin 'napoi și iar?

Își dădu brusc seama despre ce vorbea ea.

Sadonya era un chimist înnăscut. Un gust, un miros, ea putea citi chimicalele în mod intuitiv. O picătură de sudoare pe limbă, de pe frunte, și putea citi otrăvurile eliminate prin pori. Adulmecarea mirosului unui lichid anonim din oricare dintre sutele de sticluțe pe care le ținea îngrămădite lângă masa ei, și ea putea vedea structurile chimice cu ochii minții. O împunsătură de cuțit, o picătură de sânge, și ea îți știa toate amănuntele secrete ale organismului. Știa cum să amestece una cu alta, știa exact în ce cantități, știa ce efect aveau, știa ce puteau face. Nu-ți putea spune numele, nu putea scrie formule în șiruri îngrijite, guițătoare, cu creta pe o tablă.

Ea pur și simplu... știa.

Ca și cum și-ar fi putut da seama că el înțelesese, ea zâmbi, făcând să-i lucească dinții mici, tot ce i se vedea din întuneric.

— D-aia-s io gătitoare și tu nu.

— Hu, făcu el. Perfect al naibii.

Impresionant.

— Da, spuse ea mulțumită.

Se așeză lângă el, iar el deveni bănuitor.

— Te crezi tare deștept. Crezi că io-s tâmpită. Da' n-ai nicio i dee nouă de ce ne facem, hă?

— Nu, zise el. Nu în legătură cu Mouse. Nu încă.

Pentru un moment, avu pornirea de a-i spune despre elicopter, să recunoască faptul că o lungea nu pentru că nu avea încredere în Mouse, ci pentru că mințise. Nu era nici o posibilitate de a mai reconstrui elicopterul. A, ar putea încropi ceva, o rablă cârpocită care să arate bine, dar care nu avea să zboare niciodată, pe care s-o tot frece și s-o răsfrece, trăgând de timp până ce Mouse și-ar da seama că a fost dus de nas.

Dar nu-i putea spune asta și nici nu o putea părăsi pe ascuns. Imediat ce el ar trece de cealaltă parte, Mouse ar încerca să pună mâna pe ea. Ea l-ar omorî pe Mouse sau pe ei amândoi dacă nu ar ști, sau l-ar vinde imediat pe el dacă ar ști...

Desigur, dacă ar ști că el nu încerca decât să câștige destul timp pentru a trece căldurile cele mari ale verii și a se putea apoi furișa ca să scape, abandonând-o propriilor ei afurisite de probleme, l-ar face ea însăși praf repede. Își închise gura peste

pornirea neașteptată de bunăvoință prietenoasă și tăcu.

Ea traversă camera înapoi, iar el slobozi un oftat neauzit de ușurare.

— To' nu rezolvi v'o problemă, zise ea cu iritare.

Numai că iritarea ei era neînsemnată.

— Am să găsesc ceva, promise el.

— Hă!

Începea și el să se îndoiască.

— Naibii de cald, murmură ea după o jumătate de oră.

— N-am cum s-o rezolv numai cât ai bate din palme, Sadonya, spuse el.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

21 iunie 2242

Ea încuia ușa ori de câte ori pleca, ceea ce îi împiedica pe băieții lui Mouse să-și vâre nasul prea tare, dar îl încuia și pe el efectiv, ceea ce îl făcea să fie acum mai prizonier decât înainte. Fără curent, zăpușeala din încăpere părea și mai rea, înăbușitoare.

Nu se gândise cum avea să-și mai amâne decizia, dar nu mai putea îndura plictiseala instituită. Și nu mai putea răbda nici căldura. A săpa un puț în subsol era imposibil cu garda mereu vigilentă a lui Mouse. Dar o trimise pe ea pe la celelalte etaje ale clădirii, să scotocească după toate resturile de materiale pe care le văzuse și le catalogase mental, descriindu-i-le, cicălind-o, lingușind-o pentru a o face să-i găsească ce avea el nevoie.

Ea îl privea neîncrezătoare cum meșterea cu feluritele lui resturi și bucăți fel de fel de obiecte, ciocănind și înjurându-le, pe ele și uneltele lui improvizate. Dar până să se întoarcă ea după o zi de cumpărături făcute în mica piață a lui Squeeze din zona liberă, el meșterise deja două ventilatoare, care funcționau. Berk sacrificase până și puțin din prețiosul petrol negru, brut, din bidon pentru a le unge angrenajele. Așteptând nerăbdător, cu urechea la ușă, în liniștea vechiului spital părăsit, el avea un motiv anume să o surprindă.

Când o auzi țipând la sentinelele permanente ale lui Mouse, împroșcându-i furioasă cu insulte, dădu fuga la pat și-și băgă picioarele în pedalele manivelei, provocând un curent de aer autogenerat. Cheia scrâșni în vechea broască, ea păși în încăpere și se opri nevenindu-i să-și creadă ochilor. Șuvițe lungi de păr unsuros îi zburară de pe față, suflate de vânt.

— Ahhh, răsuflă el, rânjind ca un nebun. Este atât de *bine!*

Își întinse mâinile deasupra capului, cu degetele încleștate împreună, într-o poză exagerată. Palele ventilatorului, recuperate de la un aparat aflat în părăsire, vâjâiau aproape fără să se bălăbăne, scoțând un ușor sunet care-i amintiră, numai

pentru un moment dureros, de modelul de elicopter al lui Teddy, care atârna la Strawberry.

Ea își lăsă sacul pe masa de lucru și dădu roată, neîncrezătoare, ventilatorului, adulmecându-l. Își desfăcu palma, să-i simtă curentul de aer pe care-l producea, retrăgându-și-o cu o mișcare rapidă, bănuitoare. El nu se putu abține să nu zâmbească cu toată gura, și îi arătă spre mașina similară aflată în partea ei de cameră.

Sadonya se cocoță cu neîncredere pe marginea patului, cu brațele încrucișate, și-și înfipse la rândul ei picioarele goale în legăturile din piele ce țineau loc de pedale. Studiindu-i mișcările, începu și ea să pedaleze încet, punând în mișcare palele ventilatorului, la început cu smucituri, apoi, după ce-și intră în ritm, din ce în ce mai repede și mai lin, până când curentul de aer îi ridică lațele de păr de pe față. Clipea, lăsând aerul să-i biciuie fața, și pedala tot mai repede. Palele gemene începură să cânte împreună.

Îi zâmbi fără un cuvânt, cu dinții ei pătați lucindu-i pe fața întunecată. Era pentru prima oară, își dădu el seama, când o vedea zâmbind fără răutate, prima oară când o vedea veselă cu adevărat, cu o plăcere reală în ochi. Își trase de pe ea mantaua din piei, lăsând aerul să-i scalde pieptul plat, dezgolit.

Pedala cât putea de tare, balansându-se pe pat în vreme ce picioarele-i subțiri făceau să se rotească palele în jurul axului manivelei, zâmbind larg și uitându-se pieziș în vântul iute pe care-l producea ea însăși. El se luă după ea ca într-o cursă, ventilatoarele se învârteau, angrenajele *ș-clanc, ș-clanc, ș-clanc*-au cu voioșie. Nu trecu decât un minut până când mușchii lor înfometați, prost hrăniți, osteniră. Încetiniră, gâfâind, și continuară să pedaleze în tăcere, gonind cu slabele lor adieri răcoroase căldura ucigătoare preț de un ceas.

— Știi, pân' la urmă nu 'ști-atâ' de tâmpit, om-din-oraș, zise ea în cele din urmă, fără nici o plăcere.

— Știi, zise el pe un ton prietenos, pe mine mă cheamă Berk, nu „om-din-oraș". Berrrk, pronunță el rar. E un nume chiar foarte simplu. Crezi că-l poți ține minte? Pun pariu că ai putea dacă te-ai strădui destul.

— Așa-i okay, spuse ea strâmbându-se la sarcasmul lui. Ți-a mai venit vreo idee strălucită cât stai pe-aici făcând rahatu' ăsta, *Berk?* Ca despre cum o să-i supraviețuim lu' Mouse?

— Câte un lucru o dată, zise el.

— Ha, râse ea lăsându-se cu spatele în perete, închizându-și ochii și lăsând aerul răcoros să adie peste ea.

Pedalară până ce mușchii îi lăsară, osteniți, poate chiar mai încinși în urma efortului, dar faptul că măcar o perioadă de timp scăpaseră de căldură le înseninase dispoziția.

— Poate primești și o primă, *Berk,* zise ea.

Începu să tragă afară din sac inevitabilele pungi și legături de frunze uscate, grămăjoarele de ierburi legate cu sârmă. La fundul sacului se aflau patru șobolani morți cu înfățișare nesănătoasă, cu craniile sfărâmate, un pește puțin umflat, o jumătate de duzină de cartofi, săculețul obișnuit cu fasole maronie pe care nu o mai putea suferi și două cepe veștejite, care începeau să dea colț.

Și trei roșii mici.

Imediat, fu în genunchi lângă masa ei, cu gura căscată, uitându-se fără să-și creadă ochilor la cele trei roșii rotunde, dolofane, de un roșu aprins.

— De unde-ai făcut rost de astea? întrebă el cu gura plină de salivă.

— Squeeze, zise ea cu o față enigmatică. Nu o duce prea bine.

Răspunsul nu părea să se coreleze cu întrebarea. Se uită în sus la ea, nedumerit. Ea ridică din umeri.

— 'So gătitoare 'furisi'de bună, da' nu-s Dumnezeu. Se duce și se duce repede. I-am dat ceva care face durerea mai puțin rea. El fericit, îmi dă astea.

Se opri pentru un moment.

— Squeeze, el okay. Rușinea naibii. Ar trebui să fie Mouse-n loc.

El încuviință dând din cap, incapabil să-și ia ochii de la roșii.

— O să avem grijă să punem semințele de-o parte, zise. Poate o să le putem cultiva pe ale noastre.

Ea pufni, dar nu spuse ceea ce el știa că aveau amândoi în minte. Nu aveau să trăiască destul ca să vadă rezultatele. A o

recunoaște cu voce tare ar fi semănat prea mult cu o acceptare a înfrângerii.

Berk prepară peștele și două roșii pe cazanul de gunoi, în camera alăturată, în vreme ce ea se juca cu ventilatorul ei, care se auzea clămpănind de dincolo. Când cina fu bine coaptă, mâncară în liniște, sugându-și fiecare cele două jumătăți de roșie, morfolindu-le pe îndelete, ca desert, pentru a le face să țină cât mai mult, în timp ce noaptea adâncea bolta cerului.

Apoi, cu burțile pline, cu ventilatoarele vânturând aerul întunecat al nopții, el își făuri o altă parte a planului. Îl suci pe toate fețele, nefiind prea încântat de el, și-și dădu seama că nu prea avea de ales.

Trei pași în afara clădirii și era ca și mort. Dacă exista vreo șansă pentru a scăpa de Mouse, Berk trebuia să ajungă cât putea mai departe de Philadelphia și de teritoriile sindicatului. Și nu exista decât o singură persoană care-l putea duce la distanța aceea.

— Sadonya, spuse el pe un ton de conversație, mama ta ți-a spus vreodată povești la culcare?

Ea îi aruncă o privire piezișă, gonindu-și de pe față câteva dintre muștele mai agresive.

— Ce-i aia?

Două insecte bâzâitoare îi dădură ocol, nervoase, și aterizară iar, luptându-se pentru loc pe trupul fetei.

Berk trase adânc aer în piept.

— Încep așa: „A fost odată ca niciodată...”

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

5 ianuarie 2231

O știa dintotdeauna, desigur. Într-un oraș cu mai puțin de o sută de mii de locuitori, era greu să nu te cunoști cu toată lumea. Iar December Pindar nu era o femeie care să se piardă în mulțime. O văzuse, o admirase și hotărâse imediat că partida era pierdută cu o fată de o frumusețe atât de vaporoasă.

Berk Nielsen nu era un om simplu, era doar unul obișnuit. Scund și subțire, ca tatăl lui, cu ochi căprui, păr castaniu, bine bronzat, era exemplul tipic de om al Orașului, care nu ieșea prin nimic în evidență. Mult prea comun pentru cineva ca December.

Majoritatea oamenilor care supraviețuiseră inițial Schimbării îngrămădindu-se sub domuri fusese de origine caucaziană, cea mai numeroasă și care-și rezervase în forță locul în interiorul arcei lor ferecate pe uscat. Soarele, oricum, după dispariția centurilor Van Alien și împrăștierea stratului de ozon, îi favorizase pe indivizii cu pielea de culoare mai închisă, un strat de melanină subcutanată fiind uneori unica graniță dintre a supraviețui și a muri din cauza puternicei radiații solare, indiferent de cât de groasă era sticla protectoare a domurilor.

Existau limite.

Rangerii și țărănoii care-și sfredeliseră tuneluri-vizuini în ținuturile deschise, și sălbaticii care viețuiau prin măruntaiele umbroase ale ruinelor descoperite aveau în exclusivitate pielea închisă. În cea mai mare parte a lor, cetățenii Pittsburgului se omogenizaseră într-un grup rasial standard, cu dominantă caucaziană, dar prin căsătorii încrucișate și o dată cu succedarea generațiilor, deveniseră mai scunzi, cu părul și ochii de culoare închisă și se bronzau cu ușurință.

Puține dintre micile enclave etnice rămăseseră aproape intacte. Un singur cvartal cuprindea miniaturalul Cartier Chinezesc al Orașului, în care se amestecau japonezi, chinezi, coreeni, vietnamezi și o duzină de alte rase asiatice, încercând să-și păstreze limbile, culturile, identitățile unor țări care nu

mai fuseseră văzute de trei sute de ani. Evreii continuau să meargă la sinagogă, în vreme ce creștinii își frecventau bisericile lor. Altminteri, toate celelalte deosebiri erau minuscule și, atâta timp cât erai Cetățean, ignorate. Diferențele între ceea ce era considerat „alb“ și „negru“ deveniseră atât de vagi încât deveniseră doar o chestiune arbitrară, păstrarea culturii și a limbilor depinzând de interesul individual mai mult decât de vreo adevărată moștenire rasială. Orașul acoperit cu domuri Pittsburg era pur și simplu prea mic pentru orice altceva sau pentru mai puțin de atât.

Ceea ce făcea ca December Pindar să aparțină unei minorități exotice. Nu doar pentru că era înaltă și blondă, cu ochi albaștri ca apa râurilor adânci, ea era frumoasă. Mult mai frumoasă decât ar fi sperat Berk însuși că ar fi soția lui.

Așa încât atunci când Kilian pătrunsese în Strawberry cu December strâns ținută de braț, Berk, la fel ca cei mai mulți dintre piloții aflați în cârciumă, se întorsese să o privească, o admirase pentru a mia oară, și trebuise să admită că arătosul pilot, bronzat, cu bărbia pătrată și fata cea blondă formau un cuplu atrăgător. Observase pe furiș reacțiile femeilor, care zâmbeau ușor, afectat. După care se întorsese la berea lui.

Ceea ce-l făcuse să se simtă nervos, și în același timp flatat, atunci când December venise în sectorul lui din hangarul în care își păstrau piloții mașinile.

— Ăsta chiar zboară? întrebă ea, fără să mai piardă vremea cu obișnuitele convenții sociale ale preliminarelor salut-cum-te-cheamă. Se uita la elicopter, cercetându-l cu ochi critic.

El se ridică în picioare și se pierdu, holbându-se neliniștit la Kilian în vreme, ce-și scremea creierul brusc golit în căutarea unui răspuns inteligent.

— Ăăă, da, zboară, fu tot ce reuși să scoată.

Nu fusese niciodată prea tare la femei, dar nici nu era, de obicei, atât de inept.

— Arată caraghios, spuse ea.

— Și zboară caraghios, îi ieși pe gură. Poate o să vrei cândva să-l încerci mai îndeaproape.

Mental, își trase de unul singur un șut, ceea ce își imagină că durea mult mai puțin decât ceea ce era posibil să se fi hotărât Kilian să facă mai târziu.

Asta, neconvingător cum era, o făcu pe ea să-l privească. O urmă de zâmbet îi adânci gropițe în obrajii albi și netezi, și-i arcui buzele pline. Stătea încrezătoare, mai înaltă cu două degete decât el, cu mâinile înfipte în buzunarele vestei cu emblema Departamentului Energetic. Picioarele ei înalte susțineau un trup bine proporționat, ascuns de pantalonii și cămașa de lucru fără nici o formă.

— Sigur, zise ea simplu. Se poate acum?

— Dar... nu ești „fata“ lui Kilian? întrebă el brusc alarmat.

Zâmbetul ei se mări, dând la iveală dinți albi și regulați.

— Nu prea mai sunt „fată“, și nu mi-a plăcut niciodată ideea ca oamenii să-și aparțină unii altora, spuse ea. Mă face să mă simt mai mult un obiect decât o ființă omenească.

— Da, mă rog, dădu el din cap fără convingere. Nu-s prea sigur că și Kilian simte la fel.

Ea ridică din umeri.

— Dacă tu crezi că ar trebui să-i ceri voie, ești liber.

Deși nu era nimic în vocea ei care să facă vorbele să sune batjocoritor sau sarcastic, Berk se simți umilit.

— Bineînțeles că nu, răspunse el imediat. Dacă vrei să vezi diferența dintre obișnuita, mediocra moară-de-vânt cu aripă fixă și un adevărat aparat de zbor, atunci lasă-mă să ți-o prezint pe Vioara Întâi, zise el, bătând ușor, afectuos, cu palma în fuzelajul elicopterului.

Kilian își scosese aparatul pe pistă, Gonaciul Laserului, și se apropie exact la timp pentru a auzi ultima propoziție a lui Berk.

— ’Cember, zise el chicotind, doar nu vrei să te urci în obiectul ăla.

— De ce nu? întrebă ea înainte ca Berk să poată riposta.

— Unu, ridică Kilian un deget, ai zbura cu Bexploratorkul Berk, și doi, există o vorbă foarte veche care zice că un elicopter e un rahat parșiv a cărui unică rațiune de a fi este șansa de a da cu tine de pământ și de a te ciopârți în mici fărâme.

— Normal, sări Berk mimând uluirea, de asta și este atât de

plăcut să zbori cu el și trebuie să fiu de zece ori mai bun pilot decât tine.

Kilian râse.

— Okay, simțiți-vă bine, fetelor!

Se depărtă părând că nu-i pasă dacă December avea să iasă cu alt bărbat. Chiar și mai descurajant, nici nu părea a-l considera pe Berk o amenințare serioasă.

— Chiar te cheamă Bexploratorkul Berk? întrebă ea cu nevinovăție.

— A, nu, zise Berk stânjenit. A scos-o de la el.

Scoase roțile de manevrare de sub tălpicile Viorii Întâi și îi apăsă în jos cadrul cozii, pentru a o scoate afară din hangar, în lumina rece a iernii. Era una dintre acele zile cu ger tăios, limpezi, de iarnă, care îi plăceau lui, cu un cer de un albastru cristalin întinzându-se deasupra, fără nor. Plouase cu câteva nopți înainte, iar băltoacele de pe pistă erau acoperite cu modele complicate de gheață. Smocurile înghețate de iarbă uscată trosneau sub picioare.

Cu mâinile în buzunarele vestei, December îl urmă Afară, fără să se ofere sau să încerce să-l ajute, fără nici o insistență chicotită de a învăța ceva. Stătu privindu-l liniștită în timp ce el verifică atent Vioara Întâi înainte de a-i deschide portiera din dreapta. Urcă și se așeză cu încredere pe scaun, iar el bâjbâi cu centura de siguranță, până când ea îl opri cu un zâmbet:

— E ca la o aripă fixă, nu?

— Da, exact la fel, mormăi el în vreme ce ea și-o prinse în jurul trupului. Bun.

Berk închise portiera și ocoli prin spatele elicopterului în loc de a trece prin față, pentru a-și oferi răgazul de a-și strânge ochii într-o strâmbătură de dezgust și de a-și mai trage mental un șut. Nici o altă fată nu-l făcuse să se simtă atât de nervos și de nesigur.

Dar, o dată ce elicopterul se trezi la viață, vibrațiile îmbrățișându-i trupul precum atingerea unei iubite, își lăsă reflexele să preia controlul, cu un sentiment aproape de contopire cu mașina. Nu trebuia decât să gândească ce voia, iar elicopterul răspundea imediat și cu bunăvoință. Știa cum se

simțea fata privind în jos la pământul ce-i aluneca sub picioare. Iluzia, stând înconjurat de balonul de sticlă, era a unei călătorii pe covorul fermecat, a unui zbor al lui Peter Pan, liber și fără greutate prin aer. Două scaune și un bord minuscul, cu instrumente de navigație, era tot ce stătea între trupurile lor și infinitul de Afară.

Nu era ca alte femei pe care le mai luase Berk. Nu era ca *nici* o altă femeie pe care o cunoscuse vreodată. Vioara Întâi se scufunda și se rotea, se întorcea și-și găsea bâzâind drumul prin canioanele aride, cu viteză amețitoare. De obicei, fetele pe care le luase cu el erau fie tot piloți, cu un aer afectat de amuzament față de micul și ciudatul elicopter, fie locuitoare obișnuite ale Orașului, care aveau tendința să țipe de frică.

Ea însă nu era nici pilot, nici speriată. Ea numai se ținea strâns de laturile scaunului, cu mâinile încleștate, cu trupul bine prins cu centura de siguranță de cadrul tapițat. Nu zicea nimic, zâmbea pierit, cu ochii larg deschiși când el sucea elicopterul prin văzduh, în complicate figuri.

În cele din urmă, îndreptă Vioara Întâi către valea râului Ohio, având la orizont Alley Oops, o linie subțire de un albastru-cețos. Râul se umflase în urma ploilor de iarnă și apa era mâloasă, de o culoare maronie. O scurtă explozie de iarbă verde și flori avea să traverseze ca un val, peste câteva săptămâni, culmile ce mărgineau râul, o răbufnire de culoare efemeră, care avea să se consume și să dispară până la începutul lui aprilie.

Încălecă pe curenții ascendenți până ce putură vedea, spre vest, limita albicioasă a Marelui Deșert. Dune călătoare de nisip licăreau între culmile joase, întinzându-se pe o mie de mile, până la picioarele îndepărtaților Munți Stâncoși, tăind continentul în două. Mai erau orașe cu domuri, care supraviețuiseră, spre vest? Mai era viață în ținuturile din lungul coastei pacifice? Era ca și cum cealaltă jumătate aparținea altei planete, pierdute, necunoscute. Plutiră deasupra culmilor ce alunecau către oceanul sterp, privind fără un cuvânt, până când el întoarse elicopterul către Oraș.

Nu-și putea permite să consume prea mult din cota de

combustibil alocat pentru zboruri personale, dar se hotărî pentru încă un moment de groază înainte de a o duce înapoi la hangarul piloților. Se îndreptă cu viteză maximă către aglomerarea de domuri. Văzute de la distanță, înconjurate de nemărginirea de Afară, domurile păreau fragile, micuțe. Apropiindu-se însă de ele, cu suprafețele lor fațetate, crescură deodată uriașe dincolo de parbrizul bombat.

Viră în jurul domului principal central, în ale cărui fațete reflectorizante imaginea Viorii Întâi se multiplica tremurător, în trecerea ei prin dreptul triunghiurilor cu latura de treizeci de picioare. Elicopterul părea o insectă micuță în comparație cu giganticul dom ce se înălța la aproape o mie de picioare deasupra râurilor. Era o imagine care-ți tăia răsuflarea – domul uriaș ce se înălța destul de aproape pentru a fi atins dacă te aplecai în afară. Apoi domul se rostogoli, precum pântecele monstruos al unei balene metalice, îndepărtându-se de ei. În locul unui strigăt de surpriză sau de frică, sau al unui zâmbet plictisit pe care l-ar fi afișat o femeie pilot, December își înălță și-și răsuci capul pentru a se uita înapoi. Asta, cumva, îi plăcu lui Berk.

O duse în josul râului Mong și rămase puțin pe loc deasupra Proiectului Duquesne. Încă în construcție, conturul structurii imense se întindea în lungul cotului râului, schițând promisiuni în sol.

— Aici lucrez eu, spuse December privind în jos la fundația proiectului.

— Știu, răspunse el. Care-i a ta?

Ea zâmbi fără să întoarcă fața spre el, amuzându-se cu delicatețe.

— Niciuna nu-i a *mea,* spuse și arătă dedesubt spre una dintre ramurile ce radiau din coloana vertebrală a structurii. Sunt în echipa pentru proiectul junglei subtropicale, a doua din capăt.

Duquesne era primul proiect cu adevărat ambițios pe care-l abordase Orașul de când fuseseră deschise domurile și locuitorii făcuseră primii pași în Afară. Jacob Chong, Consilierul Departamentului Energetic făcuse echipă cu un proiectant din

grupul pentru Mediul Înconjurător al Departamentului Științific al lui Isidra Stachan. Împreună, Consiliul elaborase planurile pentru un masiv sistem foto-voltaic solar care putea genera cantități imense de energie, suficient pentru un dom agricol cu adevărat independent, autonom.

— O să fie uriaș, explică December privind în jos, cu ochii strălucind. Domuri interconectate, pe o lungime de două mile și o lățime de jumătate de milă, cu cinci anexe extinse, de o jumătate de milă fiecare. Fiecare ramură va avea propria ei centrală electrică, dublă față de tot ce avem acum, și va fi mai mare decât domul principal spre care tocmai ne-am repezit ca să fac pe mine de frică.

El tuși, înroșindu-se. Elicopterul se clătină ușor, ca și cum ar fi intuit stânjeneala pilotului.

— Va fi cea mai mare seră din lume alimentată cu energie PV, atunci, glumi el pentru a-și masca umilința resimțită.

Ea chicoti.

— *Singura* seră din lume alimentată cu energie PV!

— Dar de ce trebuie să fie atât de mare?

Berk știa teoria. Nu știa însă ce să mai spună. Dacă îi observase încurcătura, era destul de politicoasă să nu reacționeze la ea.

— Ai nevoie de un asemenea spațiu pentru a recrea toate zonele climatice pe care le dorim. Va putea simula *orice*. Zonele reci alpine. Adâncul umed al junglei. Preeriile.

— Antarctica? o tachină el.

Ea se strâmbă îngăduitoare.

— E-n regulă, *aproape* orice. Dar cui îi trebuie o Antarctică. În miniatură?

— Pinguinilor?

— Bună, bună!

Întoarse Vioara Întâi, punând-o cu botul sub vânt, pentru a mai zăbovi puțin deasupra structurilor. Sub ei se vedeau umblând fără grabă omuleți, unii cărând materiale de construcție, alții cățărați pe rețeaua metalică, amplu curbată, a noilor domuri. Siluete mici, în mașini uriașe, săpau un canal, la ambele capete ale construcției principale, o aducțiune pentru

viitoarea sursă de apă. Câțiva lucrători se uitară la elicopterul ce zumzăia deasupra lor, ducându-și mâini minuscule la ochii nevăzuți.

— Până la urmă, vom fi complet independenți de o sursă exterioară de apă, în condițiile unei pierderi de umiditate zero, zicea December.

Pe Berk nu-l interesau aspectele tehnice ale Proiectului Duquesne. Dar îi făcea plăcere să o privească vorbind. Îl fascina felul în care i se mișcau mâinile în timp ce vorbea. Faptul că își iubea munca și credea în ea făcea ca ochii să-i strălucească într-un fel care nu-i permitea lui Berk să se concentreze asupra vorbelor.

— Atunci nu vom mai avea nevoie de canal decât pentru puținul pierdut prin evaporație. Odată etanșeizate, domurile interconectate vor fi suficient de mari pentru a-și genera cicluri climatice spontane, independente de domul principal. Iar când centrala PV va funcționa la capacitate, va furniza destulă energie pentru a putea controla temperatura complet.

— Dar ce se vrea? întrebă el numai pentru a continua discuția.

— Vrem să putem obține semințe modificate genetic, pentru fiecare tip de mediu. Cultivăm toate plantele de dinainte de Schimbare, pe care le mai avem în depozitele adânci ale Arhivelor, le facem mutațiile la nivelul ADN-ului astfel încât să devină mai rezistente la fondul sporit de radiații, la fluxul termic, la orice.

Lui Berk îi plăcea ideea. Îi umbla și lui ceva prin cap.

— Atunci faceți planuri la scară mare și aruncați semințele din aer, zise el pe gânduri. Ați putea-o face. Nu din elicopter, din nefericire, dar poate cu vreun gen de planor, cu un motor ușor pentru decolare și poate cu un mecanism cu lanț de transmisie și elice, cu pedale pentru propulsie, după decolare. Asta ar mai scădea din greutatea bateriilor...

— Cred că bateriile solare ar fi mai practice, zise ea privindu-l cu interes.

— Da, dar nu captează suficientă energie pentru sustentație.

— Dar superbobinele Artis? sugeră ea.

El clipi, neștiind dacă nu cumva glumea. Zâmbetul ei era provocator, dar părea că este realmente interesată de idee.

— „Temperatura camerei” pentru Afară este ceva mai ridicată decât în interiorul unui laborator, zise el.

December zâmbi cu afectare.

— Sunt inginer energetician, îi aminti ea. Unul destul de bun, cred. Cât de greu crezi tu că ar fi să folosim o fracțiune din aportul PV pentru a înfășura un stabilizator de temperatură în jurul unei bobine Artie?

— Nu foarte greu, cred, recunoscu el.

Era minunată și zâmbea cu gura până la urechi fără să poată spune de ce.

— Tot nu poți folosi mai mult decât intră, oricum. Nu ar fi suficientă energie pentru decolare, dar poate... dacă se fixează panouri solare pe aripile planorului... se trezi Berk schițând ideea cu o mână prin aer.

Ea continua să-l privească cercetător, iar lui îi plăcu și asta.

— ... se miniaturizează bobinele Artie și se pun în serie, s-ar obține un randament mai bun. Va trebui să folosești combustibil și un motor pentru decolare și aterizare, dar treci pe bateriile solare în timpul zborului și păstrezi numai atât combustibil cât îți trebuie pentru mai multe aterizări și decolări, având un aparat de zbor cu rază mare de acțiune și cu adevărat independent.

— Noile vremuri ale măiestriei aviatice care vor purta numele de Johnny Sămânță-de-măr, zâmbi ea. Nu-i așa?

El zâmbi prostește, încălzit de interesul pe care-l arăta ea, și entuziasmul ei se amesteca în impulsiunile lui sexuale. Părăsi Proiectul, îndreptându-se către domuri.

Mai târziu, prins încă în mrejele atenției pe care i-o acordase ea, Berk începu să transforme încet-încet acele idei într-o obsesie. Fusese întotdeauna bun la desen și cunoștea mecanică, dar nu știa mare lucru despre aparatele cu aripă fixă. Ținându-se de capul celui mai bun prieten, Wy, învăță să piloteze aripi fixe și, aplecat asupra fiecărui centimetru al scheletului Puștiului, avionul lui Wy, îl sorbi pur și simplu prin piele. Nevoia de a o impresiona pe December, de a-i smulge aprobarea, îi dădea o

energie care ţinea de obsesie.

Wy îl crezuse nebun, dar se lăsă prins şi el de entuziasmul lui Berk. Se întindeau la discuţii aprinse la câte o bere în Strawberry, mâzgălind scheme pe petice de hârtie. Proiectele lui Berk erau modificate şi refăcute, până când, în cele din urmă, el trecu pe hârtie, cu mare trudă, planurile detaliate, finale, ale unui planor cu rază mare de acţiune, cu fiecare detaliu precizat, mergând până la dimensiunile recomandate ale şuruburilor. Desenele încă îi mai dansau prin minte când îi prezentă lui Cormack planurile, ultimul gest de idealism încă nevindecat.

În lungile luni de aşteptare a deciziei lui Cormack, preocupările lui Berk avură alte adrese, printre care un loc de cinste îl ocupa December Pindar. În cele din urmă, Cormack respinse planurile ca fiind prea de perspectivă, prea costisitoare, prea ambiţioase. Consiliul îşi aruncă, desigur, privirile asupra lor, poate că în viitor aveau să fie folositoare. Acum nu. Pe de altă parte, zâmbi Cormack cu afectare, ce naiba putea *şti* un pilot de elicopter despre aparatele cu aripă fixă? Las-o baltă, fiule.

Aşa că Berk dădu din umeri, prins cu alte probleme, şi renunţă. Visurile sălbatice i se destrămară, acoperite în cele din urmă de colbul uitării undeva în adâncul minţii lui.

Dar în primele zile, strălucitoare şi proaspete, îi jonglase în dorinţă parfumul discret al fetei blonde, maşină şi carne amestecate tulburător laolaltă.

Dealurile se unduiau sub elicopter, iar râul îşi tăia drum printre rotunjimile lor.

— Acum am să-ţi arăt adevărata diferenţă dintre un avion şi un elicopter, zise Berk intrigat de zâmbetul ei tăcut.

Ateriză pe un mic petec de teren drept, în apropiere de vârful Muntelui Washington, şi stinse motorul elicopterului. Palele şfichiuiră zgomotos aerul şi se opriră leneş.

— Încearcă să aterizezi cu un aparat cu aripă fixă într-un asemenea loc, zise el şi sări afară. Ocoli elicopterul pentru a-i deschide uşa din partea ei.

December coborî şi rămase alături de el pe marginea platoului, privind în josul văii Mong către domurile lucind

argintiu în depărtare. Terenul cobora către râu în terase, acoperite cândva de case și de străzi. Într-o vâlcea ferită, câțiva copaci fără frunze formau un mic pâlc, în ale cărui ramuri făcuse popas un stol de grauri. În liniștea lăsată brusc, se auzi vântul șoptind prin ramuri. Cristale de gheață le înțepau obrajii înghețați.

December tremura ușor, cu fața îmbujorată de frig. După un moment de ezitare, Berk o prinse cu brațul pe după umeri, trăgând-o aproape de el, pentru a se încălzi unul într-altul. Ea se întoarse și se uită la el, apoi, pe neașteptate, îl sărută.

Surprins, o sărută și el.

După trei luni, se însură cu ea.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

4 iulie 2242

Căldura devenise destul de puternică pentru ca până și muștele să înceapă să moară.

În timpul zilei, insectele supraviețuitoare își încetau activitatea, ascunzându-se la umbră pe unde puteau, pentru a scăpa de soarele necruțător de vară. Năvăleau de afară în roiuri, căldura ucigătoare făcând să dispară și ultima urmă de umiditate din aer. Le acopereau pielea descoperită, înghesuindu-se să le pătrundă în ochi și pe la colțurile gurii, atrase de umezeală.

Ei stăteau imobili, sufocați în aerul nemișcat, pe care, când îl trăgeau în piept, îl simțeau ca pe o cenușă fierbinte în plămâni. Lui Berk începuse să-i sângereze nasul din pricina uscăciunii. Încercă să respire pe gură. În cele din urmă, își simți limba ca acoperită de păr, iar buzele îi crăpară. Deshidratat, nici nu prea mai părea să transpire. Pielea i se făcuse cenușie și i se descuama. Capul îl durea într-una, și-și simțea ochii ca și cum i-ar fi devenit prea mari în orbite.

Sadonya renunțase cu totul la pat și dormea pe podeaua goală, mai răcoroasă, în ciuda oricăror insecte care ar fi putut mișuna noaptea pe jos. Nu mai închidea ușa pentru a se feri de ochii iscoadelor lui Mouse – curentul era prea prețios. Își petreceau amândoi cea mai mare parte a timpului moțăind, așteptând să se termine canicula necruțătoare.

Nimic nu mișca în timpul zilei, când soarele cocea orice formă de viață din colbul orașului. Zona comercială liberă se închisese, serile fiind prea calde pentru asemenea activitate. Până și șobolanii se îngropaseră adânc în măruntaiele ruinelor, dormitând. Sadonya puse la bătaie carnea pe care o conservase, coaptă lent în petece de piele de șobolan. Era, fără îndoială, prea cald pentru a găti ceva.

Plantele ce se apropiau de vremea culesului începură să se ofilească. Distileria nu reușea să producă suficientă umezeală,

iar sticla serei radia prea multă căldură. Berk găsise într-un ascunziș lenjerie veche de pat și prosoape de baie, încă frumos împăturite în compartimentul lor, deși se cam fărâmițau dacă nu erau mânuite cu o grijă deosebită. Le urcase pe clădire, după asfințit, când cerul era încă de un albastru electric, și le întinsese peste acoperișul din sticlă, pentru a filtra lumina.

Sadonya îi scosese atela de la braț. Oasele i se sudaseră, iar cicatricea încrețită își schimbase culoarea de la roșul furios la un roz îmbufnat. Purta scândurica ori de câte ori vigilenții paznicii ai lui Mouse își plimbau bosumflarea pe coridoarele lui Tom și Jeff, dar acum se obișnuiseră să vină numai noaptea, dispărând înainte ca cerul să treacă de la roz deschis la alb-albastru arzător. Nici Mouse nu mai părea a fi chiar atât de grăbit pentru moment.

Ceea ce, spera Berk, avea să dureze până după cea mai grea perioadă a verii. Pentru că el deja știa că nu exista nici o soluție pentru situația dificilă în care se afla, împreună cu Sadonya. Pentru că el își imaginase deja singura alegere posibilă. Ce îți rămâne de făcut când ai eșuat și locul în care te afli te ucide încetul cu încetul? Când între tine și casă sunt trei sute de mile de deșert aspru și munți? Când nimeni nu are să-ți vină în ajutor? Ei bine...

... o iei din loc.

În primul rând, de bună seamă, trebuia să iasă afară din oraș, iar pentru asta avea nevoie de Sadonya, măcar până de cealaltă parte a râului Schuylkill. Se cam îndoia că ea avea să fie foarte doritoare să străbată alături de el teritorii ostile, mai ales dacă aveau să fie urmăriți.

Noaptea târziu, după ce mai cobora temperatura, după ce ei își consumaseră aproape toată energia care le mai rămăsese pedalând încet la ventilatoare pentru a mai toci tăișul căldurii de peste zi, ce făcea aerul să strălucească, el îi spunea povești prin întuneric. Gol pușcă, sprijinit de perete, cu mâinile și picioarele desfăcute în lături, inventa povești pentru fetițe ca Sadonya, numai pentru a face să treacă zilele de infern.

A fost o dată ca niciodată, îi spunea el, a fost un oraș de basm, cu domuri arcuite deasupră-i, unde pășuni verzi,

presărate cu margarete albe și galbene, se întindeau pe sub pomii din care efectiv cădeau de coapte fructe dulci și zemoase, unde era răcoare, chiar și în mijlocul verii, și cald chiar și în toiul iernii. Nu erau acolo gândaci care să se urce pe pereți și nici muște care să-ți sugă umezeala din ochi. Nu existau șefi de sindicate care să se scoale cu război asupra grupurilor rivale, nimeni nu trebuia să facă praf pe nimeni, și orice femeie își putea alege cu cine să se însemneze. Nimeni nu mânca șobolani, pentru că existau o mulțime de alte feluri de carne, pui și rață, miel și capră, o sută de specii de pește. Toată lumea mânca hrană bună, oricând voiau, și erau sănătoși și toți se iubeau între ei. Trăiau cu toții în fericire, într-un cuvânt.

Începea el însuși să creadă.

Reușiseră amândoi să adoarmă în adierea călduță a nopții, ce se strecura prin draperiile putrezite. În primul moment, Berk nu-și dădu seama ce anume îl trezise. Deschise ochii, fără să poată vedea nimic în încăperea lipsită de lumină. Un zgomot ușor îi făcu să întoarcă, nedumerit și amețit, capul.

O secundă mai târziu, ceva îl izbi în coaste, o bară din oțel repezită peste trupul lui înțepenit de somn. Încă o lovitură îl nimeri în cap, lateral, făcând să-i explodeze stele negre în ochi.

Berk se rostogoli pe jumătate, pe jumătate căzu din pat, auzind mârâitul umbrei ce izbi iar cu bara în salteaua umplută cu cârpe. *Sadonya!* Vechiul cadru se zgudui, pârâi. Picioarele metalice se năruiră și patul se prăbuși peste corpul lui îngrozit. *De ce?*

Nu, nu putea fi ea. Pentru că o auzea țipând furioasă, în vreme ce o altă umbră se aruncă asupra mormanului de fiare și zdrențe de peste el. Metalul, înălțat deasupra capului pentru lovitură, luci slab. *Știu* că este Mouse, venit să-i facă praf pe amândoi.

Trebuia să-și fi dat seama că-l mințea.

Fir-ar să fie.

Prin bezna aproape completă, se repezi de-a bușilea, depărtându-se, în vreme ce două umbre se luptau, răsucindu-se și ținându-se una de alta, căzând, peste masa Sadonyei, foarte departe, de cealaltă parte a încăperii. Berk se târî într-un colț și

simți sânge cald scurgându-i-se pe coaste. O durere ascuțită în piept îi îngreuna respirația. Clipi. Cum îi ajunsese sângele în ochi? Se rostogoli într-o parte când cele două umbre se apropiară învârtindu-se și se izbiră de perete, sărind înapoi ca niște bile de biliard. Pentru un moment, Berk crezu că vomită, cu fața răcită și ochii brusc cuprinși de înțepături fierbinți. Capul îi zumzăia. Auzul îi era dureros, și nu reușea să-și focalizeze privirile.

Clinchet voios de sticle sparte, stranie muzică de acompaniament pentru dansatorii abia conturați prin întuneric, ce se roteau nebunește, răsuflând din greu, la granița dintre dorință și spaimă. Executară o piruetă sprijinindu-se de o draperie, smulgând-o din cadrul ferestrei și lăsând lumina slabă să se scurgă înăuntru, în vreme ce ei se adânciră înapoi în întunericul camerei.

— Spurcăciune, o auzi pe Sadonya.

Rostise vorbele limpede ca sunetul clopoțeilor din cristal, rar și deslușit, ciudat de nepotrivit. Îi răspunse un chicot ascuțit. Îl mai auzise cândva, dar nu-și putea aminti, nu-și putea aminti.

— Distracția! zise o voce îngroșată, strangulată, din întuneric. Doar-un pi' de distracție, curvă mică.

Berk o auzi pe Sadonya țipând de durere, un țipăt animalic de furie, care sfârși într-un sunet aspru, prelung, urmat de o bolboroseală umedă, bruscă, și de bufnitura unui trup pe podea.

Apoi se făcu liniște.

Își simțea inima pulsându-i în ochi și se strădui să deslușească ceva în întuneric.

— *Berk,* o auzi chemând, și aproape suspină de ușurare.

— Da, răspunse. Sunt okay... cred.

Clic-clic-clic.

Strălucirea bruscă a brichetei cu alcool îi răni retina, tot ce reușea să vadă pentru moment fiind flacăra tremurătoare. Sadonya aprinse lumânarea și o puse pe dușumea. Masa joasă, ca și majoritatea ustensilelor ei, fusese sfărâmată, plantele și punguțele din piele de șobolan, amestecate cu sticle sparte, se aflau împrăștiate prin încăpere, în băltoace lucitoare.

În mijlocul camerei zăcea un trup, cu membrele răsucite. De

sub el se prelingea un pârâiaș de sânge roșu închis.

Nu era Mouse. Păcat.

— Era Third.

Iar trupul începu să se miște, rostogolindu-se pe o parte și scâncind. Ochii i se deschiseră și Berk se uită la fața unui copil speriat. Băiatul îl privi la rândul lui, cu lacrimi șiroindu-i pe obrajii prea tineri.

— Încă trăiește, exclamă Berk alarmat.

Începu să se târască spre băiat, fără să știe exact ce avea de gând să facă o dată ajuns. Trebuia să dea o mână de ajutor, trebuia să fie *ceva* de făcut.

Din doi pași, Sadonya fu lângă Third. Îl izbi pe băiat cu piciorul în spate, uitându-se în jos, la lumânarea care pâlpâia, cu capul ferit într-o parte. Aruncă o privire prin încăpere, de jur împrejur, cercetător, întorcându-și capul într-o parte, apoi în cealaltă, și iar în jos, către Third. Privirea îi era impasivă, moartă. Berk recunoscu ochii aceia.

Third gemu. Înainte ca Berk să poată ajunge le el, Sadonya îl apucase pe Third de subsuori și începuse să-l târască pe podea, lăsând după el o dâră lucioasă de sânge ce strălucea ca urma clisoasă a melcului de grădină. Picioarele băiatului tresăreau spasmodic. Berk realiză în același moment cu băiatul intenția Sadonyei.

— *Sadonya!*

Third începu să zgârie, dând cu mâinile înapoia lui, zbătându-se cum putea în vreme ce fata îl trăgea către fereastră, mârâind și smucindu-i trupul rănit. Berk se repezi spre ei, în patru labe, cât putu de repede.

— *Pentru Dumnezeu, este încă viu!*

Ea îl trecuse pe băiat pe jumătate peste pervazul jos al ferestrei, în timp ce el se agăța cu disperare de rama geamului. Sadonya ezită, apoi calm, deliberat, îl scuipă în față, înainte de a-i repezi genunchiul, cu forță, în vintre. Picioarele paralizate ale lui Third alunecară peste margine, smucindu-i mâinile încleștate de pervaz.

Urmă o secundă lungă, o clipă încremenită, de liniște înghețată, în care Berk rămase în patru labe, cu gura căscată de

groază mută.

Apoi trupul băiatului căzu în stradă cu o bufnitură umedă, înfiorătoare, strivind mormanele de gunoaie. Sadonya se uită în jos, o siluetă încețoșată în cadrul ferestrei, după care întoarse spre Berk o față înspăimântător de albă în lumina lumânării.

— Nu mai, nu mai e, zise, cu o ușoară satisfacție în voce.

Apoi alunecă jos pe dușumea, respirând greu.

— Ah, rahat, zise ea calm. Am încurcat-o sigur acu'.

Berk se așeză și el pe dușumeaua murdară, cu picioarele încrucișate.

— Atunci, de ce l-ai omorât? întrebă el.

Jumătate din față îi era amorțită. Se atinse ușor și simți că pe obrazul umflat are sânge încă umed, iar la partea de sus a lobului urechii, o tăietură.

Sadonya se uită la el.

— Tu nu-nțelegi un lucru, nu-i așa, om-din-oraș? spuse ea pe un ton batjocoritor. *Gândește.* Cum a trecut Third printre domnii lui Mouse, ca s-ajungă sus, încoa', hă? S-a strecurat printre ei? Cum se face că n-a venit nimeni fuga repede cu to' zgomotu' ăsta?

— Nu știu, zise el prostit.

Ea se strâmbă.

— Că-s *morți,* d-aia.

Clătină exasperată din cap.

— Și dacă-s morți, e din cauza lu' Third, lui nu-i pasă dacă stârnește un război. Cum așa? Pricepi?

— Nu, zise el explorându-și marginea sfâșiată a urechii.

— 'Ști prost sigur. Poate te-a pocnit prea tare la cap. Third a venit aici singur, că nimeni nu vrea să fie cu el. Fiindcă e mort mereu. Acu' pricepi?

Da. I se făcu un gol în stomac. Pricepu.

— A murit Squeeze, zise el.

— Primu' lucru deștept de-l zici, fu ea de acord. Timpu' să plecăm.

Se ridică în picioare și începu să înghesuie lucruri în sacul ei, călcând atent cu picioarele goale printre cioburile de sticlă împrăștiate pe podea. Găsi cuțitul cu lamă dublă al lui Third și îl

șterse de mantaua din piei. Sângele băiatului lăsă o urmă neagră.

— Ce tot vorbești? „Timpu' să plecăm"?

— Nu face pe amuzantu' cu mine, zise ea fără să se ostenească să se uite la el, alegând în grabă câte ceva de pe podeaua în dezordine. Tot taca-taca mereu despre locu' ăla grozav de la tine. Și io gândesc la fel ca tine și cre' c-am încurcat-o să stăm aici. Știu c-ai nevoie de mine să te scot de-aici, știu că mă trăgeai de cap.

Se lăsă un moment pe vine în mijlocul sfărâmăturilor și-l privi fioros, cu ochi arzători.

— Crezi mereu că-s proastă. Te porți de parc-aș fi v'un cap sec de vițeluș, tu, mare creier de om din oraș. M-am tot gândit și io. Cred că-l minți pe Mouse, mă minți pe mine, 'furisită minciună că repari lucru' tău de zburat.

Berk nu avu curaj să vorbească.

— Cre' că poate-i timpu' să facem al' târg nou. Ceva ca ăl vechi. Te ajut, mă ajuți.

Îl maimuțări, dură.

— Io te duc Afar', tu mă duci 'napoi în orașu' ăl' fain.

Își trase jambierele din piei de șobolan, își cumpăni sacul pe umăr și își luă mantaua.

— Mergem, zise ea ferm. Acu'.

— Sadonya. Nu înțelegi.

Fața fetei se întunecă de mânie.

— Nu ești proastă, adăugă el repede. Nu zic asta. Numai că nu înțelegi cât de *departe* este!

— Vrei să stai aici, să te facă praf 'mediat mai bine?

— Nu, fu el de acord. Dar nu putem forța ieșirea așa, pur și simplu. Va dura zile și zile, o mulțime de zile de mers până în Oraș. Avem nevoie de hrană, de apă. E dincolo de un blestemat de *deșert,* Sadonya!

Arătă agitat spre trupul lui gol.

— E miezul verii! Ne vom coace naibii de toată frumusețea, ne vom usca repede fără ceva protector, împotriva soarelui. Acum înțelegi și *tu?*

— Da, răspunse ea în silă.

— Cât timp mai avem până apare Mouse? întrebă el, judecând repede.

Ea ridică din umeri.

— Nu știu. ’Nainte să răsară soarele.

Berk își trase repede pantalonii pe el, cu degetele înțepenite din cauza spaimei. Cămașa îi fusese sfâșiată, pentru fețele cu care îi legase coastele rupte. Total nefolositoare.

— Rahat, sudui el încet. Am să mă prăjesc numai cu astea.

Ea îl privea gânditoare.

— Așteaptă, zise și se strecură tăcută afară din încăpere.

Picioarele i se umflaseră și nu-i mai încăpeau în cizme, dar își trase ciorapii. Până să revină ea, rupse cuvertura de pe pat, încercând să-și dea seama cum ar putea-o folosi. Sadonya îi întinse o grămadă de piei de șobolan cusute sub formă de sac și o manta asemănătoare cu a ei.

— Ale lu’ mama, zise ea simplu. Cam vechi, da’ tot ’kay. ’Ști prea mare și pen’ ciorapii ei, așa că i-am lăsat.

— Mulțumesc, zise el mișcat.

Rupse cuvertura în două, dându-i ei o bucată.

— O să-ți trebuiască asta, să-ți înfășori capul cu ea.

Legă șireturile cizmelor și le petrecu pe după gât. Dând la o parte rămășițele patului, scoase de acolo prețiosul bidon cu petrol.

— *Acum* plecăm.

Sadonya se opri în pragul ușii și se uită în urmă.

— Așteaptă, zise.

Își ridică bara din fier deasupra capului și-i sfărâmă în bucăți ventilatorul cu pedale. El tresări. Apoi îl distruse și pe al ei din câteva lovituri.

— Să nu lăsăm nimic folositor lu’ Mouse.

Berk trebui să fie de acord.

— Du-te de ia din alambic câtă apă poți căra. Ne vedem jos, în grădină.

Sadonya avusese dreptate în privința băieților lui Mouse. Third ucisese doi dintre ei înainte ca aceștia să aibă vreme să reacționeze, lăsându-i cu burțile sfârtecate. Chipurile încă păstrau expresia de surpriză. Cel de-al treilea aproape apucase

să o șteargă pe ușa rotativă când îi sfărâmase Third capul. Berk nu luă în seamă trupurile întunecate și tăcute. Jumuli sistematic grădina, trăgând afară cartofi pe jumătate crescuți, rupând păstăile de fasole verde cu pumnul și înghesuindu-le în sac.

Sadonya o luă repede în sus pe scări. Începu și ea să smulgă plante întregi din stratul ei cu ierburi misterioase, băgându-le cu tot cu rădăcină în sacul ei deja burdușit.

— Nu poți căra toate astea, șuieră Berk temându-se de asediatori nevăzuți pândind din întuneric. Lasă-le. Nu-s decât gunoaie!

Ea arătă spre bidonul cu ulei ce aștepta pe bordura din piatră.

— Tu-ți iei aia?

Berk nu mai insistă. Avea sacul aproape plin. Înghesui bidonul cu ulei înăuntru și și-l trecu peste umăr.

— Să mergem.

Sadonya scutură violent din cap și începu să smulgă plantă de plantă, aruncându-le prin curtea interioară.

— Ce faci?

— *Nimic* pentru Mouse, gâfâi ea mergând cu spatele în lungul potecii și desăvârșind distrugerea cu amândouă mâinile. Nu ne mai întoarcem niciodată aici, Berk. Îi lăsăm lu' Mouse 'furisitu' *nimic*.

Nu mai încercă să se certe cu ea, ci o ajută să transforme în ruină grădina păzită cu dragoste și îngrijită cu trudă. Fu surprins să constate că plângea.

Sadonya țâșni în sus pe pasarelă și vărsă apa care mai rămăsese în alambic. Cu un mormăit de efort, îl împinse peste balustradă, privindu-l cum cade și explodează cu un sunet înfundat de metal și sticlă sfărâmată.

— Acum plecăm, zise ea în liniștea așternută brusc.

Îl conduse prin tunelurile cufundate în întuneric de sub Tom și Jeff, strecurându-se prin treceri ascunse ce dădeau în coridoare pe care el nu le cunoștea.

Ieșiră afară din tuneluri în mijlocul ruinelor unei clădiri care se prăbușise cu mult timp în urmă, cu buruieni răsucite de soarele verii, uscate prin crăpăturile mormanelor de cărămizi. Din pământ ieșeau coloane răsucite din bare de oțel. Mai erau

ore până la răsăritul soarelui, dar era destulă lumină pentru a desluși umbre albastre amenințând, mari și prevestitoare de rele.

Sadonya îi apăsă mâna peste gură, un semn clar, pe care nu era nevoie să-l mai repete.

Coborâră cu mare grijă panta până în stradă, făcând cât mai puțin zgomot. Ea o ținu spre margini, rămânând în umbra unui labirint de străduțe cu case mici, din cărămidă roșie frumos aliniate, cu ferestrele goale, adormite. În spatele lor se înălțau fațadele oarbe ale clădirilor, lugubru profilate pe cerul întunecat.

Începură să-i tremure picioarele din cauza încordării impuse de alergarea cu corpul îndoit de mijloc, în încercarea de a reduce la minim zgomotul făcut. La început, privi în jurul lui în timp ce fugea, încercând să nu-și piardă bagajul. Trecură în fugă pe lângă o construcție cu turnulețe ascuțite, un castel nelalocul lui acolo, printre rânduri de case identice, pătrățoase, din cărămidă roșie, mărginind alei înguste, pe lângă clădiri scunde cu fațadele acoperite de broderiile torsionate ale scărilor de incendiu.

Sadonya se opri, lipindu-se de o intrare, respirând superficial. Era destulă lumină pentru a-i vedea degetele tăind prin aer un semnal rapid. Când el clătină din cap, ea se strâmbă, apoi dădu din mână a lehamite. El știu, fără să aibă nevoie să înțeleagă limbajul mâinilor, că însemna *n-are-a face*.

Îl conduse de-a lungul străduțelor, îndepărtându-se, pe ocolite, tot mai mult de centru, dând colțurile aduși de spate și mergând atât de repede încât își pierdu simțul direcției. Spre nord? Spre sud? Ce importanță avea pentru el? Chiar dacă ar fi îndrăznit să vorbească în liniștea străzilor, nu ar fi putut face uz de acea informație. Trebuia pur și simplu să se încreadă în ea, să o urmeze.

Clădirile înalte rămâneau tot mai mult în urma lor, spre dreapta, și simțul de orientare i se deșteptă iar. Ocoliseră pe o traiectorie eliptică, iar acum se îndreptau spre nord-est, spre Schuylkill. Cotiră iar, drept spre nord, alergând din răsputeri. Picioarele goale ale Sadonyei lipăiau ușor pe caldarâm, iar

plămânii lui Berk ardeau în timp ce se ținea în fugă după ea. Patru acvile din marmură, atingând cu vârfurile aripilor desfăcute spre spate coloanele joase din piatră pe care stăteau, păzeau colțurile unui pod. Fețe de lei priveau țintă, trufaș, din piatră. Porțiunea centrală a tablierului podului se prăbușise în apă, despărțindu-i pe Berk și Sadonya de celălalt țărm al râului.

Se întoarseră spre centrul orașului, alergând pe o stradă ce ducea spre cvartalele cu clădiri înalte din sticlă, în capătul căreia se profila un turn cu un catarg în vârf, albastru pe cerul ce se lumina încet. Sadonya se îndrepta exact spre teritoriul lui Mouse. Berk auzi un sunet slab în depărtare, uimit să-și dea seama că era lătratul unui câine. Un câine mare. Doi câini mari.

Alergă să o prindă și o apucă de o mână, răsucind-o cu fața spre el astfel încât să-i poată vedea figura întrebătoare. Ea clătină din cap.

Repede, repede.

Alergară un cvartal și Sadonya dispăru într-o gaură din pământ, ca un iepure în vizuină. De unul singur, ar fi ratat vechea intrare a metroului, acoperită de cărămizi, lemne aruncate, resturi sfărâmate ale unui oraș mort. Trepte de ciment se pierdeau în adâncimile de smoală. Se împletici orb în jos, în stația de metrou, sărind înapoi când mâna ei îl prinse de încheietură. Sadonya îl lipi de un zid și rămaseră nemișcați, ascultând.

Ecouri de voci furioase se pierdeau prin tuneluri, tropăituri de picioare se amplificau prin întuneric. Ținându-l strâns de încheietură, ea bâjbâi un timp de-a lungul peretelui, apoi se opri și se aplecă mai aproape de el.

— Pipăie cu mâna ta, aici. Ceva? îi șopti ea în ureche.

Degetele lui cercetară peretele deasupra, bâjbâind pe nevăzute până ce dădură de o gaură rotundă ceva mai sus de nivelul capului lui. Simți la degete un ușor curent de aer rece.

— Ridică-mă, și dup-aia vii și tu.

O împinse de la spate și o ajută să intre pe galeria orizontală, apoi se trase și el înăuntru, după ea. Înaintă în patru labe până ce dădu de picioarele ei.

— *Șșș.*

Se lăsă jos, în mirosul greu de urină acrită. Sub mâinile și șoldurile lui, pământul era plin de mizerie de șobolan. Undeva în fața lor se auzi un chițăit și zgomotul făcut de niște gheruțe săpând. Din afară, din tunel, se zări o lumină tremurătoare și se auziră voci mai apropiate. Pe o platformă de cealaltă parte a tunelului trecu în fugă un băiat cu o torță aprinsă, cu fața pictată distorsionată de lumina galbenă unduitoare. Clinchetul slab al podoabelor cusute pe hainele lui se pierdu în întuneric o dată cu lumina pe care o purta.

Sadonya îl atinse cu piciorul și o luară de-a bușilea, el târându-se în spatele ei, trăgându-și sacul. Tunelul se despărțea în două și ea făcu la dreapta. Sunetul respirației ei era singurul lucru după care se ghida.

Părea să meargă tot așa de mile întregi. Când și când, prin conducte se auzeau, estompat, voci slabe, care-l făceau să se grăbească în patru labe, cu palmele și genunchii juliți și dureroși. Undeva, își pierdu cizmele. În mai mult locuri trebui să se strecoare prin spărturi în pereți, prin care abia îi încăpeau umerii și pieptul. O dată trebui să descarce o parte din conținutul sacului pentru a-l putea împinge prin deschizătură, strecurându-se și el, asudat, în urma lui și umplându-l înapoi, de cealaltă parte. Frica și claustrofobia îl împresurară până când își zise că va începe să țipe, fără să-i mai pese dacă era prins și ucis.

Aproape căzu prin gaura neregulată străpunsă prin peretele tunelului. Se deschidea într-un coridor mai adânc, mai larg, cu pereți rotunzi și reci în întuneric.

Se auzi din ce în ce mai tare un mârâit, apoi se apropiară destul pentru a auzi cuvinte, un bărbat cântând cu voce groasă, răgușită. De după colț apăru o lumină. Sadonya își vârî picioarele prin deschizătură și sări jos, afară din tunel, cu un plescăit. Cântecul încetă. Începu să latre un câine, de astă dată aproape.

Berk se trase lângă marginea deschizăturii și privi afară. Sadonya stătea în apă până la jumătatea gambei și-și mișca degetele cu rapiditate, în conversație cu un bătrân aflat într-o barcă îngustă, cu fundul plat. Bătrânul își ridică privirile să se

uite la Berk, și Berk văzu că nu era chiar atât de bătrân, doar ceva mai în vârstă decât el însuși.

Avea pielea albă ca de cretă. Șuvițe sârmoase de păr coliliu îi cădeau pe umeri. Slab și fără dinți, cu membre lungi, subțiratice, omul nu purta decât o bucată murdară de pânză înfășurată în jurul șoldurilor, prinsă la brâu cu o curea din sfoară, și o șapcă din piele albastră. Ochii îi luciră, roșii, în lumina slabă, privindu-l de Berk pe sub cozorocul lucios al șepcii pe a cărei calotă țuguiată avea fixată o insignă argintie. La botul ambarcațiunii stăteau gâfâind și privindu-l și ei, în expectativă, doi dobermani, cu limbile lungi atârnându-le peste dinții ascuțiți.

Berk se lăsă cu grijă în jos, dându-și drumul să cadă în apa neagră de la câteva picioare deasupra suprafeței ei. Fundul apei era lunecos, cu mâl moale și cu alge pufoase, îngrășate de fecale în descompunere – de șobolan, de câine și, destul de probabil, de om albinos. Îi trecu printre degetele de la picioare. De o prăjină de la prova curbată a bărcii atârna, suspendat la câteva picioare deasupra apei, un felinar. Lumina galbenă se reflecta scânteietor în apa neagră.

Sadonya se uită în jur.

— Ăsta-i Ferryman. Își zice Charon. Nu vorbește ca mine.

— Căcat, exclamă Charon. Ca tine.

Degetele lui se mișcară rapid, iar Sadonya zâmbi larg.

— Da, zise ea disprețuitor. ’Kay, ca mine.

— Să vă trec pe-amândoi peste sălbăticiile grozavului Styx? întrebă Charon uitându-se fără să clipească la Berk, cu ochii lui roșii ca sângele. De-oți fi voi ’furisite de suflete rătăcite sau bieți rahați purtați prin noapte, ma’ntâi plătiți sau de nu, nu treceți, las pe Cerberus să vă molfăie curu-ndată.

Albinosul izbucni în râs, un hohot gâlgâit, nebunesc, preluat de cei doi câini care începură să urle ca lupii, cu boturile ridicate, exprimându-și părerile.

Apa era rece ca gheața și Berk fu uimit de cât de repede înghețase după luni de căldură sufocantă. Stătea tremurând și nefericit și se uita cu neîncredere la Charon.

— Sigur, la naiba, zise Sadonya. Ce vrei?

— Ce aveţi?

— Mâncare? sugeră ea.

— Auu, rahat.

Albinosul făcu o faţă lungă, dezamăgită.

— O grăma' de mâncare vieţuieşte în adâncurile râului Styx, zise el. Cerberus mi-aduce-n bot imediat spurcăciuni patrupede, peşte din baltă. Broaşte râioase, mereu, nopţile. Uneori Cerberus îmi aduce câte-un viţeluş gras şi gustos, mmm-mmm, să te lingi pe degete de bun ce-i. Mâncăm destul de bine. Nu ne trebuie mâncare. Nţ. Să presupunem că staţi aici, pierzând prin întunecimi cam o sută de ani de purgatoriu.

Omul îşi rostea cuvintele stâlcit, dar cântat, cu afectare, evident mândru de aberaţiile pe care le slobozea.

— Îţi fac o cioacă?

Charon stătea pe bancheta din mijlocul bărcii şi bătea uşor cu palma capul cizelat al unuia dintre dobermani. Scheunând isteric, câinele ucigaş de copii dădea insistent cu laba în coapsa omului, cerşind scărpinături.

— Ce fel de cioacă?

Sadonya ridică din umeri.

— De care vrei?

— Ceva de cântă prin sânge până când nisipurile tuturor timpurilor e scoase peste ţărmurile îndepărtat pâlpâitoarelor stele în cerurile bădărane. Să mă facă să mă simt bine de-a pururi, al naibii de bine.

— Asta-i imposibil, Ferryman, spuse ea sec.

El ridică din umeri.

— O am pe Eel de vine şi-mi face cioace când vreau.

— Eel nu-i io. Eel n-are de loc simţu'. Io-s cea mai bună gătitoare vreodată, Ferryman, la naiba, sigur, auzi la toate sindicatele.

Berk voia cu disperare să iasă din apa noroioasă, să se vadă în barca lui Ferryman. Îşi imagina că simte guri mici, nevăzute, sugându-i carnea sub suprafaţa neagră, scânteietoare a apei.

— Eel nici nu bate drumurile afar' din oraş, Mouse aruncă flăcări de supărat ce-i. Îţi face praf îndureratul cur şi-atunci Eel va fi cea mai bună gătitoare vreodată, al naibii de curând, da?

zise albinosul mieros.

— Atunci, ce vrei? izbucni Berk. Dacă avem, îți dăm.

Sadonya se întoarse și-l privi furioasă.

— N-avem timp să ne târguim atâta pentru preț.

Albinosul părea întristat.

— Nu prea am companie, zise el. Eu per fer puțin condiment. De politețe la negocieri.

Jubila.

— Dar sunt și destul de per ceptist ca să știu când se grăbește omu'. Mă decid pentru operele complete ale lui Homer. Le aveți?

Își țuguie buzele și adăugă.

— În grecește, prefabricabil.

Lui Berk îi căzu falca și se uită fără să priceapă la nebunul albinos. Sadonya îl lovi tare cu cotul, ostentativ, și se întoarse să cotrobăie prin sacul ei.

— Se mai întâmplă, zise ea și-i zâmbi lui Berk.

Scoase din sac o carte terfelită, dinainte de Schimbare, cu paginile mototolite și sfărâmicioase. Auriul se dusese de mult timp de pe copertă, dar literele tot se mai vedeau imprimate în piele. *Physician's Desk Reference, Volume III, Seventy-third Edition*[11] scria pe copertă.

I-o dădu lui Ferryman, care o răsfoi imediat și se încruntă.

— Asta nu-i în grecește, se plânse el.

— Nu, zise ea. Asta-i mult mai bună. Mai veche decât grecește.

Ferryman își înălță privirile, holbându-și ochii lui roșii.

— Nu... Adică Ocean?

— Naiba-ntocmai, încuviință ea.

El zâmbi, o gaură fără dinți, întunecată, în mijlocul feței de un alb păstos.

— E bine, zise.

Azvârli cartea pe fundul bărcii și împinse câinii mai la o parte pentru a face loc. Câinii adulmecară cartea ale cărei pagini se umezeau încet, pe măsură ce absorbeau apa de pe fundul bărcii.

— Voi trece drumul transverstal peste calea de ape a tenebrosului infern, fuga, că vine Mouse pe țeavă cu cinci Mach.

Sadonya își trecu sacul peste marginea bărcii și se cățără și ea

înăuntru, cu picioarele pline până la glezne de mâl negru ca smoala. Berk urcă după ea, făcând barca să se clatine ușor.

Ferryman făcu vânt bărcii de lângă zid, împingând-o încet prin tunelul puțin înalt, luminat numai de felinarul lui legănându-se la prora. Perdele umede de mușchi, atârnând de tavanul boltit, le măturau fețele. Ferryman începu să cânte cu o voce răgușită, răcnind plin de entuziasm un text neinteligibil, stârnind ecouri sinistre din pereții mucezi și reci. Cei doi câini urlau. Zâmbind cu gura până la urechi de parcă s-ar fi aflat într-o ieșire de plăcere, de după-amiază, Sadonya se așeză pe vine la prora bărcii, încolăcindu-și genunchii cu brațele.

— Au fost trei, știi, îi zise Ferryman pe neașteptate lui Berk, întrerupându-și cântarea.

— Trei ce?

— Trei câini. Cerberus trebuie să aibă trei capete, un singur câine, dar a căzut greu bolnav, i s-a umflat burta, scâncea într-una, ca un vițeluș molfăit. A murit. Sunt trist. Plâng toată ziua.

Ferryman părea pierit, rămase nemișcat, în vreme ce barca plutea fără țintă. Privea în depărtarea întunecată, ținând fără vlagă prăjina în mâini.

Berk nu știa cam ce să răspundă.

— Îmi pare rău, zise.

Ferryman zâmbi deodată.

— E ’kay. Îl frigem, are un gust grozav. Mâncăm la el toată ziua, mai să esplodăm.

Berk se uită la el fără să înțeleagă.

Sadonya izbucni în râs de la prora și se așeză jos, sprijinindu-se de sacul ei.

— ’Și-amuzant, Ferryman, zise ea apreciativ.

— Toți sunt comedieni în Hades, răspunse el și se înclină adânc, făcând barca să se legene puternic.

Își băgă mâna în pliurile ascunse ale șorțului, mișcându-și mâna de parcă s-ar fi masturbat, apoi extrase ceva în pumnul strâns. Deschise pumnul sub nasul Sadonyei.

— Vrajă, zise el.

Transfigurată, ea întinse o mână cu palma întinsă. El îi așeză în palmă o broscuță complet albă, cu gâtul umflându-i-se

pentru o clipă înapoia ochilor roșii, bulbucați, înainte de a sări. Sadonya țipă când broscuța plescăi în apă, iscând valuri circulare, auriu sclipitoare în lumina felinarului. Cei doi câini începură să schelălăie și să se agite în jurul picioarelor omului, amușinându-l și pe Berk; cu răsuflarea lor puternic mirositoare. Ferryman începu iar să împingă barca cu prăjina, urlându-și cântecul monoton.

Murise, decise Berk. Murise, iar ăsta era iadul. Avea să rămână aici, prins într-un tunel subteran cu o fată criminală și un albinos nebun, cu doi câini ucigași, pentru totdeauna.

Dar un moment mai târziu, Ferryman trase barca lângă platforma metroului, peste marginea căreia trecea puțin apa.

— Vă rugăm aveți grijă la afurisitele de trepte când ieșiți din tren, zise el cu ochii în tavan. În vagoane nu este permis să vă împingeți, îmbrânciți sau brutalizați, că vă fac curu' praf. Prezentați afurisitele de bilete la poarta de îmbarcare, mulțumim că ați călătorit cu Septa, o zi bună!

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

6-7 iulie 2242

Găsiră drumul de ieșire din tunelul metroului urcând scări cu trepte sparte, târându-se prin coridoare fără lumină, umblând aproape în picioare printr-un labirint de culoare pustii pe care Berk le bănui a fi făcut parte dintr-un sistem de canalizare. Se opriră de mai multe ori, ascultând, fără să audă decât tropăieli ușoare sau chițăituri de șobolani nevăzuți. Ochii lui Berk se acomodară puțin în întunericul adânc prin care se împiedicau la tot pasul de cărămizi căzute și resturi ce acopereau patul curbat al canalului. Lumina bruscă îi răni retina când pătrunseră, clipind din ochi, într-o stație uriașă, pustie. Cu excepția lui Ferryman, trenurile care își avuseseră cândva aici capătul de linie erau acum despărțite de centrul orașului de apele râului.

Coloane uriașe se înălțau spre cerul liber, nemaisusținând acoperișul prăbușit. Un înger masiv din bronz se răsturnase de pe o coloană la pământ, zăcând pe spate între dărâmături, cu aripile frânte. Mai strângea încă la piept cu duioșie un om adormit în brațele lui zdravene. Sadonya nu aruncă nici o privire statuii, strecurându-se pe ușă afară în lumina soarelui dimineții. Undeva prin tunelurile subterane își pierduse bara de fier. Berk zâmbi subțire. Perfect.

— Crezi că Ferryman o să-i spună lui Mouse pe unde-am luat-o? întrebă el ghemuit în umbra stației, stând amândoi să-și tragă sufletul.

Ea clătină din cap.

— Încă nu, poate curând. Nu-i întrebat, nu zice. Mouse mai degrabă crede că ne ascundem înăuntru. E prea nebunesc să fugim la lărgime. Murim prăjiți. Îi ia timp să-și dea seama.

Îl privi cu ochi duri.

— Dar își dă, curând sigur. ’Kay, om-din-oraș, zise ea, io mi-am făcut partea. Acum fă-ți tu.

Berk nu voia nimic altceva decât să pună o distanță cât mai mare între ei și Filly înainte să trebuiască să găsească adăpost

împotriva soarelui și să aștepte înserarea. Își pierduse harta în Vioara Întâi, dar era destul de simplu să țină drumul ce mergea paralel cu râul.

În vreme ce o parte a lui jubila pentru că izbutise în cele din urmă să scape, având iarăși un țel, Berk era totuși înspăimântat. Să moară prăjiți era o nebunie. Nu avea să reușească niciodată să se întoarcă pe jos, și o mai târa și pe fata asta cu el, la moarte sigură. Mergeau repede, cheltuind mult mai multă energie decât își putea permite vreunul dintre ei. Se strădui să încetinească, convins că nici măcar Mouse nu avea să-i hăituiască atât de departe în afara teritoriului sindicatului. Spera.

Dar pentru moment era prea ocupat pentru a-și face griji în legătură cu asta. Încă urmau cursul râului când se opriră între ruinele unei mici comunități suburbane, năpădite de buruieni de apă și locuită de păsări sălbatice. Acoperișul unei case rămăsese mai mult sau mai puțin intact, și se ascunseră de căldura orbitoare, căutând un somn bine meritat. Berk sărea din somn la fiecare zgomot, cu inima bătându-i. Când se uita la Sadonya, ea sforăia liniștit, aproape zâmbind prin somn.

O bătaie bruscă de aripi îl făcu să deschidă ochii. În aerul înserării se auzea bâzâitul insectelor trezite la viață de o boare ușoară de vânt.

— Să mergem, o scutură el pe Sadonya.

O puse să bea cât putu din apa pe care o cărase ea, și bău și el până ce simți că-l doare stomacul. După care intră în râu și umplu bidoanele. Era nemaipomenit să stea în apă curată și se scufundă cu totul, înmuind pătura în care-și înfășurase capul, cum își înmuiase și pantalonii și mantaua. Își scutură apa din ochi zâmbind larg.

— Ar trebui să intri și tu, Sadonya, zise el. Drumul se depărtează curând de râu și ai să ai nevoie să-ți fie cât mai răcoare.

Cu grijă, Sadonya păși în apă. Când apa îi ajunse până la șolduri, Berk încercă să o bage cu totul sub apă, în joacă. Ea țipă, înspăimântată de-a binelea, agățându-se de el, și fugi apoi înnebunită la adăpostul țărmului. Era, își dădu el seama, pentru prima dată când se afla în atât de multă apă. Nu-și făcuse în

viața ei o baie sau un duș. Lui Berk îi fu milă să o vadă cum îl privea furioasă, cu apa picurându-i din părul încâlcit, și-i fu ciudă pe el însuși. Nu se mai osteni să-și ceară iertare, dar fericirea lui de moment se topi cu desăvârșire.

Mărșăluiau în lumina ce scădea tot mai mult, fără să scoată o vorbă. La căderea nopții, râul coti să-și taie drum prin rămășițele unui orășel, în vreme ce șoseaua continua spre deșert. Se opriră pentru ultima oară să-și umple bidoanele cu apă.

— De ce nu mergem în continuare pe lângă râu? își arătă Sadonya nemulțumirea.

Băură iar cât putură de mult, își umplură bidoanele și se udară cu apă pe haine pentru ultima oară. Luna arunca o lumină palidă, destul pentru a se vedea, deși cu mare greutate.

— Pentru că nu el merge unde vrem noi să mergem, răspunse Berk.

Ea puse bidoanele înapoi în sac.

— De ce nu putem rămâne aici, atunci? întrebă ea după un lung moment.

El se întoarse să o privească.

— Avem apă, avem unde ne feri de soare, naiba sigur o grăma' de mâncare mișună pe-aici, Mouse n-are cum să ne facă praf tocmai aici.

Ridică din umeri.

— Îmi place.

— Atunci rămâi aici, dacă așa vrei, zise el aprins. Poate n-o să te prindă rangerii. Poate n-o să te ucidă soarele. Dar eu mai bine mor decât să rămân aici, Sadonya. Mai bine mor.

Își aruncă pe umăr sacul și porni pe drum fără să se mai uite înapoi. Pentru un moment, speră că va rămâne pe loc. Ar fi fost mai ușor și mai rapid fără ea, și era al naibii de sigur că-și putea vedea singură de grijă. Nu se osteni să încetinească pasul când îi auzi lipăitul rapid al picioarelor, venind fuga să-l prindă din urmă, cu bidoanele de apă zdrăngănind.

De fapt, se gândi el, urându-se pentru asta, în ce zicea ea era foarte multă dreptate. Era o nebunie să încerce să traverseze deșertul în toiul verii. Ar fi trebuit să-și facă o tabără pe malul

râului, unde să aştepte să treacă partea cea mai rea a verii.

Dar, îşi argumentă el, dacă făceau douăzeci de mile pe zi, de fapt pe noapte, adăpostindu-se de soare pe unde puteau peste zi, pentru a dormi, puteau ajunge la Tunelurile Gemene într-o săptămână şi să aştepte acolo trecerea verii. Poate făcea o cursă vreun pilot. Dacă nu, puteau face pe jos restul drumului, toamna, pe răcoare, şi puteau ajunge acasă într-o altă săptămână. Nu trebuia decât să supravieţuiască în prima săptămână.

Nici o problemă.

Drumul o lua printr-un cimitir. Ruinele bisericii se înălţau în vârful dealului, ca o prevestire rea sub lumina lunii. Se depărtau de râu, ţinând drumul printr-un alt orăşel căzut în ruină, printr-un hăţiş de drumuri care se întretăiau, ducând spre rămăşiţele unor pasaje aeriene prăbuşite şi de acolo iar în afară, spre deşert.

După încă o milă, Sadonya începu să se plângă.

— Fac umflături la picioare, mă dor, scânci ea. Sunt obosită, ’ai să ne oprim, să ne odihnim.

— Avem cale lungă, lungă, Sadonya, zise el. Cel mai bine să nu ne oprim cât mai avem forţe.

Ea îi aruncă o privire piezişă şi trânti sacul în mijlocul drumului, lăsându-se pe vine.

— Io m-odihnesc, îl sfidă ea.

— Splendid, zise el. Mă prinzi tu din urmă, atunci, nu-mi pasă.

De data asta nu se mai auziră paşi grăbiţi în urma lui. Îşi aruncă privirile înapoi peste umăr, zărind-o numai ca pe o grămăjoară întunecată în mijlocul drumului, în lumina slabă. O luă în jos de cealaltă parte a culmii dealului. Sadonya dispăru în urma lui.

Deasupra, o spuzeală de stele. Sclipeau, milioane, împrăştiate pe cerul clar al nopţii. Berk urmări căderea graţioasă a unui meteorit spre orizont, o clipire şi gata. Insectele ţârâiau în noapte. După un moment, hotărârea i se clătină. Se opri şi se aşeză în drum să o aştepte. Peste cinci minute, ea se arătă târându-se din greu peste muchia dealului.

— Mare ticălos, om-din-oraş, zise ea cu mânie când trecu pe

lângă el.

Clătină din cap, se ridică în picioare și o urmă.

Voise să meargă toată noaptea, cât puteau de repede, dar spre miezul nopții era extenuat. Se adăpostiră în clădirea unui vechi club de golf, cu pista cândva verde îngropată sub praful desertului. Crose ruginite stăteau și acum frumos aliniate pe rasteluri, vechea mobilă din hol era împrăștiată peste tot ca niște cadavre elegante. Șopârle micuțe se furișau prin crăpăturile din pereți, examinându-i cu ochi lipsiți de pleoape pe cei doi invadatori înainte ca trupurile lor solzoase să dispară cu o biciuire a cozii. Structura internă a clădirii se prăbușise în parte, dar acoperișul părea intact. Înăuntru era răcoare și, la venirea dimineții, Berk decise să-și petreacă acolo întreaga zi, odihnindu-se, la adăpost de soarele torid.

Dormiră agitat în căldura ce se făcea încet-încet tot mai mare. Vechea clădire era impregnată cu un miros de pământ jilav, pe care Berk nu-l recunoscu, dar care i se păru mai degrabă plăcut. Stătea întins pe dușumea, făcut covrig, cu sacul sub cap, uitându-se toropit la Sadonya, care-și înțepa, jumătate furioasă, jumătate curioasă, bășicile de la picioare. Își făcuse o alifie din mica rezervă pe care o purta cu ea, fără a se osteni să-i ofere și lui Berk. Era al naibii de hotărât să nu-i ceară nici un pic de alifie, dar totuși o urmărea. Se întoarse pe partea cealaltă, cu spatele la ea.

Pentru a face economie la mâncare, mestecau bucățele de carne uscată de șobolan și beau apa cu grijă. La asfințit, fu trezit de un zgomot brusc ce se reverbera din tavan – bătaia regulată a sute de aripi. Sări în picioare, aplecat de spate, nervos, căutând să descopere de unde se auzea, și rămase cu gura căscată de uimire uitându-se cum mii de lilieci se scurgeau de sub acoperișul înalt printr-o fereastră deschisă, fâlfâind cu aripile lor negre, delicate, prin roșul pal al crepusculului. Râse de unul singur.

Se simțea odihnit, puternic. Bășicile Sadonyei se zbârciseră, vindecate aproape complet. Pentru o clipă, Berk își regretă încăpățânarea mândră, dar nu se putu hotărî să-i ceară ajutorul.

Deșertul distrusese și în același timp protejase terenul din

lungul șoselei. Șoseaua fusese pe alocuri îngropată sub dune de nisip călătoare. Capetele vechilor pietre de mormânt, în șiruri drepte, pe jumătate îngropate, delimitau cimitirele de pe marginea drumului, fantome palide în întunecimile nopții. O poștă singuratică aștepta în vârful unei coline, carapace uscată rămasă în urma unui trecut dispărut.

Grupurile de case ce se înșiruiau în lungul drumului se sfârșiră după numai câteva mile. Se târau pe drumul pustiu milă după milă, fără să vorbească, lipăielile picioarelor goale și zăngănitul înfundat al bidoanelor de apă fiind singurele zgomote. Berk fu la început mulțumit de viteza cu care reușeau să înainteze, în ciuda nemulțumirii exprimate la nesfârșit de Sadonya. Dar noaptea era prea scurtă și când soarele începu să lumineze în roz orizontul în spatele lor, își dădu seama că aveau o altă problemă.

Trebuiau să găsească adăpost împotriva soarelui, și asta repede.

Din șoseaua principală se desprindeau drumuri secundare, conducând promițător către orașe necunoscute, invizibile, dincolo de dealuri, imediat în afara câmpului lor vizual, *acolo* sau poate *acolo.* Fără hartă, Berk nu putea spune unde anume se aflau sau cât de departe și cu greu se împotrivea ispitei drumurilor secundare ce se făceau din vechea șosea 76.

Dar când soarele se arătă în cele din urmă, de după curbura pământului, încălzindu-le spinările cu o izbucnire de căldură, îngrijorarea lui Berk lăsă loc panicii oarbe. Aproape țipă de ușurare când drumul trecu printr-o veche barieră de autostradă.

Nu era mare lucru. Acoperișurile gheretelor se duseseră, sticla ferestrelor spartă, nu mai mult decât niște cutii fără capac, înalte până la piept. Berk se prăvăli lângă peretele uneia dintre gherete, a cărei dușumea era plină cu moloz, Sadonya preferând să stea singură. O dâră de lumină solară, fierbinte ca o rază laser, pătrunse înăuntru și-i trezi cu arsura puternică.

Căldura era amețitoare. Berk simțea că are febră; capul îi pulsa, letargic în vipie. Gura îi era uscată, buzele crăpate, dar își păstră voința de a face economie la apă. Se trezi când începură să-i ardă picioarele. Soarele amiezii bătea drept în jos, făcând să

dispară orice umbră. Berk își desfășură pătura din jurul capului și o atârnă de un perete, pentru a face un fel de cort. Cu jumătatea Sadonyei, se gândi el, se puteau acoperi până ce avea să treacă partea cea mai rea a căldurii ucigătoare. Atunci observă că bagajul îi era desfăcut.

Bidoanele lui cu apă nu mai erau.

Ocoli după peretele celei mai apropiate gherete și o găsi pe Sadonya terminând un bidon de apă. Un altul zăcea lângă ea.

— Bei toată apa!

Era uluit, îngrozit.

Ea se șterse la gură cu dosul mâinii, privindu-l fără urmă de remușcare.

— Mi-e sete, zise ea cu logică de fier. Se *'esupune* că bei cân' ți-e sete.

— Curvă, șuieră el. Curvă mică și proastă.

Se aplecă și-i smulse sacul. I-l întoarse cu gura în jos și începu să-i scuture conținutul furios.

— Hei! strigă ea. Ce faci?

Pe asfaltul crăpat se împrăștiară legături de plante uscate, cartofi mici, zbârciți, punguțe din piele de șobolan și încă cinci cutii de apă, golite. Mai rămăseseră numai trei pline. Sadonya se repezi în patru labe să-și apuce proviziile. Dintr-o punguță spartă se revărsă o pudră albă, arătând ciudat de curată pe suprafața plină de crăpături a șoselei.

Pentru o clipă, Berk nu fu în stare de nici un gând. Nu putea să reacționeze, mușchii îl trăgeau în toate direcțiile, vibrând de furie. Apoi o izbi cu piciorul pe fata îngenunchiată, azvârlind-o cât colo.

Sadonya căzu pe spate, cu mâinile în lături, cu genunchii strânși la piept. Ea clipi cu soarele în ochi, mai degrabă cu surprindere decât de durere. Berk o văzu mijindu-și ochii în lumină, apoi se aruncă asupra ei.

O parte a creierului îi era surprinsă, șocată, când începu să o lovească, cu anumită metodă, de care nu era cu totul conștient. Fu partea animalului turbat din el cea care văzu lucirea oțelului și o prinse de încheietură când ea ridică sus cuțitul. Simți lama ascuțită julindu-i obrazul, trecându-i la mică distanță de ochi,

înainte de a o lovi în plină față. Îi izbi de pământ mâna cu care ținea cuțitul, o dată, de două ori, până când cuțitul sări, lucind, departe de ei. Era o nebunie, știa. Nici unul dintre ei nu avea energie de irosit. Izbea cu pumnii, în care i se aduna întreaga forță, lovind-o fără încetare peste față, peste brațe, peste picioare, peste spate.

Încetează! Încetează! Încetează!

Sadonya se strânsese covrig, apărându-și fața și stomacul de pumnii lui, gemând sub lovituri. Furia îi dispăru ca o lumină stinsă, brațele îi căzură deodată, durându-l, ca de plumb. Căzu pe spate, rămânând așezat, ca de lemn, pe asfaltul drumului, fără să-i pese că soarele îi ardea carnea descoperită. Ea se făcu ghem, suspinând.

O privi cum plângea, stupefiat. Apoi, cu greu, se ridică în picioare, culese cuțitul de unde căzuse și și-l băgă în betelia pantalonilor, străpungând țesătura și improvizându-i astfel o teacă. Culese de pe jos conținutul sacului, băgând totul înapoi, pe rând. Ea îl privi punându-și la el în sac ultimele trei bidoane cu apă, fără o vorbă.

Sadonya se trăsese din bătaia soarelui, așezându-se la umbră, cu lacrimile uscându-i-se pe obraji. Ochii ei îl urmăreau, plini de ură. Lui Berk nu-i păsa. Când îi termină de strâns lucrurile, îi aruncă sacul în poală.

— Am să te ucid, om-din-oraș, zise ea moale. Sigur.

Lui îi veni să râdă.

— Mi-ai face un serviciu, Sadonya, îi răspunse el fără culoare în glas. Deja ne-ai ucis pe amândoi, adineauri.

Sadonya își miji ochii, fără să înțeleagă.

— Nu mai avem destulă apă să traversăm deșertul.

— Mai avem apă. Deșertu' ăsta mare și 'furisit, nu-l putem noi traversa repede, zise ea sarcastică.

Nu-l credea.

— Da, încuviință el.

Se frecă la ochi cu degetul mare și arătătorul, obosit, foarte obosit.

— E un deșert al naibii de mare. Mai avem vreo două-trei zile înainte, dacă mergem repede, și soarele o să ne sugă și ultimul

strop de apă din corpuri. Nu a mai rămas destulă apă pentru două persoane, pentru traversare.

Se uită la ea.

Încet, frica luă locul urii din ochii ei, pe măsură ce începea să-l creadă. Berk se aplecă, luă de pe jos o cutie goală și i-o dădu.

— Când faci pipi, faci în asta. Când ți se face sete, bei. Când îți dau eu apă din bidon, bei până când îți zic, nu mai mult.

Își auzi vocea ca de plumb, moartă. Puse mâna pe mânerul cuțitului ei, la pantalon.

— Dacă îmi mai dai de furcă, te omor și păstrez apa numai pentru mine. Pricepi?

Ea dădu din cap, tăcută.

— Bun, zise el.

Nu simțea nimic. Oricum, nu mai conta. Nu aveau să mai reziste încă o zi.

Luă și jumătatea ei de pătură și se înghesuiră amândoi la umbra ei, transpirând, până la apusul soarelui. Imediat ce ultima lucire de soare dispăru după orizont, Berk desfăcu tabăra trăgând de câteva ori de bucățile de pătură și porni la drum. Sadonya își cumpăni sacul pe umăr și păși alături de el.

— Încercăm oricum? întrebă Sadonya cu glas stins.

Nu o privi.

— Da.

— De ce?

— Pentru că așa zic.

Ea nu răspunse, și continuară să meargă în tăcere. Când se opriră să se odihnească, stătu să se uite la el cum bea jumătate de bidon de apă, după care primi ce mai rămăsese. Sorbi încet, până la ultima picătură, și băgă cutia goală în sacul ei.

Până dimineața, apa se termină și începură amândoi să-și bea urina. Se împleticiră la adăpostul zidurilor unei case de țară, din care mai stăteau în picioare trei pereți. Prăbușindu-se la umbră, Berk se sprijini cu spatele de zid, cu mâinile pe genunchi, privind cum tremura aerul peste întinderea deșertului. Sadonya adormi lângă el; pieptul i se ridica și-i cobora în ritmul unei respirații superficiale. Soarele, plutind deasupra orizontului, spre est, transformă cerul într-o mare de sânge.

Pielea arsă i se umpluse de băşici de un stacojiu furios, ochii îi dureau, uscaţi şi încinşi. O înghionti de câteva ori pe Sadonya, dar fata, a cărei piele întunecată era încinsă şi uscată, abia mişcă. Pe măsură ce soarele se rotea pe cer, o trase pe Sadonya în jurul pereţilor, după umbră, pe jumătate cărând-o, pe jumătate târând-o. Fata murmura cuvinte fără şir, cu ochii închişi.

Soarele îi cocea pielea. Băşicile mari, de pe picioarele lui arse de soare, se spărgeau şi Berk încercă să sugă lichidul din ele, ştiind că avea să o ia razna şi că tot nu mai conta.

Dinspre nord, o mişcare săltăreaţă prin mirajul tremurător de deasupra suprafeţei deşertului îi atrase atenţia toropită. Un punct se desfăcu în trei, se desfăcu în cinci, în siluete neclare, de culoare maroniu-cenuşie, care se desprinseră cu greutate din valurile de căldură apropiindu-se de ei, luând forme umane, învăluite în caftane de nisip. Berk nu făcu nici un efort să se ascundă. Mintea îi mai lucra, şi se întrebă cu o vagă curiozitate detaşată, când ajunseră lângă ei, dacă erau reale sau erau doar halucinaţii.

Rangeri sau miraj, hotărî el, nu avea absolut nici o importanţă. El şi fata erau deja morţi.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

10-12 iulie 2242

Îi dădură apă, alungându-i toropeala. Una dintre siluete se așeză pe vine lângă el și-i duse un bidon la buze. Berk începu să bea cu lăcomie, cu mâinile tremurătoare încleștate pe metalul încins, înghițind apa cât putea de repede, înainte ca ei să-și schimbe intențiile și să i-o ia. Lăsă cu mare greutate bidonul când i-l traseră din mâini.

Se uita la ei gâfâind, lingând cu limba umflată picăturile rămase pe buze. Dacă asta era o halucinație, atunci era una grozavă, hotărî el. Una dintre iluzii vorbi, rostind cuvinte necunoscute lui, când îi luă bidonul de la gură. *Încet, încet...* părea a spune. Berk dădu din cap, cu ochii la fantomă în timp ce bea.

Prin spațiul lăsat de cârpa de culoare maronie, înfășurată în jurul capului și a feței, îl priveau doi ochi negri, îngrijorați, și-și dădu seama că nu era un miraj. Fură rostite și alte cuvinte, blând, murmurat, total de neînțeles. O cârpă umedă îi atinse fața, surprinzător de rece pe pielea lui încinsă de febră.

Apa începu să-l readucă la viață și se uită în jur, după Sadonya. O altă siluetă înveșmântată în robă pământie era aplecată asupra ei, atingând-o pe față și pe gât cu poala înmuiată în apă. Fata se zbătea, gemea, dar rămase tot inconștientă.

Silueta de lângă el se ridică în picioare și-și slăbi puțin cârpa înfășurată în jurul capului, lăsându-și fața la vedere. Pielea tăbăcită, zbârcită, neagră, mai neagră chiar decât a Sadonyei, contrasta ciudat cu barba albă, creață, a bărbatului. Acesta zâmbi și Berk îi răspunse, într-un gest reflex.

Bărbatul cu barbă își duse degetele la buze și aerul încins fu sfâșiat de un fluierat puternic. Aproape instantaneu, deșertul păru a prinde viață în jurul lui.

Se auzi *mee-mee-mee* de capre behăind, și două duzini de animale cu picioare firave se arătară prin tremurul aerului

încins, venind dinspre deșert, urmate de alte două siluete înfășurate în robe cafenii. Ochii maronii irizați, cu pupila ca o fantă, ai caprelor, îl priveau pe Berk cu curiozitate de sub urechile uriașe, în continuă agitație. Pe spinările caprelor erau legate, Berk nu știa de ce, tufe de plante uscate.

Bărbatul cu barbă i se adresă iar lui Berk, pe un ton prietenos, întrebător, dar cuvintele îi erau necunoscute.

Berk ridică din umeri.

— Îmi pare rău, zise și vocea îi sună răgușit și spart din cauza setei.

Omul zâmbi parcă cerându-și iertare, arătându-și dinții pătați cu negru, și-l ajută să se ridice în picioare. Era mai scund și decât Sadonya, și zâmbi în sus, spre Berk, cu uimire în priviri.

Alt bărbat o luă pe Sadonya în brațe, înfășurând-o în roba lui, să o ferească de soare, și grupul se întoarse, îndepărtându-se de vechiul drum, spre sud. Bărbatul cel scund, cu barbă, își băgă umărul sub brațul lui Berk, ajutându-l să meargă, cu picioarele lui goale, prin nisipul încă fierbinte. Caprele se chemau între ele cu behăieli slabe. Râsete liniștite schimbate între doi dintre păstori. Totul i se înfățișa lui Berk de o pace supranaturală.

Nu fu uimit când zări corturile joase așezate în plin deșert. Era prea amețit pentru a simți surpriza. Omul cu barbă îl conduse într-unul dintre corturi, Sadonya fiind dusă în altul, și Berk se lăsă recunoscător pe covorul împletit din trestii, așternut pe jos. Un foc mic, de mangal, de fapt nu mai mult de câțiva cărbuni licărind, încălzea un ceainic din alamă suspendat de un trepied cu cârlig.

Un alt personaj cu robă îi oferi apă, ajutându-l să se ridice în capul oaselor, și-i șterse fața și umerii cu o cârpă umedă în timp ce el sorbea. Bărbatul cu barbă ieși și reveni însoțit de un altul, cu fața descoperită. Ca și primul, acesta avea pielea neagră, puternic arsă de soare, dar era mult mai tânăr.

O barbă scurtă, albă, îi creștea pe obraji, iar sub bărbie îi creștea o fâșie creață, neagră, care făcea ca fața să-i pară și mai lungă. Albul ochilor îi era pătat cu maroniu, aproape la fel de întunecat ca irisul. La fel ca la animale, gândi Berk. El schiță un zâmbet, arătându-și gingiile negre și dinții pătați. Avea nasul

lung și subțire, cu nări largi.

Nu era ranger. Berk văzuse destui țărănoi de aproape, cel puțin din cei pe care Orașul îi ținea în tabere, pentru a munci în fermele cooperatiste, sub supraveghere. Deși erau la fel de negri, oamenii ăștia nu semănau prea mult cu creaturile triste, ofilite, la care se aștepta Berk.

Cel puțin, vorbeau.

Omul se așeză cu picioarele încrucișate pe dușumeaua cortului, în fața lui Berk, privindu-l cu ochi negri, înfundați în orbite, plini de curiozitate.

— Len-gleza? zise el rar, pronunțând atent.

Rostea vorbele ușor sâsâit, printre dinții din față, știrbiți.

— Da, încuviință Berk zâmbind.

— Din Oraș? întrebă omul întorcându-i zâmbetul.

Berk ezită, apoi zise:

— Da, din Pittsburg.

Omul clătină din cap și schiță un zâmbet de scuză.

— Vorbești prea rău. Rar, rar.

Cel care îl ștersese pe față și îi dăduse apă umplu niște cești micuțe cu apă fierbinte și-i întinse una lui Berk. Luând-o, Berk realiză că mâinile care i-o ofereau erau delicate. Își ridică privirile și întâlni zâmbetul sfios al unei tinere femei.

— Mulțumesc, zise el.

Ea dădu din cap și-i spuse ceva, vorbind repede, bărbatului știrb, înainte de a ieși din cort. Bărbatul îl invită prin gesturi să bea.

Nu era decât apă fierbinte, cu un ușor gust amărui, dat de o plantă necunoscută, dar, surprinzător, îl răcori îndată ce o sorbi. Urechile îi țiuiau. Începu să se simtă amețit și ușor.

Berk arătă spre ceașcă.

— Bun, foarte bun, i se adresă el bărbatului cu barba subțire.

Se opri, apoi întinse mâna.

— Mă cheamă Berk, zise el rar, limpede.

Omul încuviință dând din cap și zâmbi.

— Mă cheamă Amminadab, zise el și-și împreună mâinile.

După un moment, Berk puse ceașca jos și făcu același gest.

Era o conversație greoaie, cu pauze, dar din gesturi și puțina

engleză pe care o știa Amminadab, Berk înțelese. Aceștia *erau* un fel de țărănoi. Erau un mic trib de nomazi care-și ziceau brethren[12].

Berk învățase o spoială de italiană, obligatorie în clasele primare, ca urmare a încercării Orașului de a ocroti și păstra toate limbile ce se puteau păstra. Brethren, cel puțin pentru auzul lui neexperimentat, suna vag germanic. Învățătura primită în oraș nu se dovedea a-i fi de prea mare folos.

Amminadab își desfășură cârpa din jurul capului și o puse alături. Purta la gât un pandantiv grosolan, o cruce din os sculptat, cu mici săgeți la fiecare vârf, peste tunica largă. Observă că Berk se uita la ea și zâmbi, atingând-o cu un deget noduros.

— *Zishen af Gottum*, spuse el. Atingerea lui Dumnezeu.

Îi făcură loc și dormi în seara aceea în micul cort, alături de o duzină de alți bărbați care zâmbeau politicos și moțăiau întinși pe jos, ca și el.

Dimineața devreme, cortul se trezi la viață. O femeie îi dădu o tunică din material nevopsit, asemeni celor pe care le purtau ei, și se amuză, râzând liniștit în spatele mâinilor, de strădaniile lui de a-și înfășură cârpa în jurul capului. Amminadab îl conduse în cealaltă parte a taberei, zâmbind cu dinții lui lipsă, spre un zid ruinat, la umbra căruia se adunaseră mai toți membrii tribului. Stăteau în rânduri frumos aliniate, cu picioarele încrucișate, pe nisipul prăfos, în așteptare.

Berk o zări pe Sadonya, cu părul ei negru revărsat peste o tunică exact ca a lui. Ea îl privi impasibilă; avea un ochi închis, julit și umflat. Se simți rușinat în sinea lui și se uită în altă parte.

Un bătrân ghebos se ridică în picioare, ținând cu respect în mâini un obiect înfășurat cu grijă. Îl înălță către cei adunați, iar ei răspunseră ridicându-și mâinile împreunate, ca în rugăciune. Fără grabă, grupul se înclină, toți odată, plecându-și capetele la pământ. Berk se uită în jur și le imită gestul.

După o lungă tăcere, brethrenii se îndreptară. Și cu asta, după cum părea, totul se termină. Obiectul înfășurat se reîntoarse într-o cutiuță pătrată, iar grupul se împrăștie, începând să strângă tabăra. Corturile fură desfăcute în câteva minute, și

înainte ca soarele să se ridice și să încălzească aerul, tribul porni, îndreptându-se spre sud.

Berk merse alături de Amminadab, vorbind cum se putea. Bărbatul cel știrb învățase bruma de engleză de la un alt țărănoi, care murise când Amminadab era copil. De unde o învățase acela, era un mister. „Om-din-oraș“ nu părea să aibă nici un înțeles anume pentru Amminadab. Brethrenii, decise Berk, erau prea departe de Oraș pentru ca micile lor grădini să fi prezentat vreun interes pentru Consiliu.

Brethrenii nu avuseseră nefericitul contact cu Orașul pe care-l trăiseră ceilalți țărănoi. Lor nu li se furaseră grădinile trudnic cultivate și nu fuseseră ei înșiși cooperativizați, obligați să-și lucreze propriile pământuri în beneficiul Orașului.

Încă.

Amminadab părea încântat de ocazia pe care o avea de a-și îmbogăți slabele cunoștințe, iar Berk era fericit că trăia.

După cele spuse de Amminadab, în deșert fuseseră dintotdeauna brethreni. Încă dinainte de *Ferangd'rung,* dinainte de reîntoarcerea lui Cristos. Cu ochi strălucitori de entuziasm, îi tot dădea înainte, într-un amestec de dialect, generos asezonat cu engleză, și mișcări energice de mâini.

Acești țărănoi, după cât putu reconstitui Berk, erau descendenții Amișilor și ai Mennoniților care ocupaseră cândva zona, deși nu era clar dacă fizic sau spiritual. Întinderea deșertului, neîndurător de fierbinte, aproape pustie, era numită Paradis de către brethreni, spre marele amuzament secret al lui Berk.

Schimbarea, îi explică Amminadab în engleza lui energică, dacă nu cumva cam sumară, era rezultatul direct al Celei de-a Doua Veniri a lui Cristos, nu era oare cât se putea de limpede? Strămoșii lor, cu toate că trăiseră modest, încercând să urmeze legea lui Dumnezeu, căzuseră în greșeală. Nu trăiseră suficient de simplu, după adevărata voie a lui Dumnezeu, astfel că El recrease vechiul Israel în Pennsylvania. Dumnezeu era milostiv, mare era îndurarea lui. Le dădea încă o șansă de a se îndrepta.

Brethrenii adoptaseră ceea ce credeau ei că era adevăratul rol încredințat lor de Dumnezeu, recreând versiunea lor biblică a

vechiului Pământ Sfânt. Seminomazi, brethrenii trăiau în corturi din piei și se îmbrăcau în țesături aspre. Păstorind capre încăpățânate, rezistente, ei cultivau plante de furaj, iar în anotimpurile mai blânde cultivau ce puteau în micile straturi de pământ camuflate pentru a se confunda cu dealurile maronii înconjurătoare. Nu pentru a le ascunde, se părea, de ochii piloților Orașului, ci de ai *Tuivel*-ilor, *Lupii Orezului.*

Rangeri.

La sfârșitul primăverii, își strângeau micile recolte și-și abandonau grădinile. Îndreptându-se spre Edenul de pe malurile Iordanului, se întâlneau cu alte mici triburi, și își petreceau lunile fierbinți de vară depănând povești și făcând schimb de membri, crescându-și caprele până ce venea timpul să migreze iar, revenind pe teritoriile lor individuale, pentru a-și semăna culturile de iarnă. Atunci avea loc o adevărată cursă, în încercarea de a conserva destulă hrană și a evita sau a limita pierderile pricinuite de asalturile Lupilor Orezului, pentru a avea cu ce ieși din iarna stearpă.

Dintr-un calcul aproximativ al poziției soarelui, adăugat unei estimări a punctului unde îi găsiseră brethrenii, Berk calculă că Edenul se afla mai la sud-vest, dincolo de vechiul oraș Lancaster, iar Iordanul putea fi, probabil, identificat cu Susquehanna.

Soarele urca rapid pe cerul alb și un semnal nerostit se răspândi printre membrii tribului. În câteva minute, micile corturi rotunde fură întinse și tribul se mistui înăuntrul lor, cu tot cu capre. Era lesne de înțeles, își dădu Berk seama, de ce nu-i detectase el din aer. Un grup mic precum acesta era ușor de scăpat din vedere, iar corturile se confundau aproape complet cu nisipul deșertului.

Amminadab îi făcu semn să intre într-un cort unde alți patru bărbați stăteau lungiți în adânciturile pe care le făcuseră în nisipul de sub ei, acoperit cu covorașe țesute din ierburi uscate. O femeie pregăti iar un ceainic din alamă, atârnându-l deasupra tăciunilor abia licărind. Purtau cu ei, așa părea, jăratecul aprins. Femeia zâmbi, împreunându-și mâinile, și ieși. Berk dădu la o parte bucata de piele de la intrarea cortului și o văzu strecurându-se târâș sub un acoperământ identic, la nici

douăzeci de pași depărtare.

Berk arătă spre locurile de unde și încotro plecase femeia, încercând să pună o întrebare.

— De ce, zise el, s-a dus acolo? Noi stăm aici?

Amminadab îi aruncă o privire întrebătoare.

— Bărbații, spuse Berk indicând vag spre propria-i vintre. Femeile, mimă el sânii.

Ceilalți zâmbiră amuzați. Berk arătă cu mâinile, pentru a sugera corturi separate.

— Da, da, încuviință Amminadab fericit. Adevărat.

— De ce?

— Ghezetzbuk, zise Amminadab. Asta Dumnezeu zice.

— Tu, arătă spre bărbatul cu dinți lipsă, care-i zâmbea. N-ai nevastă? N-ai femeie...

Își prinse degetele împreună.

— Da, da, spuse Amminadab cu entuziasm. Poate nu.

— Okay, făcu Berk, renunțând.

Amminadab părea mulțumit de el însuși.

— Okay, încuviință el.

Se întoarse către ceilalți bărbați din micul cort, vorbind liniștit. Fiecare dintre ei umplu, la rând, ceștile cu apă opărită. Amminadab scoase un cârnat lung și câteva pâini plate dintr-un mic pachet. Tăie bucățele de carne și le dădu fiecăruia, pe câte o bucată de pâine. Îi dădu lui Berk o bucată mare, zâmbind. Berk o înghiți aproape cu lăcomie, fericit că era altceva decât șobolan. Carnea era puternic condimentată și i se păru a fi cel mai delicios lucru pe care-l mâncase în viața lui.

Terminară apa și rămaseră moțăind în cort, așteptând să treacă fierbințeala zilei. Berk își simțea trupul pulsând, cu terminațiile nervoase suprasensibilizate la suprafața pielii arse de soare. Chiar și greutatea țesăturii pe umeri îi provoca dureri. Îi privi pe ceilalți dormind liniștiți până ce ochii i se închiseră, osteniți, și bărbia îi căzu în piept.

Când tabăra își reveni la viață, ca la un silențios semnal automat, Berk se scutură și el de toropeală. Bărbații făcură sul covorașele subțiri, transformându-le în legături de purtat în spinare. Unul dintre ei strânse cărbunii aprinși într-o oală din

fier, aruncând peste ei și câteva aschii de lemn, și lăsă deasupra un capac. Prin găurelele perforate în capac se strecurară afară șuvițe minuscule de fum când el își puse oala la spinare, lăsând-o să se legene la capătul trepiedului ei.

În câteva minute, tabăra dispăru fără să lase în nisip nici o urmă a faptului că se opriseră vreodată acolo. Mica turmă de capre, cu umbrelele lor din tufișuri în spinare, sărea peste pietre și micile valuri de nisip behăind în vreme ce câțiva băiețandri își agitau ciomegele pentru a le îndemna.

Amminadab continuă să sporovăie, izbucnind în râs când Berk clătina din cap cu regret, neîmpăcat când omul din Oraș nu reușea să înțeleagă. Știrbul era perseverent, și Berk se trezi că admiră acest mic popor. Se adaptaseră și supraviețuiseră Afară secolelor.

Țărănoii pe care-i mai întâlnise erau șterși, simpluți la minte, nu vorbeau și erau stoici și pasivi ca vitele. Brethrenii erau țărănoi, dar ei nu erau nici necivilizați, aborigeni înapoiați abia târându-și existența în deșertul ostil, și nici nu prezentau defectele genetice provocate de soare, cum insista propaganda Orașului să-i prezinte pe toți cei de Afară. Îi salvaseră, pe el și pe fată, când ar fi putut să-i lase foarte simplu să moară, îi hrăniseră și le dăduseră adăpost în propriile lor locuințe fără cârtire, fără urmă de resentiment sau de așteptare a vreunei răsplăți. Berk era tulburat de ideea că puteau fi asemenea diferențe între acești oameni și genul de țărănoi care-i erau lui cunoscuți... sau erau diferențe pe care nu se ostenise el niciodată să le observe?

Parcurseseră deja vreo cinci mile sub lucirea roșietică a soarelui ce se apropia de asfințit când conducătorul grupului se opri. Imediat, tabăra păru a se cutremura, prăbușindu-se în nisip. Caprele se lăsară pe genunchi, cu gâturile aplecate pentru a-și ascunde capetele în tufișuri, încremenind în tăcere. Chiar și de la mică distanță, știind că animalele erau acolo, era dificil să vezi mai mult decât un pâlc de tufișuri uscate, ca oricare altele care creșteau ici și colo pe întinderea deșertului.

Amminadab îl trase jos pe Berk, alături de el, cu privirea umplută brusc de îngrijorare, serioasă.

— Lupii Orezului, suflă el.

Brethrenii se lungiseră grămadă în nisip, trăgându-și nisip peste robe, făcându-le aproape imposibil de distins. Întreaga tabără dispăru în timp de câteva secunde ca prin farmec, perfect camuflată.

Berk spionă speriat împrejurimile printr-o crăpătură din cârpa în care își înfășurase capul. Nu vedea și nu auzea nimic. Apoi, departe spre dreapta, văzu o șuviță fină de fum plutind în aer. I se păru că aude strigătul cântat al rangerilor, dar era prea slab pentru a fi sigur.

Rămaseră cu toții nemișcați și tăcuți ore întregi, fără ca nimeni să clintească, fără ca vreun copil să plângă sau vreo capră să behăie. La un moment dat, Berk își schimbă poziția. Amminadab îl atinse ușor, clătinând aproape imperceptibil din cap, cu ochii plini de groază, înainte de a-și trage cârpa la loc peste față.

Un fluierat ascuțit străpunse aerul, ca țipătul unui șoim de deșert. Brethrenii se rematerializară din nisip ca niște strigoi. Pe Berk îl dureau toate încheieturile când se ridica nesigur în picioare, dar Amminadab părea că nu are nimic. Omulețul chicoti amuzat și începu să-i scuture lui Berk nisipul de pe robă.

Merseră până când se făcu prea întuneric pentru ca omul aflat în fruntea coloanei să mai poată vedea, și-și instalară iarăși tabăra în câteva minute. Nisipul aruncat peste marginile corturilor le făcea să-și piardă identitatea pe întinderea deșertului. Omul cu oala cu jăratec așeză trepiedul în mijlocul cortului și suflă în tăciuni pentru a-i readuce la viață.

Amminadab trase ușor roba de pe umerii lui Berk, strâmbându-se și sugând aerul prin spațiile dinților lipsă. Clătină din cap și înmuie în apă bucăți de cârpă, pe care le așeză pe spatele pârlit de soare al omului din Oraș. Berk oftă cu ușurare.

De astă dată, femeia aduse de mâncare într-o oală, carne picantă de capră, în sos gros, puternic condimentat. Bărbații mâncau cu mâna, folosind bucăți de pâine drept farfurii. Amminadab îi dădu lui Berk un rotocol de brânză albă, moale, condimentată și îndulcită, cu niște semințe mici, plate. Era

bună, mult mai bună, după Berk, decât sângele de capră fermentat, amar, pe care Amminadab insista să-l împartă cu ei. Colegii lui de cort mormăiră, cunoscători, când el o declară excelentă. Era, oricum, și după ea se cerea puțină băutură, ceea ce fu foarte plăcut.

Viața era simplă, directă. Serile le repetau pe cele precedente, oamenii vorbeau liniștit și beau, femeile lunecau asemeni unor umbre de la un cort la altul înainte ca ei să cadă pradă somnului. Cerul se albea înainte ca soarele să se înalțe, zilele treceau toate la fel. După scurta slujbă de dimineață, tabăra își continua drumul spre sud-vest. Pe la mijlocul după-amiezii, câteva zile mai târziu, se arătară vederii apele sclipitoare ale Iordanului.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

28 iulie 2242

Pe malurile Iordanului se întâlniră patru triburi de brethreni, mai puțin de cincizeci de inși cu toții. Nu era obișnuitul eveniment vesel, care ar fi putut fi, îi explică Amminadab cu vocea frântă. Unul dintre triburi fusese redus la trei oameni, ceilalți fiind uciși sau luați de Lupii Orezului. Urmau să țină sfat, să decidă ce aveau de făcut.

Berk rămase cu brethrenii încă o săptămână, odihnindu-se, vindecându-se, dând o mână de ajutor când putea, învățând. Se văzu puțin cu Sadonya, care în cele din urmă nu-l mai preocupă. Spera în secret ca fata să se hotărască să rămână cu brethrenii la plecarea lui. Putea parcurge distanțe mult mai mari fără ea, judeca el, refuzând să recunoască faptul că pur și simplu nu o plăcea.

Între timp, se îmbăia cu bărbații în apa limpede a râului puțin adânc, înlăturând mizeria de pe corp și din păr. Berk nu mai avusese ocazia să se tundă de dinainte de plecarea din Pittsburg, iar părul îi atârna acum încâlcit peste umeri. Se hotărî să-și lase barba, cât era ea de încurcată; ținea cald, dar măcar îi proteja fața de razele soarelui. Îl lăsă pe Amminadab să-i trateze părul și barba de păduchi și stătu liniștit în cort în timp ce omulețul îl pieptăna meticulos cu un pieptene fin din metal, spărgând paraziții între unghii.

Amminadab nu fusese singurul fascinat de părul lui Berk, cu fir subțire și drept. Femeile din tabără, ele însele cu păr des, cârlionțat, împletit în modele complicate, încercară pe rând să-i aranjeze codițe, până ce începea să-l doară pielea capului. Chicoteau când părul îi scăpa din codițe, la sfârșitul zilei, și se certau aprins pentru a stabili al cui era rândul.

El își avea schimbul lui la păzitul caprelor și învățță cum să le mulgă seara. Deprinse tehnica de supraveghere a micii plite pentru ceai, învățță să fiarbă ceaiuri slabe din plante, să mențină tăciunii aprinși în olițele lor. Învățță ierarhia socială care stabilea

cine turna cui, cine se muta pentru a face loc altuia să se așeze. Bărbații cu care împărțea cortul îl învățară cum să-l ridice și cum să-l demonteze în câteva minute, încurajându-l când se dovedea neîndemânatec și aplaudându-l când reuși, în cele din urmă. Amminadab îl învăță cum să se lase la pământ și cum să-și arunce nisip peste robă, care era poziția cea mai bună pentru a rămâne nemișcat ore întregi fără a-i înțepeni corpul. Femeile îl dădăciră cum să descopere plantele comestibile pe care nu le-ar fi văzut niciodată cu ochii lui neavizați.

Seara, exersa modelarea patului de nisip sub cort, pentru a se întinde confortabil pe covorașul din papură. Îl lăsă pe Amminadab să-i pună la colțurile ochilor semințe care să-i înnegrească corneea. Mestecatul bețelor noduroase, de rădăcini uscate, îi colorară dinții și gingiile, iar colegii lui de cort, examinând rezultatele, mormăiră a aprobare. Pielea arsă i se coji în bucăți mari, iar rozul se transformă în cafeniu închis când rănile se vindecară.

Prinse câteva cuvinte din dushprek, în schimbul ajutorului oferit lui Amminadab la îmbunătățirea englezei lui precare. Omulețul muncea din greu, hotărât cu toată inima să învețe, oprindu-se din vreme în vreme pentru a le explica tovarășilor de cort, plin de entuziasm, câte un cuvânt. La rândul lor, ei răspundeau cuprinși de încântare ori de câte ori Berk reușea să se bâlbâie mai ca lumea în dushprek.

Berk deprinse, studiind cu seriozitate, mișcările ceremoniei de dimineață, uimit de indiferența aproape neglijentă a religiei lor, până când realiză că ei nu făceau nici o distincție între credință și viața lor de fiecare zi. Cu toate că bărbații și femeile locuiau separat, nu exista nici o ierarhie socială pe care să o poată percepe, alta decât atenția acordată în primul rând nevoilor celorlalți. Femeile veneau și plecau cum voiau, alegându-și partenerii, i se păru lui Berk, aproape la întâmplare. Copiii și femeile erau la mare preț, și se bucurau de un tratament pe măsură. Nu exista nici o demarcație anume între familii; fiecare era parte a marii familii, fiecare copil aparținea fiecărui adult. Nu era atât faptul că brethrenii ar fi aderat la un ordin egalitarist, cât era vorba despre o simplă atenție

instinctivă pentru supraviețuirea în comun.

Erau pur și simplu niște oameni încântători.

Cei doi bărbați stăteau pe panta dulce care cobora spre malul râului, uitându-se la femeile care-și îmbăiau copiii înainte ca dimineața să se încingă prea tare. Sadonya stătea pe un bolovan umed, cu picioarele în apă. Berk știa că-l văzuse, dar îl evita și stătea cu spatele întors ostentativ spre el. Perfect, lui nici nu-i păsa.

Amminadab studia harta schițată de Berk pe pământ, clipind din timp în timp pentru a alunga din ochi țânțari micuți, atrași de umezeală. Cu un băț subțire, Berk trasă linia râului, incluzând în desen și lacul de acumulare din spatele lor. Apoi arătă cu bățul către apă.

— Okay? Înțelegi?

— Da, încuviință Amminadab dând din cap cu însuflețire. Iordanul.

Arătă la apă, apoi la linia de pe pământ, de la picioarele lor.

Berk trasă o serie de curbe, apoi arătă spre linia joasă a munților scunzi, cu vârfuri tocite, dinspre vest, colorați în albastru, dincolo de râu.

— Alleys, spuse el.

— Bergen, zâmbi Amminadab arătând și dând din cap. Da.

Berk trasă cu atenție o linie care intersectă râul deasupra locului unde desenase lacul.

— Drum.

Amminadab păru încurcat.

Berk mimă starea în care se afla când îi găsiseră brethrenii, arătând spre el și spre Sadonya, care continua să îl ignore cu bună știință. Degetele lui merseră în lungul liniei pe care o trăsese pe pământ.

— Ah! exclamă Amminadab brusc luminat. Bog weg.

— Bog weg, încuviință Berk, încercând să traducă. Drum vechi.

Trecu pe schemă contururile vechilor orașe Reading, York și Lancaster, apoi schiță domurile Harrisburgului, în locul unde râul se intersecta cu drumul.

— Oraș, bătu el cu bățul în cercurile pe care le trăsese pe

pământ.

— Foarte rău, zise Amminadab solemn. Nu merge, oraș. Boz oraș, *rău* oraș.

Pilotul și omulețul trebuiră să mai deseneze și să converseze mult înainte ca Berk să înțeleagă. Nu vor merge prea aproape de Harrisburg, deoarece învățaseră repede ce nesănătos era să te apropii prea mult de bariera cu capcane. Se fereau până și de ruinele vechilor orașe și, exceptând situațiile în care erau nevoiți să le traverseze, evitau și drumurile mai importante ori de câte ori puteau.

Brethrenii nu erau atât de nomazi ca rangerii, trebuind să stea în același loc suficient de mult pentru a-și planta culturile la noroc, pe petice de pământ arătând ca naturale, disimulându-și prezența în fața întotdeauna lacomelor priviri ale Lupilor Orezului. Rangerii, îi explică Amminadab cu greutate, luau întreaga recoltă când o găseau. Dacă triburile brethrenilor se împotriveau, erau pur și simplu căsăpite. Uneori, unii erau oricum uciși, ca familiile celor câțiva supraviețuitori distruși pe care Berk îi văzuse încărcați cu rămășițele avutului lor.

— Luptați-vă! zise Berk.

Amminadab îl privi fără expresie.

Berk mimă doi oameni luptându-se. Amminadab păru șocat.

— Nu, nu! Niciodată!

Agitat, omulețul știrb începu o rafală rapidă de dushprek, engleză și mâini rotite. Brethrenii nu ucideau. Niciodată. Nici chiar rangeri. Era oprit de Ghezetzbuk, cartea legilor lui Dumnezeu.

— Dar Lupii Orezului vă ucid pe voi, insistă Berk.

Amminadab ridică din umeri cu resemnare.

— Nu ucide, zise el pe un ton final.

Interpretă escaladarea unui conflict, din ce în ce mai mulți morți. Mai întâi ei, apoi noi, apoi mai mulți de-ai lor. Mai mulți de-ai noștri. Unde se oprește? Aici. Se termină cu noi.

Dar, explică Amminadab, Lupii Orezului învățaseră măcar ceva. Arareori îi masacrau complet pe brethreni și de obicei lăsau suficiente grâne pentru însămânțarea de anul viitor. Brethrenii morți nu cultivau grâne care să fie jefuite. Lupii lăsau

întotdeauna câțiva brethreni în viață, mai ales copii, dar luau toate femeile pe care le găseau. Un parazit care-și ucide gazda sfârșește prin a muri el însuși. Până și Lupii Orezului înțelegeau atâta lucru.

Brethrenii, pe de altă parte, cultivau câteva grădini ascunse în fiecare sezon, așteptându-se ca cel puțin una să fie descoperită. Era o viață dură, zâmbi Amminadab optimist, dar în definitiv, ăsta era Paradisul.

Berk clătină din cap, uluit.

În felul lui, recunoscu el, *aducea* puțin cu un Eden ciudat. Un popor blând, optimist, reușise uimitor de bine să evolueze în mediul cel mai aspru cu putință. Prosperau în sălbăticie numai pentru a fi vânați de rangerii cei cruzi. Dacă se aventurau prea aproape de un oraș cu domuri, erau exploatați de supraviețuitorii mai avansați ai Schimbării. Și totuși supraviețuiau, perseverând în credința lor plină de compasiune.

Un băiețel învârtind un băț deasupra capului alerga înaintea și în urma unui grup de capre, mânându-le în jos, spre râu, la adăpat. Copilul nu lovea niciodată animalele, observă Berk. Nu văzuse nici vreun adult lovind un copil. Și, cu toate că femeile trăiau separat de bărbați, ei se uneau în mod liber, râzând și mângâindu-se, fericiți în inconștiența lor.

Chiar și cei trei bărbați care supraviețuiseră atacului Lupilor Orezului începură să zâmbească iar, deși oarecum trist. Supraviețuitorii se amestecau cu femeile în apă, unul dintre ei chiar dând ajutor la spălatul rufelor. Își pierduseră toate femeile, îi spusese Amminadab, dar sfatul hotărâse ca ei să rămână ca un clan separat. Când întrunirea de vară avea să se împrăștie, femeile din celelalte triburi aveau să discute între ele pentru a se decide care să meargă cu cei trei văduvi, să făurească un nou trib.

Cormack, hotărî Berk, și întregul consiliu se puteau da peste cap. El nu avea să le spună niciodată despre brethreni. Țineți-vă departe de oamenii-din-oraș, ca mine, ar fi vrut Berk să-l avertizeze pe Amminadab. Noi suntem mai răi decât rangerii.

Se simți deprimat.

Dacă Amminadab îi observase schimbarea dispoziției, era

destul de delicat ca să se facă a nu vedea. Priviră femeile bălăcindu-se în râu, râzând liniștite în timp ce se jucau cu copiii. Robele le stăteau lipite de corpurile subțiri. Amminadab zâmbi larg și-i făcu lui Berk cu ochiul, repetând cu mâinile mișcarea prin care Berk le mimase sânii.

— Zuiita, da?

— Da, al naibii de dulci, încuviință Berk și izbucni în râs.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

31 iulie 2242

Amminadab știa că Berk pleca. De unde știa, Berk nu-și dădea seama, dar omulețul știrb îi dădu un bidon din alamă și un mic pachet cu pâine, carne și brânză condimentate, zâmbind cu toată gura. Berk puse bine pachețelul, alături de cutiile lui turtite, cu apă, ultimele resturi ale proviziei de carne de șobolan preparată de Sadonya și prețioasa mostră de petrol, în legătura solidă, cu care își schimbase sacul putrezit din piele.

— Noroc, prietene, spuse Berk scuturând mâna omulețului.

Amminadab dădu din cap și se întoarse pentru a se alătura celorlalți la rugăciunea zilnică, iar Berk o luă din loc înainte ca ultima stea să dispară în lumina dimineții.

Se părea că și Sadonya știa. Berk spera să pună suficientă distanță între el și mica congregație de pe malul râului înainte ca ea să descopere că lipsea. Era cel mai bine să o părăsească, încerca el să se convingă. I-ar fi fost mult mai bine să rămână cu brethrenii. Când dădu cotul râului și o găsi stând și așteptându-l lângă un pâlc de copaci, i se făcu un gol în stomac.

Când Berk trecu pe lângă ea fără să spună o vorbă, Sadonya se ridică și-și puse sacul în spinare, urmându-l. El își continuă drumul pe malul râului, cu starea de euforie risipită.

Se opriră la mijlocul zilei, la umbra unui vechi baraj, peste ale cărui rămășițe acoperite de mușchi, apele râului continuau să se scurgă. Berk își trase poalele largi ale robei peste genunchi și lăsă apa să-i răcorească picioarele cuprinse de dureri. Sadonya se lăsă pe vine lângă el.

— Mare ticălos, om-din-oraș, zise ea pe ton de ceartă, spărgând în cele din urmă tăcerea.

— Cred, răspunse Berk.

Sadonya nu avea de gând să renunțe.

— Mă ’bandonezi fuga, acolo, hă?

— Am încercat. Din greu.

— Avem un târg, uiți? ’Ști numa’ mincinos mereu, repede

calci târgu'. Io niciodată nu calc târguri, așa-i?

Berk se aplecă deasupra apei și se stropi pe față, lăsând stropii reci să i se scurgă prin păr și prin barbă. Codițele împletite i se desfăcură, năvălindu-i peste fața transpirată.

— Nu, Sadonya, nu-ți încalci înțelegerile, iar eu nu am uitat. Numai că până acum am crezut că și tu mă urăști tot atât cât te urăsc eu pe tine, și că ai fi mult mai fericită să rămâi cu ei. Cred că am greșit.

— Naibii de clar.

Rămase mult timp tăcută.

— Ticălos mincinos mereu, murmură ea.

Berk se sprijini de zidul barajului și închise ochii. Zgomotul apei curgând îl liniștea, ca și bâzâitul insectelor prin aerul încins. Filtrată printre crengile copacilor firavi, căldura după-amiezii părea aproape plăcută. Berk începu să picotească, uitând aproape cu totul de ea.

— Eu nu te urăsc, spuse ea pe un ton liniștit, scoțându-l brusc din moțăială.

— Asta-i frumos din partea ta, zise el în batjocură. Mă face să mă simt mult mai bine.

— 'Mi pare rău c-am băut io toată ap' aia, spuse ea încet.

În cele din urmă, Berk se uită la ea cu dezgust. Sadonya își feri ochii.

— Sadonya, zise el cu năduf. Nu-mi pasă de afurisitele tale de păreri de rău. N-ai fost decât un ghimpe, aproape ne-ai ucis naibii pe amândoi. Nu-ți pot spune cât sunt de îngrozit că mă aflu iarăși împreună cu tine. De ce nu m-oi fi uitat tu, pentru Dumnezeu, *să mă lași în pace?* De ce n-oi fi rămas tu cu brethrenii?

Ea se uită dincolo de râu, netulburată. Clipi, și pe obraz i se prelinse o singură lacrimă, uimindu-l cu totul pe Berk.

— Nu-mi place de ei, zise ea supărat. S' o adunătură de blânzi și cuminți, nu po' să spun rahat; mereu numa' nu fă aia, nu se poa' ai'lantă. Nu mă plac. Sigur nu-s 'ciodată fericită acolo.

— Nu mai spune.

Berk nu-și putu ascunde batjocura din glas.

— Chiar mă urăști? întrebă ea tot fără să se uite la el.

Berk oftă. Da, trebuia să recunoască, ura copilul ăsta de treisprezece ani. Nu era un lucru plăcut de admis, dar pur și simplu nu se putea convinge să o placă.

— Nu destul pentru a te ucide, dacă asta este vreo consolare, spuse el în cele din urmă.

Se uită la soarele de deasupra, ce-și arunca săgețile printre crengile copacilor, și se ridică greoi în picioare.

— Haide, Sadonya, zise el resemnat. Avem cale lungă, și râul ăsta nu are să ne mai fie de folos prea mult timp.

Mai erau vreo cincizeci de mile până la Harrisburg, dar malurile nisipoase ale râului nu erau stânjenitoare la mers, iar apa era limpede și răcorea aerul din preajmă, făcând căldura suportabilă. În lungul țărmurilor creșteau mici pâlcuri de copaci, aruncându-și umbra rară peste oglinda apei. Berk nu se opri din mers nici după apusul soarelui, lumina firavă a lunii unduindu-se pe valuri fiind de ajuns pentru a vedea pe unde umblau.

Râul își schimbase cursul pe parcursul secolelor, iar când se opriră pe la miezul nopții să se odihnească, se culcară sub un pod care cândva traversase albia apei, aflată acum la vreo cincizeci de picioare de el.

Câteva ore mai târziu, când cerul încă strălucea de stele, Berk o sculă pe Sadonya, rezistând tentației de a o șterge de unul singur, lăsând-o pe fată dormind. Nu mai avea harta, dar era destul de sigur că și-o amintea suficient de bine. Yorkul se afla la vreo zece mile spre stânga, Lancasterul la ceva mai mult de zece spre dreapta. Domurile Harrisburgului se aflau la mai bine de douăzeci și cinci de mile în susul râului, dar Berk știa că următorul pod peste Susquehanna era șoseaua 76, la cinci mile depărtare de refugiu. Aveau să mănânce și să se odihnească acolo, înainte de a traversa râul spre vest.

Deșertul rămăsese în urmă, dar tot mai aveau de făcut o cursă de cincizeci de mile în linie dreaptă prin uscăciune, peste dealuri bătute de soare, până la culmile joase ale munților Alley Oops. Berk avea de gând să o facă într-o singură zi, cu sau fără Sadonya. O dată ajuns la Heberi, era dispus să rămână pe loc în așteptarea venirii următorului avion cu provizii, care să-l

salveze.

Era un plan bun. Fără fisură.

Numai că, atunci când mai erau doar vreo zece mile până la locul unde Berk se aștepta să găsească vechiul drum și podul peste apele repezi ale râului, zări un fum negru ce se înălța în rotocoale leneșe spre cerul dimineții. Mult fum negru. De partea asta a râului. Un zvon de păsăret se auzea vibrând prin aer, ca bâzâitul insectelor în adierea verii. Rahat.

Rangerii.

Râul se lărgise, punctat cu insule. Pe una dintre ele, o pereche de turnuri conice luceau în lumina verzuie a zorilor. Mai aproape, o insulă mai mică plutea în mijlocul apei ca o barcă de salvare.

— Trebuie să traversăm pe aici, îi spuse el Sadonyei și intră cu picioarele în apă.

— Ce? întrebă ea. Ce spui, să trecem pe-aici?

El se întoarse, exasperat, dar se mai potoli când îi văzu groaza din priviri. Nu frica de rangeri, dacă măcar înțelesese amenințarea, ci spaima de curentul iute al râului.

Berk arătă spre zidul de fum din depărtare, de dincolo de vechile turnurile răcire.

— Aia sunt rangerii, Sadonya. Suntem despărțiți de podul peste care voiam eu să trecem. Dacă vrem să trecem, pe aici trebuie să o luăm.

— Nu, zise ea sec.

Pentru un moment, se gândi s-o înșface pe fata înspăimântată și s-o tragă dincolo după el.

— Perfect, îi aruncă el și-și legă poalele robei în jurul pieptului.

Arătă înapoi, în josul râului, spre sud.

— N-ai decât s-o iei înapoi pe acolo, dacă vrei, cât poți de repede, și să te simți bine cu brethrenii. Ei or să aibă grijă de tine. La revedere, Sadonya.

Își săltă bocceaua mai sus pe umeri și intră în apă, îndreptându-se cu greu spre capătul nordic al insulei. Râul era puțin adânc, dar nu putea fi traversat prin albie. Pietrele erau lunecoase sub tălpile lui goale și, când apa îi ajunse la piept, își

pierdu echilibrul.

Căzu cu fața în apă și sări înapoi, gâfâind. Începu să înoate spre micuța insulă. Apa era destul de repede pentru ca înotatul să fie dificil și periculos, și când își juli genunchii de nisipul aspru, abia scăpase de a fi purtat de curent dincolo de capătul sudic al limbii de pământ.

Se târî în sus pe plaja îngustă, tușind și scuturându-și apa din păr. Se rostogoli în nisip, mai departe de apă, și se uită clipind la fata care stătea pe vine pe celălalt mal.

— Hai, Sadonya! strigă el fără să știe de ce o încuraja să-l urmeze. Nu-i chiar atât e greu!

Se ridică în picioare și merse în celălalt capăt al insuliței.

— Ai să reușești, lasă apa, să te ducă ea!

Când ea păși cu teamă în apă, Berk se întrebă dacă nu cumva încerca s-o ucidă. Fata nu știa să înoate. Chiar și în apa asta mică, se putea lesne îneca. Și, desigur, după nici cinci pași, Sadonya alunecă, țipă și căzu sub apă.

Berk intră înapoi în apă fără să se mai gândească, îndreptându-se cu greu spre locul unde fata se zbătea, izbită de pietre, rostogolită la vale de apele repezi. Sadonya se agăță de o rădăcină ce ieșea la suprafața apei, ținându-se cu mâinile încleștate de lemnul lucios. Stătea cu capul dat pe spate, cu ochii închiși, și plângea.

Berk o apucă de mână și începu să o târască după el, în timp ce ea scuipa și tușea, luptându-se și cu el și cu apa, înnebunită de frică. O trase pe plaja insuliței, întinzându-se amândoi pe burtă, sufocați de apă și de efort.

Plângând isteric, Sadonya vomită apa pe care o înghițise. Berk se uită înapoi la fumul ce se înălța de după culmea dealului. Trosnetul focului aproape se auzea până la ei. O apucă de umerii uzi, șiroind de apă, și o strânse la piept cu blândețe, legănând-o și murmurând.

— Okay, okay, e okay...

Ea nu plânse mult. Se trase de lângă el și se uită înspăimântată la râul care-i înconjura.

— E de jur împrejur, îl acuză ea. Rămânem aici naibii mereu acum!

— Nu, zise el cu hotărâre. O luăm de la capăt.

Arătă spre malul celălalt, cel vestic.

— Te ajut, dacă vrei, Sadonya. Sau pot să te bat până te leșin. Și să te trag dincolo, sau să te las pur și simplu aici, să te descurci singură. Tu alegi, și alege *acum*. Nu mai este timp de pierdut.

— Ai dreptate. Te urăsc, sigur, zise ea.

Se uită la zidul de fum ca și cum l-ar fi văzut pentru întâia oară. Se ridică în picioare, privindu-l cu ură.

— Să mergem.

Malul celălalt era mai departe și pe la jumătatea distanței o lăsară nervii. Dar reușiră să treacă pe țărmul dinspre vest. Berk nu așteptă să li se usuce hainele, ci o târî după el, aproape în fugă, în susul malului.

Dădură peste un drum ce trecea prin ceea ce mai rămăsese dintr-un orășel căzut în uitare de secole. Drumul se depărta de râu și Berk îl urmă orbește, către vest. O înhăță pe Sadonya de încheietura mâinii, trăgând-o repede după el. Plămânii îi ardeau, iar fata gâfâia zgomotos. În cele din urmă, Sadonya se prăbuși, plângând de durere în timp ce el o mai târî pe pământul tare câțiva pași, înainte de a se opri.

Berk rămase în picioare, gâfâind în așteptare, încercând să-și recapete suflul. După o scurtă ezitare, ea se ridică tremurând, își aruncă pe umăr legăturica și porni cu greutate în urma lui.

Lucrurile arătau foarte diferit la sol față de cum se vedeau din aer, își dădu el seama. Distanțele, străbătute cu pasul, păreau mult mai lungi, chinuitoare, mult mai extenuante decât atunci când stătea suspendat la cinci sute de picioare deasupra, în siguranță, la înălțime.

Ceea ce-și amintea de pe hartă nu-i permitea să localizeze punctul în care se aflau acum. Până unde ducea acest drumeag, unde și cu ce se intersecta, nu avea habar. Mergea spre nord, unde Berk știa că trebuia să se afle vechiul 76, la vest de zidul de fum al periculoșilor rangeri.

Era prea obosit și îngrijorat pentru a simți ușurare când intrară pe o veche șosea care știa că trecea chiar la sud de Harrisburg. Numărul ei nu și-l putea aminti. Nu avea

importanță; știa că avea să se unească undeva cu 76, și, în sfârșit, își îngădui să se odihnească, ferindu-se de căldura amiezii în umbra unui complex comercial prăbușit.

Sadonya se uită îndelung la el fără vorbă, apoi se lăsă șovăind, sprijinindu-se de umărul lui. Berk oftă. Fără să ia în seamă căldura, o cuprinse cu brațul și o strânse ușor la pieptul lui.

Credea că va izbucni în plâns, dar în câteva minute Sadonya se făcu ghem și adormi.

CAPITOLUL TREIZECI

5 august 2242

Deşi munţii nu erau din cale-afară de abrupţi, tot urcând culmile pe serpentinele vechiului drum începură să-l doară picioarele. Mâncarea și apa erau pe sfârșite (nu datorită Sadonyei, care se depășise pe sine însăși plângându-se la nesfârșit pentru a o arăta), iar energia și răbdarea la limită. Târând-o după el, Berk se împleticea cu încăpățânare în traversarea lanțului muntos.

Sadonya bombănea într-una, scârbită și din ce în ce mai puțin dispusă să continue efortul, mai dificilă cu fiecare pas. Berk se gândi, nu pentru prima oară, dacă nu era mai bine să-i zboare creierii cu o piatră și s-o lase lată. Nu era decât o fantezie, se convingea el singur. Nu putea face așa ceva, nici măcar ei. Animozitatea creștea între ei.

Destul de uimitor, ajunseră la Tunelurile Gemene puțin după revărsarea zorilor, a doua zi, fără alte probleme în afara faptului că era cu ea la cuţite și rămăseseră fără apă și fără mâncare și erau lipsiți de puteri. Nu dăduseră peste rangeri în cale, slavă Domnului.

Când băiatul Heber dădu cu ochii de perechea înveşmântată în robe murdare, Berk se temu pentru o clipă că îi va ucide. Ridică mâinile goale deasupra capului, stând în lumina soarelui, unde băiatului nu i-ar fi fost deloc greu să-l împuște. Ar fi vrut acum să-și fi ras barba care-i ascundea fața.

— Sunt Berk Nielsen, pilotul din Oraș! strigă el. Mă ţii minte? Este cu mine o fată, nimeni altcineva!

Încă unul dintre băieții lui Heber răsări din stâncăriș; ambele arme îi ţinteau neclintit. Băieții se ghemuiră, cu puștile la umăr, privind întrebător prin cătare.

— Ridică mâinile sus, Sadonya, spuse Berk liniștit.

Nemulțumită, ea le ridică la înălțimea umerilor.

— Mai sus, șuieră Berk.

Ea îi aruncă o privire veninoasă, mijindu-și ochii și-și săltă

mâinile încă un centimetru.

Berk rămase nervos în lumină. Băieţii schimbară o privire. După un minut încordat, coborâră armele, păstrându-le totuşi îndreptate în direcţia perechii. Unul dintre ei coborî de la locul lui şi se făcu nevăzut. Sadonya îşi lăsă mâinile să-i cadă în jos.

— Ţine-le sus! o avertiză Berk aspru.

— E cald să stai aici în soare, se plânse ea.

— Taci naibii şi fă numai ce-ţi zic eu.

Începea să se simtă şi el puţin ameţit de căldură când se întoarse băiatul. Spre uşurarea lui Berk, bătrânul Heber era cu el.

— Berk Nielsen? strigă bătrânul.

— Eu sunt! ţipă Berk. Doar eu şi cu o fată, nimeni altcineva. Avem nevoie de ajutor!

Bătrânul stătu pe gânduri un timp descurajator de lung.

— Dă roată prin spate, la magazie.

Coborî împreună cu băieţii, făcându-se nevăzuţi.

— Vino, zise Berk şi o luă pe Sadonya de încheietura mâinii. Luând-o la fugă în jos pe panta stâncoasă, se îndreptă spre tunelul estic. Poarta din gardul de sârmă ghimpată fusese lăsată deschisă, permiţându-le să treacă printr-un ţinut al nimănui către mica uşă de acces în tunelul-depozit. Uşa din oţel se crăpă puţin când ajunseră în faţa ei şi, când Berk o împinse să o deschidă mai larg, auzi zgomotul mai multor piedici de armă trase.

Fură traşi în semiîntunericul dinăuntru şi trântiţi cu feţele la podea. Pe spinare i se aşeză un picior încălţat în cizmă, tăindu-i respiraţia. Uşa din metal se trânti, fiind zăvorâtă în urma lor.

— Scuzaţi deranjul, domnule Nielsen, spuse pe ton de scuză o voce politicoasă de fată, în timp ce gura rece a unei arme îi presa în ceafă.

Berk recunoscu vocea Elissei.

— Vă rog să vă puneţi mâinile pe cap.

Îl percheziţionară repede şi cu pricepere înainte de a-l lăsa să se scoale în capul oaselor, apoi le inspectară minuţios bagajele. Bătrânul Heber stătea în picioare şi supraveghea operaţiunile, fumându-şi pipa senin.

— N-avem arme, zise Berk. Numai cuțitul.

Elissa își ridică privirile de unde îi cotrobăise prin cele câteva lucruri pe care i le împrăștiase pe jos.

— Nimic, anunță ea.

Bătrânul Heber dădu din cap și-i zâmbi lui Berk.

— Mă bucur să te văd iarăși, domnule Nielsen. Îmi pare rău pentru întâmpinare.

Îi întinse mâna lui Berk și-l ajută să se ridice în picioare.

— Nici pistolul nu-l mai am, zise Berk.

Sadonya dădu la o parte mâna fetei care o ajută să se ridice, aruncând priviri furioase. Unul dintre băieți îi dădu legătura refăcută, și ea i-o smulse din mână. Băiatul ridică din umeri.

— Suntem îngrijorați mai ales din pricina grenadelor. Am avut rangeri care ne-au adus grenade neexplodate, să la vândă, așa că nu ne încercăm norocul niciodată. Nu avem de gând să ne vedem la pământ ca cei de la tunelul Tusk. Nu călătorești singur – bătrânul se uită la Sadonya – iar ea aduce puțin a ranger.

Sadonya îi aruncă o privire furioasă, iar Heber își înălță palmele, apărându-se.

— De la distanță, adăugă el.

Heberii îi luară înăuntru, îi hrăniră și le găsiră locuri de dormit, din fericire separat. Camera spartană a lui Berk părea acum luxoasă, patul îngust, cel mai confortabil în care dormise cândva.

Bătrânul îi lăsă câteva zile să-și revină înainte de a-l întreba pe Berk ce intenții are.

Berk stătea în umbra tunelului, cu o ceașcă de ceai fierbinte de plante în mână și privea izvorașul ce se strecura prin grădina dintre tuneluri.

— Mă bucur că te simți mai bine, Nielsen, zise Heber.

Își îndesă în pipă un șomoiog de ierburi preparate în casă, apăsându-l cu degetul mare. Concentrarea bătrânului asupra acestei operații îl îngrijoră pe Berk.

— Aș vrea să-ți mulțumesc încă o dată pentru că ne-ai primit, Heber, zise Berk cu greutate. Altfel nu ne-am fi descurcat.

— U-hu, făcu Heber vag.

Își aprinse pipa și îl privi dintr-o parte, prin fum.

— Cum ai de gând să te întorci la Pitt?

— Aștept următorul avion cu provizii care vine încoace și-l conving pe pilot să ne ia înapoi cu el, zise Berk încrezător, pe un ton sigur.

— U-hu, făcu iar bătrânul. Asta o să dureze ceva. Ultimul pilot care-a venit încoace ai fost tu. Nu e prea sigur să vină alt avion înainte de sfârșitul sezonului cald, oricum.

— Am s-aștept.

Bătrânul trase din pipă, cu privirile ațintite asupra munților sterpi. În cele din urmă, zise:

— Eu nu fac nimic pe gratis, Nielsen.

Tuși, cerându-și parcă iertare.

— N-aș vrea să par lipsit de inimă, înțelegi. Dar noi suntem un Post Comercial, nu o stație de ajutor pentru cei pierduți și singuri.

— Am să plătesc.

Bătrânul zâmbi, ironic.

— În moneda Orașului?

Berk râse mânzește.

— Poate scoatem de-un schimb, zise el.

— Nu pari a căra prea multe cu tine, cetățene. Și nu-mi prea place să dau pe veresie.

Berk ridică din umeri, prietenește.

— Păi, am discutat serviciul pe care mi l-ai propus ultima dată când ți-am vizitat încântătorul stabiliment? sugeră el.

Bătrânul înălță sprâncenele, surprins.

— Prietena ta ne-a creat foarte tare impresia că pentru moment serviciile nu ți-ar fi disponibile. Se pare că ea simte că are niște drepturi de proprietate.

Bătrânul îl aținti neîncrezător.

— Și este o persoană destul de neplăcută, trebuie să-ți spun.

Berk se strâmbă, uitându-se chiorâș.

— Știu și eu asta, domnule Heber, zise el rece. Dar nu are nici un drept asupra mea, indiferent ce prostii vă îndrugă.

— Asta-i ceva ce aș prefera să pui singur la punct, fiule, zise Heber. Îngăduie-mi să-ți mai spun câteva lucruri despre familiile tunelurilor, așa, pentru tine, domnule Nielsen. Știu că pentru

voi, sofisticații ăștia din Oraș, mica noastră familie pare a fi o adunătură nostimă de țărănoi, un harem convenabil de fetițe nimfomane, gata încinse pentru orice pilot care se-ntâmplă să treacă pe-aici.

Vocea îi era amabilă.

Berk clipi uluit.

— Îmi pare rău, domnule Heber, zise el repede, dacă asta este impresia pe care v-am dat-o.

— De loc, zise Heber nepăsător. Recunosc cu mâna pe inimă, tu păreai un om mai bine crescut decât alții câțiva care au trecut pe-aici ca niște pisici în călduri. Domnul Wysaigh, deși ne plăcea la toți și ne părea rău să-l vedem plecând, putea uneori să se lase purtat cam departe când se simțea bine.

Ridică din umeri.

— Cetățean, zise el sec, de parcă asta ar fi explicat totul.

Bătrânul zâmbi și trase din pipă slobozind între ei un nor de fum dulce, albicios. Berk deschise gura să vorbească, dar bătrânul ridică o mână în sus, în semn de scuză, împăciuitor.

— Nu neg că-i adevărat că putem folosi oricând sânge proaspăt, că avem *nevoie* de el, e un fapt de viață, zise el. Și emoțiile sunt un fapt de viață, și noi avem un respect sănătos față de ele, fiule. Locul ăsta-i al naibii de mic pentru a nu da atenție sentimentelor.

Pufăi din pipă un moment, savurând fumul în plămâni înainte de a-l da afară.

— Nici una dintre fetele noastre nu-i forțată să facă ceva ce nu-i place. Dacă vreun cuplu din familie decide să fie exclusiv, să țină lucrurile-ntre ei o perioadă, și asta-i respectat. Fata zice că are un fel de aranjament cu tine, și gelozia nu-i ceva ce familia să-și poată permite în locuința asta strâmtă. Înțelegi?

Nefericit, Berk se temu că da.

— Înțeleg.

— Ar trebui să ai o discuție de la inimă la inimă cu prietena asta mică a ta, dacă nu te supără un sfat prietenesc. Aranjează lucrurile, și fă-o repede, sugeră Heber cu ascuțiș în vocea lui blândă. Micuța stârnește niște sentimente de-a dreptul neplăcute. N-avem nevoie de ele aici.

— Am să mă ocup eu de asta.

— După care, stăm de vorbă despre cum ai să-ți plătești, masa și casa, okay?

Heber scutură cenușa din pipă și-l lăsă pe Berk singur, cu ceaiul răcit, întors pe dos.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU

7 august 2242

Berk nu mai apucă să stea de vorbă cu Sadonya. Așteptase, încercând să găsească un mod de a o constrânge să adopte o imitație măcar de maniere civilizate. Așteptase prea mult.

Heber îl găsi de dimineață în grădină, ajutând la săpatul șanțurilor pentru irigație într-o încercare de a-și răsplăti gazdele, dar obișnuita atitudine plăcută sau măcar impersonală a bătrânului se spulberase. Heber era furios.

— Cred că a sosit vremea ca tu și fata ta să vă luați valea, fiule, zise el fără preambul, cu fața roșie de furie abia stăpânită.

Uluit, Berk se holbă la el cu gura căscată.

— Nu înțeleg, se bâlbâi el.

— Se pare că mica ta prietenă a avut o neînțelegere urâtă cu una dintre fetele mele, explică Heber pe un ton glacial. Nu am idee în legătură cu ce. Ea nu vrea să spună, iar Elissei îi e prea rău ca să vorbească. Nici nu-mi pasă, de altfel.

Groaza îi răci lui Berk obrajii.

— Mica ta prietenă are-o pricepere foarte interesantă. Lucreția Borgia însăși, nu? A pus o mică surpriză în mâncarea de după-amiază a copiilor. Am cinci copii foarte bolnavi, foarte speriați în clipa de față. Să plece. Acum.

O înțelegere oribilă se înfățișă minții lui Berk.

— O, nu, gemu el simțindu-se deodată bolnav. Nu știa ce să spună. Se sprijini în lopată, cu ochii strâns închiși, clătinând sfârșit din cap.

— Copiii tăi... reuși el... le e mai bine?

Heber se uită printre gene la el.

— Da, răspunse încet, dacă o poți crede pe mica ta prietenă. A zis că nu a încercat să-i „facă praf morți mereu“, chiar s-a împăcat cu una din fete. Nielsen, o arunc afară din casa mea pe curva asta. Tu stai, dacă vrei, nu mi se pare că-i datorezi mai mult de-o groază.

Berk își umplu plămânii cu aer, extrem de ispitit. Mai făcu o

încercare.

— Dacă o arunci afară, o să moară. Nu poate supravieţui Afară de una singură.

Heber clătină din cap.

— Nu-i problema mea, zise el neclintit. Grija mea este familia mea, prima și ultima. Întotdeauna. Din punctul meu de vedere, copila asta deșirată și răutăcioasă nu-i nimic altceva decât un ranger, iar eu îi împușc pe rangeri când mă amenință pe mine sau pe familia mea. Dacă simţi vreun fel de responsabilitate faţă de ea, asta-i treaba *ta.* Stai sau pleci, faci ce vrei.

Berk știa că nu avea rost să insiste. Mintea îi începu în sfârșit să lucreze.

— Sunt un prost, domnule Heber, recunoscu el. Dar nu sunt sinucigaș. E un drum al naibii de lung până în oraș.

Heber zâmbi subțire.

— Atunci, rămâi, zise el.

— Nu, spuse Berk liniștit. Dacă ea pleacă, va trebui să merg cu ea.

Ochii bătrânului se măriră de surprindere.

— Dar am nevoie de provizii, dacă oi avea șansa să trăiesc destul ca să ajung înapoi. Mâncare. Apă. Medicamente. O pușcă și destulă muniție.

Heber pufni disprețuitor.

— N-ai cu ce te târgui, Cetățene. Ar trebui să-ți dau toate astea din bunătatea inimii mele?

— Da, zise Berk încordat. Nu pot să cred că ești atât de ticălos cât vrei să mă faci să cred.

Chipul lui Heber se înăspri.

— Sunt om de afaceri, fiule, și Orașul nu se prea înghesuie pe aici, zise el. Îți pot da hrană și apă, poate și ceva medicamente, nu-mi pică mâna. Dar puștile, nu ne putem permite să le dăm.

— Atunci consider-o o „investiție”, zise Berk. Am să-ți plătesc dublu valoare, oricărui lucru pe care mi-l dai o dată ajuns înapoi în Oraș. Am să trimit orice cădem la învoială cu următorul avion cu provizii, dar dacă nu am suficiente provizii și protecție n-am să ajung înapoi, să-ți plătesc. E în avantajul tău.

Heber se uită la el, apoi ostilitatea îi fu străpunsă de un

zâmbet. Ochii i se mijiră deasupra bărbii, înveseliți.

— Sigur, dacă nu ajungi înapoi, îmi pierd „investiția”, zise el.

— Ăsta-i riscul, forță Berk. Nu uita, am ajuns înapoi de la asemenea distanță și fără ajutor.

Heber îl privi, făcându-și socoteala înainte de a-i întinde mâna.

— O pușcă, zise el. Numai una. O cutie cu gloanțe și destule medicamente, hrană și apă pentru doi inși pe patru zile. Te ține până la tunelul Alley. După care, va trebui să faci iarăși târg, cu bătrânul Juhamit.

Berk ezită, privindu-l pe bătrân drept în ochi.

— Și în schimb?

— Patru puști. Noi. Și un generator solar.

Berk zâmbi subțire.

— Ești un bătrân ticălos și lacom.

— Da. Dacă reușești.

— S-a făcut.

Bătură palma.

Bătrânul îl duse în camera armelor, descuind un lacăt protejat într-o colivie metalică, și alese o armă... I-o dădu lui Berk și ieșiră amândoi afară pe pista de aterizare pe care se așezase Vioara Întâi nu cu mult timp în urmă.

Berk verifică arma cu atenție, o încărcă și slobozi un foc în depărtare, pe deasupra gardului din sârmă ghimpată. Avea recul cam puternic, dar părea în regulă. Țintea puțin mai sus, dar nu prea mult. Trase închizătorul și azvârli afară cartușul gol, după care își trecu pușca peste umăr.

Sadonya stătea cu picioarele încrucișate în praf, lângă ușa tunelului-magazie, cu mâinile legate strâns la spate. Se uită pieziș în sus, la el, când păși afară pe ușă și Berk se opri pentru a-i arunca o privire furioasă. Se aplecă și o smuci de jos, ridicând-o în picioare.

— Tocmai ai reușit să faci ca să fim dați afară, Sadonya, spuse el înfuriat. Îți mulțumesc foarte mult.

— Îmi iau lucrurile, zise ea netulburată. Le vreau ’napoi.

Berk se întoarse să se uite la bătrân și la băiatul care stătea impasibil lângă el, cu micul sac din piei de șobolan într-o mână.

— Nu ne trebuie rahatul ăsta, zise băiatul întinzându-i-l ca pe un gunoi infect.

Berk i-l luă din mână. Cântărea foarte puțin. Luă de jos sacul pe care Heber i-i umpluse cu mâncare și medicamente. Cutiile umplute cu apă erau înghesuite și ele înăuntru, iar Berk umpluse ochi și bidonul din alamă pe care i-l dăduse Amminadab, înainte de a și-l lega de mijloc, peste roba lui, acum curată.

— Dă-mi lucrurile, ceru ea.

Berk se uită la ea și, brusc, o răsuci cu spatele.

— Bună idee, zise el cu entuziasm. Și dacă tot ai adus vorba, poți căra și tu ceva mai mult, nu-i așa?

Nu-i dezlegă mâinile, dar îi atârnă cele două legături în spinare, prinzându-i-le bine de trup.

Fata începu să înjure, zbătându-se, dar Berk o întoarse cu fața spre el. Apucându-i roba strâns în pumn, o trase în sus până ce o ridică pe vârfuri, și-și apropie fața de a ei.

— Ascultă, Sadonya, zise el extrem de liniștit. Eu nu eram obligat să vin cu tine. Tu puteai să mori acolo afară de una singură, iar eu să stau frumos aici, la răcoare și la adăpost, fără tine. *Tu* ai încurcat-o.

Ea clipi sub răsuflarea lui.

— Acum, ai să faci ce îți spun eu, îți ții gura, sau te bat acum îndată sigur, de sare rahatul din tine. Înțelegi?

Ea îl privea urât, cu ochii arzând de dușmănie. Berk luă asta drept un „da“ și-i făcu vânt cât colo.

Strânse mâna lui Heber pentru ultima oară.

— Îmi pare rău de copiii tăi, zise.

Heber nu comentă.

— Noroc, cetățene, fu tot ce spuse înainte de a închide poarta din gardul de sârmă ghimpată.

Se retrase împreună cu fiii lui în siguranța tunelului, încuind bine în urma lor ușa din oțel.

Trecură pârâiașul ce curgea printre cele două tuneluri, îndreptându-se apoi spre vechea autostradă. După o oră, Berk se opri să se odihnească la umbra ruinelor Tunelului Tusk. Valuri de căldură se vedeau tremurând spre orizont.

— Mă dor mâinile și brațele, Berk, zise Sadonya, supărată. De ce nu mă lași liberă?

— Tacă-ți gura, Sadonya, răspunse el obosit.

Sadonyei i se mijiră ochii.

— 'Ți place să mă faci să sufăr, hă? îl acuză ea. Egzact ca Mouse, crezi că durere a-i distracție. Io nu ți-am făcut așa v'odată.

— Nu, doar m-ai legat, mi-ai otrăvit mâncarea, m-ai înfometat de câte ori ți-a plăcut și mi-ai rupt coastele. Ții minte?

Dar, deși nu voia să recunoască, voia într-adevăr s-o doară. Își ascunse îmbujorarea de vinovăție întorcând-o și trecându-și cuțitul peste frânghiile cu care fusese legată. Sadonya își dădu jos bagajele de pe umeri.

Frecându-și încheieturile, ea îi aruncă o privire ucigătoare, ursuză, și fără să dea semne că-i aprecia gestul.

— De ce naiba le-ai pus Heberilor afurisitele tale de „găteli" în mâncare, Sadonya? o întrebă el cu o curiozitate plină de aversiune. Heber zicea că ai intrat în nu știu ce conflict cu una din fetele lui.

— Ce-ți pasă ție, ticălosule? scuipă ea.

Plictisit, el oftă și ridică din umeri.

— Nu mă pune în situația să fac ceva de care să-ți pară rău, o avertiză și închise ochii, încercând să ațipească.

Se lungi peste bagaje, mai mult pentru a le păzi de ea decât pentru a le folosi drept pernă și strânse pușca în brațe, la îndemână. Când se trezi din letargie, după câteva ore, ea se ghemuise printre pietre și dormea adânc, cu spatele spre el.

Berk se ridică amețit în picioare, se frecă la ochi și-și aruncă legătura pe umăr, trecându-și arma peste piept. O trezi cu piciorul, fără menajamente. Când ea se ridică în patru labe, luată prin surprindere și bosumflată, el lăsă legătura să cadă în fața ei.

— Să mergem, Frumoaso din pădurea adormită, îi zise batjocoritor.

O luă în sus pe versantul muntelui, iar ea îl urmă la oarecare distanță. Când ajunse pe creastă, putu vedea vârfurile vineții,

ascunse în ceață, ale munților Alley Oops, înălțându-se unele în spatele altora înaintea lui, profilate pe cerul însângerat de soarele în amurg.

Este o nebunie, își zise. Pentru un moment, îi păru rău că-i părăsise pe Heberi, și se gândi să se întoarcă înapoi, lăsând-o pe fată să se descurce cum o putea.

Și o porni iarăși, cu greu, mai departe.

Când dădu peste rămășițele unui foc de tabără, cenușă împrăștiată pe culmea pietroasă, avu o scurtă răbufnire de alarmă înainte să recunoască, brusc, locul. Stătuse înaintea acestui foc în urmă cu numai câteva luni; putu vedea micile cratere întărite în cenușă unde scuturase apa din ibricul lui pierdut, vreascurile înnegrite de foc, rupte când călcase focul, să-l stingă. Într-o parte, iarba uscată era tot zdrobită, pământul zgâriat unde stătuse Vioara Întâi. Maxilarul încleștat începu să-l doară.

Apoi observă și urmele de tălpi goale, în cenușă. Mici, deformate. Și proaspete.

Sadonya sui pe creastă și se opri în spatele lui când îl văzu că se uită în jur. Berk cercetă rapid zona, uitându-se stăruitor spre dealurile dimprejur, scormonind cu privirea umbrele din tufișurile de nuiele care acopereau pantele printre cioturile moarte ale vechii păduri. Nimic nu clintea în căldura cumplită. Nici nu voia să stea prea mult.

Verifică pușca, să fie încărcată, și o ținu strâns în mână, înaintând pe drum cu nervii întinși la maximum. Împingând-o pe Sadonya înaintea lui, mergea cu ochii la dealurile din jur și la văile dintre ele, fără să vadă însă nimic. Sadonya, măcar pentru asta îi era recunoscător, avea destulă înțelegere ca să păstreze liniștea.

La căderea nopții se trântiră la adăpostul precar al unei grămezi de bolovani prăvăliți pe pantă, cu spatele lipit de piatră. În lumina puțină a lunii, Berk dormi pe furate, tresărind la fiecare zgomot, până când cerul începu să se albească.

Porniră mai departe, înghiontind-o permanent pe Sadonya, cu nervii încordați de frică. Ea nu-i putea înțelege îngrijorarea, și după câteva mile de mers istovitor, începu să scâncească în

semn de protest. Amenințările nu o făcură să tacă decât pentru puțină vreme, după care începu iar să murmure. O împingea cât de repede o putea obliga să meargă, spre tunelul Alley și spre siguranță.

Cu toată vigilența lui, Sadonya fu cea care îl zări prima pe băiat. Mai aveau câteva mile până la tunelul Alley când ea arătă spre un băiat cocoțat în vârful unui bolovan mare.

— Ia uite-l, exclamă ea intrigată, fără pic de teamă.

Berk întoarse capul să-l privească. Cu trupul diform înfășurat în zdrențe ciudat colorate, micul ranger privea în jos spre ei, cumpănind o pușcă pe genunchi. Când Berk puse mâna pe propria lui pușcă, băiatul rânji, săltă și se făcu nevăzut de cealaltă parte a stâncii.

Berk rămase cu pușca pregătită, cu ochii în patru, înaintând cu grijă, aplecat de spate, pe drum. Era sigur că din moment din moment va sosi o împușcătură. Se târâră încet în lungul drumului, cu ochii după ranger. Berk simți în aer miros de fum.

Când ajunseră la o aruncătură de băț de tunel, Berk descoperi că acesta era bine încuiat; nimic nu mișca.

— Juhamit! își puse Berk mâinile pâlnie la gură. E Berk Nielsen, pilotul din Oraș! Pentru Dumnezeu, lasă-ne înăuntru!

Nimeni nu răspunse repetatelor lui strigăte înnebunite după ajutor. Strigă până când răguși, disperat în fața ușii ferecate și a gardurilor de sârmă ghimpată.

Chiar dacă familia din tunel îl auzea, ei știau că rangerii erau prin preajmă. Dacă nu aveau deschis pentru comerț, însemna că rangerii erau într-o dispoziție sângeroasă. Familia Juhamit nu avea să-și deschidă fortificațiile pentru nimeni. Punct.

Berk se lăsă pe un genunchi și duse pușca la ochi cu mâini tremurătoare, ațintind-o asupra aceluiași ranger ce se ghemuia printre stâncile de deasupra lor. Băiatul își ținea arma ca pe un toiag, cu degetele boante încleștate pe țeavă. Berk îi văzu părul încâlcit, care îi atârna peste niște ochi negri, lipsiți de iris, neclari de la distanță. Băiatul rânji, clănțănindu-și dinții lungi, ascuțiți sub râtul porcesc. Dispăru din cătarea puștii exact când Berk apăsă pe trăgaci.

Bubuitura puștii se reverberă peste versantul golaș al

dealului. Glontele izbi, scoțând un norișor de praf, în locul unde cu o secundă înainte se aflase rangerul.

După o clipă, se auzi un tril triumfător, un râs isteric, animalic, batjocoritor.

Sadonya se uită la el întrebător.

— De ce-ncerci să-l faci praf? Ce ți-a făcut?

— E un nenorocit de ranger, Sadonya, gâfâi el furios din pricina ignoranței ei.

— Și?

Berk o privi fără expresie, răsuflând greu.

— Trebuie să ne lase înăuntru, murmură el neluând-o în seamă.

Continuă să strige la ocupanții nevăzuți ai tunelului până când el își pierdu vocea, iar crepusculul lumina.

Se pregătiră pentru noapte, cu spatele la sârma ghimpată ce înconjura tunelul, supraveghind umbrele cu nelinişte. Berk simțea cum îl înțepau ochii de oboseală și de frică.

Când începu să se lumineze de ziuă, Berk renunță și o trase pe fată în picioare. Începu să meargă cât putea de repede pe drum, iarăși, sperând că era posibil să iasă înaintea băiatului dincolo de limitele necunoscute ale teritoriului rangerilor. Băiatul nu se arătase dimineața și Berk speră că nu aveau să fie văzuți.

Deși partea cea mai accidentată a lanțului muntos rămăsese în urma lor, se opriră istoviți să-și tragă sufletul. Energia dată de frica ce-l copleșea îl părăsise pe Berk. Pielea începuse amândoura să li se crape, prea îndelung expusă radiațiilor puternice ale soarelui. Berk stoarse ultimii stropi de alifie și se unseră cu ea peste părțile expuse, făcând-o ca pe o poțiune magică, în care-și pierduseră credința.

Mai aveau destulă mâncare, apetitul fiindu-le scăzut din cauza epuizării și a fricii, dar soarele și teama le terminaseră rezervele de apă. Berk se forță să se oprească pentru odihnă, se trase din bătaia soarelui și aștepta să treacă zăpușeala neîndurătoare a zilei.

Spre sfârșitul după-amiezii, îl zări iarăși pe micul ranger. De deasupra lor se rostogoli o piatră, apoi o a doua și o a treia,

înainte ca Berk să aibă vreme să se întoarcă și să ducă pușca la umăr. Băiatul se profilă o clipă în lumina tare și pieri iar. Repetându-se din stâncile de deasupra lui, Berk auzi cântecul de pasăre de pradă, sinistru, pe care și-l amintea de copil. Măruntaiele i se strânseră.

Energia îi reveni, o smuci pe Sadonya ridicând-o în picioare și porniră iar, grăbind, la drum.

— C'ești așa plouat? se plânse Sadonya. Nu-ți face rău.

— Taci și mișcă, o repezi el, îmbrâncind-o înaintea lui.

Băiatul continuă să apară ba de după un colț de stâncă, ba de după o curbă a drumului, mereu deasupra lor, rostogolindu-le într-una pietre asupră-le și rânjind larg, dar altfel fără să le pricinuiască nici un rău.

Berk nici nu voia să se gândească prea mult la asta. Știa că, în ritmul ăsta, erau la distanță de o zi de Oraș. Continuă să meargă până ce se făcu prea întuneric pentru a mai vedea drumul, și, stors, se prăvăli în scobitura unei stânci mari, încercând cu disperare să rămână treaz, de pază. Își sprijini pușca pe genunchi și o lăsă fără nici o plăcere pe Sadonya să se înghesuie lângă el, cu capul pe umărul lui, unde fata adormi imediat și începu să sforăie ușor.

Încercă să nu adoarmă, deschizând ochii la fiecare scârțâit al vântului, la fiecare zgomot neînsemnat ce se auzea din depărtare. Privea prin întunericul luminat numai de sclipirea stelelor.

Nimic nu clintea în beznă, cu excepția oftatului ușor al vântului alungând norii scămoșați din înaltul cerului, voaluri subțiri acoperind lumina stelelor. Întunericul nopții se transformă încet într-un cenușiu sidefiu, lumina puțină făcând totul să semene cu o fotografie subexpusă. Era destul, oricum, pentru a-l vedea pe micul ranger stând pe vine la nu mai mult de cinci pași de ei, rânjind fără buze la Berk.

Pușca băiatului era îndreptată spre pieptul lui.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI

9 august 2242

Rangerul se trase mai aproape, cu ochi goi, de onix, neclipitori, și smulse pușca din mâinile inerte ale lui Berk. Sadonya se răsuci, mormăind, și se trezi. Clipi nedumerită la băiatul din fața lor. Nasul i se încreți adulmecând mirosul acru al trupului băiatului, o duhoare care-ți aducea lacrimile în ochi.

Băiatul clănțăni din gura lui fără buze, arătându-și caninii supradimensionați și pătați, de culoare maronie. Cloncăni ca o pasăre chinuită, un sunet care lui Berk nu-i fu clar dacă era un râs ori o vorbire primitivă. Zdrențele ciudate i se amestecau cu părul încâlcit, acoperindu-i membrele jegoase și strâmbe.

Băiatul le făcu semn să coboare panta către drum, mânându-i din urmă cu pușca. Merseră ore în șir către nord. Rangerul șchiopătă milă după milă, aparent fără efort, târându-i în sus pe o potecă ce abia se zărea, îndreptându-se șonticăind către locul de unde se înălțau, tot mai mari în văzduh, rotocoale de fum.

Spre sfârșitul după-amiezii, Berk se opri pe culmea dealului, privind în jos, spre căldarea largă dintre două creste. Un grup frenetic de rangeri băteau pământul cu picioarele, amestecând praful stârnit cu norii de fum negru al unui foc ce trosnea zgomotos. Jumătate dintre rangeri păreau a dansa în extaz printre limbile portocalii de foc ce se întindeau cuprinzând tufișurile din preajmă. Ceilalți zăceau împrăștiați prin țărână, hăcuiți în bucăți însângerate. Prizonieri legați se zvârcoleau sub picioarele rangerilor ce dănțuiau.

Băiatul îl pocni pe Berk în ceafă cu patul puștii, făcându-l să se prăvălească pe pantă către tabăra cuprinsă de nebunie. Fură zăriți de dansatorii ce cântau și urlau în vale. Când se mai apropiară, fură înconjurați de un grup dezlănțuit. Mâini aspre se repeziră la Berk, smulgându-i legătura din spinare, sfâșiindu-i roba. Se scufunda într-o mare de mâini apucătoare, tras la pământ fără putință de a se apăra, într-un vârtej de trupuri. În învălmășeală, o pierdu pe Sadonya din vedere și, după o scurtă,

zadarnică luptă, se trezi legat și aruncat la întâmplare într-un grup de prizonieri aflați într-o stare jalnică.

Cei mai mulți dintre tovarășii lui de captivitate erau rangeri; stăteau într-o tăcere plină de stoicism, privind fără să vadă cu ochii lor de onix negru și pufnind din cauza prafului pe nările lor ca de porc. Berk zări și câțiva țărănoi demoralizați, aruncați la grămadă. Își făcu drum, târându-se pe burtă până la ei.

— Dushprek? întrebă.

Ei întoarseră capetele și-l priviră cu ochi goi.

— Ferstanda mish? încercă el iar.

Un țărănoi, un bărbat cu barba grizonată, cu o tăietură adâncă într-o parte a capului, din care sângele i se scurgea lipindu-i părul pe obraz, se aplecă spre el. Când Berk se dădu mai aproape, ca să-l audă, țărănoiul îl scuipă deodată în față.

— Domen tiran, îl sudui omul. Tuin deef.

Berk se scutură să-și dea scuipatul la o parte din ochi și se retrase de lângă țărănoii ostili. Nu-i putea condamna. Spre deosebire de brethreni, oamenii aceștia era limpede că avuseseră destul a face eu Domurile. Pentru ei, era la fel de rău ca și rangerii, un jefuitor și un dușman care le fura pământurile. Un *hoț de grădini.*

Ochii și nasul îl usturau din cauza fumului gros ce stăruia în aerul nemișcat. Paznicii îi înghiontiră, strângându-i într-un cerc strâmt. Un rug uriaș fusese înălțat din tufișurile fumegânde și rangerii târâră cadavrele și bucățile mutilate de carne spre el, aruncându-le în flăcări. Duhoarea de carne arsă îi făcu greață.

Dar Berk nu vomită până ce nu-i văzu pe rangeri trăgând afară din foc hoiturile arse și devorându-le. Nu dădu afară decât o salivă verzuie ce-i picura din gură și se ridică înapoi cu ochii încețoșați de lacrimi și de valurile de căldură prin care se unduiau imagini dănțuind.

Una dintre siluete se apropie de captivi, distorsionată de căldura tremurătoare. Își făcu cu greu drum până la el, cu fața umbrită de o umbrelă echilibrată pe cap. Berk se uită printre gene la chipul serios al unei fete cârne, cu burta până la gură.

— Ești într-adevăr pilot din Oraș? întrebă ea pe un ton indiferent.

Uluit, Berk se holbă la ea.

— Da, zise el repede, regăsindu-și glasul. Cine ești?

Ea nu zâmbi.

— Adria Heber.

În spatele ei, trei rangeri subțiri se repeziră în grupul de prizonieri și luară unul la întâmplare. Mai smulseră de lângă picioarele lui și un ranger legat, care lui Berk i se păru a semăna perfect cu ei, și-l mânară îmbrâncindu-l către un grup de dansatori înfuriați.

Berk privi cuprins de oroare cum tăbărâră pe el și-l sfâșiară în bucăți, țipând înveseliți. Câțiva nu se mai osteniră să-și gătească bucata de carne înainte de a și-o îndesa însângerată în gură, șiroind de sângele proaspăt ce li se scurgea pe bărbii și pe piepturi.

— Dumnezeule! exclamă el și-și ridică privirile spre chipul netulburat al fetei însărcinate.

— Ce se întâmplă aici?

Ea ridică din umeri, nepăsătoare.

— Am avut război. Noi am câștigat. Ei au pierdut. Acum, noi sărbătorim.

— *Noi?*

Un alt ranger apăru târându-și picioarele lângă ea; cel mai mare ranger pe care-l văzuse Berk vreodată. Pe care și-l imaginase vreodată. Se clătină pe picioare deasupra fetei, aproape cu trei picioare mai înalt decât ea, uitându-se în jos spre Berk cu ochii negri. Berk fu uimit când fata îi răspunse ceva șușotind, un șuierat animalic de neînțeles.

— Asta-i Bear... soțul meu, zise Adria. E conducătorul bandei. Vino cu noi.

Se întoarse fără să se uite înapoi, fără să se ostenească să vadă dacă îi urma sau nu. Rangerul uriaș șonticăia în urma ei, adulmecând în jur ca un câine curios.

Cu mâinile legate la spate, se chinui să se ridice în picioare și o luă după fată și enormul ei mascul. Se strecurară prin mulțimea rangerilor ce-și sărbătoreau victoria, către un foc aprins lângă o grămadă de bolovani. Un grup de rangeri surescitați țopăiau într-un ritm greoi, cu mărgele din intestine

umane, acoperite cu grăsime și noroi, în jurul gâturilor. Alții câțiva stăteau și torturau captivi abia mai gemând, tăindu-le în trupuri desene groteşti. Berk se cutremură, cu măruntaiele răzvrătite, când unul făcu să sară ochiul unui prizonier mutilat băgat de viu în pământ. Tovarășii lui începură să râdă și se repeziră după ochiul care sărea, biciuind pământul cu ața nervului și adunând mizerie pe suprafața sidefie.

Adria păru să nu observe, înaintând legănat cu mâinile pe burta umflată, urmată de rangerul cu umeri pătrățoși. La marginea taberei, retrase din drumul chefliilor, fuseseră înălțate cu grijă vreo cinci-șase corturi din piei ciupite de boală, întinse peste crengi strâmbe de copac. Un foc mic ardea în mijlocul unui cerc făcut din pietre aranjate neatent.

Sadonya stătea cu spatele la foc, uitându-se la băiatul care îi capturase. El stătea pe vine, cu picioarele depărtate, la mică depărtare, cu un grup de rangeri tineri. Îl priviră pe conducător fără să clipească din ochii lor placizi, așteptându-l să se așeze. Adria se sprijini de umărul lui și, gemând, își lăsă trupul greoi lângă el. Bear își băgă fața între umărul și gâtul ei, scheunând, un scheunat gutural implorator uimindu-l pe Berk. Femeia îl împinse deoparte strâmbându-se și-și schimbă umbrela în partea cealaltă pentru a se apăra și de soare și de el.

— Te rog, ia loc, domnule Nielsen, zise ea calm.

Cu mâinile în continuare legate la spate, Berk era nesigur pe mișcări, dar se lăsă jos, așezându-se cu picioarele încrucișate pe pământ. Bear se aplecă spre el, adulmecându-l în față, dezvelindu-și caninii ascuțiți de sub buza de sus trasă în lături. Rangerul scoase un mârâit grav, adânc, din piept, prevestitor de rele. Berk simți că i se albește fața.

Cu un efort, reuși să se întoarcă și să se uite la Sadonya.

— Ești bine? o întrebă.

Ea păru uluită și dădu, confuză, din cap.

Legătura îi fusese desfăcută, punguțele cu „găteli“ împrăștiate, unele vărsate pe pământ, călcate în picioare. Legătura lui fusese sfâșiată, cutiile cu apă golite și aruncate deoparte. Un cârnat pe jumătate mâncat zăcea în țărână. Cu un fior brusc de groază, Berk văzu cum un ranger curios culese de

pe jos bidonașul cu mostra de petrol și îl adulmecă cercetător.

— Nu, te rog, își șopti Berk, ca pe o rugăciune.

Rangerul scoase capacul și-l aruncă la pământ, uitându-se prostește după el, apoi își băgă nasul înăuntru, mirosind.

— Nu...

Adria Heber îi aruncă o privire, în timp ce un alt ranger îl îmbrânci la pământ. Plictisită, ea se aplecă și-l plesni pe agresorul lui Berk. Bear se repezi asupra curiosului ranger, mușcând și mârâind până ce se lăsară gudurându-se la pământ.

Berk nu observă, privirea lui îngrozită era ațintită asupra rangerului cel curios. Afundându-și degetul în cutie, rangerul gustă petrolul negru cu o strâmbătură.

— Nu, îi scăpă lui Berk și privi, bolnav, cum încă doi rangeri se apropiară bălăbănindu-se pe picioare, să inspecteze cutia. Își vărsară substanța vâscoasă pe mâini, lăsând-o să picure pe pământ.

— O, nu.

În câteva secunde, se dusese. Berk se simți prea amorțit ca să plângă.

Triumfător, Bear se întoarse legănându-se și își frecă insistent nasul de gâtul Adriei. Fu recompensat cu o neglijentă bătaie ușoară pe cap. Adria se uită la rangerii jucăuși cu ochi adânci, cu o expresie absentă, de plictis, pe chip.

Un țipăt ascuțit îl smulse pe Berk din contemplarea petei întunecate de ulei de pe pământul plin de praf. O duzină de rangeri captivi, părând identici cu cei care-i capturaseră, erau legați cu mâinile de niște stâlpi înfipți în pământ, alergând în zadar în cerc pentru a scăpa de creaturile greoaie care-i chinuiau. Un ranger cu chef îi puse piedică unui captiv și i se aruncă în spate. Mârâind, începu să se înghesuie cu mișcări rapide între picioarele lui și Berk pricepu că prizonierii erau femei. Un alt petrecăreț își smuci tovarășul de deasupra prizonierului și cei doi se încăierară în țărână. Femeile captive urlau, alergând în jurul stâlpilor într-un efort zadarnic de a scăpa de dorințele celor care le făcuseră prizoniere.

Tânărul ranger pe care-l cunoscuse Berk se apropie legănându-se de grupul de lângă foc, ținându-și mâna boantă

între picioare și începu să șușotească patetic, ploconindu-se înaintea șefului și a companioanei sale, arătând spre Sadonya.

— Se încaieră să vadă cine mă ia, zise Sadonya sec.

Șeful îi dădu băiatului o scatoalcă zdravănă, care-l trimise lat la pământ, și băiatul se întoarse îmbufnat la grupul miorlăitor de femei.

— Nu cred, zise Adria cu vocea ei neplăcută. Cred că Bear preferă să te păstreze pentru el.

Șeful stătea aplecat de spate lângă fata gravidă, ascultând, dar fără să dea nici un semn că le-ar fi înțeles conversația. Ochii întunecați îi luceau, și numai lipsa lui de veselie îl făcea să pară deosebit de restul bandei.

— Bunicul meu a făcut de câteva ori comerț cu banda asta de rangeri, zicea Adria pe un ton egal.

Își întinse picioarele în față, ținându-se cu mâna de șale când își lăsă greutatea pe spate.

— Ei nu sunt le fel de răi ca cei mai mulți.

Lui Berk îi venea greu să-și imagineze ce ar fi putut fi mai rău.

— Bear e prost, dar nu atât de prost ca cei mai mulți, continuă ea.

Șeful rangerilor întoarse capul să se uite la ea când își auzi numele, iar ea se întinse și-l bătu leneș pe umăr, ca și cum el ar fi fost un câine mare și jigărit. Șeful se băgă iar cu nasul în gâtul ei, pierzându-și interesul când ea îl împinse deoparte. Studie mizeria dintre degetele lui strâmbe de la picioare, scărpinându-se.

— Ne-am bătut cu Braț Sucit și banda lui aproape jumătate de an. Nu a fost nevoie de mult geniu militar pentru a-i înfrânge, spuse Adria. Chiar și eu am putut-o face.

Zâmbi subțire.

— Ce ai de gând să faci cu noi? se interesă Berk.

— Ei nu ucid femei, zise Adria. Mai ales femei de la tuneluri și din domuri. Cred că avem un fel de puteri magice și pot avea copii fermecați de la noi.

Își puse mâna pe burtă.

— Într-un fel, au dreptate. Dacă a avea jumătate de creier este pentru ei magie, copilul meu o să le pară un geniu al

vrăjitoriei.

Gestul ei atrase iar atenția lui Bear asupra ei și, surprinzător, el puse tandru o mână murdară pe burta ei, pufnind cu blândețe. Fata îl împinse neliniștită.

Berk se linse pe buzele uscate.

— Dar, cu bărbații?

Adria îl privi rece.

— Cred că și voi aveți ceva vrăjit. Și vor asta. Și cred că o pot obține mâncându-vă. Cum au făcut cu domnul Wysaigh.

Berk uită de ulei.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI

12 august 2242

Sărbătorirea continuă mai multe zile fără o evidentă scădere a energiei. Rangerilor, se părea, nu le păsa dacă se expuneau radiațiilor soarelui și dansau în lumina puternică până când cădeau la pământ fără simțire și erau trași deoparte de tovarășii lor. Berk bănuia că unii dintre ei o sfârșeau alături de victimele prăjite în foc, de partea învingătorilor sau nu.

Bear și membrii dominanți ai tribului îl păstrau pe Berk pentru ei înșiși, neavând de gând să irosească fermecata carne a omului din oraș împărțind-o cu inferiorii lor. Îl separaseră de restul prizonierilor, și Berk zăcea pe jumătate delirând la umbra unui cort acoperit cu piei, cu mâinile legate la spate și gleznele împiedicate, pentru a nu putea umbla. Funia groasă din piele, cu un capăt legată de gâtul lui și cu celălalt prinsă în pământ, îi permitea să stea în capul oaselor, dar nu și în picioare.

Adria îi aduse apă, pe care o vomită în mare parte. Îi presă capul pe burta ei uriașă și-l forță să bea până când reuși să înghită.

— Nu poți face nimic? o imploră el. Să mă dezlegi, să mă lași să fug? Te rog!

— Sunt femeia lui Bear. Atâta tot. Pot face aproape tot ce-mi place, atâta vreme cât nu încerc să plec sau să mă amestec în treburile lui. Îmi pare tare rău, dar dacă te-aș ajuta să fugi, Bear m-ar ucide fără să stea pe gânduri.

Se bătu cu palma pe burtă.

— Acum am un copil de care să am grijă.

— Un copil de ranger, zise el furios.

— Jumătate ranger, jumătate al meu, spuse ea. Nu-mi pun viața mea la bătaie, sau pe a copilului meu, pentru a ta. Sunt șefa femeilor și chiar am ceva putere asupra lui Bear. Nu vreau să par fără inimă și fac tot ce-mi stă în putință să te păstrez în viață, domnule Nielsen, dar, îmi pare rău, mai devreme sau mai târziu...

Adria clătină din cap.

— Ești masă de dimineață.

Luă de jos bidonul de alamă și plecă.

Ceva mai târziu, Bear însuși îi aduse apă și mâncare. Mătăhălosul ranger se opri și se uită în cort cercetător, apoi aruncă brusc pe jos bidonul de alamă și o bucată subțire de carne friptă. Puțin la minte, rangerul nu avea intenția să-l chinuie pe Berk; tortura psihologică era un concept prea sofisticat pentru a-l putea el pricepe, Berk era sigur. Pur și simplu nu-i trecea prin cap că bidonul era chinuitor de inutil de vreme ce mâinile lui Berk erau legate la spate.

Nici nu se uită la carne.

Se lăsă noaptea. Prin deschizătura zdrențuită a cortului primitiv alcătuit se vedeau jucând luminile focurilor. Țipetele rangerilor care erau uciși se amestecau cu urletele torționarilor lor nebuni.

Berk stătea aplecat cât îi permitea fâșia de piele din jurul gâtului și trăgea disperat, străduindu-se să smulgă priponul din pământ; gâtul i se julise și începuse să-i sângereze. Se aplecă iar, smucindu-se, când o observă pe Sadonya stând pe vine în gura cortului, o siluetă neagră conturată de lumina focurilor.

— Iar ești pe muche de cuțit, om-din-oraș, zise fata cu vocea ei lipsită de culoare.

— Isuse, Sadonya, ajută-mă!

Berk căzu în genunchi.

Ea intră cu totul în cort și se ghemui la pământ, cu mâinile pe genunchi.

— De ce?

Berk fu cuprins de furie.

— Atunci ieși naibii afară! țipă el, fără să se teamă că putea fi auzit prin zarva înspăimântătoare de afară. Holbează-te în altă parte!

Nemaiputându-se abține, începu să plângă. Se așeză greoi la pământ.

— Poate facem un nou târg, hă? zise ea liniștit.

— Nu. Gata cu târgurile. Gata cu tot rahatul ăsta, Sadonya.

Era obosit. Trase adânc aer în piept, pentru a-și înghiți nodul

din gât.

— Ori mă ajuți, ori te duci și mă lași în pace.

Ea rămase în întuneric fără să zică nimic. Berk îi putea vedea profilul în lumina slabă.

— Crezi că poți, zise el în cele din urmă, să-mi dai niște apă din bidon fără să-mi ceri nimic în schimb?

Fără un cuvânt, Sadonya găsi bidonul, îi scoase dopul și îi ținu recipientul la gură. Bău cu lăcomie, înghițind apa caldă, cu gust metalic, cât putu de repede. Goli bidonul în câteva secunde. Se așeză înapoi pe pământ, cu barba șiroind de apă. Prin deschizătura cortului, văzu cum câțiva rangeri legară un țărănoi între trunchiurile a doi copaci subțiri și începură să-i scoată încet măruntaiele, trăgându-i-le afară printr-o gaură, pe unde i se aflase buricul. Curând, țipetele țărănoiului în chinuri se curmară.

— Ce fel de târg? întrebă Berk moale, cu ochii țintă la omul torturat.

Fata se trase în fața lui, acoperindu-i priveliștea asupra țărănoiului. Arătă între picioarele lui.

— Fă-o tare, zise ea.

— Ce?

Nu pricepea.

— Fă-o tare, insistă ea. Te-nsemnez. Tu și cu mine, ne futem. Acum.

Pentru o clipă, Berk amuți.

— Ești *nebună,* zise.

— Ăsta-i târgu', om-din-oraș. Simplu. Te-ns'emnez al meu. Dup' aia fugim.

Își apropie fața de a lui, cu ochii cuprinși de furie sclipind roșu în lumină.

— Gata cu „Sadonya, ești o tâmpită".

Îl izbi cu pumnul în piept, prăvălindu-l pe o parte.

— Gata cu „Sadonya, ești o curvă mică", gata cu „Sadonya, ești nebună, tacă-ți gura, fă asta, te bat dacă nu faci ce-ți zic io".

Îl lovea ritmic, pentru a-și sublinia spusele. Piciorul ei dur îl plesnea dureros în cap, în spate, peste picioare, peste coaste, zgâriindu-l. Se opri, răsuflând rapid, apoi, se aplecă și-i smulse

ce mai rămăsese din roba lui ponosită.

— Fă-o tare.

Berk o privi, incapabil să vorbească. Afară, țărănoiul începu iar să țipe. Privi într-acolo și văzu că omul fusese decorat, pictat cu dungi roșii, și înțelese în secunda următoare, când rangerii jupuiră încă o fâșie de piele de pe trupul ce încetă să se mai zvârcolească. Berk înghiți greu.

— Cum e cu nasoleala? încercă el în disperare.

Sadonya îl privi fără să clipească.

— Porcăriile alea micuțe pe care ți le bagi înăuntru, cu ele cum e?

Ea pufni disprețuitor.

— Alea numai ca să-l țin pe Mouse la distanță. N-am băgat porcării 'ciodată. Fă-o tare *acum,* om-din-oraș. Sau te las să mori.

Ochii ei priveau duri din întuneric.

— *Fă-o,* șuieră ea încet.

Berk își strânse ochii cu putere și încercă s-o facă tare.

Dădu la o parte țipetele de durere și urletele rangerilor dezlănțuiți. Încercă să-și aducă aminte cât de frumoasă era December, cât de mult o iubise, concentrându-se numai asupra momentului când o văzuse pentru prima oară goală. Își forță memoria să-și aducă aminte cum era lumina, cum se revărsa prin cămăruța aia mică, ale cărei ferestrele dădeau spre parc, făcând să-i strălucească podoabele din părul, curat, cald. Ea zâmbise atât de sfios când își desfăcuse părul din agrafe, lăsându-și-l să i se reverse în cascade aurii peste brațe și peste sâni.

El stătea pe pat, încântat de mirosul subțire al cearșafurilor curate și al florilor proaspete. Îi desfăcuse încet nasturii de la bluză, unul câte unul, strecurându-și mâinile peste rotunjimile calde ale cărnii ei albe, uimit de cât de dure îi erau sfârcurile sub atingerea degetelor lui, când țărănoiul țipă deodată de durere și de spaimă.

Nu mergea.

Scrâșni din dinți, încercând să-și aducă în memorie cum i se simțeau șoldurile când stătea întinsă sub el, cu pielea caldă și

netedă ușor acoperită de transpirație, sarea de pe buzele lui când ea îl sărutase adânc, trecându-și limba peste vârfurile dinților lui, gemându-i în gură. Picioarele lungi și fine i se îngemănaseră cu ale lui când Sadonya zise:

— Nu po' s-aștept prea mult după tine, om-din-oraș.

Berk tresări și deschise ochii.

— Îmi vine cam greu să mă pregătesc de viol, Sadonya, mai ales de al meu.

Cum fusese greu și pentru December să fie într-o stare receptivă când *el* o violase pe *ea* în noaptea dinaintea plecării. Amintirile i se dezlănțuiră. Smulse cuvertura cu furia beției, mai mult decât convins că December se culca cu Markley. Știa cu precizie unghiul mâinii ei ridicate pentru a se feri de lumina ce-i intra în ochi, în vreme ce el își dădea pantalonii jos. Încă își mai amintea expresia ei de dezgust total exact înainte de a-i sfâșia cămașa de noapte dezgolindu-i sânii.

Își aminti cum se luptaseră, lovindu-se unul pe altul, dând cu picioarele și cu pumnii. Cum căzuseră pe dușumea și ea se înfuriase când el îi desfăcuse picioarele forțând cu genunchiul.

— Ce ai făcut *tu* pentru prețiosul tău angajament? Ia zi, te rog frumos, te-ai aplecat peste biroul lui și l-ai lăsat pe Cormack să se înfingă în curul tău? scuipă ea, în amintire.

O altă imagine a lui însuși cu încheieturile priponite de un țăruș, în vreme de Cormack îl sodomiza prin țărână, înconjurați de picioare noduroase, mânjite de sânge, zdupăind la lumina flăcărilor ce-l mușcau cu furie.

Simți curbura moale a gâtului lui December sub antebrațul lui, pe care i-l apăsa sub bărbie, simți cum îl ustură mâna când o plesni peste față tremurând de furie.

— Nu ești decât o lepădătură ratată și egoistă, zise ea, și el își dădu seama, uimit, că i se *întărise,* că mădularul îl durea, țeapăn.

Se clătină spre Sadonya, dărâmând-o la pământ când căzu peste trupul ei. Ea mormăi, răsucindu-se sub el. Se simți ridicol pentru o clipă, încercând să facă dragoste legat ca un pui de găină.

Nu, nu *să facă dragoste,* își aminti lui însuși, *să fută.* Asta era

de fapt, și un viol, *propriul lui* viol, ceea ce îl înfurie și mai rău. Furia îi întări și mai mult mădularul, și se potrivea, hotărî el, dacă era pe punctul de a fi violat, ce naiba, putea la fel de bine să fie gătit pentru petrecere.

Sadonya se trase iute de sub el. Lesa din jurul gâtului lui îl ținu pe loc.

— Haide, fetițo, zise el încercând de la pământ să o înduplece, simțind cum rânjește la ea ca un diavol, cu frânghia înfiptă în carne. Dacă vrei să mă însemnezi, va trebui s-o faci unde să pot ajunge la tine.

Ea îl privi cu grijă, apoi își strecură cu stângăcie trupul sub al lui.

— Dacă vrei să te fut, desfă-ți picioarele, se răsti el, încercând să i le împingă în lături cu genunchii, așa legat de glezne, cum era.

Ochii Sadonyei luciră în lumina focului privindu-l furioasă și fără milă. El văzu fulgerându-l ochii plini de ură ai lui December. Era dificil să se descurce în trupul ei subțire cu mădularul zvâcnindu-i. Împunse la nimereală, bâjbâind. Îi găsi moliciunea între oase și împinse puternic, insistent.

— Au! țipă fata, zbătându-se. Mă rănești!

Îl pocni dureros peste cap, răsturnându-l de peste ea și se ridică. Gâfâind cu fața în praf, scormonind cu erecția în țărână, Berk îi văzu picioarele în dreptul capului lui. Sadonya îl împinse cu un picior în umăr, răsturnându-l cu fața în sus.

— N-o să-ți reușească cu una cu două, zise el făcut ghem, privind în sus la ea.

Ea nu zise nimic. Trăgându-și rămășițele robei împrejurul șoldurilor goale, se lăsă în genunchi peste el, prinzându-i mădularul rigid într-o mână. Berk înălță capul să se uite peste curbura propriului lui piept, cu spatele arcuit peste mâinile prinse la spate.

— Ceva mai la dreapta, aia e, nu, prea mult, acum la stânga, zise el în bătaie de joc în timp ce ea bâjbâia în căutarea poziției corecte.

— Tacă-ți gura, mârâi Sadonya.

Berk îi simți carnea rezistând un moment, apoi mădularul lui

o străpunse, lunecând înăuntrul trupului ei cald, sângerând.

Sadonya suspină, o inhalație rapidă, de durere și surpriză, și se echilibră apăsându-se cu mâinile pe pieptul lui gol.

Berk își lăsă capul înapoi pe pământ, înfingându-se în ea, în sus, simțindu-i oasele ascuțite presându-se de șoldurile lui. Sprâncenele fetei se strânseră de concentrare. Pe Berk îl dureau brațele, iar trupul îi tremura de durere și de o ciudată dorință sexuală de eliberare. O, da, gândi el minunându-se, da. Închise ochii.

— Nu ți-ar păsa dacă m-aș prăbuși Afară, nu-i așa? îi zise el amintirii nevestei. Șoldurile i se mișcau fără el, cu o energie a lor, proprie. Sadonya trase aer în piept printre dinții încleștați, în timp ce Berk se îngropă în ea într-o nouă, furioasă împungere.

— Ai vrea să mor, să te poți fute cu Markley.

— Mă pot fute cu oricine vreau eu, acum, șopti December. Mă pot fute cu o *mulțime* de bărbați, nu numai cu Markley.

Făcându-i în ciudă, cu ură.

O, da.

Împungerile lui deveniră mai dure, mai sălbatice, și-și zâmbi de unul singur, stând întins sub fată, cu mâinile legate la fel de fără putință de scăpare cum i le țintuise el lui December lângă cap, cu degetele băgate în părul ei. Spatele i se arcuia, respirația îi deveni rapidă, fierbinte și uscată.

Se întorsese roata, nu? Nu era December cea care zăcea împotriva voinței ei sub el, iar el cel care-i înfiora trupul. Pentru un moment, cu ochii închiși, îi văzu iar zâmbetul ciudat, micul rânjet neîmblânzit când își încolăci picioarele în jurul mijlocului lui, triumful din spatele amuzamentului cinic.

Acum înțelegea?

Prin șira spinării începu să-i pulseze o căldură supranaturală, prin brațe îl săgetă focul și pumnii i se încleștară la spate când îl simți fierbându-i prin umerii cuprinși de durere, concentrându-i-se în inima ce i se zbătea. Deschise ochii și se uită la fata care plutea deasupră-i, cu fața ascunsă în umbra unei peșteri de păr încâlcit.

Înțelegi...?

Poate că înțelegea. Poate acum...

Se propti cu tălpile în pământ și-și înălță șoldurile, să o pătrundă. Ea se clătină și scânci ușor. *Da,* îl înțepau ochii uitându-se în sus la ea cu dinții strânși de durere și disperare, *poate înțelegea,* și o străpunse iarăși, sălbatic.

Sadonya se clătină iar, gata să cadă, gâfâind. Mâinile îi alunecară în lungul pieptului lui, încleștându-i-se în beregată, înfingându-i în gât degetele puternice în încercarea de a-și menține echilibrul.

Perfect, se gândi el, și căldura se adună toată într-o undă penetrantă, ce-i mătură nervii înjunghiindu-l în josul vintrei. Se auzi gemând, cu respirația întretăiată, lăsându-și furia disperată și ura și coșmarul să i se amestece într-un val de plăcere intensă, suferință și dorința chinuită străbătându-l, lăsându-l golit.

Inima îi bătea cu putere, mușchii extenuați îi tremurau fără să-i poată controla când fata alunecă de pe el. Se ghemui pe o parte, cu spatele la ea, brusc dezgustat, îngrețoșat.

— Hu, făcu ea din spatele lui. Nu-i mare lucru.

Vocea îi tremura, dându-i de gol bravada.

— Atunci reclamă-mă, murmură el.

Sadonya se ridică în picioare și îl ocoli pentru a-l privi în față.

— Io ’ciodată n-am da’ ’napoi la târg, Berk, zise ea liniștit. Știu că mă urăști. Nu-mi pasă. Acu’ te-nsemn, ’ști-al meu, basta. Tu numa’ fii gata-ndat’ de fugă, mâine.

Afară, vaietul gâlgâit al țărănoiului se curmă brusc.

Berk dădu din cap, fără o vorbă.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI PATRU

13 august 2231

Când se trezi, nu-i veni să creadă că putuse dormi. Ceea ce-l trezi era de asemenea de necrezut; tabăra era nefiresc de tăcută. Se rostogoli pe burtă, ridicându-se pe piept pentru a se uita prin lumina dimineții, abia o geană roz între cerul cenușiu și culmile joase.

Țărănoiul mort atârna încă între cei doi copaci, cu capul lipsindu-i de pe umerii însângerați, iar la picioarele lui amputate, făcuți covrig în țărână, dormeau liniștiți cinci rangeri. Rangerii semănau ciudat cu niște mici copii siniștri, obosiți de prea multă joacă, îmbrățișați afectuos între ei, sforăind fără grijă.

Berk se ridică în genunchi, și se târî cât îi permitea priponul spre marginea cortului. Oriunde se uita, rangerii erau cufundați în somn, picați la pământ în plin chef. Focurile se stinseseră aproape cu totul, fumegând subțire prin aerul dimineții.

Prin ceață și fum se apropiau două siluete, pășind fără grijă peste trupurile moarte sau adormite. Sadonya și Adria. Se lăsă înapoi pe coapse și așteptă.

Sadonya ținea cuțitul într-o mână și legătura lui din pânză în cealaltă. Adria avea trecută peste umăr o pușcă, ce sălta în ritmul pașilor ei grijulii și greoi, plesnind-o peste burta umflată. Era prea tânără, se gândi Berk, să fie gravidă și atât de nefericită.

Păși în cort și Sadonya îi duse cuțitul la gât. Mâinile și cuțitul îi erau pline de sânge. Privirile li se încrucișară pentru un moment, apoi ea tăie legătura, lăsându-i în jurul gâtului un inel, de care atârna un fir lung. Adria se uită impasibilă cum Sadonya îi taie curelele de la glezne. Berk se ridică greoi în picioare și se întoarse cu spatele. Dar în loc să-i elibereze mâinile, Sadonya îi atârnă bagajul de umeri.

Berk o privi cum își băga lama cuțitului sub fâșia de piele cu care avea încins mijlocul. Adria îi dădu pușca.

— Sper că-ți face plăcere să-ți plătești polițele, Sadonya, zise

el liniștit.

Ea nu răspunse și-l smuci afară din cort trăgându-l de lesă, după care îl îmbrânci înaintea ei cu țeava puștii.

— Credeam că nu-ți poți permite să mă faci scăpat, se întoarse el spre Adria în timp ce-și făceau cu grijă drum printre cei adormiți.

— Domnule Nielsen, răspunse Adria politicos, ca și cum nu i-ar fi observat situația. Contrar celor ce pari a crede, nu-mi face o plăcere deosebită să trăiesc cu Bear și cu acești oameni. Doresc foarte mult să mă duc acasă, la familia mea. Dacă sunt atentă și deșteaptă, îmi păstrez poziția față de Bear, cândva, poate curând, s-ar putea să am norocul.

Se uită la Sadonya cu ceea ce părea a fi frică și ostilitate. De înțeles.

— Bear crede că am un fel de vrajă. Nu-s decât mai deșteaptă decât el. Asta-i tot. Știu cum să întrețin o pușcă în stare de funcționare și recunosc explozivii când îi văd. Dar cu pot face otrăvuri sau... cioace...

Rosti cuvântul nefamiliar ca și cum ar fi fost o înjurătură.

— ... și n-am de gând să devin o femeie-bună-pentru-toți. Sau masă de seară.

— Aha.

Era corect. Avea nevoie să scape de Sadonya cât mai repede, temându-se de o nouă rivală. Sadonya avea „puteri magice” cu care fata Heber nu se putea măsura, și asta o făcea să fie o serioasă amenințare potențială la fragila ei securitate.

— Mor cu toții? Dacă-s morți, poți fugi cu noi.

— Nu, zise Adria dezamăgită și nefericită. A zis că n-a avut destul ca să-i omoare pe toți.

Pun pariu, se gândi el, uitându-se la figura rece a Sadonyei. Pur și simplu n-a vrut să te aibă și pe tine la drum, Adria. Îmi pare rău. Nici ea nu vrea o concurentă, ca și tine.

Berk păși peste un ranger amorțit, din a cărui gură deschisă într-un rânjet larg se scurgea un firicel de salivă și ai cărui ochi se roteau în orbite fără să vadă. Rangerul își ținea mâna între picioare. Berk recunoscu fără greș acea cioacă anume.

— Ai putea totuși veni cu noi, zise el. Am putea încerca.

Ea pufni.

— O femeie gravidă? Copilul ăsta poate să-mi cadă în orice clipă, și voi n-o să aveți prea mult timp de pierdut făcând pe moașele. Și de altfel, ai nevoie de mine aici.

— De ce?

Ea zâmbi cu viclenie.

— Când o să se trezească, Bear o să fie tare supărat c-a pierdut ditamai vraja. O să te vrea înapoi de două ori mai dihai, și ai un drum lung, foarte lung pe care să i-o iei înainte. O să-ți trebuiască cineva care să-l convingă pe Bear că vraja ta e atât de puternică încât e mai bine fără ea prin preajmă. Du-te.

Pe Berk îl luă frigul chiar și pe căldura aceea, care făcea aerul să tremure.

— Crezi că poți?

Ea ridică din umeri.

— Nu știu. Bear are o tendință enervantă de a acționa mai întâi și de a gândi după, dacă se mai obosește să gândească.

Ajunseră la marginea taberei, ale cărei limite erau decorate vesel cu mai multe capete, mâini, picioare și alte părți de trupuri prea rău ciopârțite pentru a putea fi recunoscute, străpunse cu sulițe grosolane înfipte în pământ.

— De aici luați-o drept spre nord. Mai întâi traversați un râu secat, apoi dați într-un drum vechi ce se îndreaptă cam spre vest. Vă sugerez să mergeți cât de repede puteți.

Ezită, apoi îi puse o mână pe braț.

— Îi transmiți un mesaj lui bunicu, okay? zise ea. Dacă reușești, spune-i că-s bine. Spune-i că, dacă pot, am să-l conving pe Bear să meargă să facă iar comerț, când s-o mai răci, când mai obosește tribul de „sărbătorit”. Zi-i...

Vocea i se frânse brusc, și Berk văzu că avea lacrimi în ochi.

— ... Zi-i că-i iubesc pe toți și că vreau să vin acasă.

Berk o privi un moment, apoi se aplecă și o sărută ușor pe frunte.

— Mulțumesc, îi șopti iute.

Ea își șterse lacrimile cu dosul mâinii, se răsuci fără un cuvânt și se întoarse prin fum printre rangerii adormiți, cu spatele foarte drept.

Sadonya îl îmboldi cu pușca și se depărtară repede, spre culmea dealului.

— Cum le-ai strecurat-o, Sadonya? Le-ai pus-o în apă? întrebă el grăbind fericit.

— Sânge, spuse Sadonya fără să-l privească. Beau naibii o grăma' de sânge.

— Corect, trebuia să mă fi gândit.

Își pierdu suflul, și se concentră să-și păstreze mersul rapid. Legate patru zile la spate, brațele îl dureau, iar degetele îi erau atât de umflate încât nu reușea să le îndoaie. Greutatea legăturii îi trimitea prin umeri valuri de durere ce-i radiau în jos, pe spate. Alunecau la vale încercând să urce un versant acoperit cu argilă moale și cu pietre ce le fugeau de sub picioare.

Berk își pierdu echilibrul și se clătină, încercând să revină la verticală. Bucata de frânghie care-i atârna de gât i se încurcă între genunchi. Zvâcni instinctiv și căzu, prăvălindu-se peste pietre, izbindu-se în cădere de tufișurile cu spini peste care alunecă la vale. Se opri în cele din urmă, cu pieptul julit până la sânge, cu pietrișul antrenat în cădere răpăindu-i peste față.

Rămase neputincios, cu obrazul lipit de pământul încins, așteptând-o pe Sadonya, care coborî cu grijă panta până la el. Îl împunse cu pușca în umăr.

— Scoală.

— Nu, zise el fără să se miște.

Întoarse capul să o privească de jos, cu coada ochiului, un chip dur, deasupra golului negru al țevii puștii.

— Hai, Sadonya. E prea destul. Ți-ai făcut numărul. Dezleagă-mă.

O pală de vânt fierbinte îi dădu părul la o parte de pe fața neagră.

— N-am încredere-n tine, zise ea.

Pe bună dreptate, se gândi Berk.

— Ai mai multă încredere în Bear? zise el furios. Vrei mai mult să te răzbuni decât să supraviețuiești?

Ea ezită.

— Pentru Dumnezeu, Sadonya, dacă vrei să te rog, te rog! *Te rog!*

Vocea îi era aspră, furioasă, fără urmă de implorare în ea.

— Așa n-ai s-o scoți la capăt!

Ezitând, ea scoase cuțitul din centura improvizată și-i tăie legăturile de piele din jurul încheieturilor, apoi se dădu în spate când el își eliberă mâinile din strânsoare. Berk își reținu un scâncet când durerea i se răspândi prin mușchii zdrobiți. Cu degetele amorțite, începu să-și frece brațele încercând să-și repună sângele în circulație.

— Țin io pușca, zise ea neîncrezătoare, băgându-și cuțitul înapoi la cingătoare.

El chicoti cu amărăciune, ridicându-și palmele. Arătau ca niște cârnați groși, vineții.

— Nici n-aș putea-o ține, fetițo.

Ea îl privi enigmatic.

— Să mergem.

Berk se ridică nesigur pe picioare, aranjându-și pachetul în spinare cu degete neîndemânatice.

— Tu ești șeful, zise cu prefăcută exuberanță.

Chiar cred că am s-o ucid, se gândi el în timp ce traversau în mers greoi dealurile arzătoare. Cumva, gândul îl înveseli. Îi ușură pasul; plănuia cum să se răsucească deodată, poate să-i zboare arma din mâini, prin surprindere. Sau poate, rânji el fericit, chiar s-o strângă de gât, s-o sufoce încet-încet, urmărind cum i se schimbă culoarea feței în vinețiu sub mâinile lui. Râse pe față și-i zâmbi afectuos, cu ochii la figura ei nedumerită, imaginându-și ochii ei injectați sărindu-i din orbite, limba înnegrindu-i-se și ieșindu-i din gură sub apăsarea degetelor lui strivindu-i laringele. Sadonya îi zâmbi și ea șovăitor, uimită, și Berk simți un val brusc de afecțiune față de ea, gândindu-se *o, da, am să te ucid, cu siguranță, curvă.* Trebui să se lupte cu pornirea de a o îmbrățișa, într-o efuziune nebună. Își dădu seama că-și pierdea mințile.

După mai puțin de zece mile, ajunseră la râul secat. Nu chiar un râu, fusese cândva un canal construit pentru distribuirea apelor râului Alley în câmpurile îndelung însetate ce se întindeau pe dealurile erodate. Rămas fără fundațiile stăvilarelor care cândva impuneau voința omului, canalul își pierduse apele,

împrăștiate, întoarse în râuri, nelăsând nimic în urmă pentru a nutri buruienile rezistente și tufișurile firave ce se agățau cu tenacitate de laturile sale.

Garduri din lanț atât de corodate încât nu mai erau decât grămezi de zale ruginite împrăștiate pe pământ, tulpini de buruieni pe jumătate îngropându-le. Berk își dădu drumul pe mal în jos și se căță cu ușurință pe cealaltă parte, urmat de fată. Se așeză pe buza canalului și o privi cum suie.

Acum, se gândi, *aș putea-o face acum.* Sadonya își trecu pușca la spate pentru a-și elibera mâinile și începu să sape cu unghiile în spațiile dintre dalele care acopereau suprafața malului. Când fata se trase sus pe mal, Berk rânji atât de apăsat încât simți că-l dor dinții. Ea încremeni, privindu-l cu ochi mijiți, ca și cum i-ar fi putut citi intențiile pe figură. *Acum,* încet, ea urca punând o mână în urma alteia pe taluz, și *acum* trase pușca în față, cu botul îndreptat vag spre pieptul lui.

Berk dădu din cap, încă rânjind nebunește, și se ridică în picioare.

Drumul se afla, cum spusese Adria, la câteva mile mai spre nord. Îl recunoscu aproape imediat, cu simțul de orientare atât de acut trezit încât îi dădu amețeală. Vechiul drum Penn. Patruzeci sau cincizeci de mile spre vest, și aveau să fie la poarta din spate a Orașului.

O luă în jos pe vechiul drum, aproape secerat de căldura toridă, zăpăcit și clătinându-se, văzând dublu, pentru ca în cele din urmă să se oprească abia mai ținându-se pe picioare, ca să vomite, spasmodic. Doar bale acide.

Venind din urmă, Sadonya arătă cu capul spre versantul unui deal, unde betonul sfărâmat, din care ieșeau grinzi din oțel, al unui pasaj aerian pe jumătate amputat ce bloca drumul, oferea o mică oază de umbră în căldura năucitoare.

— Tre' să ne odihnim puțin, cu sau fără rangeri pe urmele noastre, spuse ea.

— Da, tanti, șefu', tanti, zise Berk și chicoti amețit. Cum spuneți, Alteță.

Totul începea să pară nostim și hilar. Încercă să facă în bătaie de joc o plecăciune exagerat de adâncă și se împiedică de

propriile-i picioare, sucindu-și gâtul în cădere. Sadonya îl prinse cu mâna liberă și-l trase la umbră, fără veselie în priviri.

Îi luă bagajul și-l privi atent, cu pușca pe umăr. Sfărâmă un amestec din buruienile ei și scuipă peste praful obținut, pentru a face o pastă. Când termină, puse micul vas pe pământ, ceva mai departe decât putea el ajunge cu mâna, și făcu un pas înapoi, așezându-și pușca în poală.

— Mănâncă asta. O să-ți fie mai bine.

— Mulțumesc, nu, dacă nu te superi, răspunse el.

Sadonya ridică din umeri.

— Mori, atunci.

Berk reflectă puțin și în cele din urmă se întinse după pasta Sadonyei. Avea un gust la fel de rău după cum arăta, dar și-o băgă cu degetele în gură și-i dădu drumul pe gât.

— Mmm-mmm, făcu el, lingându-se pe buze. Delicios. Mia-mia.

Ea luă vasul, îl puse înapoi în sacul din pânză și rămase cu pușca pe genunchi, uitându-se la el. Berk se sprijini cu spatele de molozul podului. Capul i se limpezi ușor. Se uită în jos la propriul lui trup și văzu ciudatele pete albe, înconjurate de porțiuni de piele roșie, jupuită, și zgârieturile acoperite cu coajă.

Știa, ce erau. Simțea că părul începuse să-i cadă în mici smocuri, iar rănile mărunte refuzau să se mai vindece. Avea să moară în același fel cu bătrânul, lent ucis de soare. Avea să se întâmple la fel, boala i se va strecura încet-încet în trup, atât de adânc încât nu va mai putea fi scoasă afară sau extirpată. Se întrebă o clipă dacă el ar putea face ce făcuse în final tatăl lui, prăvălit la pământ împreună cu singurul lucru care i se amestecase definitiv în viață.

Aș putea, tată!

Bătrânul nu răspunse.

Nici nu voia să se gândească la asta prea mult, de altfel.

Căldura îl năucea, sau poate că era din cauza otrăvii Sadonyei. Se cufundă în somn, dacă somn fusese, până când soarele aruncă o ceață piezișă, tonică, la vest. Berk se trezi clipind și se uită la norii negri, de furtună, ce se formau în apropierea orizontului, plutind mult dincolo de munți. Bubuitul

estompat al tunetelor îi izbi slab auzul.

Zvâcni în capul oaselor, simțindu-se cu capul tot ușor și cuprins de febră. Sadonya moțăia, cu arma ținută slab în mâini.

— Vremea de plecare! strigă el vesel.

Fata tresări surprinsă, încleștându-și mâinile pe pușcă.

— O, scuze, zise el prefăcându-se îndurerat. Am putea porni acum, cu voia dumneavoastră, mă rog frumos?

Ea îi aruncă o privire ucigașă și duse imediat pușca la umăr. Berk se ghemui când ea apăsă pe trăgaci. Glontele izbi în ruina pasajului aerian, la numai un picior de capul lui, făcând să-i țiuie urechile, revărsându-i peste umeri o ploaie de sfărâmături de beton. Berk își luă mâinile de deasupra capului privind-o cu ochii mari, alb la față.

— Nu mă împinge, zise ea rostind vorbele foarte clar și răspicat, să fac ceva de care să-ți pară rău.

Îi luă un bun moment să-și recapete răsuflarea.

— Bun, încuviință el serios, întinzând mâinile într-un gest liniștitor. Okay.

Sadonya îi aruncă bidonul, iar el sorbi cu grijă, cu ochii la ea. Apa era deja dusă pe jumătate. După bidon urmă pachetul lui, care izbi țărâna în fața lui. Săltându-și-l pe umeri, se ridică în picioare și coborî în drum. Punctul dintre umeri îl mânca, vulnerabil, și-și aruncă privirile înapoi. Ea mergea cu ochii în pământ, cu arma căzută în curea, doar un bagaj în plus.

Murmura pentru sine însăși.

Parcurseră încă cinci mile până când cerul se întunecă de noapte. În depărtare, marginile norilor negri pulsau, slab luminați de licăririle fulgerelor. Spre vest, stelele tremurau și tresăreau când nori nevăzuți le acopereau lucirea.

— Stop, strigă Sadonya.

Berk se opri, cu capul plecat, și așteptă. Ea se târî până lângă el.

— Cât de departe *este* locul ăsta? miorlăi ea. Mergem și mergem și iar mergem, pare că mergem mereu, fără cap.

Pe Berk îl părăsise simțul umorului cu desăvârșire. Nu se mai ostenise nici măcar să viseze cu ochi deschiși cum avea el s-o omoare, stors de orice voioșie. Oftând, scrută în lungul

drumului.

— Nu pot spune precis, dar mai sunt vreo patruzeci de mile.

— Cât de departe-i asta? întrebă ea acru.

— Dacă mergem toată noaptea, ajungem acolo înainte de a mai trebui să ne oprim să ne ascundem de soare, dimineața.

Vântul nopții aduse un strigăt depărtat de animal. Putea fi doar o pasăre, cântând prin întuneric. Își întoarseră capetele în direcția din care se auzise sunetul, ascultând cu încordare.

— Poate mai mergem încă puțin, zise Sadonya moale.

— Bună idee, spuse el.

Nu fusese sarcastic.

Erau amândoi frânți de oboseală, împingându-și trudnic corpurile dincolo de limitele rezervelor de energie. Când își epuiză energia, Berk continuă să meargă de frică. Când frica i se sfârși, uită și continuă să meargă, hipnotizat de ritmul propriilor pași.

La un moment dat, fu sigur că adormise pe picioare. Tot ce trebuia să facă era să se aplece puțin în față, să lase inerția propriului trup să-i arunce picioarele înainte, reflex, ca singure, să-și lase piciorul amorțit să-i cadă pe pământ și să se aplece înainte, zvâcnet, pas, zvâcnet, pas, și tot așa. Simți o mână pe braț, trezindu-l la realitate.

O luase cu totul aiurea. Cu pușca legănându-i-se acum pe spate, Sadonya îl prinsese din urmă și-l conducea înapoi spre locul unde, sub lumina slabă a lunii, se deslușea betonul pustiu al autostrăzii Penn.

Se sprijiniră unul de celălalt. *Păcat,* se gândi el. *Ar fi o ocazie excelentă de a o ucide.* Zvâcnet, pas.

Se lovi de urcușul următor ca de un zid, și se prăbuși la pământ, privind prostit în sus, la pantă. Lumina cenușiu-sidefie a dimineții începea deja să albească răsăritul, profilând în urma lor, pe orizont, silueta neagră și umflată a munților. Sadonya căzu alături de el, desfigurată. Se uită în sus la el, apoi închise ochii și se sprijini de umărul lui.

Când se trezi, Berk constată că stăteau înghesuiți unul într-altul, sub cerul de un roz violent. Ea îngăimă ceva în somn când el îi trase ușurel pușca de după umăr, scoțându-i cureaua de sub

brațul ei inert. Sadonya i se cuibări în poală, cu mâinile sub cap. El o plesni placid peste față, aruncându-și privirile peste dealurile golașe.

Sadonya deschise în sfârșit ochii, și el o ajută să se ridice în picioare. Aruncă o privire la arma din mâinile lui, dar nici nu protestă, nici nu păru surprinsă când el își săltă legătura pe umăr. O luară în sus, spre culmea dealului, și dincolo de creasta lui văzură un altul. Când ajunseră și în vârful celuilalt, un altul îi luă locul.

— Ai naibii, exclamă ea și se opri la mijlocul unei pante. Iar m-ai mințit, ’furisitule, hă.

Arătă cu un braț scheletic la dealurile ce se vălureau la nesfârșit în jurul lor.

— Minți mereu, minți, minți, *minți!* Nimic *aici,* nu-i așa? Rahat mincinos!

Tremura de furie. Se întoarse și începu să coboare panta, pe unde veniseră.

— Unde naiba te duci? strigă el.

Răsucindu-se, Sadonya îi țipă:

— Acasă! La locu’ *meu!*

Se aplecă înainte sub efortul strigătului, cu umerii aduși.

— N-ai să reușești niciodată, îi strigă el. Căcăcioasă sfrijită și proastă! Au să te mănânce rangerii!

— Nu, n-au să mă mănânce! Am să fiu io Rahatu’ Rege, am s-o gonesc pe curva aia mică de Adria, să-i iau locu’! Ea nu-i de *nimic!* Ca curva aia de Elissa, *nimic!*

— Perfect! urlă el, fără măcar s-o mai audă, și-i azvârli pachetul prin aer, izbind-o în piept. Atunci, ia asta, o să-ți trebuiască.

Sadonya se clătină sub lovitură, prinzându-l în brațe. Cu fața în flăcări, i-l zburătăci înapoi.

— Nu-l vreau! Nu vreau *nimic* de la tine, ’ști numa’ un rahat mincinos! Nu-mi trebui’ favoruri de la *tine!*

Pachetul nu ajunse până la el.

— Cum vrei! Nu-mi pasă!

Se răsuci pe călcâie, luând-o la deal plin de furie. Creasta sălta în fața lui, lăsând vederii tot mai mult din valea de după

ea. Fața îl furnică și mânia i se spulberă. Oprindu-se, privi în jos la domurile aurii, sclipind în îmbrățișarea râului albastru.

Se întoarse și se uită la spinarea slabă a fetei îndepărtându-se de el, târând pachetul pe lângă ea, prin țărână.

Încercă. Încercă din greu. Își mușcă buzele, tremurând de efort. Ochii i se umeziră, și o lacrimă fierbinte i se prelinse pe obrazul murdar, aninându-i-se în barbă. Dar nu se putu domina. Știu că avea să regrete tot restul vieții.

— Sadonya, strigă el. Așteaptă...

CAPITOLUL TREIZECI ȘI CINCI

15 august 2242

Intrară în Oraș puțin după schimbul de dimineață. Trecuse de ruinele golașe ale Universității fără să le vadă, urmând Drumul Central ca pe un far, drept spre singurul port de pe partea estică a domurilor. Nu vedea decât domurile. *Acasă*, cu urechile umplute de acest sunet.

Puștiul somnoros aflat de pază, care răspunse strigătelor lui la Poartă, clipi uimit, fără să reușească să înțeleagă. O fată de ranger și un țărănoi patetic, Berk fu sigur că asta vedea puștiul speriat. Dar un ranger sau un țărănoi n-ar fi vorbit cum o făcuse Berk, n-ar fi știut ce știa el. Nu prea convins, băiatul, abia destul de în vârstă pentru a face de pază, deschise Poarta.

Puștiul se holbă la el când Berk îi întinse pușca, făcând-o să bombăne pe fata neagră, zdrențăroasă și însângerată, din spatele lui.

— Nu te mai osteni să-l trezești pe șeful tău, fiule, îi zise Berk neglijent. Am s-o fac eu însumi, când ajung acasă.

Era încă întuneric, iar de pe sticla de deasupra domurilor, condensul picura ca o burniță fină, cețoasă. Cei câțiva trecători din schimbul de noapte, care se întorceau acasă pășind pe umezeala neagră, strălucitoare, a trotuarelor, se opreau să privească, cuprinși de curiozitate, strania pereche de zdrențăroși, în vreme ce Berk le cerceta fețele, dornic să le recunoască. Nu era un oraș prea mare și, în ciuda faptului că Berk știa o mulțime de oameni, cei mai mulți din echipele din schimbul de noapte îi erau necunoscuți.

Dar fiecare față îi părea familiară, chiar dacă nu cunoștea pe nimeni dintre cei care treceau pe lângă el. Era clar că și ei îl găseau familiar, dar nu reușeau să-l plaseze undeva anume, și nici nu voiau, de altfel. Dat fiind felul în care apărea el, Berk știa că nu erau prea curioși să se apropie de el. De unde să știe ei că el mersese trei sute de mile, prin deșert și printre rangeri. Nu era decât un suflet amărât oarecare, un bețiv oarecare, uzat, în

zdrenţe mizerabile. Un bărbat oarecare, pierdut în propriile-i frustrări, dus prea departe. Curând, Oraşul milostiv avea să-l trimită de-acolo, într-un frumos spital de recuperare, sigur, departe de ochii lumii.

Curat, fără complicaţii.

N-ar fi civilizat, nu-i aşa?

Îi veni să chicotească, aproape de isterie, dar se stăpâni, ţinându-se în el, încuiat bine, şi se târî mai departe pe Strada a Şasea, simţind în jur, aproape ireală, familiaritatea răcoroasă.

Se uită în sus la blocul de locuinţe şi avu un sentiment îngrozitor, de timp fugindu-i de sub picioare. Automat, numără din priviri etajele în sus şi apoi trecu la a doua fereastră dinspre colţul din stânga. Ar fi putut fi numai ieri când venise acasă pe şapte cărări, gras, prost, uitându-se în sus pentru a prinde dâra galbenă de lumină scăpată din vechea clădire din cărămidă şi piatră.

Nu în urmă cu luni.

Nu în urmă cu o viaţă de frică şi de durere şi de foame.

Lumina era aprinsă. Intră în clădire împleticindu-se, cu lacrimile jucându-i periculos sub pleoape, împăienjenindu-i vederea. Sadonya se târa în urma lui, urmându-l în sus pe şirul nesfârşit de scări, cărând încă după ea pachetul idiot cu ceea ce mai rămăsese din sticluţele şi punguţele ei de prafuri şi ierburi anonime. Nu-i mai acordă nici o atenţie, n-o mai auzi înjurând, uşor incorect.

Nici nu prea mai ştia de ce venea aici ca acasă. Era disperat de frică, având *nevoie* de ceva ce nu putea numi pentru a se agăţa iar, pentru a se convinge că era adevărat, că era acasă. De ce la December? De ce nu la Cormack, ticălosul. De ce nu la un spital, unde era sigur că ar fi fost primit? De ce nu, pentru Dumnezeu, la *mama* lui?

Tot ce-l adunase pe el laolaltă, tot de ce se agăţase el şi la ce visase el era acolo sus, înaintea lui. Vechea lui viaţă, promisiunea că lucrurile puteau fi iarăşi reale.

— December, spuse, cu vocea sosind într-o şoaptă aspră, gâtuită.

Rosti iarăşi, tare, studiind sunetul nedumerit, ca şi cum nu l-

ar mai fi auzit niciodată.

Nu avea nici o importanță. Trebuia să urce până acolo, trebuia să o vadă. Îl duceau singure, picioarele lui, acum niște bețe de durere sfărâmicioasă, înfingându-i-se în sus în bazin, în vreme ce tălpi de lemn bocăneau jos, pe fiecare treaptă, numai moarte, groasă, urcându-i-se până la creier. Trebuia să deschidă ușa aia, să intre acolo, înaintea... înaintea...

Nu avea idee înaintea a ce. Disperarea îl împingea în sus pe scări, suindu-se pe el ca și cum el ar fi fost vreun manechin grotesc, rânjind și smucindu-l în sus, fără gând, complet istovitoare.

Cifrele jucau pe ușă, atât de depărtate de parcă ar fi aparținut altcuiva. Șasele era tot ciobit, puteai citi „710", și se simți cuprins de o tandrețe caldă iar ochii i se împăienjeniră, ca și cum l-ar fi salutat un vechi prieten.

Bun venit acasă. Da, zicea numărul, ești în sfârșit acasă.

Undeva, cu ochii minții, se văzu pe sine însuși și se rușină de lipsa lui de control. Deschide ușa aia și viața ți se va înfățișa, întreagă, sub priviri. O să te izbească drept în față, și o știi, dar nu ai de ales. Pumnul îi bătu în ușă și gâtlejul ars îi mugi aspru.

— December! DECEMBER!

Ușa din partea cealaltă a holului se deschise, și el întoarse capul, reflex, clătinându-se, deranjat de intervenție. Doamna Kerowitz îi aruncă o privire fioroasă, o fracțiune de secundă de mânie, imediat urmată de recunoașterea holbată. Mâinile îi acoperiră fața, și se auzi un țipăt.

Cumva, părea un sunet deosebit de plăcut.

Ușa se deschise în timp ce el încă mai bătea, cu pumnii săgetați de durere, și aproape își pierdu echilibrul. Gâfâia, mut, uitându-se.

December.

Ea stătea în pragul ușii, cu o mână încă pe clanță, privindu-l cu o expresie ciudată, de nedumerire. Ca și cum el coborâse cu numai câteva ore înainte la o bere și prin urmare, ce stătea acolo izbind în ușă și țipând ca nebunul?

Era frumoasă cum și-o amintise, memoria neadăugând nimic. Vru deodată să atingă pielea tot albă și netedă, părul blond ca

mierea, în șuviţe de aur curat, numai să vadă dacă nu se dezintegrează și se trezește înapoi în Filly, legat la pământ, halucinând în singurătatea plină de rahat de șobolan. Simți greutatea lunilor de mizerie și sânge așezându-i-se brusc pe trup, înnegrindu-i porii, crăpând și adunându-i-se în liniile palmelor. Simți boala albă încrustându-i-se în pielea descuamată, smocurile de păr căzându-i de pe cap, barba peticită.

Mâna îi șovăi și-i căzu înainte s-o ridice. Nu îndrăzni s-o atingă.

— December, zise șoptindu-i numele cu atâta incredibilă iubire năvălită deodată, cu atâta tandreţe.

Îl durea gâtul și, cu surprindere, își simţi prima lacrimă alunecându-i pe faţă. Clipi, simţind o alta începându-și lungul drum mizer în jos, pe obrazul întunecat de murdărie.

Ea nu făcu absolut nici o mișcare, nici să-l îmbrăţișeze, nici să ţipe șocată sau încântată, nici măcar ca să-i trântească ușa în nas. Aceeași expresie ușor nedumerită stăruia acolo, iar când chipul neliniștit al lui Markley apăru în spatele ei, totul căpătă sens.

Se ţinuse tare știind că fantezia dureroasă de care o acuzase era o minciună. O minciună pe care el o nutrise și o făcuse reală, aruncându-i-o asupră-i. Ucisese ceea ce mai rămăsese din dragostea și încrederea dintre ei, atunci, cu luni în urmă, și știuse ce-i făcea ei, ce-și făcea sieși, la un anumit nivel.

Știuse cu adevărat, dar cumva durerea nu era chiar atât de rea cât își închipuise că ar fi. Aerul amabil de pe chipul ei și mișcarea de retragere vinovată a bărbatului ce plutea în spatele ei, trăgându-și pe el un halat de baie, halatul *lui*, peste trupul îndesat, îngrijorat că soţul risipitor al lui December, întors din moarte, se va ridica și-l va lovi cu furie îndreptăţită, îl făcură pe Berk să zâmbească printre lacrimi. Dori să-l liniștească pe bietul om, *e perfect okay.*

Ochii ei ziceau: „Ei bine, ce să mă fac eu acum cu tine?“ Cu nu mai multă preocupare decât dacă ar fi fost vorba de o pisică de pripas. Doar o nouă problemă, aterizată la moment nepotrivit pe pragul ei, pe care s-o rezolve. Dar așa era

December. Așa fusese ea întotdeauna.

Și asta era în regulă. Toate păreau bune și frumoase, chiar și ușoara strălucire a transpirației de pe fruntea lui Markley. Chiar și felul în care omul se plimba nervos pe fundal, ca un șobolan prins într-un labirint, neștiind în ce direcție s-o zbughească pentru a se pune în siguranță. Începu să râdă, simțind o mare afecțiune pentru ea, pentru ei amândoi.

Mințea. Exact cum zicea Sadonya că face, da, mințea. Și tocmai minciunile pe care și le spunea singur, acum o știa, erau cele care-l ținuseră în viață, îi dăduseră putere. Îl aduseseră acasă.

Și vezi? Iată-l.

Am venit acasă, iubire! Vezi? Iată-mă! În sfârșit acasă, December!

Era nostim. Râse și mai tare, cu lacrimile curgându-i pe obraz, și abia își dădu seama când căzu în genunchi, doar cioburile de durere ascuțită îi alergară în sus prin coapse, tăindu-i picioarele. Suspina ca un bebeluș, fără să-i fie rușine, și râdea isteric, în timp ce December și Markley se uitau la el și la Sadonya, care mormăia în spatele lui.

În sfârșit acasă.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘASE

13 septembrie 2242

Cineva, poate puștiul uluit de la poartă sau doamna Kerowitz, avusese destulă prezență de spirit pentru a chema poliția. Când ambulanța a sosit, infirmierele l-au ridicat cu blândețe de pe podea.

— Hei, încă nu, zicea Berk, chicotind în continuare, în vreme ce lacrimile îi curgeau pe obraji. Chiar că mai întâi trebuie să iau legătura cu șeful meu, știți.

— Sigur, zise amabil una dintre infirmiere, înainte de a-i înfinge un ac în fesă.

Își petrecu următoarele trei zile delirând într-una, momente de luciditate nu mai lungi de minute învălmășindu-se laolaltă ca în jocul unui copil care pune împreună bucăți decupate dintr-un desen, nimic legat, o amestecătură. Se trezea la câte un fâșâit de haine și deschidea ochii atunci când degete reci îi luau pulsul sau îi strecurau termometrul în rect.

— Ești atât de frumoasă, șoptea el răgușit, plin de respect tuturor celor care, bărbați sau femei, curați, încântători, îl atingeau cu blândețe. Îi zâmbeau vesel și-l băteau ușor pe obraz, de parcă ar fi fost copil.

Era atât de bine să se lase îngrijit. Era ciudat să afle că era okay să doarmă, încredințând altcuiva sarcina de a veghea asupra lui. Era un lux incredibil chiar și acela de a sta întins într-un pat curat, ca altcineva să-i spele trupul cu apă curată, bine mirositoare, să privească picăturile ce cădeau dintr-o sticlă, de-a lungul tubului, în brațul lui istovit, într-o splendidă toropeală. Era înconjurat de un strat invizibil de pâslă groasă de un picior. Plutea pe el, se lăsa ridicat și purtat pe nori minunați din frișcă.

În cea de-a treia zi, febra îi cedă în sfârșit și încetă să se mai simtă atât de bine.

— V-am scăzut medicația, domnule Nielsen, îi explică asistenta. V-am hrănit intravenos, dar am vrea să încercați puțină hrană solidă, dacă reușiți.

Încercă. După o vreme, încetă să mai verse totul și mâncarea începu și să i se pară bună.

Pielea i se cojea în fâșii, rămânând pe bandaje ori de câte ori îi erau desfăcute. Murmurând, mâini milostive îi provocau chinuri la fiecare atingere a țesutului gol, fără piele. Ulcerațiile se vindecau lent.

Îi scoaseră în cele din urmă sonda din penis și o fată drăguță, pistruiată, îl lăsă să se sprijine de el când făcu pași șovăitori spre toaletă. Stătu cu spatele întors la el pentru a-i da senzația de intimitate în timp ce șezu pe porțelanul răcoros. Se ridică singur, ținând strâns sonda intravenoasă și se uită la spatele ei, minunându-se de felul în care formele ei rotunde umpleau uniforma negru cu alb.

— Mulțumesc, îi spuse el recunoscător, când îl băgă frumos la loc în patul strâmt.

Și fu șocat când ea se îmbujoră de parcă el era cel mai chipeș băiat de care se îndrăgostise vreodată pe parcursul școlii.

Fu prima indicație a faptului că devenise un Erou.

După o altă săptămână, începură să-i taie, cerându-și scuze, bucățele din trup. Nimic important, îl asiguraseră. Vezi? Vârful urechilor poate fi remodelat, au să fie doar cu ceva mai mici, și o să completăm cu ce-ți luăm de la nas, nimeni n-o să observe diferența. Numai câteva cicatrice, ici și colo, pe umeri, puțin de pe spate. După ce-ți crește părul, are să acopere perfect mica linie de pe frunte. Nimic profund, mă rog, credem că medicația pe care-am turnat-o în tine o să ajute la ceva.

Credem.

Începură să permită să i se facă vizite. „O dată ce-și recăpătase forțele”, îi spuseră, ceea ce el bănuia că însemna: „o dată ce încetase a mai arăta de parcă era un cadavru pe jumătate mort, gata să o mierlească și să sperie pe oricine.“ Fu surprins să vadă cât de mulți prieteni avea. Teddy veni, și Kilian și ceilalți piloți, cu care nu făcuse altceva decât că pierduse vremea la o bere. Veniră câte unul sau în grupuri răgușite, cu toții veseli și încurajatori.

Îl făcu pe Kilian să-i promită că avea să-i trimită generatorul lui Heber și puștile, împreună cu o scrisoare despre Adria, care-i

luă aproape o zi ca s-o scrie. Din cauza bandajelor de la mâini, își zise.

Veni și mama lui, făcându-l să se simtă stânjenit la început, când se așeza tăcută lângă pat, strângându-i mâna atât de puternic încât uneori îl durea. Dădea din gură, încercând să-l pună la curent cu tot ce se întâmplase, cu bârfa din preajma apartamentului, cu cine era nou în orchestra simfonică. Apoi se cufunda în tăcere, privindu-l de parcă nu putea crede că se afla acolo. Uneori, îi surprindea un aer în priviri asemeni celui cu care îl privea pe bătrân, muribund, în ultimele două luni de viață, știind că avea să plece și să nu se mai întoarcă.

Și, desigur, veni și Cormack. Aduse chiar flori.

— Ești eroul Orașului, Berkeley, zise el plimbându-se prin încăpere, uitându-se după ceva în care să pună florile. Le puse până la urmă în cana de apă, înghesuindu-le neglijent în gura ei prea strâmtă.

— Așa am auzit, zise Berk cu răceală. Am mai auzit și că ai obținut încă un mandat.

Cormack se așeză pe scaunul de lângă pat, cu un picior peste genunchiul lui imaculat, ras și zâmbitor, un om mulțumit.

— Sigur că da, zise. N-am avut nevoie de ajutorul tău cu PR[13], de fapt.

Berk îl privi un moment, apoi râse pe înfundate.

— Tot îmi mai urăști curajul, nu-i așa?

— Da, mă tem că da, zise Cormack amabil, lăsându-se pe speteaza scaunului.

Berk se ridică mai sus pe pernă și-l privi gânditor pe consilier.

— De ce? întrebă el curios.

În vocea lui nu era nici urmă de animozitate.

— Întotdeauna m-am întrebat.

— Pentru că, fiule, tu nu ești un jucător de echipă, spuse Cormack. Tu nu ești interesat decât de tine. Tu și bătrânul tău, amândoi aveați această adevărată mândrie, individualistă. Vedeați în voi ultimii mari pionieri. Nu puteați zbura cu aripi fixe, trebuia să fie altceva. Trebuia să zburați pe-aici în mașinile alea de tuns iarba, ca să dovediți cât de buni sunteți.

— Știu să zbor cu aripi fixe, Leonard. Numai că prefer

elicopterele, zise Berk liniștit.

— Asta-i altceva, fiule. Sunt *dispuși* să se adapteze la orice le vine în întâmpinare. Ăsta-i felul în care lucrați ca o echipă.

Cormack își cercetă unghiile. Pescui din buzunar o pilă de unghii și se concentră asupra mâinilor când vorbi.

— N-ai părut niciodată să pricepi că domurile există pentru că oamenii trag împreună, muncesc împreună pentru binele comunității. Ne-am păstrat civilizația și cunoașterea și moștenirea punând nevoile comunității pe primul loc și abia după aia pe ale individului.

Suna exact ca un discurs electoral.

— Conduși de câțiva indivizi, ca tine, zise Berk strâmbându-se.

Cormack nu se opri din pilit.

— Înțeapă-mă cât vrei, fiule. Mă crezi vreun ticălos ambițios și, într-o anumită măsură, ai dreptate. Sunt ambițios, pentru că văd că orașele cu domuri sunt singura speranță de a recâștiga întreaga planetă și vreau să văd asta întâmplându-se. Și sunt un ticălos pentru că uneori... de *multe* ori, trebuie să pun interesele comunității înainte și să calc pe degete pe unii indivizi.

Își ridică privirile.

— Ca tine.

Berk își dădu brusc seama ce spunea Cormack de fapt.

— Petrolul *este* acolo, Cormack. Am avut o mostră. La naiba, *merit* ceva măcar pentru atât, spuse el aprins.

Cormack zâmbi, punându-și pila de unghii înapoi în buzunar.

— Ai perfectă dreptate, Berkeley. Am avut o înțelegere, și chiar dacă tu nu ți-ai îndeplinit obligațiile asumate, îmi pot permite și eu să fiu generos o dată la nu știu câtă vreme. Mai cu seamă față de un Erou. Ai prioritate la alegerea curselor. Garantat.

Își întoarse capul puțin într-o parte, privindu-l pieziș.

— Ăă... cu ce-ai să zbori, dacă-mi dai voie să te întreb?

— Ticălosule, spuse Berk liniștit.

Cormack ridică din umeri.

— Anunță-mă când îți construiești o altă mașină de tuns iarbă, și am să te angajez primul pe listă.

— Ieși, spuse Berk liniștit.

Cormack chicoti.

— Mai putem sta de vorbă, Berkeley, oricând, sunt opțiunile lor, știi tu... zise și plecă.

După aceea, veștile aduse de December nici nu-l mai deranjară. Ea veni, se așeză lângă patul lui cu spatele drept și începu să sporovăie pe teme neutre, atent alese. Privirea îi părea distantă, zburând de colo-colo prin încăpere, numai spre el nu.

— Mâine ies, spuse Berk.

Ea rămase tăcută pentru un moment.

— Da, zise în cele din urmă. Știu.

El ezită.

— Nu-mi face plăcere să te întreb, December, dar mai am și eu loc să vin acasă?

Ea îl privi atunci, cu ochii ei albaștri, limpezi și reci ca cerul iarna.

— Sigur că ai, zise.

Berk se întinse și-i prinse mâna cu precauție.

— ’Cember, îmi pare tare rău pentru o mulțime de lucruri, începu el, privindu-i atent chipul impasibil. Am stricat căsnicia noastră, și o știu. Înțeleg mai bine lucrurile, crede-mă. Am avut o mulțime de timp la dispoziție să mă gândesc și... – voi să spună *te iubesc,* dar cuvintele refuzară să iasă – țin foarte mult la tine. Vreau tare mult să am șansa de a mă împăca cu tine. Te rog, crezi că am putea încerca iar, încă o dată?

Ea îi acoperi mâna cu a ei și se uită îndelung la el. Încet, clătină din cap. Nu.

Dură ceva până se duse și Berk rămase întins pe perne, cu mâna alunecându-i dintre ale ei. Era ca și cum o greutate extraordinară s-ar fi prăbușit peste el și, pentru o clipă, crezu că va muri. Dar momentul se scurse lăsând în urmă un sentiment ciudat de tristă ușurare.

— Îmi pare rău, zise ea. Cel puțin o explicație îți datorez.

— Nu, nu-mi datorezi nimic, răspunse el, cu convingere.

— Legal, ești încă soțul meu și ai același drept ca și mine să locuiești în apartament, spuse ea fără să-l asculte. Cel puțin până la divorț. Dacă-l vrei, îmi găsesc eu un alt loc prin

Departamentul Energiei, păstrează-l.

Berk zâmbi și se uită la ea. Ar putea fi prieteni, după aceea? Nu, prieteni nu, știa prea bine. Se puteau întâlni la petreceri și puteau fi politicoși unul cu altul poate să bea ceva și să-și mai aducă aminte, dar sentimentele fuseseră prea adânci și suferința prea dureroasă pentru a pretinde că puteau rămâne prieteni.

— Îl iubești pe Markley, întrebă el, simțind numai o înțepătură de durere.

Ea îl privi întrebător o clipă.

— Nu știu, admise ea în final. Vreau să trăiesc cu el.

De ce? nu întrebă el.

— El mă iubește. Mă adoră, ar face orice pentru mine. Sunt centrul existenței lui și asta-mi place. Nu vreau o păpușă sau un om slab, el nu este așa ceva, dar am nevoie de cineva care să mă iubească cu asemenea intensitate. Chiar dacă nu-l pot iubi și eu la fel.

— Bietul Markley, zise el.

Și-i zâmbi șovăitor.

Ea îi răspunse la zâmbet.

— Poate. Dar prost nu e. Știe. Mă înțelege, iar tu nu m-ai înțeles niciodată. Vrea să mă ia așa cum sunt, iar tu nu doreai asta. N-aș fi putut fi fericită cu tine, Berk. Te credeam tulburător și îndrăzneț, toate lucrurile pe care credeam că le voiam la un soț. Dar nu erau.

— Eram o lepădătură ratată, puerilă, nu așa ai zis?

O clipă, December păru stânjenită, cea mai intensă emoție pe care o văzuse la ea de ani de zile.

— Am spus asta pentru că voiam să ți-o plătesc, să te fac să suferi la fel cum mă făceai tu să sufăr, zise ea.

Lacrimi îi străluciră în gene.

— Dar nu mai ești un ratat, nu? Acum ești o celebritate, un Erou, nu? Un adevărat succes.

În vocea ei nu era urmă de sarcasm.

— Nu vrei un Erou? Nu asta voiai tu mereu de la mine să fiu? zise el, cu un sentiment de autocompătimire detașată. Să fiu cineva cu care să te mândrești?

— Nu, spuse ea simplu. Tot ce mi-am dorit vreodată, tot ce

mi-a trebuit a fost un soț cu care să pot trăi.

Când părăsi spitalul, a doua zi, Berk se duse la mama lui.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘAPTE

4 octombrie 2242

Fu fericit să găsească un apartament pe Maddock, după numai două săptămâni. O garsonieră micuță, recent eliberată prin moartea fostului chiriaș, o bătrână de optzeci și șapte de ani. Berk completă formularul de unic locatar fără să fie surprins de rapiditatea cu care trecu prin canalele Ajutorului Fundamental al Orașului. Un Erou nu putea dormi pe o gură de canal, nu? Nepotul fostei locatare, pilot și el, îi vându lui Berk, contra unei sume simbolice, cele câteva piese de mobilier, de care familia nu era interesată.

Locul nu era rău și era destul de ieftin pentru ca la sfârșitul lunii să-i mai rămână ceva din alocația primită din partea Orașului. Priveliștea pe care o avea de la singura fereastră (fără a pune la socoteală aerisirea de la baie) nu era cine știe ce. Lui Berk nu-i păsa, el nu era interesat de peisaje.

Cără sus în garsonieră cele câteva cutii cu piese de schimb și părți de motor pe care December nu le vânduse sau aruncase, îngrămădindu-le în dezordine pe dușumea. Bancul lui de lucru și uneltele se duseseră de mult, și nu-i luă decât o zi să golească minuscula cameră de lucru din apartamentul lui December. Ce ciudat și cât de natural vechiul loc devenise *apartamentul lui December,* de parcă el nici nu locuise vreodată acolo.

Deveni dureros de evident că nu avea nici o șansă de a construi un alt elicopter din bucățile și piesele desperecheate care-i mai rămăseseră. Ar fi trebuit să aibă părți special făcute, pale de elice anume fabricate, scheletul sudat din bucăți, motorul echipat. Asta cerea bani pe care el nu-i avea și care nu-i putea câștiga.

Ceea ce avea cheltuia la Strawberry, pe băutură. Fiecare voise să-i dea Eroului ceva de băut, la început, dar timpul trecu și aura lui de Erou începu să pălească, o dată învechită noutatea. Celebritatea avea viață foarte scurtă.

Își spusese povestea iar și iar, adăugând de fiecare dată un pic

de lustru pe ici pe colo, schimbând câte un detaliu neînsemnat pentru a face povestea mai bună. Apoi alcoolul începu să facă povestea să i se pară până și lui fadă, realitatea tocindu-i-se prin repovestirea de prea multe ori.

Și, cumva, câteva dintre momente se pierdură pe drum.

Vorbea foarte rar despre Sadonya și niciodată despre ce se întâmplase între ei în tabăra rangerilor. Ea se transformă încet-încet în fata din poveste, o însoțitoare vitează pe care el o apărase, luptând împotriva destinului, cu ea alături. Nu o mai văzu, nici măcar nu știa unde se afla și nici nu-i păsa. Dispăruse din viața lui pentru totdeauna, slavă Domnului, călătorie sprâncenată. Despre brethreni abia dacă bâiguise câte ceva, nevoind să spună prea multe în privința lor.

Și, desigur, trăncănea la nesfârșit despre noul lui elicopter, cel pe care-l construia. Avea să fie mai bun decât fusese vreodată Vioara Întâi, tocmai lucra la ultimele planuri. Încrederea în sine i se diluă o dată cu whiskey-ul într-o insistență plângăreață, până când nici prietenii nu mai reușiră să-l creadă.

Și bea. Mult. În fiecare zi își făcea duș și se rădea, fluierând cu falsă nepăsare, și o lua spre sediul din centru al piloților, privindu-i venind și ducându-se, citind panourile de afișare a misiunilor, discutând pe la colțuri în legătură cu câte vreo dezvoltare sau câte un proiect, stând întotdeauna puțin mai la o parte, cu sentimentul dureros de a nu mai fi chiar un pilot. Apoi o lua agale spre localul lui Teddy și se întindea la taclale cu vechii amici bând până ce, încet-încet, îl cuprindea toropeala.

Era îngrozit și nu o putea recunoaște, nici măcar față de el însuși. Avea senzația că o pasăre cu aripile tăiate i se zbătea prin măruntaie, izbindu-se până la amețeală de pereții de sticlă ai coliviei.

Stătea și se uita indispus într-un pahar cu whiskey când simți o mână bătându-l pe spate. Surprins, se uită la Cormack, apărut pe neașteptate, care se așeza pe scaunul de lângă el.

— Îți dau o bere, Nielsen? întrebă el extrem de amabil.

Berk se uită în jur și observă spațiul invizibil care se crease în jurul lor, ceilalți ocolindu-le privirile. Consilierul era nelalocul lui aici, respectuos ignorat. Berk își coborî privirile în pahar.

— Ce vrei, Cormack? zise el amorţit.

Cormack nu păru să audă întrebarea. Îi făcu semn lui Teddy şi barmanul aduse două beri. Berk nu se atinse de a lui, privind-o de parcă ar fi avut în ea otravă.

— Ai auzit-o vreodată pe-aia despre părţile corpului, de se certau care-i mai importantă? zise Cormack pe ton de conversaţie.

Îşi luă berea, zâmbindu-i lui Berk de parcă ar fi fost cei mai buni prieteni, amuzându-se împreună de o glumă bună. Ochii îi erau lipsiţi de veselie, impersonali.

Berk îl privi circumspect.

— Nu.

— Ei bine, primul zise creierul, eu sunt cea mai importantă parte, pentru că, dacă nu eram eu, corpul nu s-ar fi putut mişca, sau gândi sau hrăni, şi am muri cu toţii.

Cormack luă o sorbitură lungă din bere, în timp ce Berk îl privea în tăcere, cu ochii mijiţi.

— După care zice inima, nu, *io*-s partea cea mai importantă. Dacă n-aş pompa eu tot sângele prin corp, inclusiv la tine, creier, aţi muri sufocaţi, fără oxigen. După care, plămânii spun şi ei, greşiţi amândoi, *noi* suntem cei mai importanţi, pentru că dacă n-am fi noi, n-ar fi de loc oxigen ca să-l pompezi tu la creier, şi-am muri cu toţii.

Cormack făcu o pauză, răsucindu-se pe scaun pentru a se sprijini cu cotul de tejghea. Îi zâmbi larg lui Berk.

— După aia, se aude o voce mititică, *io*-s cea mai importantă, şi când se uită ceilalţi în jos, era gaura curului. Toate celelalte părţi încep să râdă, „Gaura curului! Asta-i culmea, nu-i gaura curului cea mai importantă parte a corpului”. Aşa că gaura curului se enervă, vezi bine, şi încetă lucrul. Se strânse bine. Dură vreo patru zile, totul se întorcea înapoi, corpul se simţea destul de căcăcios.

Cormack chicoti încântat de propriul lui joc de cuvinte.

— Aşa că restul părţilor se strânseră toate până la urmă şi hotărâră: „Okay, okay, ne dăm bătuţi. Ai câştigat. Gaura curului *este* cea mai importantă parte a corpului.”

Berk se uită la el cu ochii cât cepele.

— Nu cred că m-am prins, zise el prudent.

— Șpilul e, Berkeley...

Berk închise ochii o clipă, cu auzul pentru o clipă zgâriat.

— ... Șpilul e că Orașul ăsta seamănă mult cu corpul. Avem nevoie ca fiecare parte a lui să lucreze, fiecare persoană să facă ce se pricepe, cât poate de bine. Chiar și găurile de cur, ca tine.

Cormack așteptă un răspuns, zâmbitor. Dar mintea lui Berk parcă se oprise din lucru, refuzând să înțeleagă. Nu știa ce să spună, așa că nu spuse nimic. În cele din urmă, Cormack dădu din cap.

— Ți-am zis că mai putem sta de vorbă, așa că hai s-o punem pe tapet, Nielsen. Aura asta de erou se cam subțiază, nu? Ești pilot. Dar nu mai ai aparat. Asta-i o pierdere de talent.

— Îmi oferi un avion, Cormack? întrebă Berk uluit.

Consilierul rânji, arătându-și dinții albi, pătrați.

— Ai putea zice și-așa.

Iar Berk știu.

Vino să lucrezi la grajduri, băiete.

Asta nu era o ofertă. Nu era o confruntare de voințe. O declarație de război. Cormack așteptă, cu ochii lucind ca ai unui șarpe. Berk se ridică în picioare. Tremura de furie.

— După cum i-a spus creierului gaura curului, Cormack, mănâncă rahatul și mori.

Simți ochi urmărindu-l când ieși țanțoș de la Strawberry, cu sângele răscolindu-i otrava urii prin vine.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI OPT

18 noiembrie 2242

Cormack era un ticălos lipsit de inimă, dar nu era prost. Îi luase lui Berk totul, nu pentru a-l zdrobi, ci doar pentru a-i arăta că o putea face. Dar știa destul de bine și că nu trebuie să-i iei omului absolut totul; nu-i mai lași nimic de pierdut. Așa că-i plimba momeala pe la nas.

Oferta îl rodea ca un ulcer, foamea îi umplea lui Berk tot trupul. Simțea nevoia să zboare. Era flămând, avea în el o dorință mai adâncă decât hrana; mai intensă decât sexul. Plutea în aer noaptea, îi șoptea la ureche ca un vârcolac, în vreme ce el se zvârcolea fără somn.

Ce ar trebui să fac, tată?

Bătrânul păstra tăcerea.

Ieși pe aerodrom, stătu să se uite la avioanele care veneau și plecau, cu o durere în piept ca și cum ar fi fost prea strâns legat cu o bandă. Nu ajunse niciodată până la hangare, se întorcea de fiecare dată, incapabil să înfrunte mașinile. Nu avea să se numere niciodată printre ceilalți lachei, avea prea multă mândrie pentru a se lăsa atras în cursa lui Cormack. Va găsi o altă cale, va construi un alt elicopter din foi metalice și benzi de cauciuc, dacă avea să fie nevoie.

Încetă să se mai laude în legătură cu elicopterul iluzoriu pe care-l construia în garsonieră. Începuse să-i sune stupid până și lui. Acum, în loc de a se mai lăuda cu berea în față, bea pur și simplu.

Viața lui de Erou muri în cele din urmă și ea și, dacă ceilalți piloți nu-l evitau, aveau în schimb tendința de a-l lăsa să o clocească de unul singur, nevoind să interpună în calea negrei depresii prin care Berk se prăbușea în vrie. Nici măcar Teddy nu-l mai obosea cu pretențiile lui de Barman-Psihiatru.

Berk fie stătea imobil în micul lui apartament, privind la colecția de piese disparate împrăștiate pe podea până nu mai putea suporta, fie mergea la Strawberry și bea până când nu mai

putea suporta.

Zilele curgeau asemănătoare una cu alta.

Își terminase al cincilea whiskey și, ca prin ceață, îi făcea semn lui Teddy pentru încă unul, sprijinindu-se cu coatele pe bar pentru a se ține pe picioare. Barmanul cel burtos veni iute prin spatele tejghelei ștergând iar și iar un pahar.

— Mai dă-mi unu', Teddy, bătrâne, rânji Berk nesigur.

— Haide, Berk, zise Teddy. Cred c-ai băut destul. De ce nu te duci tu acasă?

Berk clipi, încercând să-și focalizeze privirile pe fața barmanului.

— Ce to'ci aco'o? întrebă Berk, asaltat de un confuz sentiment războinic. Vreau înc-un *pa ar.*

— Du-te acasă, Berk, zise Teddy cu blândețe.

Berk se uită chiorâș la el și văzu milă în ochii omului. Milă. Privindu-l țintă. Milă pentru el.

Se îndreptă brusc de spate, se răsuci pe scaun și își aruncă furios privirile prin încăpere. Era beat, dar nu atât de beat încât să nu vadă felul în care piloții își feriră iute privirile, uitându-se pe furiș la el, foindu-se stânjeniți în scaune.

Tuturor le pare rău de mine, gândi Berk greoi.

Îl zări la o masă pe Kilian, discutând liniștit cu doi piloți municipali, care făceau parte din staulul lui Cormack. Purtau cu toții noua și lucioasa jachetă din piele a Transporturilor Orășenești, pe care o concepuse Cormack, cu fir auriu la emblemele noi. Pe Berk îl străbătu un val de ură împotriva acelor jachete. Îi aruncă o privire ucigătoare lui Kilian, ai cărui ochi fugeau de la dreapta la stânga în căutarea unui reper pe care să se așeze.

Kilian. Bătrâne, prieten vechi. Pilotul șef al staulului lui Cormack. Ți-ai vândut Orașului, în urmă cu câțiva ani, aparatul, *Hăitașul Laserului,* nu ți-ai mai putut permite să-l ții. Acum zbori cu propriul tău aparat pe bugetul Orașului, nu-i așa, bătrâne Kilian, tipule? Te-ai vândut lui Cormack, nu-i așa, îi lingi cizmele ca să-ți păstrezi pantofii curați, curvă!

Și înainte să-și dea seama el însuși, Berk era în picioare, îndreptându-se nesigur spre pilot, cu o vagă furie sfredelindu-i

pieptul. Încăperea i se rotea în jurul capului, ajunse clătinându-se la masa lui Kilian, aruncându-i o privire cruntă de om beat.

Iritabil și încordat, Kilian izbucni:

— Ce vrei *tu,* Berk?

Bercetătorkul Berk. Berk cel *zevzec,* mai degrabă, știa el. Puse mâna pe masă pentru a se ține drept.

— Certifică-mă pe aripă fixă, Kilian, se bâlbâi el.

Nu era deloc ceea ce voia să spună.

Ceilalți doi piloți îl priviră surprinși neplăcut. Nu-i băgă în seamă. Făcu toate eforturile pentru a-și ține capul sus, să se uite drept în ochii uluiți ai lui Kilian.

— De ce?

— Am să mor dacă nu zbor, Kilian, zise Berk, rupându-și parcă vorbele din suflet. Am să fac orice va fi nevoie. Am să mă bag la staul. Am să cad în genunchi și-am să-i pup lui Cormack inelul, dacă vrea. Am să zbor oriunde o să vrea să mă trimită, am să iau orice misiune zice el. Am să fiu băiat cuminte de acum înainte, să fac mereu echipă, promit...

Se bâlbâi, neînțelegând oroarea de pe figura lui Kilian.

— Te rog...

Trebui să șoptească pentru a face cuvintele să-i treacă de nodul uriaș pe care-l simțea în gât.

— *Te rog...* fă-mă iar să zbor!

CAPITOLUL TREIZECI ȘI NOUĂ

29 decembrie 2242

Nu era chiar atât de greu. Trecuseră ani de când zburase cu Puștiul, dar nu uitase. Reflexele erau puțin diferite, felul în care se simțea era puțin ciudat, dar Kilian era competent. Îl trecu pe Berk prin cursul de calificare, driblă birocrația și-l scoase desemnat pilot municipal. Rândaș.

Apoi pur și simplu așteptă. Verifica panourile de afișaj în fiecare dimineață și nu se plânse când numele nu-i apărea. Când în cele din urmă apăru, îl privi un moment, ca și cum ar fi aparținut altcuiva. Apoi își aruncă pe umeri jacheta nou-nouță a Transporturilor Orășenești și se duse la hangarul cooperatist al Orașului.

Îi repartizară cele mai proaste avioane, limacși de văzduh, rahați zburători cârpăciți, obiecte periculoase din foaie de cositor și lemn de balsa. Zbura cu ele, ducea poșta, făcea scurte zboruri de recunoaștere, ducea materiale echipelor care lucrau la plăcile de impact și se întorcea. Când nu zbura, refăcea motoarele, repara lonjeroanele rupte și reînvelea fuzelajele vechi.

Iar când nu făcea asta, stătea cu mâinile în buzunare, uitându-se la Plimbărețul Norilor.

Cu o anvergură de peste nouăsprezece picioare, planorul stătea într-un hangar special, numai al lui. Fuzelajul lui lustruit se unea lin cu aripile, și în lungile lor curburi erau perfect încastrate panouri negre de colectori solari fragili. Profundorul dublu se înfingea în stabilizatorii orizontali de la coadă ca și cum ar fi fost turnat dintr-o singură bucată. Elicele rabatabile erau culcate în lungul botului ca mustățile unei pisici adormite. Geamuri bombate, întunecate, mergeau în lungul cabinei strâmte de două locuri, ascunzând vederii interiorul, într-un fumuriu misterios.

Berk nu trebui să vadă interiorul; arăta extrem de familiar.

— Frumos, ai? zise Kilian din spatele lui.

Berk nu-i răspunse pilotului care veni lângă el, să admire zveltul planor.

— E delicat, aproape totul este făcut din materiale compozite, dar rezistent. Duce două sute de livre[14] peste greutatea pasagerului, și are suficientă putere și combustibil pentru decolare.

Arătă spre aripile delicate.

— După ce s-a înălțat suficient, celulele solare intră în funcțiune și poate atinge, în regim de croazieră, o sută douăzeci de noduri[15], autopropulsat. Are sub piele vreo mie de bobine Artie, folosește aproape toți fotonii pe care-i captează și, pe deasupra, bobinajul de conducție creează propriul lui câmp magnetic, ca scut contra radiațiilor. Are un plafon atât de ridicat încât poți vedea stelele și o autonomie... – râse – ... rahat, jumătate avion, jumătate planor, mai mult un vis. Prinde curenții ascendenți de care are nevoie, atâta timp cât strălucește soarele, cine poate ști cât de departe poate ajunge!

Berk se întoarse să se uite la el.

— Al cui e? întrebă el liniștit.

— Al lui Cormack.

Kilian ezită, apoi rectifică.

— Al Orașului.

Se opri iar și rânji.

— Același lucru.

Berk înghiți brusc, cu un gust amar în ceru gurii.

— Deci nu-i personal? reuși să-și păstreze vocea neutră.

— Nu, la naiba, pufni Kilian. Cormack nu crede în proprietatea privată. Dar este proiectul lui. A schițat planurile pentru băieții de la inginerie, ei au făcut prototipul sub coordonarea lui, l-a finanțat prin Consiliu ca model experimental. L-a dezvăluit cam la o lună după... plecarea ta.

Kilian își drese glasul, uitându-se dintr-o parte la Berk.

— Cormack chiar te-a lăudat în discursul inaugural, zicea că ai venit cu niște idei vagi cu vreo doi ani în urmă, care l-au făcut să se gândească, i-au stimulat imaginația, explica Kilian.

Părea serios, nerăbdător să găsească ceva bun la Diavol.

— Așa e el, Berk. Îi place să dea credit unei echipe bune în

loc să se umfle el de glorie.

Berk rămase tăcut, cu fața acum proaspăt rasă înghețată de o rafală rece de vânt uscat.

— E pentru recunoaștere, la mare distanță, să vedem ce mai este prin jur, departe spre sud, spre nord, reînnodă Kilian conversația, punând-o pe un teren mai sigur.

Berk studie iar aeroplanul.

— Deci cine-l zboară?

— Eu. Cormack. Lynda Youngston. Roz Kwang.

Kilian îi aruncă o privire.

— Numai piloții cu vechime din coop, Berk. Îmi pare rău. Poate... într-o zi, zise el fără convingere. Au să mai facă și altele, foarte repede, dacă merge. Face parte din planul lui Cormack de stimulare a piloților pentru a se alătura coop-ului. Știi, proiectăm planuri mai bune decât poți construi numai pentru tine.

Berk dădu din cap a încuviințare. Avea să meargă. Știa.

Întoarse spatele planorului și se depărtă.

La început, piloții îl întâmpinaseră bine și chiar își recăpătă ceva din prestanța, veștejită, de Erou, împrietenindu-se, după atâta vreme, cu niște fete ușor impresionabile, cu ochi de stea. Erau dulci și sexul îl mai eliberă puțin, dar îi părea ceva străin, ceva întâmplându-se undeva departe. Se împrieteni cu tovarășii lui de muncă și râdea și făcea glume, dar chiar și noul lui grup simțea ceva ciudat în legătură cu el. În afara necesităților de contact social, vorbea rar și abia dacă mai zâmbea. Cei mai mulți îl lăsau în pace, iar el nu descuraja asta. Tot ce voia era să zboare. Nimic mai mult.

Cel puțin asta era ceea ce își tot spunea.

O dată, întorcându-se dintr-un zbor, în lungul coridor protejat ce conducea în interiorul Orașului, se opri pentru a lăsa să treacă drumul, spre vest, un mic grup de țărănoi cooptați. Țineau uneltele de parcă nu ar fi avut inteligența necesară pentru a înțelege la ce foloseau, neatenți, cu chipuri împietrite. Șeful de echipă, o puștoaică de numai optsprezece ani, umbla în urma lor, plictisită și îmbufnată, cu arma pe umăr. Protecție împotriva rangerilor.

Sigur.

Unul dintre țărănoi își ridică privirile spre el. Nu-l cunoștea. Nu se așteptase să vadă vreun brethren. Nu era decât un țărănoi anonim. Nu încercă să-i vorbească. Ochii întunecați ai țărănoiului erau lipsiți de viață. Trecu mai departe târându-și picioarele, cu roba lui cenușie fluturând în vânt sub jacheta cumpărată la a doua mână, cu emblema departamentului agricol al Orașului. Berk îi privi până când dispărură după o ridicătură de teren, apoi se duse acasă.

Cormack, nevăzut dar cu siguranță simțit în foile zilnice lipite pe panourile de afișaj, îi dădea încet-încet câte ceva mai mult. El lua ordinele de zbor și își exprima volumul potrivit de entuziasm și de recunoștință.

Și zbura.

Era pe Porcul, un monomotor gras și greoi care dădea permanent rateuri, lăsa să i se scurgă de pe la mufe o cantitate obscenă de ulei sintetic și zbura cam la fel de aerodinamic precum o cărămidă. Nu-i plăcea în mod deosebit să zboare cu Porcul, dar nu disprețuia vechiul avion la fel de mult cum o făceau ceilalți piloți din cooperativă. Zbura.

Scăzuse ușor altitudinea, venind spre domurile din Valea Cireșilor, unde se implanta în pământ un alt grup de plăci de impact. De la ceva mai mult de o mie de picioare, zări pata maronie neregulată, la oarecare distanță spre stânga. Nu era decât o bucățică, cel mai slab indiciu.

Îl coborî pe Porcul, cu cablurile eleroanelor zbârnâind, destul ca să-l pună pe o parte, și mai aruncă o privire. Un ogor al țărănoilor. Unul mare, cu urme ascunse de conducte de irigație disimulate, venind dinspre lacul de acumulare Pymatuning, aducând apa la câmpurile camuflate.

Berk întoarse avionul și mai trecu o dată razant pe deasupra, pentru a fi sigur. Era sigur. Aproape că putea apuca micii bolovani presărați pe pământ, care erau în realitate ființe umane, aproape văzu cărora dintre micile pâlcuri de arbuști aveau să le crească picioare și să înceapă să behăie o dată el plecat. Își notă cu grijă poziția pe hartă, încercă să nu se

gândească prea mult în timp ce-și continuă zborul.

Lăsă proviziile, refuzând oferta de a rămâne la masă și-i făcu Porcului îndărătnic vânt înapoi în aer, îndreptându-se spre Pitt. După ce ateriză, se duse întins la Kilian și-și întocmi conștiincios raportul. Cerneala nici nu se uscase când trei avioane de recunoaștere erau deja pe drum. Înainte de terminarea schimbului, confirmarea era făcută.

— Fir-ar să fie! rânjea Kilian cu fericirea întinsă pe figură. Cel mai mare câmp al țărănoilor pe care cred că l-am văzut vreodată!

Îl bătu pe Berk pe spate, în al nouălea cer.

— Fertilizat, cultivat, trebuie să fi fost acolo de *zeci* de ani, iar noi n-am văzut niciodată nimic! Tocmai ți-ai câștigat o primă grasă, Berk. Ai putea să-ți cumperi vreo două bucăți bune din propriul tău avion.

Berk zâmbi. Zâmbetul Perfect. Omul Companiei.

— Mersi, zise el.

Ca și cum altcineva ar fi vorbit.

Era înconjurat de uneltele companiei, verificând încă o dată nesfârșita scurgere de ulei a Porcului când Kilian îi spuse că voia să-l vadă Cormack, la Primărie, chiar acum.

Berk dădu din cap și strânse. Își pieptănă părul spre spate și luă un velotaxi peste podul Alley, pentru a câștiga timp. Când ajunse la Primărie, se anunță la secretară și așteptă răbdător alături de ghișeul fetei. Cormack îi lăsă să aștepte numai cât trebuia pentru a-i aminti cât de ocupat era de fapt un consilier al Orașului și deschise ușa.

— Hai înăuntru, Berkeley, spuse el jovial.

Berk se așeză pe marginea scaunului cu spătar tare.

— O cafeluță? îi oferi Cormack.

— Nu, mulțumesc.

Se întrebă pentru un moment dacă refuzul lui era diplomatic. Lui Cormack nu păru să-i pese.

Consilierul umplu o singură ceașcă de surogat de cafea.

— Cred că ar trebui să te felicit, fiule, zise Cormack.

Se lăsă pe spate în fotoliu, triumfător, mulțumit de sine.

— Chiar că n-am sperat vreodată să te dai pe brazdă. Până la urmă te-ai dovedit a fi o adevărată comoară pentru Oraș. Un adevărat membru de echipă.

Era o declarație de victorie.

— Mulțumesc, zise Berk liniștit.

Stătea cu spatele drept, cu mușchii spatelui încordați, cu mâinile adunate în poală și-l privea pe consilier vorbind. Cormack semăna cu o bandă video veche, clipea tot mai mult pe măsură ce se învechea și se uza.

— Astăzi ți-ai dat măsura, fiule. Descoperirea asta merită o mică răsplată.

Îl măsură pe Berk din priviri.

— Cum e avionul? Nu ți-ar place mai mult altceva?

Berk îl privi, cântărindu-si bine cuvintele. Nu voia daruri de le Cormack.

— Nu, zise în cele din urmă. Porcul e minunat.

— Bun, bun.

Consilierul nu părea prea încântat de răspuns.

— Poate ar trebui cândva să ne ocupăm puțin de posibilitatea de a face un elicopter pentru Coop, ar putea fi până la urmă bun la ceva, pentru Oraș.

Berk rămase cu ochii ațintiți asupra chipului lui Cormack, cu mâinile nemișcate. Cormack zâmbi încordat.

— Ceva trebuie să se fi întâmplat cu tine pe-acolo, ți-a zdruncinat vreun simț în tine, te-a făcut să te maturizezi puțin. Bătrânul ar fi fost mândru de tine, sunt sigur. Bună treabă, fiule.

Berk nu avu curajul să răspundă, așa că dădu din cap și-și forță buzele într-un zâmbet modest, prietenos. Se ridică în picioare când își dădu seama că mica întâlnire se terminase, îi strânse mâna lui Cormack după cuviință și se duse la Strawberry.

Când păși înăuntru, localul lui Teddy era plin de piloți și de câțiva dintre obișnuiții din cartier. Zâmbi modest la felicitările a doi dintre ei, care-l bătură pe spate sau îi strânseră mâna.

— O bere numai, îi spuse el liniștit lui Teddy.

Auzi un pârâit deasupra capului și-și înălță privirile. Lichidul galben, înspumat, se revărsă peste tejgheaua din lemn de nuc,

acoperită cu sticlă, când barmanul puse sticla în fața lui Berk. El însă nu o observă.

Se uita în sus la micul elicopter din metal pe care Teddy îl reconstituise și-l agățase de tavan. Se puteau citi literele mici, tremurate, chiar și de aici. *Vioara Întâi.* Elice micuțe scârțâiau rotindu-se încet în curentul ușor ce făcea modelul să se balanseze în aer. Teddy îi urmări privirea și zâmbi, sprijinindu-se cu coatele de bar.

— Nu l-am dat niciodată jos, Berk, zise el cu mândrie stăpânită. Tot timpul cât ai fost Afară, el a stat acolo, sus.

Berk îl privi moale, cu gura căscată. Uitase că era aici. Deodată, pieptul începu să-l doară atât de tare încât crezu că avea să i se facă rău.

Barmanul se aplecă să-l privească mai bine, surprins.

— Ți-e bine? întrebă el îngrijorat.

Întrebarea îl aduse pe Berk înapoi. Se uită la barman și-și umplu plămânii cu aer.

— Da, zise el. Mi-e bine.

Băgă mâna în buzunar, scoase banii pentru bere și părăsi localul lăsându-și băutura neatinsă.

Se întoarse în garsoniera de pe Maddock și stătu pe vechea canapea până când în încăpere se făcu prea întuneric pentru a mai vedea ceva. Încercă să invoce chipul lui Amminadab, străduindu-se să-și aducă în memorie zâmbetul fericit al omulețului știrb. Berk nu reușea să-și aducă aminte cum arăta. Imaginea era încețoșată, cam ca atunci când te uiți printr-o apă curgătoare la umbrele fugare ale peștilor.

Ce ar fi trebuit să fac, tată?

Afară, circulația își urma cursul, oamenii umblau pe stradă, râdeau și vorbeau, un câine lătra pe undeva, alergând după copii prin parcul luminat de felinare.

Mica încăpere de pe Maddock era cufundată în liniște.

În cele din urmă se ridică, aprinse lumina în baie, un bec ce se clătina atârnat de fire, îngenunche lângă scaunul pătat și vărsă. Vomită iar și iar, până când stomacul i se goli complet și mușchii abdominali începură să-l doară. Tremurând și asudat, cu capul plutindu-i, clăti vechiul scaun al toaletei, ascultând

cum gâlgâia apa prin sistemul de reciclare.

Deschise robinetul și așteptă să vină apa caldă. Își aruncă apă pe față, frecându-se cu putere până ce pielea începu să-l doară și se opri gâfâind, să-și tragă suflul. Apa se prelingea în pârâiașe de pe capetele ude ale șuvițelor de păr, picurând în chiuvetă în vreme ce pe țeavă apa curgea cu pauze, chicotind.

Când își ridică privirile să se uite în oglindă, tresări. Văzu ochii pustiiți ai țărănoiului. Din oglindă îl fixa chipul unui străin, cu privirea bântuită de stafii.

CAPITOLUL PATRUZECI

9 ianuarie 2242

Când i se spuse că avea să poarte numele de Câmpul lui Nielsen, nu obiectă. Nu-i păsa câtuși de puțin cum se numea. Cormack îl promovă la o categorie superioară și i se oferi posibilitatea de a-și alege misiunile, iar din când în când chiar să zboare cu unul dintre avioanele cele mai plăcute. Zbura, muncea, meșterea la Porcul.

Nu mai avu accese de greață, deși petrecea tot mai mult timp de unul singur în întunericul camerei lui, încercând să nu se gândească prea mult, încercând să-și împiedice mintea de a o mai lua razna, cuprinsă de panică. Începu să nu mai poată dormi.

Îi sosi citația pentru procesul de divorț. Se prezentă la timp la Tribunal, își murmură încuviințarea și-și strânse mâna cordial cu December. Fu bucuros că Markley avusese bunul simț de a nu se arăta. După care se întoarse în mica garsonieră de pe Maddock.

Piesele de rezervă care-i umpleau dușumeaua fuseseră date la o parte din drum, lăsând poteci printre ele, una spre bucătărie, alta spre baie, alta spre ușă și, neglijate, se acoperiseră în cele din urmă cu un strat gros, cenușiu, de praf, peste suprafețele date cu ulei. Se culcă pe canapea, cu pătura subțire strecurată după saltea și perna mototolită înghesuită la un capăt.

Cineva bătu la ușă. Se trezi, clipind prin întuneric, cu ochii lipiți de somn. Reușise în cele din urmă să adoarmă, un somn fără vise, și se ridică amețit, în timp ce la ușă se auzi iar o bătaie ușoară, nerăbdătoare, enervantă. Aruncându-și o privire la ceas, gemu. Prea târziu pentru a se culca înapoi, prea devreme pentru a se scula. Orice ar fi fost, trebuia să fie ceva important.

— E-n regulă, e-n regulă, stai o clipă, croncăni el și-și trase pantalonii, străduindu-se să-i încheie în timp ce se îndrepta în picioarele goale spre ușă, pe poteca tăiată printre piesele de schimb și motoare. Când deschise ușa, sări înapoi îngrozit, ca și

cum cineva i-ar fi lăsat pe prag o cutie plină cu șerpi veninoși.

— Bună, zise Sadonya.

— Isuse, suspină el treaz deodată și străbătut de un fior.

— Te superi dacă intru? întrebă ea cu un zâmbet strâmb.

— Da, pleacă de aici!

Berk gemu când ea păși înăuntru, dând roată cu privirea, și se așeză pe canapea.

— Ce vrei? întrebă el obosit.

— Mulțumesc, bine și io, răspunse ea sarcastic și viclean.

Își dădu de pe umeri jacheta de școlăriță, lăsând-o să alunece neglijent peste marginea canapelei. Era curată pe față și era îmbrăcată într-o uniformă proaspăt călcată a Școlii municipale. Părul lung și încâlcit îi fusese tuns, iar coafura scurtă, neagră și creață îi stătea ca o cască în jurul capului. Se îngrășase, trupul scheletic împlinindu-i-se în forme aproape feminine. Ținea în mâinile îngrijite, cu unghiile tăiate și curate, bretelele unui ghiozdan de școală supradimensionat, cu emblema Orașului pe închizătoare. Abia dacă putea ridica ceea ce avea înăuntru. Cerceluși din aur îi străluceau în găurile străpunse prin lobii urechilor. În jurul gâtului ei negru atârna cuminte un lănțișor din aur.

Doar ochii. Erau negri și duri precum cremenea, ochi de femeie bătrână pe o față de copil.

— Okay, zise el prudent. De unde ai aflat unde locuiesc?

Ea rânji, cu dinții ciobiți spălați, uimitor de strălucitori.

— Mă duc la primul loc mai demult, și păsărica aia de arată ca sora lu' Ferryman zice că acum ești aici, da' zice că nu-ți plac vizitele.

Ridică din umeri.

— Așa că te las în pace. Pân' acu'.

Nu avea nici un chef să stea lângă ea, dar canapeaua era singurul loc unde te puteai așeza. Se sprijini de barul dinspre bucătărie.

— *Păsărica* se numește December, Sadonya, zise el. E nevasta mea.

Ezită.

— A fost nevasta mea.

— Asta zice și ea, spuse Sadonya.

— De ce ai venit încoace? întrebă el obosit.

Începu să-l doară fruntea și se frecă cu palma deasupra ochilor.

— Urăsc locul ăsta, Berk.

El chicoti răgușit:

— E ziua liberă a menajerei.

Sadonya zâmbi disprețuitor, ridicându-și colțurile buzelor.

— Mereu râzi de mine, crezi că-s chiar tâmpită.

Își trase mai aproape ghiozdanul uriaș.

— Despre *Orașu'* ăsta vorbesc. Îți urăsc *Orașu*.

— Nu mai spune, comentă el.

Nu părea că s-ar fi putut spune altceva.

— Plec, zise ea.

O privi fără să înțeleagă.

— Bon voyage, zise în cele din urmă.

— Vii cu mine.

Berk izbucni în râs.

— Du-te naibii, Sadonya, zise el ștergându-se la ochi.

Ea îl studia cu un aer serios și Berk nu se putu abține. Începu iar să râdă, până ce simți că-l dor coastele. Ea îl așteptă să termine.

— Acasă la mine, vorbești mereu despre domu' ăsta mare, aggricorl, 'mintești?

Pronunța cuvintele cu mare grijă.

— Ei, acolo mi-e dor, acum. Oamenii din Oraș mă cred specială, că-s gătitoare, mă pun mereu să munces' pentru ei. „Sadonya, gustă planta asta, Sadonya, miroase sămânța asta, ce vezi în capu' tău, hă." Mă pun să gust to' felu' de lucruri, mă pun să desenez picturi. Și dup-aia-s cu toții-ncântați, că io zic asta nu-i bună, moare repede în soare, asta-i 'kay, că are gustu' care trebuie.

Fața i se schimonosi de furie.

— Îmi bagă *murdărie* în gură, zice ce-i asta, ce-i aia; mă 'nebunesc cu rahatu' lor 'furisit.

El nu zise nimic, dar buzele i se întindeau, fără să se poată stăpâni, într-un zâmbet uluit. Ochii ei se îngustară, lucind

dușmănos.

— Da' zice fără gătit, nu-i de mine, nu-i de nimeni. Fără cioace. Nici măcar fumat. Nimic.

El plesni din limbă.

— Ce rușine, spuse pe un ton ușor, umflându-se iarăși de râs, cu umerii zguduiți, pe tăcute.

Ea rânji, răspunzându-i la zâmbet cu un mârâit sarcastic, de parcă ar fi știut ceva mai multe decât el și ar fi așteptat numai prilejul pentru a-și da drumul. Ideea asta îi veșteji veselia. O privi bănuitor.

— Nu-mi place nici locu' unde stau, zise ea liniștit. La început m-au pus să stau cu un cârd de păsărici, mereu taca-taca, niște păsări 'furisite, nici un pic de liniște. Zic că nu-mi place, mă trimit să stau la un loc cu bătrâni, mereu nu fă aia, nu fă ai'laltă, mă tratrază ca pe-n vițeluș de doi ani.

— Eu ce pot să zic, Sadonya. Nimeni nu are vreodată tot ce vrea.

Nu era adevărat.

— Mă minți, zise ea fără să-l asculte.

Ochii i se îngustară.

— Zici că toată lumea mulțumită, face to' ce vrea, nimeni nu se luptă, se iubesc mereu unii pe alții, merg *la-la-la* pe străzi.

Berk crezuse pe jumătate-poveștile pe care i le depănase, și pentru un moment, se simți insultat. Domurile erau de o sută de ori mai bune decât mizeria mortală a ruinelor. Nu avea nici un drept să critice Orașul. Orașul *lui*.

— Pleacă din el, fetițo, izbucni el enervat. Dar tu, tu-mi zici că n-ai minții niciodată, ai? Tu ești vreun îngeraș dulce, n-ai zis în viața ta o minciunică? Dar cu nasolelile alea care nu existau ce-a fost, spune tu că n-a fost o minciună.

Ea clătină din cap ca și cum i-ar fi fost milă de el. Ceea ce îl făcu să o urască și mai mult.

— Sigur, o minciună, aia. Dar nu pentru tine. Aia-i un fel de minciună pentru Mouse. Să rămân în viață.

— Ce naiba crezi că-ți ziceam eu, atunci, întrebă el liniștit. E tot ce ți-am zis că e, Sadonya. Numai că nu-i Raiul pe pământ.

Își încleștă pumnii, fără să se poată stăpâni.

— Măcar e civilizat.

Ea pufni.

— Singura diferență care po' s-o văd 'tre mine și *civilizate* că io cel puțin *știu* când mint.

Asta îl duru și Berk nu știu de ce. Nu răspunse.

— Ești fericit? îl întrebă ea moale.

Berk nu răspunse nici la asta.

— Du-te acasă, Sadonya.

Ea rânji arătându-și dinții, cu ochi triumfători, duri.

— Vreai să știi ce am aici, poate? întrebă ea, brusc conspirativ, dând un picior în ghiozdanul plin.

Sună a plin, înfundat, sub lovitura pantofului ei. Îl neliniști, declanșându-i în ceafă o sonerie de alarmă.

— Nu, nu cred că știu.

— Semințe. O mulțime, zâmbi ea larg. Mi-aduc aminte ce ziceai tu despre domnu' ăla, cum îl cheamă, care merge *la-la-la,* 'kay, spre vest, peste tot, aruncând semințe și punând plante în pământ, ca să facă totu' ca aici, totu' verde.

— Semințe, zise el și se îndreptă spre sac de parcă ar fi avut înăuntru o bombă.

— Seminţe special în-o-bli-late gentic, făcute special pentru Afară, zise ea, bătând ușor, drăgăstos, cu palma peste sac. Plec, merg spre vest, am să fiu ca domnu' ăla sămânțar, merg să plantez semințe peste tot.

Rânji diavolește.

— Am to' felu' de semințe, to' felu' de speci.

— Ți-ai pierdut naibii mințile! țipă el, apoi coborî vocea. Ai furat rezervele de la Departamentul Agricol și o să dăm amândoi de belea!

— Nu, n-o să dăm, zise ea surprinsă. Cum să dăm de belea dacă-s plecată?

— Du-le înapoi de unde le-ai luat și *du-te acasă!* Era un strigăt de disperare totală.

— N-am cum, zâmbi ea larg.

Berk îi cunoștea căutătura aceea. Îl îngheță, simțind cum i se ridică părul pe spate.

— Cum așa? întrebă el mai liniștit decât era în realitate.

Ea ridică scurt din umeri.

— M-au trimis să stau într-un lo' cu oameni bătrâni, au viețeluși cu curu' gras, zice că toți tre' să fim drăguți. Viețelușii cu curu' gras nu-s frumoși, nu vă' de ce trebui'.

— O, nu.

Berk se sprijini de bar, cu capul atârnându-i peste mâini, ascultând prostit.

— Zic mereu, nu-mi atinge lucrurile. Păsărica aia de viețeluș, ea nu respectă. Vine în fața mea, 'ce că-s o nimeni, numa' un fel special de țărănoi, *io* tre' să fiu drăguță, că alfel oamenii *civilizați* mă trimit Afară, mă pun la muncă pe-un câmp până mă arde soarele moartă.

Fornăi disprețuitor.

— O prind că-mi fura lucrurile...

Făcu o pauză.

— Așa c-o fac praf.

Berk ascultă la zgomotele de dincolo de fereastră. Un velotaxi trecu scârțâind pe stradă, undeva miorlăi o pisică. Țevile îngropate în pereții apartamentului gâlgâiau la trecerea apei, viața lentă a nopții începea să pulseze în jurul lui. Nu se putea gândi decât că anunțând poliția era cumva el însuși discreditat. Avea să pună cumva în primejdie delicata balanță pe care trudise atât de greu s-o mențină. Simți că-i fuge podeaua de sub picioare, că rămâne descoperit.

— Cumva, om-din-oraș, io nu cred că oamenii ăștia *civilizați* au să m-asculte, continuă ea, fără remușcare în voce. N-au nevoie de 'splicațiile mele. Așa că plec.

— Ești nebună, zise el, cu vocea sugrumată de furie. Tocmai ai omorât pe cineva. Pe altcineva. Pentru că ți-a furat lucrurile. După care te întorci și furi tu semințe. Blestemată de curvă ucigașă, ce ești tu, *meriți* să mori.

Ea îl fulgeră cu privirea.

— Așa că, dă-i bătaie, Sadonya, ia-o tu prin deșert cu un sac de semințe furate la spinare.

Gesticulă spre fereastră, pentru a sublinia.

— Deșertul pe care l-am străbătut noi? Ăla-i abia unul mititel, un deșert bebeluș. E *nimic*. N-ai să faci nici zece mile și-

o să mori coaptă.

— Știu, zise ea. De-aia am nevoie de tine să furi un avion.

Berk rămase fără grai, cu gura căscată.

— Am pus totu' la cale, Berk. O grăma' de timp de gândire-aici. Ce crezi tu că fac io tot timpu' ăsta, hă? Ai zis minciuni despre mine, crezi că nu le-aud, hă? Crezi că io-s numa' dulce și liniștită, n-o să-mi pun 'trebările mele? Mă crezi al naibii sigur *tâmpită!...*

Berk îi văzu licărirea de furie din ochi, privirea moartă de dinainte de a-i rupe coastele... De dinainte de a-l împinge pe Third pe fereastră.

— Acu' știu despre avioane, om-din-oraș. Furăm un avion și zburăm drept peste deșertu ăsta mare, 'furisit. Poate-aruncăm niște semințe pe drum, dup-aia pe alt drum, și plantăm semințe și-acolo. Poate-i frumos acolo, poate nu trăiește-atât de departe nici un ranger.

Paralizat pentru o clipă, incapabil să gândească, Berk clipi prostește, apoi îi luă jacheta de pe canapea și o împunse cu ea.

— Mai bine-ai pleca înainte să anunț poliția.

Încercă să vorbească fără să-i tremure vocea.

— Cară-te de-aici. Și nu te mai întoarce, niciodată.

Ea se ridică, furioasă, smulgându-i jacheta din mână.

— Perfect, nu merge. Voi, oamenii *civilizați,* toți la fel. O grăma' de rahați mincinoși. Cine are nevoie de tine, oricum? Vrei să stai aici, îți place să ai o grăma' de șefi de sindicat, să-ți zică nu face aia, nu face-ailantă, dormi aici, mănânci asta, porți asta, muncești acolo, nu gândi aia. Îți place să fii lingău' lor, stai. Io nu ling pe nimeni niciodată, nici pe Mouse, nici pe tine, nici pe păsărica aia cu nas de șobolan, nici Orașu' ăsta 'furisit. Io plec.

Simți iar durerea care îi sfâșiase pieptul uitându-se la elicopterul miniatural al lui Teddy.

— Atunci, du-te, zise printre dinți. Du-te și mori acolo de una singură, curvă idioată.

Durerea se făcu mai mare.

Sadonya îl privi și-și săltă ghiozdanul pe umăr.

— Știu că mă urăști, io te urăsc. N-am nevoie de tine. Mă

descurc foarte bine singură, dacă-ți *'mintești.* Cin' pe cin' salvează cu rangerii, hă?

Fata din poveștile lui de la bar îi azvârlea adevărul în față ca pe noroi. Tresări și nu-i putu întâlni privirea.

— *Io,* care-ți salvează ție curu'. Mă descurc foarte bine, te fut, rahat mincinos.

O porni greoi spre ușă, cu ghiozdanul bătând-o, greu, pe spinare.

Berk înghiți.

— Așteaptă.

Când ea se întoarse să se uite la el, el își desfăcu brațele în lături, neajutorat.

— Ai să mori cu siguranță, de una singură, încercând să mergi prin deșert, Sadonya... Poate reușesc să vorbesc cu autoritățile, să-ți aranjez ceva...

Era jalnic. Știa la fel de bine ca și ea ce aveau să-i facă.

— Ce-ți pasă ție, Berk, zise ea ciudat de liniștit. Tocma-mi zici că merit să mor, oricum. Știi ceva? *Mie* nici nu-mi pasă. Io mai bine mor fiind io decât să stau aici.

— Nu-mi face asta, se rugă el.

Ea îl privi cu gravitate.

— Nu-ți fac nimic ție, om-din-oraș.

Berk auzi deodată în vocea ei aceeași milă pe care o avusese și Teddy în glas.

— Vii cu mine sau nu. Da' tu alegi.

Sadonya așteptă, pândindu-l cu ochi reci de șopârlă.

— E o nebunie...

Ceva se rupse în el.

Era ultima minciună, care murea sub propria ei greutate. Scosese la mezat totul pentru a zbura. Trebuise să renunțe la dreptul de a se mai respecta, la simțul onoarei, pentru a se întoarce în aer. Acceptase umilința, se înghesuise într-un tipar pe care-l disprețuia, crezând că merita. Se convinsese pe sine însuși că doar Cormack avea dreptate, își înghițise mândria în numele binelui general, se conformase, se supusese. Avea nevoie de libertatea aripilor în aer pentru a simți iar că trăiește.

Dar lucrul ciudat era că nu simțea că trăiește.

Își văzu restul vieții în Oraș. Zburând pentru totdeauna cu Porcul, sau până când nesigura grămadă de fier vechi avea să-l ucidă. Ajungând să se creadă singur tot povestind minciuni patetice despre faptele eroice ale propriului lui trecut. Bând cu vechii lui amici tot făcând la planuri despre cum va strânge el destule piese pentru a-și construi un nou elicopter, știind prea bine că Leonard Cormack avea să-i zădărnicească orice efort. Sau să i-l ia.

Văzu chipul acelei femei fără nume care-și strângea copilul la piept, țipând amândoi neauziți la mașina ce plutea deasupra lor învolburând praful în jurul trupurilor lor slabe, ghemuite la pământ. Văzu chipul lui Amminadab, omulețul care-și întorcea capul să chicotească amabil peste umăr la straniul om alb, din Oraș, care umbla clătinându-se, orb și neștiutor, prin deșert. Văzu ochii goi ai țărănoiului asuprit, chipul străinului care devenise în oglindă, și se urî pentru că cedase, se predase.

Se dispreţui pentru că nu murise.

Își văzu sfârșitul vieții, la bătrânețe, cu mai multe porțiuni de carne arsă de soare extirpate, până când avea să nu mai suporte durerea, să nu mai îndure stânjeneala din ochii prietenilor. Să nu mai poată zbura.

Iar dacă erau prinși... își petrecea restul vieții mizerabile la popreală, probabil închis pentru ajutor și adăpost acordat unei ucigașe. Nevasta divorțase de el. Nu avea să fie în stare niciodată să construiască o altă Vioară Întâi. Viața lui în domuri nu părea să mai aibă vreo existență reală.

Tremura fără să se poată stăpâni.

Orașul zice că ești proprietatea lor, șopti bătrânul.

Berk aproape țipă.

Unde ai fost, tată? Unde naiba ai fost?

Bătrânul zâmbi știrb. *Poate așa e, stăpânesc totul.* Fața lui arsă de soare radia când își încrucișă la piept brațele subțiri și bronzate. *Dar Afară...* Berk îi văzu firele de păr albite de soare, suflate de vânt... *În afara Orașului,* tu *stăpânești întreaga lume.*

Sunt orfan, tată. Sunt orfan al propriului meu Oraș.

Ca și Sadonya.

— Nu sunt al tău, spuse el încet.

Ea îl privi pieziș, nedumerită.

— Dacă mă mai atingi vreodată, dacă măcar mai încerci să mă „însemnezi”, să fii sigură că te ucid, înțelegi?

Încet, ea începu să zâmbească.

— Nu te teme, om-din-oraș. Tot urât ești, și nici nu te plac vreodată, de altfel. Numa’ zboară avionu’ ăla ’furisit.

— O să ne trebuiască mai mult decât semințe, fetițo, zise Berk.

Se simțea de parcă ar fi trecut printr-o ușă, pe întuneric, și ar fi căzut printr-o gaură din podea, fără suflare. Dar o dată ce luă hotărârea, ea îl luă cu totul, fără forța și puterea de a se mai opri. O puse să-și scoată uniforma de școală și-i dădu o pereche de pantaloni de-ai lui și o cămașă căreia îi suflecă mânecile. Mai găsi o pereche de ochelari de protecție și îi prinse brațele împreună, cu bandă adezivă, pentru ea.

Întoarse cu fundul în sus vechiul sac din pânză pe care-l folosea pentru rufele murdare și îl deșertă de schimburile lui murdare pe timp de o lună, pantaloni pătați cu ulei și cămăși boțite cu subsuorile acru mirositoare. Goli frigiderul și bufetul și umplu sacul cu mâncare, după care umplu cu apă toate vasele care se închideau etanș, pe care le putu găsi. Era greu, dar mergea.

Avea două puști, una pe care i-o lăsase tatăl lui când plecase în ultimul lui zbor și încă una, cea pe care o adusese cu el din tabăra rangerilor. O declarase suvenir, iar departamentul Securității nu se certase cu un Erou. Fuseseră ținute în debara, sub un morman de haine care nu-i mai plăceau. Îi dădu o pușcă neîncărcată Sadonyei, dădu drumul cutiilor cu muniție în sac, luă câteva gloanțe separat, în buzunarul jachetei, și-și puse pe umăr pușca tatălui lui.

— Să mergem.

Închise ușa micii garsoniere fără să se mai ostenească să o încuie. În ghiozdanul ei erau îngrămădite aproape douăzeci și cinci de livre de pachete cu semințe de experiment, grijuliu marcate. Sadonya mai avea încă două ghiozdane burdușite, ascunse sub scara de la parter. Furase un căruț de jucărie, cu margarete micuțe pictate pe laturi, și îl trăgea după ea, cărând

șaptezeci și cinci de livre de semințe șterpelite. Tatăl cu fetița, ieșiți de dimineață la un pic de distracție, zâmbea el benign privirilor uimite care le erau adresate pe stradă.

Nu-i opri nimeni.

Se gândi că ar putea regreta, sau avea, poate, sentimentul unei pierderi, mergând pe Strada Duquesne, către pod. Mergând, își simți inima mai ușoară și aerul i se păru, deodată, răcoros și curat. Trecură podul asaltat de traficul zgomotos al velotaxiurilor ce treceau pe o singură latură și privi la apa sclipitoare a râului Alley, care curgea sub ei. Încercă să se gândească *asta este ultima oară când ai să mai vezi râul ăsta,* sperând să-și poată induce un sentiment de finalitate, dar nu reuși.

Se sinucidea.

Nu-i păsa. Râse numai de bucuria de a râde.

Ieșiră din Domul Commoms, spre movilele joase ale hangarelor coop-ului, cu acoperișurile lor lăsate, ca niște pălării, sub lumina vânătă a iernii. Cerul se luminase, dar soarele încă nu răsărise, colorând cu lumină pastelată, roz și galbenă, burțile norilor cumulus ce începeau să se formeze pe cerul de un indigo deschis. Era încă prea devreme pentru afișarea misiunilor, doar supraveghetorii și piloții șefi erau ieșiți, înaintea celorlalți. Hangarele erau pustii.

Kilian ieși din biroul aerodromului de lângă hangarul principal și zâmbi când îl văzu pe Berk apropiindu-se, cu mâinile în buzunare din cauza frigului.

— Hei, Berk, zise el pe un ton prietenesc.

Păru uimit la vederea puștii din mâna fetei.

— Te-ai trezit devreme. Ce se întâmplă?

Berk își lăsă sacul jos și aduse botul puștii în față, îndreptat spre pilot. Închizătorul tras înapoi cu un clanc satisfăcător strecură un glonte pe țeavă.

— Fur un avion, Kilian, zise el calm.

Sadonya lăsă mânerul căruțului de jucărie, își trase și ea arma de la spate și o îndreptă spre Kilian.

Pilotul făcu ochii mari și-și scoase încet mâinile din buzunarele jachetei.

— Ua-ua, făcu el uitându-se la arme, nevenindu-i să creadă.

Un alt bărbat, cu ochelari și purtând o jachetă nou-nouță a Departamentului Transporturi deschise ușa biroului și păși afară. Vreun contabil, trepăduș de-al lui Cormack, după înfățișare, ghici Berk.

— Kilian? zise el. Ce se-ntâmplă aici? Cine-i ăsta?

Părea uluit, iar ochii îi fugeau de la Berk la fată și înapoi. Se uită la arme ca și cum i-ar fi fost niște obiecte complet necunoscute.

Berk rânji.

— Nu mă recunoști? Sunt Johnny-Sămânță-de-Măr, zise el. Iar asta-i credincioasa, dar oarecum sărita mea însoțitoare, Janey Floare-de-Cireș. Salută, Janey.

Ea îi aruncă o privire piezișă, suspicioasă.

— Iar îți bați joc de mine? întrebă ea furioasă.

— Nu-ți fie frică, nu mușcă, zise el, continuând să rânjească.

— Nu înțeleg, protestă omul în jachetă.

— Fură un avion, domnule Vickry, zise Kilian, cu mâinile ridicate, depărtate, uitându-se uluit la Berk.

Vickry îl privi pe Berk prin ochelarii lui groși, apoi pe Kilian, neîncrezător.

— Fură un avion? Unde să se ducă?

Se întoarse spre Berk.

— De ce ar fura *cineva* un avion?

— Pentru că sunt nebun, îl asigură Berk, calm.

Nu păru să-l liniștească pe ochelarist.

— Deschide hangarul, Kilian.

— Te-ai gândit la un avion anume, Berk? întrebă Kilian.

Ochii îi erau încrețiți într-o idee de zâmbet, ca și cum ar fi fost încântat de ce se întâmpla. Poate chiar era. Era, în mod evident, un singur avion. Berk smuci din cap spre hangar.

Cu mâinile depărtate de corp, Kilian se întoarse și o luă spre uși. Se împinse cu toată greutatea în ele, gemând când alunecară pe șinele bine unse.

Stătea aproape de pământ, nouăsprezece picioare de aripi albe, delicate, cu petele negre ale celulelor solare pe partea superioară. Geamurile fumurii sclipeau ca ochii unei molii

enigmatice.

— Scoate-l afară, bătrâne, zise Berk liniștit.

Kilian îl trase pe Plimbăreţul Norilor în faţa hambarului. Planorul rulă uşor pe roţile lui micuţe, cu aripile zvelte tremurând. Soarele se ivi la orizont. Lumina cenuşie a iernii izbi planorul într-o explozie neaşteptată de strălucire albă, care-i răni retina. Planorul îi vorbi.

Te cunosc...

— Nu-l poţi lua! obiectă Vickry. E prototipul lui Cormack!

— Credeam că e proprietatea Oraşului, spuse Berk blând. Sunt pilot municipal, care-i problema?

Omul începu să se bâlbâie, iar Kilian îl privi pe Berk cu un zâmbet acum declarat.

— Unde naiba ai de gând să te duci cu el, Berk, dacă nu te supără întrebarea? zise el.

— În sus şi departe, răspunse Berk. Să prind curenţii ascendenţi de care am nevoie, să stau în lumină destul de mult, cine ştie?

Kilian dădu din cap încet, ca şi cum ar fi înţeles gluma. Berk se uită la Sadonya.

— Deschide uşa şi ascunde repede porcăria asta.

Ea bâjbâi puţin cu încuietoarea neobişnuită, dar reuşi să o deschidă. Mormăind, cu arma cumpănită într-o mână, Sadonya începu să se lupte cu pachetele. Kilian întoarse capul să o privească, apoi, cu mâinile tot ridicate, se uită înapoi la Berk.

— Să dau şi eu fetei o mână de ajutor?

— Ar fi foarte civilizat, de ce nu? zise Berk.

Luă arma neîncărcată a Sadonyei şi şi-o trecu peste umăr, ţinându-şi puşca îndreptată spre Vickry.

Îşi simţea capul uşor, zăpăcit de afecţiune pentru avion, pentru Kilian, la naiba, chiar şi pentru Sadonya. Îi râse în nas lui Vickry, în timp ce acesta bombănea în continuare, mormăind cu indignare când Kilian depozită cele trei pachete şi sacul cu provizii, zdrăngănitor, al lui Berk în compartimentul îngust din spatele scaunului pasagerului, şi o ajută apoi pe Sadonya să urce în avion. Îi prinse cataramele şi închise uşa cu grijă.

— Cum îl poţi ajuta să fure avionul lui Cormack! se răsti

Vickry plângăreț, aruncându-i lui Berk o privire furioasă, cu ochii injectați făcuți mici în spatele ochelarilor.

— El are o armă. Eu nu, sublinie Kilian.

Pilotul îi zâmbi bine dispus lui Berk.

— Ți-aș ura noroc, Berk, zise el. Dar Vickry, aici de față, s-ar putea să mă pârască.

Berk dădu din cap și se apropie cu spatele de Plimbărețul Norilor, cu pușca încă îndreptată spre cei doi bărbați.

— Mulțumesc, Kilian, zise el dând din cap.

Deschise ușa avionului, strecurându-și trupul în spațiul îngust, cu pușca îndreptată spre cei doi până când trase ușa în jos, închizând-o bine. Zâmbi încordat când Vickry porni spre el înainte ca pilotul să-l prindă de jachetă, oprindu-l. Gurile li se mișcară într-o ceartă neauzită în timp ce Berk își trecu mâinile peste tabloul de control, dorindu-și să fi putut face o verificare înainte de decolare. Apoi râse pentru sine.

Dacă ceva nu mergea cum trebuie, ce importanță mai avea acum?

Totul părea în regulă, fiecare lucru la locul lui. Atinse indicatoarele, pe rând, luminile de control înviind sub degetele lui. Cu inima bătându-i în capătul pieptului, porni motorul, ambalându-l.

Elicea începu să se învârtă șovăitor, *hup-pup,* prinse, și se făcu nevăzută, într-un zumzăit grav, a cărui vibrație se transmitea în lungul fuzelajului zvelt al aparatului. Încet, avionul se urni din loc, săltând peste pietre și smocuri înghețate de iarbă, rulând pe porțiunea îngustă de pământ. Îndreptă botul avionului în lungul pistei de decolare și-și aruncă privirile spre Kilian și Vickry. Pilotul zâmbea larg, clătinând din cap, cu mâinile în buzunare, în vreme ce trepădușul lui Cormack se agita în jurul lui nemulțumit, într-un nor de praf. Nu avea să fie nici o urmărire.

Apoi începu rulajul rapid și Berk îmbogăți amestecul carburant. Avionul vibra și tremura ca un îndrăgostit în așteptare. În spatele elicei, pista murdară se învolbura. Înaintarea era tot mai rapidă, dându-i o senzație plăcută sub mâini, iar când botul avionului se înălță în aer, Berk își dădu seama că-l dureau obrajii din cauza zâmbetului prea larg. Își

aruncă privirile în spate. Sadonya se ținea cu mâinile încleștate de marginile scaunului, cu încheieturile albite și ochii larg deschiși. Privea cum fugea lumea pe lângă ea, și când pământul căzu departe sub ei, se înecă, lipsită brusc de aer.

Berk înclină avionul dând un ocol domurilor, numai unul, privind la nestematele uriașe ce sclipeau în strânsoarea sigură a brațelor râului. Nu spunea la revedere numai admirându-le cât erau de frumoase. Întoarse și se îndreptă spre vest, cu soarele în spate, prin căldura dimineții ce smulgea cețuri aburoase din pământul rece de jos. Dând cercuri pe sub întinderea plată a norilor, căută un curent cald ascendent, care să-i înalțe și mai mult, să-i poarte în sus către căldura soarelui ucigaș. Un brânci ușor săltă aripa și Berk se băgă în curentul cald. Stinse motorul economisind combustibilul rămas pentru a reuși o altă decolare, dacă avea să fie nevoie. Aveau întreaga zi pentru a zbura, dar Berk știa că nu avea să fie de ajuns.

Intră într-un strat de nori scămoși. Curbura orizontului era punctată, departe, de străluciri de fulgere. Pentru câteva momente, văzu haloul aparatului pe norii de sub el, două curcubee concentrice, unul strălucitor, altul șters, înconjurând silueta Plimbărețului Norilor. Lumina din afara cercurilor părea mai puternică decât cea din interiorul lor. Îl privi licărind prin nori și dispărând când avionul ieși în lumina orbitoare a soarelui. Dimineața arunca asupra norilor un potop de aur stacojiu aprins, iar prin spărturile dintre fuioarele de ceață străbăteau raze strălucitoare de soare, alcătuind o priveliște ireală, răpitoare, de văzut numai din zbor.

Să zboare pe o aripă și-o rugăciune, nu așa mergea? Avea o aripă, dar știa că nu aveau și-o rugăciune, și nu-i păsa. Era o nebunie. Era sorocit și nu avea nici o importanță dacă micul planor lucios putea zbura o mie de mile, peste Marele Deșert, și sus apoi, peste vârfurile zimțuite ale Stâncoșilor. O zi, două zile, era egal.

Când combustibilul se sfârși și soarele apuse, coborâră. Și rămaseră jos. Puteau să moară.

Viața din domuri rămăsese înapoia lor. Viitorul, oricât de puțin valora, sau oricât avea să dureze, se afla aici, Afară.

El stăpânea ce mai rămăsese din lume.

{1} Membrii ai unei organizații similare cercetașilor sau vânătorilor de munte, aici în sensul de organizație paramilitară. (Notele aparțin traducătorului.)
{2} 1 galon = 4,55 l.
{3} Carte de Identitate.
{4} Washington D.C.

{5} Locul unde, la 4 iulie 1776, a fost semnată Declarația de Independență a tinerelor state americane față de coroana britanică.
{6} DMZ, Zonă demilitarizată.

{7} Al treilea.

{8} Secundul.

{9} WPB, Comisia Însărcinată cu Producția de Război.
{10} Ceramist englez din secolul 18.

{11} Agenda medicală, volumul 3, ediția 73.

{12} Fârtați (eng., arh.), numele unui cult actual, de orientare neoprotestantă.
{13} Public relations.
{14}14 1 livră = 453 grame.
{15} nod = cca. 1,15 mile pe oră.